

Là Yêu Hay Hận

Contents

Là Yêu Hay Hận	2
1. Chương 1: Đêm Nay Chẳng Rõ Đêm Nào	2
2. Chương 2: Đẹp Thay Bỗng Có Một Người, Mất Trong Mây Đẹp, Xinh Tươi Dịu Dàng	9
3. Chương 3: Ngày Về Ta Hối Biết Ai	12
4. Chương 4: Thổi Một Khúc “ba Cành Hoa Mai”	14
5. Chương 5: Sân Xuân Trắng Cứng Đa Tình	16
6. Chương 6: Dây Điều Đỏ Bay Giữa Không Trung	18
7. Chương 7: Ô Hồng Ấy Còn Vương Hạt Mưa, Nàng Thuốt Tha Xinh Đẹp Như Hoa Đào	21
8. Chương 8: Người Nào Vẫn Luôn Nhớ	25
9. Chương 9: Tuyết Trắng Thua Da Mịn Màng, Bến Bờ Nào Cho Yêu Thương Dạt Dào	28
10. Chương 10: Chỉ Muốn Có Trái Tim Em, Bên Nhau Đến Đầu Bạc Răng Long	31
11. Chương 11: Nước Mắt Xinh Đẹp Của Em Lã Chã Rơi	32
12. Chương 12: Biết Chàng Có Ý Nhưng Nàng Vẫn Rơi Lệ Hai Hàng	36
13. Chương 13: Có Người Vợ Như Em, Tôi Còn Cầu Gì Hơn?	39
14. Chương 14: Trong Vườn Thắm Thiết, Người Đứng Ngoài Cửa Thắm Thiết	41
15. Chương 15: Hoa Đào Mi Phai Tàn	43
16. Chương 16: Đình Viên Thắm Thắm, Mỹ Nhân Tuyết Thực	46
17. Chương 17: Tình Yêu Không Thể Kiểm Soát	49
18. Chương 18: Nước Mắt Em Như Giọt Mưa Động Trên Cánh Hoa	51
19. Chương 19: Tin Vui Đến Bất Ngờ	53
20. Chương 20: Hoa Nở Hoa Rụng, Tình Ý Liên Miên	56
21. Chương 21: Đào Tơ Mơn Mẩn, Giai Nhân Như Ngọc	59
22. Chương 22: Hoa Rụng, Rời Khỏi Cây	61
23. Chương 23: Hương Thơm Còn Đó, Mà Người Ở Nơi Đâu	63
24. Chương 24: Ngày Giờ Nào Lại Nhớ, Năm Tháng Say?	67
25. Chương 25: Gió Lắng Hương Trần, Vật Đổi Sao Dời	70
26. Chương 26: Nước Chảy Theo Xuân Khuất	72
27. Chương 27: Tìm Nhau Trong Mộng, Tình Dậy Thở Dài	75
28. Chương 28: Hải Đường Vẫn Như Cũ	78
29. Chương 29: Trời Cho Mùa Thu U Buồn	80
30. Chương 30	83
31. Chương 31: Đụn Hồng Chắt Tuyết, Chỉ Sợ Vô Tình	85
32. Chương 32: Vô Vạn Tơ Tình, Mộng Tỉnh Người Đi	88
33. Chương 33: Tất Cả Đã Đổi, Chim én Bay Về	91
34. Chương 34: Cảnh Đẹp Ngày Vui, Trả Ngọc Cho Người	94
35. Chương 35: Tình Đẹp Như Hoa	97
36. Chương 36	100
37. Chương 37	102
38. Chương 38: Hương Tiêu Ngọc Vẫn	105
39. Chương 39: Sáo Ai Thổi Nên Nỗi Buồn Vô Tận	108
40. Chương 40: Oanh Hót Trên Cành Nhớ Người Thân	111

41. Chương 41	115
42. Chương 42: Nhà Lớn Lung Lay, Rừng Thưa Tiêu Điều	118
43. Chương 43: Hoa Liễu Bay Tán Loạn	121
44. Chương 44: Nhạn Đến Cùng Gió Mát	124
45. Chương 45: Quê Hương Phủ Bụi	127
46. Chương 46: Thu Tới Bỏ Quạt	131
47. Chương 47	134
48. Chương 48	138
49. Chương 49	141
50. Chương 50	144
51. Chương 51	148
52. Chương 52	150
53. Chương 53: Ngoại Truyện	152
54. Chương 54: Ngoại Truyện 2	154

Là Yêu Hay Hận

Giới thiệu

Năm 15 tuổi, Lâm Hàng Cảnh xa cha, đơn độc đi phương bắc đến nhà bạn của cha mình là Tiêu đại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-yeu-hay-han>

1. Chương 1: Đêm Nay Chẳng Rõ Đêm Nào

Tuyết rơi rất nhiều vào năm đó.

Tàu phun ra từng hồi hơi nước, tiếng vang ồn ào, nó sắp đến bến Bắc Tân. Hơi nước như sương trắng khiến những bông tuyết đang rơi xuống tan thành những giọt nước. Trong toa hạng nhất trên tàu, thím Lưu quá năm mươi đang hà hơi lên tấm kính, thấy tuyết bám ở đó bị tan chảy một ít thì cố gắng nhìn ra bên ngoài, nhưng cũng chỉ nhìn thấy trời tuyết mênh mông, không thể nhìn rõ được gì.

A hoàn Kim Hương bên cạnh sốt ruột nói: “Thím đừng mở cửa sổ đấy, khó khăn lắm toa mình mới ấm lên được chút, thím không sợ lạnh nhưng con không chịu nổi rồi đây.”

Thím Lưu xoay mặt lại, bực mình mắng Kim Hương: “Nhìn con kìa, như con mèo nhỏ bị đông lạnh vậy. Quên lúc tàu mới đến đảo Tân Bình rồi hả, khi đó vừa thấy trận tuyết lớn này thì hờn hờ bao nhiêu, giờ biết lạnh rồi thì lại dám trách thím Lưu này. Tuyết cũng chẳng làm đông nổi cái đứa không có lòng như con.”

Thím Lưu là vú nuôi của tiểu thư Lâm gia, mà cũng đã làm nhiều năm nên không khác như chủ nhà là mấy, không thể đắc tội nên Kim Hương vội vàng cười hì hì nịnh nọt: “Thím đừng giận, ai mà không biết thím

đến từ nơi băng tuyết ngập trời chút, nếu không thì lão gia cũng không dám để thím đi cùng tiểu thư lên phương bắc.”

Trên mặt Kim Hương đầy vẻ lấy lòng cũng khiến cho thím Lưu đỡ bức, bà nhìn quanh toa tàu rồi lập tức nghiêm mặt: “Cô chín đâu?”

Kim Hương chỉ phía ngoài toa, “Vừa nãy tiểu thư nói trong toa bí quá nên muốn ra ngoài cho thoáng.”

Thím Lưu lườm Kim Hương lười biếng mà mau miệng một cái, cũng chẳng nói thêm gì, chỉ cầm chiếc cái khoác bên cạnh rồi đi ra cửa, quả nhiên thấy Lâm Hàng Cảnh mới mười lăm tuổi đang đứng ở cuối toa, mặc bộ váy liền màu xanh nước biển nhạt, những dải ren hoa trên váy tung bay trước gió lạnh. Trông cô như còn nhẹ hơn cả cái váy, cả người nghiêng ngả theo chiều gió.

Thím Lưu đi nhanh đến, khoác áo choàng lên đầu vai gầy của Lâm Hàng Cảnh: “Cửu Nhi, nếu cứ đứng ở đầu gió thế này thì lát trúng gió rồi bị đau đầu mất.”

Lâm Hàng Cảnh gật đầu khẽ.

Tay áo chiếc váy cô mặc hơi dài một chút, che hết cả tay của cô, chỉ lộ ra đầu ngón tay thon nhỏ. Chiếc váy màu lam đỏ quá rộng so với thân thể chưa phát triển hết này, khiến người cô lọt thỏm ở trong. Cô duỗi tay bắt lấy dải ren trên váy, nhẹ nhàng cuốn tròn nó từng vòng.

Thím Lưu biết cô chín này vốn rất bướng, lúc này lại chẳng nói năng gì thì không biết trong lòng đang buồn bã tới mức nào. Bà cũng chỉ đành dỗ cô: “Cha tiểu thư cũng vì tạm thời gặp khó khăn, để cô ở nhà thì lại thêm lo lắng nên mới sắp xếp cho cô đến chỗ Tiêu đại soái. Tiêu đại soái là bạn thân của cha tiểu thư, nhất định sẽ không khiến cô chịu khổ. Đợi cha tiểu thư vượt qua quãng thời gian này, tất cả yên ổn thì tất sẽ đón cô về. Tiểu thư thấy làm gì có chuyện đường đường một bộ trưởng bộ tài chính nào lại bị người ta chơi dễ dàng đâu.”

Lâm Hàng Cảnh vẫn im lặng không nói câu nào.

Thím Lưu đang định khuyên thêm mấy câu thì nghe một tiếng còi dài, sau khi tàu vào bến Bắc Tân thì dần dần dừng hẳn. Bà nhìn cảnh vật dừng chuyển động bên ngoài cửa sổ, thở dài nói: “Một đường lác lư từ Thượng Hải đến Bắc Lâm, cuối cùng cũng đến rồi.”

Lúc xuống tàu, từng trận gió lạnh ập tới, Kim Hương bên cạnh lạnh tới mức cồng cả chân tay, cô xách một va li da to, cả người run mạnh một cái. Thím Lưu phúi phúi tuyết trên áo choàng của Lâm Hàng Cảnh. Lâm Hàng Cảnh đã thấy có lính gác xung quanh ga tàu từ lâu, lúc nhóm cô vừa xuống xe thì lập tức có một người lính mặc quân phục đi về hướng họ, đằng sau có ba cảnh vệ đi theo. Thím Lưu biết người của Tiêu đại soái đã đến thì vội đi lên trước nói chuyện, sau đó quay người, mặt mày hớn hớn nói với Lâm Hàng Cảnh: “Là Tiêu đại soái phái người đến đón chúng ta. Người đó họ Lý, là một phó quan, nói là xe đợi bên ngoài.”

Lâm Hàng Cảnh gật đầu, đã có cảnh vệ bước đến xách va li da trong tay Kim Hương. Vị Lý phó quan này cực kỳ lịch sự, dẫn ba người bọn họ ra khỏi bến tàu. Bên ngoài có ba chiếc ô tô màu đen đang đợi, Lâm Hàng Cảnh bước lên xe, thím Lưu và Kim Hương cũng định lên cùng chiếc đó, ai ngờ lính cảnh vệ đứng bên xe ngăn bọn họ lại, ra ý cho họ ngồi xe đằng sau. Thím Lưu cũng không thể làm gì, đành dẫn Kim Hương lên xe sau.

Lâm Hàng Cảnh ngồi đằng sau chẳng hề mở miệng. Lý phó quan tự mình lái xe, lúc xe bắt đầu lăn bánh, cô nhìn cảnh vật bên ngoài qua cửa sổ. Tuyết rơi cả đêm dường như vẫn chưa muốn dừng, trên đường phủ một màu trắng xóa, cây cối hai bên thì trơ trụi, không có lấy một chiếc lá, đây lại là những cảnh trước đây cô chưa từng thấy.

Xe đi quá nửa thành phố thì cuối cùng cũng tới dinh thự của Tiêu đại soái, xe đi thẳng vào trong sân rộng lớn. Lúc này trời đã tối, lại có tuyết rơi, cô chỉ nhìn thấy những bóng tuyết di động qua cửa sổ xe, xa xa là những bức tường đá cao, còn lại toàn là các gian phòng, chính giữa là một tòa lầu kiểu tây. Cuối cùng xe cũng dừng.

Lý phó quan xuống xe trước, mở cửa sau: “Mời Lâm tiểu thư xuống xe, đại soái đang ở Giang Bắc chưa về. Thất phu nhân đã bày tiệc tiếp đón Lâm tiểu thư.”

Cô cẩn thận bước xuống xe, xoay mặt thấy thím Lưu và Kim Hương cũng đang đi tới, bà đi vội vã đến nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, lúc này cô mới cảm thấy yên tâm. Lý phó quan đã dẫn ba người kia đi hướng phòng khách của tòa nhà kiểu tây. Có hai lính gác đứng bên ngoài, trên mũi đao sắc nhọn của súng trong tay có phủ tuyết, thấy Lý phó quan thì dậm chân giơ tay chào kiểu binh, làm cho Kim Hương giật mình, sợ run cả người.

Đẩy cửa đi vào trong được mấy bước thì đã cảm thấy hơi ẩm phả tới. Cửa phòng khách đang mở, a hoàn đã chạy đi báo, có tiếng phụ nữ cười từng hồi ở bên trong, tiếng cười uyển chuyển như chim ca, khiến người ta cảm thấy dễ chịu đôi phần, đầu đó có tiếng phụ nữ vừa cười vừa nói.

“Ai da, lão tam, con xem con hư hỏng đến mức nào rồi, ai đời lại đặt hoa quả trên đầu người ta để luyện thương chứ? Người làm thì nghe lời con đấy, nhưng cứ đợi đi nói với đại soái xem đại soái có đánh gãy chân của con đi không!”

A hoàn truyền tin đi ra vẫy vẫy tay, Lý phó quan xoay mặt nói với Hàng Cảnh đang đứng bên thím Lưu: “Mời Lâm tiểu thư vào.”

Cô đi vào phòng khách, trước mắt sáng bừng, đèn thủy tinh rọi sáng ngời cả phòng, dưới đất trải thảm kiểu tây, giẫm chân lên rất êm mà không gây tiếng động. Cô vừa bước vào thì đã nghe thấy một tiếng cười duyên, hương thơm phả tới, một bàn tay đeo vòng phỉ thúy trong veo nắm lấy bàn tay nhỏ và lạnh lẽo của cô.

“Đây đây đây, hôm nay dì được mở rộng tầm mắt rồi, cũng chỉ có non nước Giang Nam mới nuôi lớn được cô gái xinh đẹp nhường này thôi. Lão tam, nhanh đến đây xem xem, so với chị hai của con thì thế nào?”

Lý phó quan đứng bên vội giới thiệu: “Đây là thất phu nhân.”

“Đừng gọi thất phu nhân gì gì, cứ gọi dì là dì bảy là được.”

Lâm Hàng Cảnh ngẩng đầu lên nhìn thất phu nhân đang nắm tay cô, bà mặc một bộ sườn xám màu hồng phấn, viền áo là nút cài bằng ngọc thạch lộng lẩy, khuôn mặt thanh tú. Cô còn chưa lên tiếng đã thấy một thanh niên khoảng mười chín tuổi đi đến, mặt mày ngay thẳng anh tuấn, dáng vẻ đầy khí khái, hần nhìn thoáng qua cô một cách hơi hợt, cười cười, trông y như đang nhìn một đứa trẻ.

“Ấy, cứ như phim vậy, bỗng dưng có một em Lâm từ trên trời rơi xuống.”

Thất phu nhân cười xinh đẹp, kéo tay cô rồi nói: “Đây là anh ba của con, Tiêu Bắc Thần.”

Cô nhìn xuống, ánh mắt người thanh niên kia sáng ngời, giống như tuyết lấp lánh, không hiểu sao khiến cô thấy từng hồi bất an. Trong tay hần có một chiếc roi ngựa, thi thoảng lại gõ gõ lên mũi nhọn nơi chiếc boots đen, mũi nhọn đó sáng loáng, trông vừa lạnh vừa sắc.

Tiêu Bắc Thần cũng nhìn cô, thấy những ngón tay thon nhỏ của cô lộ ra dưới lớp tay áo đính ren hoa, ngón tay trắng mịn như ngọc, như tuyết hóa thành, dường như khẽ chạm vào sẽ tan ra vậy. Hần cười khẽ, với tính tình chẳng kiêng nể gì của mình, hần liền giơ tay cầm lấy tay cô.

“Em Lâm cẩn thận không tay lại lạnh.”

Lâm Hàng Cảnh rút tay lại, thím Lưu đứng bên không vui nói: “Xin Tam thiếu gia tự trọng một chút, tay của tiểu thư nhà chúng tôi không thể tùy ý nắm lấy như vậy được.”

Thất phu nhân xinh đẹp mím môi cười, đang định nói thì thấy Tiêu Bắc Thần cũng bật cười. Hần đi tới bên thím Lưu một lòng bảo vệ chủ, mặt mũi nghiêm nghị kia, mồm mép lầu lỉnh nói: “Chẳng qua là thấy em ấy lạnh, trong lòng thương nên mới làm vậy, có chỗ nào không đúng thì thím có tuổi đây khoan dung một chút là được.”

“Em không lạnh, không phiền anh lo lắng.”

Giọng nói đúng mực đó từ sau lưng Tiêu Bắc Thần truyền đến, hần quay người, Lâm Hàng Cảnh đã ngẩng đầu lên, một đôi mắt sáng như ngọc thạch chìm trong làn nước. Cô nói xong câu đó thì mím nhẹ môi, làn môi mềm mại mà hồng như cánh hoa hơi cong cong, biểu lộ một sự quật cường.

Tiêu Bắc Thần nhướn mày nhưng không nói gì, vẫn nghịch chiếc roi ngựa trong tay, ánh mắt nhìn Lâm Hàng Cảnh một hồi, mặt mày thản nhiên.

“Không hổ danh là tiểu thư thế gia vọng tộc, nói một câu đã chặn họng lão tam chúng ta.” Thấy Tiêu Bắc Thần bực mình thì thất phu nhân đứng bên liền đi tới giảng hòa, kéo bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của Lâm Hàng Cảnh rồi cười nói: “Lão tam, dì bảo, con coi em ấy như Ngọc Bảo Nhi, Kim Bảo Nhi gì gì đấy ở rạp hát chắc, với em Lâm mà vẫn dám thô lỗ như vậy sao?” Tiêu Bắc Thần cười hờ hững, xoay người đi khỏi phòng khách, thất phu nhân vội đuổi theo hỏi: “Con lại định đi đâu đấy? Khó khăn lắm mới về lại vội đi, dì bày này của con là hổ à, dì ăn con chắc?”

“Cha bận việc nên con chỉ qua cho có lệ thôi, dì bày cũng đừng kéo con, nếu dì nhàn quá thì tìm chị cả, chị hai, hay em tư mà buôn chuyện.” Hắn khoác lên một chiếc áo khoác ngoài kiểu quân đội màu đen, thắt nút ở giữa, quay đầu nhìn Lâm Hàng Cảnh đang đứng một bên, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh lùng.

“Còn chẳng phải thêm một em Lâm không sợ lạnh đây chơi với dì sao.”

Thất phu nhân vừa cười vừa nói: “Con vẫn nóng tính như vậy, mấy chuyện nhỏ nhặt đều nhớ rõ cả. Lát nữa chị cả, chị hai và em tư của con đều tới, hiếm khi cả nhà mới tụ họp, con xem con...”

“Một phòng phụ nữ ồn ào con chịu thể nào được!”

Tiêu Bắc Thần vừa nói vừa đi ra cửa phòng khách. Lính theo hầu đứng bên ngoài đã bước đến bên, hắn không nói gì, chỉ đi khỏi tòa nhà kiểu tây. Xe đã chuẩn bị xong xuôi, thị vệ trưởng Quách Thiệu Luân thấy dáng điệu này của Tiêu Bắc Thần thì cũng tự hiểu, tự mình ngồi vào ghế lái rồi khởi động xe đi khỏi dinh thự đại soái, nhanh chóng lái xe đến nhà hàng Minh Ngọc Nguyệt lớn nhất trong thành Bắc Tân này.

Tiêu Bắc Thần xuống xe rồi đi lên phòng trên lầu tư. Vừa vào phòng thì đã thấy ồn ào, các học viên của Giảng Vũ đường đã ngồi kín phòng từ bao giờ. Trên bàn có bày mấy loại bánh trái, còn chưa có đồ ăn chính. Con trai duy nhất của Mạc thống đốc - Mạc Vỹ Nghị không ngừng cười: “Tiêu tam ca đến rồi đấy à, Ngọc Bảo Nhi nhắc mãi mới chịu tới, rượu còn chưa uống nữa, đúng là vừa đẹp một đôi anh hùng mỹ nhân.”

Tiêu Bắc Thần đi vào phòng, Ngọc Bảo Nhi nổi danh chuyên hát Côn khúc cười nói dịu dàng, đích thân tới cầm lấy áo choàng cho hắn. Cô mặc một bộ sườn xám màu xanh lơ nhạt, hoa văn hoa nhỏ, làm tóc kiểu thời thượng nhất, mặt mày như trăng tròn, mười đầu ngón tay nhỏ dài, sơn màu đỏ thắm, đôi mắt long lanh đọng đầy tình cảm. Các vị công tử ngồi quanh bàn đều đứng dậy kính, Mạc Vỹ Nghị cầm đầu hỏi: “Tiêu tam ca tới muộn, đừng bảo lại là bị ông già đánh?”

Tiêu Bắc Thần ngồi xuống, cười lạnh nhạt. Khuôn mặt thiếu niên đầy khí khái, hắn nói: “Ông già còn đang thị sát quân sự ở Giang Bắc, cũng chẳng vờn tay đánh được anh, nếu không anh đâu rảnh chơi với cái đám chẳng ra làm sao đây.”

Trên bàn bắt đầu có những tiếng kêu la, tỏ ý bất mãn với cụm “chẳng ra làm sao”, con trai của Hứa đội trưởng - Hứa Tử Tuấn, người nổi tiếng cả Giảng Vũ đường với danh “dốt nát ngây ngô”, người tưởng dùng đại bác cũng như châm cái pháo kếp lúc này đập rầm rầm lên mặt bàn, trừng mắt rướn cổ gọi Ngọc Bảo Nhi đang ngồi cạnh Tiêu Bắc Thần: “Ngọc Bảo Nhi, mau thay Hứa gia đây rót cho Tiêu tam ca một chén to, lát nữa hắn say khướt rồi thì anh em chúng ta sẽ vác hắn vút lên giường em!”

Ngọc Bảo Nhi yêu kiều rót cho hắn một chén rượu đầy ắp, tự tay đưa đến bên miệng để hắn uống. Hắn hơi nheo đôi mắt dài nhìn lướt qua, lướt đến bờ môi đỏ thắm hấp dẫn của cô, còn đỏ hơn cả hoa hồng mới nở trong dinh thự, đỏ đến mức không rõ hình dạng, tựa như một đồng sắp nền.

Hắn ngẩn người, một đôi mắt trong sáng chợt hiện lên trong đầu, long lanh xinh đẹp, còn có đôi môi hồng hồng mềm mại như cánh hoa, một đường cong cong, ẩn hiện một sự kiên cường. Hắn cũng không biết tại sao mình lại nhớ đến nữa, thấy Ngọc Bảo Nhi lại cầm lên chén thứ hai, hắn hơi nhếch khóe miệng, thâm cười trong bụng, nói như giấu cợt chính bản thân mình: “Chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nha đầu!”

Ăn uống xong buổi tiệc rượu này thì đêm đã tối đen.

Khi hần về tới dinh thự thì đã ngà ngà say, cũng không định phiền người khác nên tự mình đi men theo hành lang về phòng. Trang trí trong căn phòng này lại có chút hơi hướm Trung Quốc, nội thất từ gỗ tử đàn, đồ trang trí cực kỳ hoa lệ. Vải sa mỏng treo trên cửa sổ như cánh bướm, trông nhẹ nhàng và im ắng.

Tiêu Bắc Thần ngồi trên sô pha, quản gia Tiêu An của phủ đại soái sai người hầu đem một chén canh giải rượu lạnh lạnh lên, hần đích thân bưng đến, dâng bằng hai tay trước Tiêu Bắc Thần. Tiêu Bắc Thần khoát tay, ý không cần bát canh này, mở miệng hỏi: “Sao lại yên ắng thế này? Di bầy không tìm ai đánh bài à?”

Tiêu An khom người, đáp một cách cung kính: “Ban đầu có gọi vài vị phu nhân cùng đến đánh bài, bài cũng bày cả ra bàn rồi, nhưng đúng vào tối nay thì vị Lâm tiểu thư vừa tới từ Giang Nam đó bỗng bị sốt cao, sốt tới mức mê man. Lúc này đã gọi bác sỹ đến, thất phu nhân đang ở đó chăm sóc ạ.”

Tiêu Bắc Thần không nói gì nữa.

Hần dựa trên ghế sô pha, ánh mắt trong vắt, nhìn tùy ý ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy tuyết đang rơi không ngừng, từng hạt tuyết trắng như có trọng lượng vậy, rơi xuống vang tiếng rì rào. Đèn điện trong đình viện sáng ngời, chiếu sáng cả đêm đen nhưng trông cũng rất lạnh lẽo. Tiêu Bắc Thần ngồi một lát rồi bỗng đứng dậy.

“VẬY QUUA BÊN ĐÓ XEM XEM.”

Hần đi ra khỏi phòng, thị vệ trưởng Quách Thiệu Luân cũng đã đi theo, cả đường cầm ô chắn tuyết, đi qua bức tường che ở hành lang đằng đông, lại qua cổng tròn thì mới đến căn lầu nhỏ kiểu tây của thất phu nhân. Vừa vào phòng khách thì đã nghe tiếng ồn từ trên lầu, là tiếng của thất phu nhân.

“Bác sỹ ngoại cái gì chứ! Hôm nay ông không làm cho Lâm cô nương nhà chúng tôi hết sốt, tôi bảo lão tam đem cảnh vệ đỡ luôn cái bệnh viện nhà ông!”

“Di bầy càng ngày càng nóng nảy rồi.”

Tiêu Bắc Thần đi lên lầu, thuận miệng đáp: “Bỗng dưng đỡ đi cái bệnh viện của người ta, sau này cha biết thì chắc chắn lại dạy dỗ con, di bầy thì lại không liên quan. Di tính ván này rất hay.”

Thất phu nhân nghe thấy giọng hần thì nói: “Lão tam, mau vào đây.”

Hần đi vào một căn phòng lớn trên lầu hai, ánh sáng đèn trang trí khiến cả phòng phủ một quang vàng. Hần thấy thím Lưu đang đi theo bác sỹ ra ngoài viết đơn thuốc. Di bầy ngồi bên chiếc giường lớn bằng gỗ tử đàn khắc hoa văn, tay cầm một chiếc khăn tay bằng lụa lau mồ hôi cho Lâm Hàng Cảnh nằm trên giường. Cô đang ngủ say dưới chiếc chăn từ hàng thêu Hồ Nam, tóc dài đen nhánh xõa ra trên gối, càng làm nổi bật lên khuôn mặt trắng nhợt không chút máu chỉ nhỏ bằng bàn tay, trên trán toát ra một lớp mồ hôi nhỏ và dày. Đầu ngón tay lộ dưới lớp chăn, đang hơi co lại như của em bé.

Ánh mắt hần nhìn khuôn mặt trắng như tuyết của Lâm Hàng Cảnh, không ngờ đôi mắt vẫn đang nhắm lại hơi động đập hàng mi, cô mở mắt, trong đôi con ngươi đen nhánh trong sáng như có một làn nước. Tim hần như có một chiếc lông khê cọ, bỗng thấy ngứa ngứa từng hồi.

Lâm Hàng Cảnh mơ màng mở mắt ra, vừa nhìn thấy di bầy đang lau mồ hôi ình thì liền gắng gượng ngồi dậy, trong chớp mắt mái tóc đen đó đã xõa xuống bên gò má cô.

“Di bầy...”

“ĐỪNG CỬ ĐỘNG, ĐỪNG ĐỘNG.”

Di bầy cuống quýt giữ cô, lại để cô tiếp tục nằm trên giường, đắp một lớp chăn thật dày lên, miệng nói không ngừng: “Nếu con muốn ăn gì, uống gì, muốn làm gì thì cứ nói hết với di. Con đừng có động đây đây.”

Lâm Hàng Cảnh nằm đó nhìn di bầy, một giọt nước mắt rơi xuống từ khóe mắt, môi mấp máy nói nhỏ: “Di bầy, con vừa đến... đã mang phiền phức cho di.”

Câu nói này rất khê, lại bằng giọng nhẹ Tô Châu khiến người nghe không khỏi trở nên dịu lại, Tiêu Bắc Thần nhìn giọt nước mắt như thủy tinh trong suốt lăn xuống theo sườn mặt cô dưới ánh đèn vàng.

“Đứa bé này nói chuyện thật khiến người ta thương.” Khóe mắt dì bầy cũng có nước mắt, lại càng vén chặt chắn cho cô hơn, sợ cô lại bị lạnh: “Phiền gì đâu, đại soái giao con cho dì, chúng ta lại là người một nhà nữa. Con tuổi còn nhỏ thật đáng thương, đi từ miền nam đến cái nơi trời băng đất tuyết này của chúng ta, thật là đã làm khổ con rồi. Lão tam...” Dì bầy quay mặt nhìn hấn đang đứng bên ánh đèn: “Đến phòng dì cầm củ nhân sâm bốn lạng, ở bên tủ quần áo...”

“Đồ của dì bầy con không thể lấy.” Tiêu Bắc Thần khoát tay, cười cười: “Hơn nữa củ nhân sâm đó dì giấu rõ là kỹ, con cũng tìm không nổi.”

“Con giỏi đùn đẩy đấy.”

Dì bầy vừa cười vừa lườm hấn một cái, “Con quên chuyện ngày nhỏ con vào phòng dì lấy trang sức để đi đãi bạn, rồi bị cha con phạt quỳ cả đêm ở phòng khách sao?”

Tiêu Bắc Thần chỉ để ý nghịch miếng ngọc cổ bầy trên giá gỗ cổ bên cạnh, cũng không nói gì. Dì bầy hết cách, đành đứng lên, lại nguyền hấn một cái.

“VẬY ông thánh, lại giúp dì trông em Lâm.”

Dì bầy đi ra khỏi cửa, hấn cúi đầu ngắm miếng ngọc cổ trong tay, ngón tay vuốt ve mặt ngọc. Trong phòng không hề có một tiếng động, ngay cả Lâm Hàng Cảnh đang nằm trên giường cũng đã nhắm mắt, hít thở nhẹ nhàng hơn, trên trán vẫn toát ra một lớp mồ hôi li ti.

Hấn đặt miếng ngọc xuống, quay người nhìn lướt qua cô đang nằm đó, ánh mắt vui vẻ.

Hấn bước lảo đảo đến bên giường lớn, kéo một cái ghế bên cạnh rồi ngồi xuống, thấy khăn tay bằng lụa của dì bầy vẫn đặt ở bên cũng chẳng nghĩ là bất lịch sự hay không, hấn cầm lấy rồi lau mồ hôi trên trán cô. Ai ngờ chiếc khăn vừa mới chạm vào cái trán đầy mồ hôi li ti kia thì đầu cô đã tránh nghiêng qua một bên, mắt vẫn nhắm chặt.

Ánh mắt đen nhánh của hấn ngày càng hiện sự vui vẻ, thấy cô nhắm mắt không nói một tiếng, mới còn nhỏ tuổi mà đã có một sự kiên cường như vậy, thật là thú vị, hấn thấy càng trên cô càng vui. Những ngón tay thon nhỏ của cô lộ ra dưới lớp chăn, cô vẫn chưa lớn, những ngón tay trông càng trẻ con hơn.

Hấn nhất thời không kiềm chế được mà nắm lấy tay cô, cả người cô run lên, mắt bỗng dưng mở to, nhìn thấy tay hấn đang nắm tay mình thì mặt lộ rõ sự tức giận. Cô cố gắng rút tay, nhưng không hề ngờ tay mình bị hấn nắm chặt lấy, không nhúc nhích nổi. Cô lại càng tức càng khó xử, nhịn cơn đau đầu mà mở to mắt trừng hấn, dưới ánh đèn vàng, khuôn mặt anh tuấn của hấn càng hiện rõ niềm vui, đúng là đang trên cô.

Đầu cô như nặng nghìn cân, trán nóng hầm hập, đến hơi thở thở ra cũng nóng, cơ thể càng nặng nề như không phải cơ thể mình. Hấn nắm tay cô, cô lại không giãy ra được, đúng là bực mình. Lại thấy tay còn lại của hấn nắm lấy tóc dài của cô xoa bên gối, vuốt nhẹ nhàng giữa những ngón tay, cô càng quỳnh, nước mắt liền rơi lã chã thành tiếng.

“Em...”

Hấn cười nhẹ, liếc mắt ra ngoài một cái rồi nói nhỏ: “Em xem em đấy, vừa mới đến nhà tôi đã đem bao nhiêu phiền phức đến nhà chúng tôi rồi...”

Cô nghe thấy tiếng bước chân của dì bầy ở bên ngoài càng ngày càng gần, nhưng rồi lại càng ngày càng xa, có lẽ đã xuống lầu. Loáng thoáng có tiếng nói, là sai bảo người hầu. Cô định mở miệng bảo hấn đi đi, lúc này lại không dám lên tiếng. Cô tự nhủ mình là người ngoài, giờ đã khiến người ta cả tối không yên rồi, làm sao có thể lại gây thêm chuyện nữa. Cô mở to đôi mắt cô đơn, nước mắt không ngừng rơi, tự nhủ nhẩn nhẩn, lặng lẽ rút tay mình ra khỏi tay hấn. Ngờ đâu lại nghe tiếng hấn bật cười khê, bóng tối bỗng phủ trước mặt, hấn cúi đầu xuống hôn lên trán cô. Lâm Hàng Cảnh cực kỳ tức giận, cũng không nghĩ được gì, tay trái giơ lên tát luôn một cái.

Cô đang nằm, lại là tay trái nên cái tát này cũng chẳng đau gì cả. Chỉ là móng tay vừa cắt, còn chưa dũa nên cào một đường lên gò má hấn, thành một vết máu nho nhỏ.

Còn Tiêu Bắc Thần bị tát đờ cả người.

Hắn thấy má mình hơi hơi đau, giơ tay lên sờ thì thấy có máu, lại nhìn Lâm Hàng Cảnh đang nằm trên giường, khó khăn lắm cô mới rút được tay khỏi tay hắn, cả người co lại ở một bên giường, có vẻ đang cực kỳ tức giận, cả mặt đỏ bừng, hơi thở gấp gáp, cô hơi cúi mặt, ho đến mức nghiêm trọng, vừa ho vừa khóc, nước mắt chảy thành hàng...

Hắn nhìn dáng vẻ cô như thế, thần thờ cả người.

Có tiếng bước chân vọng đến từ bên ngoài, giọng dì bảy cũng truyền đến: “Đấy đấy, lại ho rồi, đã bảo thuốc của lão bác sỹ đấy không hiệu nghiệm. Bác sỹ ngoại cái nỗi gì, ta thấy thuốc Trung Quốc chúng ta vẫn được nhất. Tiểu Trạc, mau dẫn theo mấy người đến Đồng Thiện đường mời bác sỹ Mộc đến.”

Vừa nói hết thì dì bảy cũng bước vào trong phòng, nhìn thấy tình cảnh hai người thì hơi ngẩn ra, xong thấy Tiêu Bắc Thần ngơ ngẩn ngồi đó, giống y như khúc gỗ vậy, còn thấy được vết máu nhàn nhạt trên gò má hắn, nó càng bắt mắt hơn trên khuôn mặt anh tuấn.

Dì bảy vừa nhìn cũng đã ngẫm hiểu, bèn cười nói: “Lão tam, ở đây không cần đến con nữa, mau đi về đi.”

Tiêu Bắc Thần nhìn liếc qua Lâm Hàng Cảnh đang ho, mặt mày đỏ bừng kia, hắn không nói gì, đứng dậy liền đi ra khỏi phòng. Châm giẫm lên tấm thảm mềm mại, còn chưa đến cầu thang thì nghe tiếng dì bảy gọi phía sau: “Lão tam.”

Hắn quay đầu thấy dì bảy đang cười chọc hắn, nửa hỏi nửa đùa: “Vừa rồi con làm gì đấy?”

Tiêu Bắc Thần cười thờ ơ: “Con chẳng làm gì cả.”

Dì bảy nhin cười, tay chỉ lên vết máu trên gò má hắn: “Đúng là đồ chẳng ra làm sao! Trên mặt còn treo cái biển rành rành ra đấy, còn không để dì nói?”

Hắn cười khê: “Dì thích nói gì thì nói, con đâu có cần.”

“Cái tính này của con đúng là cha dạy, tuổi thì nhỏ, bản lĩnh của cha thì không chịu học, còn kiểu phong lưu đào hoa thì lại học theo, con đúng là...” Dì bảy giơ tay cốc lên trán hắn một cái, giống như chiều chuộng đứa con trai của chính mình vậy, không hề có vẻ gì là đang mắng.

“Nói dễ nghe thì là kẻ trộm hương trộm ngọc, khó nghe thì là đồ háo sắc.”

Tiêu Bắc Thần nóng nảy đáp: “Trộm hương trộm ngọc cái gì, con là nhuyển hương ôn ngọc mới đúng.*”

* Chỉ người đẹp, anh tự tả anh đẹp, đổi hai chữ so với câu trên.

Dì bảy bật cười: “Con xem, con xem, lại còn cãi lại dì nữa, mắng con vài câu cũng không được sao? Phải mau mau bảo cha con đuổi con sang trường lục quân bên Nga, chứ cái đám sĩ quan trong Giảng Vũ đường dạy con chả ra làm sao cả. Đêm nay lại đi uống rượu đấy à?”

Tiêu Bắc Thần cũng không để ý dì bảy đã nói xong chưa, hắn quay người đi xuống lầu, “Sau này dì muốn nói chuyện thì đi tìm em năm, em sáu ấy, biết thế này thì chẳng đến chỗ dì cho xong, bồng dưng lại phải nghe mắng một hồi.”

Dì bảy nhìn hắn đi xuống lầu, biết rằng hắn không đủ kiên nhẫn nghe mắng hay nghe lải nhải, đành nói với theo một câu: “Lát nữa bảo Tiêu An làm cho bát canh giải rượu, đừng có không uống, không lại đau dạ dày.” Ngừng một lát lại cười nói: “Em Lâm này của con không cần con lo lắng, lần sau đừng để lại treo cái biển đó trên mặt.”

Lúc này Tiêu Bắc thần đã đi ra ngoài cửa phòng khách, giả vờ không nghe thấy những lời dặn của dì bảy, hắn chẳng quay đầu lại, đi nghênh ngang ra ngoài.

2. Chương 2: Đẹp Thay Bổng Có Một Người, Mắt Trong Mày Đẹp, Xinh Tươi Dịu Dàng

Trận tuyết lớn dần dần kết thúc, mới đó lại qua hai tháng, giờ đã sang tháng tư, khắp thành Bắc Tân đều cũng thấy liễu xanh rì. Tiêu Bắc Thần vừa bận rộn với bài vở ở Giảng Vũ đường, vừa bận chơi với đám Hứa Tử Tuấn, cả ngày trắng gió. Trong thành Bắc Tân không ai không biết đám con cháu quan lại quần áo là lượt này, ban ngày luôn có thể thấy họ phóng ngựa như bay trên đường, khi thấy thì chỉ vội vàng tránh xa ra.

Từ khi đến phủ đại soái thì Lâm Hàng Cảnh luôn ở chỗ đi bảy. Vì đi bảy xinh đẹp, lại sinh cho đại soái một cặp song sinh: ngũ thiếu gia Tiêu Bắc Vọng và lục thiếu gia Tiêu Bắc Ý, nên đại soái chiều vị phu nhân này nhất, xây hẳn tòa lầu kiểu tây cho bà trong phủ đại soái, còn dẫn cả suối nước nóng về làm cái hồ trong vườn hoa bên ngoài tòa lầu. Do nước ấm trong hồ tưới nên hoa cỏ trong vườn đua nở, bốn mùa chẳng tàn.

Hôm nay Tiêu Bắc Thần theo mấy vị sư trưởng đi luyện võ ở đại doanh bắc của Dinh quân, về đến phủ, cả người vẫn đang mặc quân trang, thị vệ trưởng Quách Thiệu Luân đang cầm roi ngựa của hắn đứng bên. Tiêu Bắc Thần mệt mỏi rã rời, cũng không biết là đang ngẫm nghĩ gì, chân bước theo con đường đá nhỏ vài bước, rồi bỗng dừng xoay mặt nói với Quách Thiệu Luân: “Đi, qua chỗ đi bảy xem.”

Hắn đi qua bờ giậu, lại đi qua cổng tròn, rồi đến vườn hoa. Vừa nhìn qua đã thấy một bóng người nhỏ gầy đứng dưới giàn hoa tử đằng. Vì cô không đối mặt với hắn nên hắn chỉ thấy một bên khuôn mặt trắng mịn như ngọc, cô mặc bộ váy xanh dương, tóc đen nhánh tết gọn thành hai bím dài. Cô đang chăm sóc cẩn thận một chậu hoa lan, ngón tay mềm mại miết nhẹ lên phiến lá xanh lục của hoa. Hắn ngăn người một lát, bỗng nghe tiếng cô cười, má lúm đồng tiền hiện rõ, cô cúi đầu hỏi nhỏ chậu hoa lan một cách trẻ con: “Em từ đâu đến thế?”

Hắn không nhìn được cười, bước lên một bước rồi thuận miệng đáp: “Từ phương nam.”

Hắn dọa cô sợ, cô bước một bước, suýt nữa thì làm vỡ chậu lan đó. Cô xoay mặt lại, đôi mắt đen nhánh nhìn thấy hắn đang đi đến gần thì hoảng hốt đi nhanh vào trong vườn. Mới đi được mấy bước thì Tiêu Bắc Thần đã đuổi kịp, chắn trước mặt cô.

Lâm Hàng Cảnh nhíu mày, đang định mở miệng thì đã nghe hắn cười nhẹ: “Nghe nói mấy hôm nữa em sẽ đi học?”

Hắn nói chuyện đầy thiện ý, không đường đột như hai tháng trước, cô không thể không đáp: “Vâng, cùng với chị tư học ở trường nữ sinh trung học Thánh Di.”

Tiêu Bắc Thần tốt bụng nói: “Tôi đánh xe đưa em đi.”

Cô cúi đầu: “Không phiền tới anh ba, đi bảy đã sắp xếp sẵn xe rồi, sáng nào cũng đợi em và chị tư ở ngoài cổng.”

“Anh ba?”

Tiêu Bắc Thần như mới nghe cách gọi này lần đầu, hắn cười rồi thêm một câu: “Tiếng ‘anh ba’ này sao nghe em gọi lại dễ nghe đến thế?”

Cô nén giận, không nói năng gì chỉ định đi. Ai ngờ Tiêu Bắc Thần cứ chắn ở đằng trước, cô cúi đầu ngó trái ngó phải cũng chẳng xong, quay đầu lại thấy cổng ra, bèn xoay người đi về hướng đó. Vừa giơ tay đẩy cổng thì mới biết cổng đã bị khóa ngoài rồi, chính là do thị vệ trưởng Quách Thiệu Luân khóa, hắn theo Tiêu Bắc Thần mấy năm, cũng biết nên làm những gì.

Lâm Hàng Cảnh xoay đầu lại, nhìn sườn mặt Tiêu Bắc Thần, hắn đang bên chậu thước được, ánh mắt lạnh lạnh. Hắn càng cười càng có vẻ vui thích, đang định nói chuyện thì thấy cô xoay lưng đi, cô cầm bình nước tưới hoa bên cạnh, đổ dồn đầy bình từ các bình nước gần đó rồi đi đến dưới giàn hoa tử đằng, đặt bình nước sang bên, lặng lẽ chỉnh lại khóm loa kèn. Tiêu Bắc Thần bèn đi đến gần, cũng đứng dưới giàn tử đằng, nhưng đứng sau lưng cô, xung quanh đều là các chậu hoa, chỗ đó cũng không rộng rãi, hai người chen chung một chỗ nên càng không thoải mái.

Hắn đứng sau lưng Lâm Hàng Cảnh, hơi nghiêng đầu ngắm một bên mặt cô, đôi mắt bình yên trong sáng, tóc dài đen nhánh, dáng vẻ tha thướt của cô như nụ hoa nhài mới nở, như đám mây mới hiện ra sau dãy núi. Ánh mắt hắn nhìn sang tai cô, nhỏ nhỏ trắng mịn, ánh sáng như chiếu xuyên qua nó, hắn không khỏi giờ tay lên định chạm vào...

Hắn vừa giờ tay thì Lâm Hàng Cảnh lập tức xoay người, cầm bình tưới hoa bên cạnh đổ nước lên tay hắn. Hắn giật mình, mu bàn tay nóng như bị phỏng, hóa ra cô đổ đầy một bình nước nóng để đề phòng. Hắn nhú mày, lùi về phía sau. Bàn tay đỏ ửng một mảng, thấy trên giày cô cũng bị ướt, chắc bị ướt cùng lúc với khi đổ nước vào tay hắn. Hắn chẳng màng sự đau đớn của bản thân, bước lên kéo cô: “Chân của em...”

Cô vút bình nước, chạy về hướng phòng khách, đúng lúc gặp thím Lưu đang đi ra. Thấy vẻ mặt trắng nhợt của Lâm Hàng Cảnh, lại nhìn lướt qua Tiêu Bắc Thần, bà liền nghiêm mặt, chặn Tiêu Bắc Thần lại, hất mặt lên, không cho hắn đi vào.

Hắn ngẩng đầu nhìn cô đã vào phòng khách, lại cúi đầu thấy thím Lưu đang trừng hai mắt, dáng đứng cản hắn như đứng tấn. Hắn chán nản, lại thêm mu bàn tay ngày càng đau nên bèn xoay người đi về phía cổng. Cổng lớn vẫn khóa chặt, hắn đập tay vài cái, Quách Thiệu Luân canh bên ngoài lại không đáp lời khiến hắn càng tức giận, đập ầm một tiếng lên cửa, quát: “Quách Thiệu Luân, còn không mở cửa thì sáng mai chú cút ra tiền tuyến ôm đại bác đi!”

Tiêu Bắc Thần bị Lâm Hàng Cảnh làm bức mình mấy lần, trong đời hắn đây là lần đầu tiên bị người ta đẩy xa ra nghìn dặm, lại còn chặn cả một bức tường sắt ở giữa. Trong lòng không thoải mái, càng không thoải mái càng khó không chế bản thân nghĩ ngợi, hắn cũng không biết hắn bị làm sao nữa. Hôm nay Giảng Vũ đường không có tiết, thời tiết lại đẹp nên hẹn mấy người Mạc Vỹ Nghị đi cưỡi ngựa ở vùng ngoài thành bên ngoài doanh trại phía nam. Trên đường thấy mấy người bọn họ cứ thăm thẳm với nhau, vừa nói vừa liếc nhìn hắn, hắn nắm dây cương, xoay người định đi. Mạc Vỹ Nghị vội vàng chặn lại ngựa của hắn, cười nói: “Anh ba, nghe nói phủ đại soái nhà anh có một em Lâm mới đến?”

Tiêu Bắc Thần nhìn qua Mạc Vỹ Nghị, hắn biết mẹ của bọn họ đều là bạn chơi bài của dì bảy, ngày thường hay ra vào phủ đại soái. Chuyện Lâm Hàng Cảnh đến nhà đã truyền ra ngoài từ lâu rồi. Hắn đang định trả lời thì Hứa Tử Tuấn bên kia không đợi nổi, cười hì hì rồi thúc ngựa đến gần.

“Em nghe nói em Lâm nay quả thật là rất...” Đầu hắn toàn bã đậu, tìm mãi không ra từ để tả, trừng mắt một hồi lâu mới bổ sung thêm được một câu: “Quả là đẹp hơn cả Ngọc Bảo Nhi nổi tiếng kia...”

Hứa Tử Tuấn còn chưa nói xong thì chiếc roi ra của Tiêu Bắc Thần đã ngay trước mặt, hắn vội vàng tránh đi. Mạc Vỹ Nghị cười không ngừng: “Đồ ngu Hứa Tử Tuấn, lại đi so em Lâm với Ngọc Bảo Nhi, khác nào bôi nhọ em Lâm như tiên nữ đây! Đáng đời!”

Hắn xoay người cười với Tiêu Bắc Thần: “Em nghe mẹ khen em Lâm quá trời, gì mà thanh cao thoát tục, dịu dàng đoan trang, lễ phép, hiểu biết, trên đời này không tìm được người thứ hai. Mấy đứa em đã bàn bạc một hồi, kết luận là không thể tin nổi. Anh ba có thể giới thiệu cho chúng em gặp mặt không...”

Tiêu Bắc Thần không đáp, chỉ đập đập cái roi ngựa trong lòng bàn tay. Ánh mắt nhìn trời cao đất rộng, miệng nở nụ cười, có vẻ vô cùng hài lòng. Hứa Tử Tuấn cưỡi ngựa ở xa hét lên với hắn: “Tiêu tam ca, mấy anh em đang cầu xin anh, mà anh xem anh kìa, coi mình là Bảo ca ca với Tiết Bàn* luôn rồi. Em nghe mẹ kể em Lâm kia khiến anh khổ sở không ít lần, đến chính anh cũng không thân được với em ấy, còn ra vẻ trước mặt mấy anh em làm gì.”

*Bảo ca ca hay Giả Bảo Ngọc, cùng Tiết Bàn là hai người anh trai trong Hồng Lô Mộng.

Tiêu Bắc Thần ngây người, Mạc Vỹ Nghị nhanh nhẹn xem vào: “Em cũng nghe nói rồi, bàn tay của tam ca bông là do em Lâm. Mẹ em nói hôm đó bà ngồi trong phòng khách với dì bảy nhìn thấy hết cả, tam ca bị em ấy hất nước trông rất là thảm hại, lại hại cả Quách Thiệu Luân nữa, suýt bị phái ra tiền tuyến ôm đại bác.”

Mấy học viên khác của Giảng Vũ đường đều bật cười, Hứa Tử Tuấn cười vang. Mặt Tiêu Bắc Thần đã không nín được giận, hắn biết rõ là Mạc Vỹ Nghị kích hắn, nhưng lại không làm được gì, bèn nói: “Đi cười

ngựa hay là đi chọc anh đây? Anh bảo, mấy chú là đàn ông mà suốt ngày lảm nhảm mấy chuyện vớ vẩn!”

Hắn không đợi Mạc Vỹ Nghi đáp mà giật cương, dẫn đầu chạy về chỗ gò đất cao đằng xa. Chung quanh đồng cỏ rộng lớn không có ai, trời đất bao la, hắn rong ruổi trên lưng ngựa, quả là sướng khoái. Trong lòng hắn có tâm sự, hình ảnh Lâm Hàng Cảnh cúi đầu cứ hiện lên trước mắt, khuôn mặt trắng trẻo, ánh mắt đen nhánh đó... Mấy người Mạc Vỹ Nghi và Hứa Tử Tuấn ở đằng sau đã phi ngựa đuổi kịp, vẫn nghe thấy tiếng bọn họ trêu chọc như trước...

Hắn càng bực bội.

Mạc Vỹ Nghi ở đằng sau bỗng nhiên thấy Tiêu Bắc Thần giật mạnh dây cương, ngựa quay đầu chạy thẳng ra khỏi khu cưỡi ngựa. Hứa Tử Tuấn ngăn người hỏi: “Hắn đi đâu vậy?”

Mạc Vỹ Nghi giơ roi ngựa, cười tự nhiên: “Tất nhiên là đi đón em Lâm rồi.”

Trường trung học nữ sinh trong thành Bắc Tân là do giáo hội cơ đốc nước Anh lập nên. Từ đầu đã lấy tên là trường nữ sinh Thánh Di, phần lớn giáo viên là nữ tu sỹ, môi trường học tập nghiêm túc. Trong thành Bắc Tân, đa phần những nhà có tiền đều cho con gái đến đây học mấy năm, dát một lớp vàng lên mặt để dễ dàng đi theo con đường từ học sinh thành phu nhân.

Chuông vừa mới reo vang.

Tiêu Bắc Thần phi ngựa thẳng vào cổng chính của trường nữ sinh, trên đường có không ít học sinh chỉ chỉ trỏ trỏ vào hắn. Nhân viên trong trường nghe tin vội vàng chạy ra, nhưng tam công tử phủ Tiêu đại soái thì có ai mà không nhận ra? Tất cả đều không dám lên tiếng, đã có người chạy đi tìm hiệu trưởng.

Tiêu Bắc Thần ngồi trên lưng ngựa, không để ý đến có bao nhiêu người đang nhìn hắn mà chỉ tập trung tìm người hắn muốn tìm. Đạp vào mắt đều là nữ sinh áo xanh lam váy đen, trường thì lớn thế này, tìm một người vô cùng khó. Hắn đang nghĩ thì bỗng nghe thấy tiếng em tư Tiêu Thư Nghi đứng quay lưng đằng xa, vẫy vẫy tay về hướng một cái đình nhỏ.

“Hàng Cảnh.”

Lâm Hàng Cảnh đã học xong tiết từ lâu, đang ở đình đọc sách đợi chị tư tan học rồi cùng về. Cô nghe thấy tiếng chị tư gọi mình ở ngoài đình thì liền ôm sách vở quay mặt qua cười, mắt ngọc mày ngài, áo xanh váy đen càng làm nổi bật làn da trắng bóc như ngọc như tuyết.

Lâm Hàng Cảnh đi ra khỏi đình, chưa kịp gọi “Chị tư...” thì mặt mày trắng nhợt. Tiêu Bắc Thần phi ngựa đến trước mặt cô, cô vội vàng lùi về sau. Trong lúc hoảng loạn thì nghe được tiếng cười nhẹ của hắn, bản thân mình thì bị ôm thẳng lên ngựa, sách vở ôm trong lòng rơi hết xuống đất. Gió vù vù bên tai, Tiêu Bắc Thần ôm cô phi ngựa ra khỏi trường nữ sinh.

Khi Lâm Hàng Cảnh hết hoa mắt chóng mặt thì mới biết mình đang bị Tiêu Bắc Thần ôm, lập tức đỏ cả mặt, cô giãy ra. Tiêu Bắc Thần đang phi ngựa về khu cưỡi ngựa, thấy hành động của cô thì bật cười: “Em đừng cựa, ngã xuống là không hay đâu.”

Cô vừa sợ vừa tức, hai tay chống trên ngực hắn: “Anh cho em xuống.” Hắn không thèm để ý, cứ phi thẳng phía trước, bỗng thấy cánh tay đang ôm Lâm Hàng Cảnh càng ngày càng đau. Hắn khẽ nhíu mày, hóa ra cô đang cắn lên tay hắn, nhưng hắn cũng không dám buông tay, chỉ chịu đau nói: “Nha đầu, sao lại cắn thật thế?”

Cô càng cắn mạnh hơn, đã quyết nếu hắn không để cô xuống ngựa thì sẽ không nhả ra, ai ngờ hắn lại cười trên đỉnh đầu cô: “Em còn cắn thì lát nữa tôi cũng cắn em!”

Lúc này Lâm Hàng Cảnh đã nhả tay hắn ra, ngẩng mặt nhìn hắn, nước mắt ẩn hiện, tóc mai bay loạn, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay ấy tức giận đến đỏ bừng. Hắn có dùng cụm “hoa lê vương hạt mưa” cũng không thể so được một nửa vẻ đẹp của cô lúc này. Từ xa đã thấy đám Mạc Vỹ Nghi đang ở đằng trước, hắn bỗng ghìm cương đứng lại, trên khuôn mặt chính trực hiện nụ cười tự giễu: “Tôi đúng là điên thật rồi, cần quái gì phải để bọn họ nhìn!”

Hắn quay đầu ngựa lại, cúi mặt nhìn Lâm Hàng Cảnh đang mím môi sắp khóc, biết lần này đã làm cô tức điên lên rồi, nhưng hắn cũng không quan tâm, hắn càng cười càng thoải mái.

“Việc gì mà phải khóc, giờ tôi đưa em về dinh thự.”

Cô không nói gì nhưng cũng không khóc nữa, mặc hắn phi ngựa một đường về thẳng phủ đại soái, vừa mới vào cổng lớn thì binh lính đã đi đến giữ dây cương. Tiêu Bắc Thần hơi cúi người giúp cô xuống ngựa, còn hắn vừa mới bước xuống thì đã thấy cô đi thẳng theo con đường đá nhỏ. Hắn dừng đứng cười, đi theo.

3. Chương 3: Ngày Về Ta Hỏi Biết Ai

Phòng khách của tòa nhà kiểu tây đã ồn ào một đám người. Dì bảy nghe Tiêu Thư Nghi kể lại thì tức đến dở khóc dở cười, không thể ngờ rằng hắn lại to gan dám ôm cô đi khỏi trường, thằng bé này đúng là muốn gây chuyện đây mà. Đang sai người hầu đi khắp nơi tìm thì đã thấy Lâm Hàng Cảnh đi vào, mặt hơi đỏ, rõ là vừa khóc. Vừa vào cửa đã nói rõ ràng với thím Lưu: “Thím Lưu, gấp đồ đi, chúng ta về nhà.”

Thím Lưu đã tức điên lên từ lâu, vừa nghe câu này thì không nói năng gì liền lôi Kim Hương lên lầu gấp đồ. Dì bảy biết mình đuối lý, cũng không biết nên khuyên thế nào mới được. Lại thấy Tiêu Bắc Thần đi vào liền giơ tay gõ một cái thật mạnh lên trán hắn.

“Đúng là cái đồ mãi không hiểu chuyện, ăn gan hùm đấy à, sao lại dám thô lỗ với em Lâm như thế? Để xem cha con về có đánh chết con không. Em Lâm định về đây này, con tự mình nhận lỗi đi, dì chẳng còn mặt mũi nào nữa.”

“Về?” Hắn nhìn Lâm Hàng Cảnh đang đứng giữa phòng khách, cười hờ hững: “Về đâu mà về? Không cho đi!”

“Em không phải người nhà anh, anh có quyền gì mà không cho đi?” Lâm Hàng Cảnh xoay mặt lại, ánh đèn sáng ngời chiếu lên mặt cô, khiến khuôn mặt điềm tĩnh đó có thêm đôi phần lạnh lẽo.

“Dì bảy, con ở chỗ dì lâu nay, dì đã rất quan tâm đến con, Hàng Cảnh xin nghỉ ngơi trong lòng. Sau này nếu dì đến phương nam, con nhất định sẽ tiếp đãi dì thật tốt.”

Dì bảy hiểu ý trong lời cô, biết cô đã quyết nên vội vàng đi đến khuyên: “Con đừng nói những lời như vậy. Tính tình chú ba thô lỗ, đến cả đại soái cũng tức đến nghiến răng, chỉ sợ không đánh chết hắn luôn được. Hôm nay lỗi mắng với con, dì bảy đây xin nhận lỗi thay...” Dì bảy định hành lễ, cô nhanh chóng đỡ bên người, còn chưa lên tiếng thì Tiêu Bắc Thần đứng bên thân nhiên nói: “Nếu tôi không gạt đầu thì em không thể đi đâu hết!”

Cô liền rút tay khỏi tay dì bảy, sau lưng cô thím Lưu đang dẫn Kim Hương xách va li xuống lầu. Cô không nói gì nữa mà chỉ đi về hướng cửa ra. Tiêu Bắc Thần bước lên một bước, kéo vai cô định nói, bỗng nghe ồn ào ngoài phòng khách, lính gác hô một tiếng “Chào!” cực to. Mấy cảnh vệ, vệ sỹ mở cửa, người đi vào, không ngờ là Tiêu đại soái và mấy sĩ quan trung niên.

Dì bảy thầm nhủ thôi xong rồi, lần này chú ba có thể sẽ phải chịu khổ. Đại soái nổi tiếng dạy con trai rất nghiêm khắc, xưa nay luôn dạy bằng roi vọt, còn con gái thì lại chiều chuộng. Hôm nay chú ba gây ra chuyện này, sợ là không trốn được.

Tiêu đại soái không phải xuất thân danh giá, ông dựa vào năng lực của bản thân chiếm hai mươi tư tỉnh ở phương bắc, lấy núi Nam Hoài làm ranh giới, ngang vai ngang vế với chính phủ trung ương phương nam. Ông kết bái huynh đệ với Lâm Tuyền Xuân, cha của Lâm Hàng Cảnh. Lần này Lâm Tuyền Xuân bị chính phủ trung ương điều tra, thật ra là vì lén chuyển công quỹ của trung ương cho Tiêu đại soái dùng mua vũ khí đạn dược, không ngờ sự việc bại lộ, nay thân bị giam trong tù.

Khoảng thời gian này Tiêu đại soái luôn ở Giang Bắc tuần sát việc quân, hôm nay mới là lần đầu tiên gặp Lâm Hàng Cảnh. Ông bước nhanh tới, giọng nói hiền từ như người cha: “Hàng Cảnh đứng không?”

Cô biết là Tiêu đại soái nên vội khom người, miệng chào: “Tiêu bá bá...” Ông đỡ cô: “Quả nhiên là con gái của Tuyền Xuân, dịu dàng thanh tú. Năm đó cha con tuần tú nhất Giảng Vũ đường chúng ta. Sao vậy... sao mắt lại đỏ như thế, ai làm con khóc?”

Cô tư Tiêu Thư Nghi đứng bên không nhin được mà mách: “Còn không phải do anh ba sao, đang yên đang lành lại phi ngựa vào trường nữ sinh chúng con, ôm mất Hàng Cảnh đi. Lần này Hàng Cảnh tức đến mức đòi về nhà rồi.”

“Cũng đâu phải chuyện gì lớn, chỉ là trẻ con nghịch ngợm mà thôi,” dì bảy thấy không ổn bèn nói đỡ, miệng cười, cầm chiếc khăn tay của mình đi lau mồ hôi trên trán của đại soái, trông rất vui vẻ: “Đại soái mới vừa về, đã ăn cơm chưa? Vừa hay các con cũng đang ở đây, em đi bảo nhà bếp chuẩn bị một bàn. Vừa mới mời được một đầu bếp, tay nghề cực giỏi.” Dì bảy liền thoắt chuyện này chuyện kia, cứ tưởng là đã ém nhem được chuyện nọ, không ngờ Tiêu đại soái cũng không nói nhiều với dì, chỉ liếc Tiêu Bắc Thần đang đứng một bên, lạnh lùng nói: “Theo ta vào thư phòng.”

Tiêu Bắc Thần biết rõ lần này không tránh được, thấy các chú các bác sỹ quan đang vội cười cười với đại soái cũng không có tác dụng gì. Cha hắn đã lên lầu, trước lúc đi theo hắn trừng mắt với em tư Tiêu Thư Nghi. Em tư có vẻ âm ức, ý bảo hắn tự làm tự chịu.

Lâm Hàng Cảnh không biết chuyện gì sắp xảy ra, khi Tiêu Bắc Thần nhìn cô, cô lập tức xoay mặt đi, tiếp đó nghe thấy dì bảy vội vàng vàng như cháy nhà đến nơi, sai người hầu: “Mau mau, đi gọi vú nuôi đưa ngũ thiếu gia, lục thiếu gia đến.”

Người hầu đáp vâng rồi lui xuống, lúc này tiếng Tiêu đại soái chửi mắng vọng xuống từ trên lầu: “Đồ hư hỏng! Tao nuôi lớn cái loại súc sinh như mày thì còn mặt mũi nào sống trên đời nữa!” Tiếp đó là một âm thanh nặng nề. Dì bảy vừa nghe thấy liền biết Tiêu đại soái đã cầm gậy đánh Tiêu Bắc Thần. Mà Tiêu Bắc Thần là một đứa cứng đầu, lần nào bị đánh cũng không biết đường xin một tiếng, hết lần này đến lần khác bị đại soái đánh gằn chết!

Mấy vị sỹ quan đi về cùng đại soái đều là chú của Tiêu Bắc Thần, nhìn hắn lớn lên, lúc này họ đều đứng bên ngoài cửa thư phòng trên lầu đập cửa. Dì bảy lúi cuội cô tư Tiêu Thư Nghi, lườm một cái: “Còn không mau xin thay anh ba của con đi? Đợi nó ra ngoài thế nào cũng hỏi tội con.”

Tiêu Thư Nghi cũng không dám trái lời, nhanh chóng lên lầu gọi cha mở cửa. Vú nuôi dẫn ngũ thiếu gia và lục thiếu gia mới tám tuổi vào. Dì bảy đưa cả hai đứa lên lầu, cẩn thận tát mỗi đứa một cái. Hai đứa trẻ đang ăn bánh bất thành linh lại bị tát nên khóc òa lên, gào khóc cả hòng. Bình thường nếu bên ngoài loạn như thế này rồi thì dù thế nào đại soái cũng sẽ mở cửa, tiếc là hôm nay bên ngoài ồn ào, nhưng tiếng đánh đập bên trong vẫn không ngừng lại. Tiếng đại soái mắng chửi vẫn tiếp tục, càng đánh càng mạnh hơn.

Dì bảy dậm chân, đau lòng nhíu mày, chỉ đành đập mạnh lên cánh cửa: “Đại soái, anh định đánh chết chú ba à? Nếu anh đánh chết nó thì em còn mặt mũi nào nhìn mẹ Bắc Thần nữa, năm đó phụ nhân đối với em tốt như thế... Chi bằng anh đánh chết em luôn đi cho xong!”

Vừa gào vừa tiếp tục đập cửa, chợt nghe một giọng nữ nhẹ nhàng bên người: “Dì bảy, để con.” Dì bảy quay người, Lâm Hàng Cảnh đã lên lầu từ lúc nào. Bà nhẹ cả người, biết rằng hôm nay chỉ có cô mới mở được cánh cửa này, bà vội tránh sang bên. Cô gõ lên cửa rồi nói: “Tiêu bá bá, cho cháu vào nói mấy câu được không?”

Cô vừa nói hết câu thì bên trong đã im ắng hẳn, tiếp đó, cửa mở ra ngay trước mặt cô. Cô nhìn Tiêu đại soái mở cửa, nhìn vào bên trong thì thấy Tiêu Bắc Thần đang quỳ ở đó, không hề nhúc nhích.

Cô cúi đầu, không nói câu gì cũng quỳ luôn trước mặt đại soái.

Cái quỳ này của cô không những khiến Tiêu đại soái mà tất cả mọi người đằng sau đều hoảng. Dì bảy vội bước đến đỡ cô. Tiêu Bắc Thần quay đầu ra nhìn, thấy không ai kéo cô đứng lên được. Cô vẫn quỳ như thế khiến lòng hắn rung động. Ánh mắt cô đen nhánh trong suốt, như có thể nhìn thấu tim hắn.

Lâm Hàng Cảnh nói: “Hôm nay là lỗi của Hàng Cảnh, làm bá bá tức giận, cũng là dì bảy mê theo, mọi người không ai được yên ổn. Nếu bá bá tiếp tục đánh thì con đâu còn mặt mũi nào mà ở đây thêm một giây phút nào nữa.”

Tiêu đại soái đang tức điên vì Tiêu Bắc Thần, giờ nghe cô nói thì chỉ thấy xót xa: “Chuyện này sao lại là lỗi của con được? Là do ta không biết cách dạy con, để nó coi trời đất bằng vung...”

“Bá bá, bác cho con về nhà đi, con muốn về nhà.”

Tiêu Bắc Thần nghe cô nói câu này thì cuống cuống nói: “Không cho về!” Hắn vừa nói xong thì lại nghe “bộp” một tiếng, Tiêu đại soái lại đánh thêm một cái đống vào lưng hắn. Dì bầy vô cùng lo lắng, tay xoắn chặt chiếc khăn tay: “Chú ba, im miệng đi.”

Đại soái không để ý Tiêu Bắc Thần, ông chỉ nhà Lâm Hàng Cảnh rồi thở dài, cuối cùng ông nói: “Con à, không phải là ta không cho con về, mà là con không còn nhà mà về nữa rồi.”

Cả phòng yên lặng như tờ, mặt cô trắng nhợt, mắt mở to nhìn Tiêu đại soái, miệng run run: “Bá bá...”

“Lần này chính phủ trung ương muốn lật cha con, người ta phải đi cố gắng giúp thế nào cũng không được, trước mắt cha và mẹ con đều bị chính phủ trung ương giam lại rồi, cũng không biết sẽ bị đưa đến chỗ nào, sợ là lãnh ít dữ nhiều.”

Lâm Hàng Cảnh cảm thấy cả trái tim của cô cũng đang run rẩy: “Vây... vậy liệu có liên quan đến tính mạng?”

Tiêu Bắc Thần nhìn cô, mặt cô nhợt nhạt, sợ hãi và kinh hoàng đọng đầy trong hai mắt, dường như một câu nói của cha cũng sẽ phán cô sống hay chết, hắn đau lòng, chỉ mong mỗi cha sẽ nói tin tốt. Lúc này dù cô muốn về đoàn tụ với gia đình thì hắn cũng đồng ý.

Tiêu đại soái trầm mặc, tay đặt nhẹ lên vai cô, trong giọng nói hiền từ có đôi ba phần day dứt: “Con à, từ nay về sau ta sẽ xem con như con gái ruột, không, còn hơn con gái ruột. Con hãy coi đây là nhà của mình...”

Ý trong lời Tiêu đại soái đã rõ, tính mạng người nhà cô khó mà giữ được, cô cảm thấy lục phủ ngũ tạng nóng như lửa đốt, tầm nhìn tối sầm, cơ thể ngã sang một bên rồi ngất đi.

4. Chương 4: Thổi Một Khúc “ba Cành Hoa Mai”

Sau lần đó Tiêu Bắc Thần dưỡng bệnh đúng nửa tháng.

Hắn không cần đến Giảng Vũ đường, cả ngày chỉ ở nhà nghỉ ngơi. Chuyện Tiêu đại soái đánh tam công tử đã truyền ra ngoài từ lâu, đoán chừng đã trở thành đề tài buôn chuyện cho Giảng Vũ đường. Đám bạn bè chẳng ra sao của hắn, Mạc Vỹ Nghị vân vân chẳng dám đến tìm nữa, tất cả đều trốn thật kỹ.

Mỗi ngày hắn ở nhà cũng chỉ ngồi đọc sách rồi trêu con chim. Nghe tin chính phủ trung ương kiêng dè Tiêu đại soái Giang Bắc nên tạm thời chỉ giam vợ chồng Lâm Tuyền Xuân, chưa có động tĩnh gì khác. Hắn nghĩ, vậy thì Lâm Hàng Cảnh sẽ không quá buồn nữa khiến hắn cũng yên tâm. Quản gia Tiêu An của phủ đại soái lại đến chọc hắn cho vui. Cả ngày thấy Tiêu Bắc Thần hắn nhắm mắt nằm vông nghỉ ngơi nên nói đến đây đọc cho hắn vài câu thơ giải sầu. Vừa đọc lại là

”Đằng sàng chỉ trưởng triều miên khởi, thuyết bất tấn, vô giai tư

Trầm hương đoạn tục ngọc lô hàn, bạn ngã tình hoài như thủy.

Địch thanh tam lộng, mai tâm kinh phá, đa thiếu du xuân ý.”

(Giường mây màn giấy, cuộc sống không nói hết bao nhiêu là đạm bạc. Mùi hương đốt đó vẫn quanh quẩn, người đã đi nhưng hương vẫn còn đó. Ai thổi tiêu khúc “Ba cành hoa mai” khiến hoa mai giật mình rụng xuống, báo hiệu mùa xuân sắp qua.)

Hắn mở trừng mắt, nhìn Tiêu An vừa cười vừa nháy mắt, lòng thầm hiểu, hắn giơ một chân ra đạp: “Khốn kiếp, không muốn sống nữa à? Dám trêu tam gia này, súng của tôi đâu, tôi bắn chú một phát bây giờ!”

Tiêu An thật thà chịu bị đá, nhưng lại cười: “Tiêu An nào dám trêu tam thiếu gia, chỉ là nếu bệnh tương tư nó ngấm vào xương thì rất khó chữa. Tiêu An nghĩ một chiêu cho thiếu gia, mỗi ngày cứ tầm chiều tối thiếu gia đi dạo bên hàng rào hoa ở cổng phụ thì bệnh sẽ khỏi.”

Tiêu Bắc Thần lại ngả người lên vông, nhìn lên trời, hồi lâu sau mới nói: “Không đi, cha đang chuẩn bị đá tôi sang trường lục quân bên Nga kia kia, lấy đâu ra thời gian mà đi làm chuyện khác.”

Thêm một tháng lại qua, giờ đã vào tháng sáu, đủ loại hoa đua nở trong phủ đại soái.

Hôm nay Tiêu Bắc Thần nhàn nhã phát chán, hần bước dọc theo con đường đá nhỏ, không ngờ lại tới cổng phụ. Hàng rào hoa hai bên nở đầy hoa, nhiều màu sắc: đỏ, vàng, tím, trắng, hồng phấn, xanh... ngập tràn trước mắt. Đi xa hơn một chút thì là những chậu hoa cảnh, thực được, bóng nước, mẫu đơn... Chỉ có duy nhất một chậu hoa nhài màu trắng tươi mát mà trông nhã nhặn, hần ngẩn người ngắm chậu hoa đó. Bất chợt nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, giọng em tư vọng đến.

“Hàng Cảnh, chúng ta chỉ đi tìm dì bảy quyền góp thôi. Chị cả với chị hai thì có chồng quản nên cũng khó. Với lại những việc thiện như quyền góp, ủng hộ thì dì bảy thích làm nhất.”

“Thôi đừng làm phiền dì bảy. Lần trước giáo hội trường quyền tiền ủng hộ cô nhi viện chúng ta cũng hỏi đi rồi. Em thấy mình bán những sách vở bình thường không dùng đến cũng được một khoản tiền đó.”

Giọng nói dịu dàng đó như gợn sóng lăn tăn trên mặt nước, dần dần lan ra, khi lan đến tai hần thì trái tim cũng trở nên ấm áp hơn, không hiểu sao hần thấy thoải mái cả người. Hần xoay đầu nhìn, Lâm Hàng Cảnh và em tư đang đi vào từ cổng phụ, ánh mắt hần vẫn luôn nhìn Hàng Cảnh. Em tư tinh mắt, vừa liếc qua đã thấy Tiêu Bắc Thần đứng bên hàng rào, le lưỡi rồi cười: “Này, anh ba khỏe hần rồi?”

Tiêu Bắc Thần nhìn khuôn mặt cười hì hì của em tư, hần vẫy vẫy tay: “Em qua đây.” Em tư biết hần định tính sổ chuyện hôm trước nên lắc lắc tay Lâm Hàng Cảnh: “Em đợi chị một lát. Nếu thấy anh ấy làm gì chị thì đi gọi dì bảy giúp chị nhé.” Không đợi Hàng Cảnh trả lời thì đã đi đến trước mặt Bắc Thần. Vẫn cười hì hì như trước: “Anh ba, anh tìm em có việc à?”

Tiêu Bắc Thần lườm cô: “Em cũng giỏi giả vờ đấy, nếu không phải do em lảm lời thì anh đâu phải chịu trận đòn ấy. Em chọn đi, muốn phạt kiểu kiểu văn hay phạt kiểu võ?”

“Văn hay võ cái gì, nếu anh không chịu trận đòn đó thì Hàng Cảnh đã không ở nhà chúng ta nữa rồi, anh cảm ơn em còn không kịp ấy chứ, lại còn bảo phạt, em có oan không chứ.”

Cô nói rõ cả ra chọc Tiêu Bắc Thần bật cười. Tiêu Thư Nghi vừa thấy hần cười thì rất phóng khoáng giơ tay ra: “Anh ba đã cười rồi thì ủng hộ hai trăm đồng đi. Tu nữ trường chúng em nói muốn ủng hộ iền nam, đang kêu gọi mọi người góp tiền, em và Hàng Cảnh cũng chuẩn bị một ít tiền.”

Tiêu Bắc Thần biết kiểu quyền góp của trường, chẳng qua mỗi người góp vài đồng, nhiều nhất cũng chỉ là mười đồng, hai mươi đồng, giờ em tư mở miệng đòi ngay hai trăm, rõ ràng tưởng hần không biết nên mới nói quá lên, hần cũng không bóc mẽ, chỉ liếc nhìn Lâm Hàng Cảnh đang đứng không xa rồi nói: “Được, vậy đưa hai trăm cho em và em Lâm, lát nữa bảo Quách Thiệu Luân đưa cho em, hai đứa cũng đỡ phải quần lầy dì bảy.”

Em tư cười hớn hở, quay người chạy đến bên Lâm Hàng Cảnh để nói tin tốt cho cô. Không biết cô nói gì mà mặt em tư có vẻ hơi buồn, liếc hần cười rồi hét to: “Anh ba, Hàng Cảnh nói số tiền đấy anh cho em quyền góp cả, cô ấy có tiền, không cần anh đưa.”

Tiêu Bắc Thần cười cười, bước lại gần. Cô thấy hần đi tới thì lập tức đi về hướng tòa lầu của dì bảy. Cô tư được lợi từ hần, tất nhiên sẽ nói giúp cho hần. Lúc này Tiêu Thư Nghi vội kéo Lâm Hàng Cảnh, nói ngọt: “Hàng Cảnh đợi đã, anh ba bị đánh một trận, giờ không dám thô lỗ nữa đâu. Đều ở trong một phủ, đâu thể cả đời không gặp chứ.”

Cô bị chị tư giữ không đi đâu được, đành phải đứng đó, cô biết Tiêu Bắc Thần đang đứng sau lưng nên trong lòng quyết định sẽ không để ý đến hần là xong. Ngờ đâu chị tư cười hì hì nói: “Ai da, quên mất, đồ chơi chị mua cho Bắc Vọng Bắc Ý vẫn đang để trên xe. Em đợi chị, chị đi lấy đã.”

Cô lo lắng giữ tay chị tư: “Chị tư, chị đừng nói như thế, nếu đi thì chúng ta cùng đi, để em ở đây... là như thế nào?”

Tiêu Thư Nghi thấy cô sắp khóc đến nơi thì không dám trêu nữa, chỉ nháy mắt tinh nghịch với Tiêu Bắc Thần rồi chỉ tay vào tai mình: “Vậy cứ coi em bị điếc đi.”

Hắn nhìn Lâm Hàng Cảnh đang cúi đầu, kéo em tư không buông. Hai tháng không gặp, thấy cô bớt đi chút trẻ con ngày trước. Hắn im lặng một hồi mới nói: “Hôm trước mới có tin cha mẹ em đã bị đưa đến Tương Kinh giam rồi. Triệu thống đốc Tương Kinh là người quen cũ của cha tôi, nên tuy cha mẹ em tạm thời không được tự do, nhưng sẽ không bị làm sao.”

Lời này đi thẳng vào tim cô.

Cô lập tức ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt hiện rõ niềm vui: “Thật à?”

Hai bên má cô hiện thấp thoáng lúm đồng tiền, hắn thấy nụ cười đó của cô thì tim đập mạnh, nhất thời không biết nên trả lời làm sao, chỉ gật đầu, chỉ sợ cô lại tránh đi. Hắn gật nhẹ, em tư đứng bên bật cười khúc khích, ngẩng mặt lên giả vờ ngắm trời: “Có con chim nhạn ngơ ngẩn vừa bay qua.”

Lời này làm hắn tỉnh cả người, có tiếng cười trêu chọc vọng ra từ trong tòa lâu: “Đấy, cái cô tư này lại nói vớ vẩn rồi. Con chim nhạn đấy có ngơ hay không con cũng biết sao? Con coi mình là Công Dã Tràng* chắc.” Tiêu Bắc Thần nhìn sang, hóa ra là dì Bấy đang đi dạo. Thư Nghi cười ha ha chạy đến đó, kéo cánh tay dì một cách thân thiết: “Con đâu có biết con chim đó có ngơ hay không, đoán là nó nhìn hoa nhài trong phủ chúng ta thấy đẹp quá nên ngẩn người cũng không chừng.” Thư Nghi mặc kệ hắn đang trừng mắt với mình, cứ liên tục cười ha ha hi hi không ngừng.

* Công Dã Tràng: đệ tử Khổng Tử, tương truyền nghe hiểu tiếng loài chim

Dì Bấy cũng cười, tuy hiểu ý trong câu của Thư Nghi nhưng dì cũng không hòa theo, đỡ khiến Lâm Hàng Cảnh càng khó xử. Dì Bấy chỉ chỉ Tiêu Bắc Thần rồi cười nói: “Mau vào đi, cha con đang đợi trong thư phòng ấy, bảo là sẽ đưa con đi học trường lục quân bên Nga, có mấy lời dạy bảo con.”

Hắn biết cha sắp bắt hắn đi rồi, không nhịn được mà nhìn sang Lâm Hàng Cảnh. Cô đã lùi sang một bên cho cá trong hồ ăn, có vẻ không nghe thấy cuộc đối thoại bên này. Hắn quay đầu lại, thấy dì Bấy cười với mình: “Mau đi đi, vào chậm sợ lại phải chịu một trận đòn. Lát nữa xong dì Bấy còn có lời muốn dặn con.”

5. Chương 5: Sân Xuân Trăng Cũng Đa Tình

Tiêu Bắc Thần đi vào thư phòng của cha hắn, Tiêu đại soái đang bàn việc quân sự với mấy nhân vật quan trọng. Trên bàn trong phòng có trải một tấm bản đồ, Mạc thống đốc và vài sỹ quan đang nhìn nó. Lúc hắn đi vào thì nghe Mạc thống đốc nói: “Hổ Dương quan này địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công, lại là điểm quân sự quan trọng nhất giữa nam và bắc. Không phá được Hổ Dương quan thì nghĩa là chính phủ trung ương kiềm hãm chúng ta. Nếu phá được Hổ Dương quan, cộng với lợi thế tấn công của quân ta thì chắc chắn chính phủ trung ương không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hai mươi tư tỉnh phía bắc cũng được phòng thủ kiên cố.”

Tiêu đại soái đang ngồi một bên, tay cầm lọ thuốc ngủ bằng mã não*, ông nói: “Chính phủ trung ương cũng khá hiểm độc, đánh Hổ Dương quan lâu như thế rồi mà mẹ kiếp, vẫn chưa chiếm được.”

* Tương tự như:

Ông ngẩng mặt thấy hắn bước vào thì hừ một cái: “Mấy ngày nay tam công tử có vẻ nhàn rồi đấy nhỉ, nghe nói con vệt trước viện được con dạy mà biết cách thăm hỏi luôn rồi.”

Tiêu Bắc Thần đã quen chuyện cha hắn cứ thấy hắn sẽ khích vài câu, hắn không đáp lời, mấy người chú sỹ quan cười cười rồi đi ra uống trà. Hắn đứng nghiêm túc bên cha, chuẩn bị nghe dạy bảo. Tiêu đại soái nói: “Ta đã sắp xếp xong xuôi cả rồi. Mai con sẽ đi. Cũng đừng nghĩ là sẽ được ngồi máy bay, đừng mơ là con

traí ta thì sẽ được người ta nể nang một chút. Ta đã dặn trước rồi, cứ đối xử với con y như những học sinh khác của Giảng Vũ đường được tuyển đi Nga. Họ chịu bao nhiêu khổ cực thì con cũng chịu bấy nhiêu. Nếu có bất kỳ ai thiên vị cho con thì cứ đợi ăn đòn đi.” Ông ngừng một lát rồi nói tiếp: “Trong bốn năm nữa con cũng đừng nghĩ tới chuyện quay về, tốt nghiệp phải cầm được cái bằng xuất sắc, rồi về đây.”

Tiêu Bắc Thần đứng thẳng tắp, khuôn mặt đầy khí khái, hần nói: “Vâng, con biết rồi.”

Ông không nói thêm nhiều lời, chỉ dặn: “Dì bảy đã dọn đồ cho con xong xuôi rồi, nhớ đấy, ta đưa con ra nước ngoài không phải là để con rong chơi. Nếu con không học được bản lĩnh gì thì đừng có bước vào cửa Tiêu gia nữa! Ra ngoài đi!”

Thấy cha cho đi thì hần thở phào nhẹ nhõm một hơi, không nói thêm gì mà quay người đi xuống lầu. Dì bảy đang ngồi đọc báo trên chiếc ghế khảm hoa, chân khắc đầu phượng, thấy hần xuống lầu thì bảo: “Lão tam, mai đi rồi, qua đây ngồi với dì một lát.”

Bắc Thần cười nói: “Sắp đến giờ cơm tối, dì không đi trông Bắc Vọng Bắc Ý à? Sao trông như dì ngồi đây đợi con vậy?”

Dì bảy lườm hần: “Nhìn là biết ngay là có người trong lòng rồi, giờ chắc chỉ muốn chạy đi nói lời tạm biệt với người ta, lấy đầu ra thời gian nói chuyện với dì đây. Đúng là phí tấm lòng của dì, còn định cho con một viên an thần.”

Hần nghe ý trong lời của dì bảy thì đi tới ngồi xuống chiếc ghế sofa, giả bộ hỏi: “Viên an thần nào? Dì bảy biết chế thuốc nữa?”

Dì bảy bật cười: “Lão tam, cái ý nghĩ xấu xa nho nhỏ đấy của con dì bảy đã rõ như lòng bàn tay rồi. Đến cô tư còn nói rằng con chỉ luôn quấy rối em Lâm.”

Hần nghe xong câu đó thì nhướn mày, lại chỉ biết cười: “Quấy rối? Hôm nào con phải dạy bảo em tư cho nghiêm mới được, chẳng coi ai ra gì nữa rồi.”

Dì bảy đặt tờ báo xuống rồi nói: “Dì cũng không nói nhiều với con nữa, chỉ một câu thôi: Con cứ yên tâm đi đi. Dì thay con trông em Lâm. Đợi bốn năm nữa con về thì dì sẽ đi nói với đại soái, làm mai làm mối cưới em Lâm về phòng con, còn gì tốt đẹp hơn được nữa.”

Hần cảm thấy như trời lại nắng đẹp sau mưa, lòng thoải mái hẳn: “Vậy con xin cảm ơn dì bảy trước.”

Dì bảy mỉm môi cười: “Được rồi, con không cần cảm ơn dì. Dì phải đi trông Bắc Vọng Bắc Ý đây. Nếu không phải hai đứa nó còn nhỏ tuổi thì em Lâm như tiên nữ kia cũng chẳng đến phần con đâu.”

Đồ Tiêu Bắc Thần cần mang đi không nhiều, cũng không cần hần phải thu xếp. Tiêu An dẫn vài người đến bận rộn một hồi là xong. Hần nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trăng treo cao giữa trời. Đêm đã rất khuya, hần nghĩ tới ngày mai phải đi rồi nên không hề thấy buồn ngủ. Trong lòng cứ luôn cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó. Hần không nói gì, chỉ đi đến sau viện đi dạo. Gió đêm thổi vi vu, mặt đất sáng sữa, hiếm khi mới có một ngày thời tiết đẹp thế này. Hần đứng dưới giàn hoa tử đằng trong vườn, vừa ngắm đầu đã nhìn thấy người hần muốn gặp.

Lâm Hàng Cảnh đang ngồi trước cửa sổ lầu hai chăm chú luyện viết. Vẫn là hai bím tóc dài ở trước ngực, cô hơi cúi đầu, đầu ngón tay cầm chặt chiếc bút lông nhỏ dài, đặt bút viết một nét thật cẩn thận. Bên bàn có một chiếc đèn với chụp đèn màu hồng bằng thủy tinh, ánh sáng chiếu lên làn da trắng như tuyết, trông như phủ thêm một làn sương mù, mờ mờ ảo ảo, như xa tận chân trời.

Hần ngắm nhìn cô, ánh mắt tràn đầy hình ảnh dịu dàng đó, hần muốn in đậm hình ảnh này vào trong đầu. Lần sau gặp đã là bốn năm sau rồi, hần lại nhớ đến lời của dì bảy, trong lòng liền cảm thấy yên tâm, tình cảm trong mắt cũng dạt dào thêm mấy phần. Không ngờ cô bỗng nhiên ngẩng mặt lên, có lẽ định nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hần giật mình, vội vàng nhìn đi chỗ khác, giả vờ đang ngắm giàn hoa tử đằng. Hoa tử đằng trước mặt đang nở vô cùng đẹp, rủ xuống từng chùm, trông như những viên ngọc tím. Trong lúc hần giả vờ nhìn giàn hoa thì có liếc mắt nhìn cô một cái, đúng lúc đối diện với ánh mắt cô. Ánh mắt đó trong veo như làn nước, sạch

sẽ không vắn đục, như xuyên thẳng vào hần. Cô hơi ngẩn ra rồi đứng dậy, vẫn là dáng vẻ bình tĩnh đó, cô giờ tay kéo hai cánh cửa sổ đóng lại.

Hắn nhìn cánh cửa đóng lại trước mặt, bóng cô in lên trên cửa, như trăng hiện trên làn nước dưới lớp sương mù. Đường như hắn ngửi thấy một hương thơm thanh thanh, mà có thể là tỏa ra từ người cô. Hương thơm đó như có như không, ám vào người hắn. Cánh hoa tử đằng rơi lả tả xuống quanh hắn do cơn gió, ánh trăng phủ xuống một màu bàng bạc, còn hắn ngẩng đầu nhìn bóng cô trên cửa sổ, không biết ngẩn người từ lúc nào.

6. Chương 6: Dây Điều Đỏ Bay Giữa Không Trung

Ngày tháng thoi đưa, ngoài sân hoa nở hoa rơi, xuân hạ rồi thu đông, ngày lên đêm xuống, vòng đi vòng lại bốn năm đã qua chỉ trong nháy mắt. Một mùa hè lại đến.

Vì mấy hôm nay cô tư Tiêu Thư Nghi bị ốm nên ở nhà không đi học. Tan học sớm, Lâm Hàng Cảnh một mình đi khỏi trường, trên đường đều là nữ sinh áo lam váy đen, nói chuyện ríu rít không biết là nói những gì, cô ôm sách đi vượt qua bọn họ, nghe được đôi ba câu đối thoại.

“Hôm qua tớ nghe cha nói tiền tuyến thắng lớn, Hồ Dương quan đã chiếm được rồi.”

“Tớ cũng biết, Dinh quân chiếm Hồ Dương quan, có công một người không thể không nhắc đến, sợ là chuyện cậu muốn nói chính là về anh ấy.”

“Cậu biết nhiều thế rồi chắc không muốn nghe nữa đâu nhỉ.”

Tiếp đó là một tiếng cười duyên, Trịnh Phụng Kỳ, con gái của sư đoàn trưởng Trịnh mím môi cười: “Cha tớ nói thiếu soái Tiêu Bắc Thần ấy, vừa mới tốt nghiệp trường lục quân đã bị Tiêu đại soái phái ra tiền tuyến Hồ Dương quan, chỉ trong nửa năm mà anh ấy đã chiếm được Hồ Dương quan rồi.”

Lâm Hàng Cảnh lặng lẽ đi qua các cô, đi thẳng ra ngoài cổng, thấy chiếc xe xích lô ngày ngày đưa đón cô đến trường đã đợi bên ngoài, cô hơi do dự, đi đến bên người đạp xe rồi nói: “Bác Trương, bác về trước đi, con đi dạo đầu phố một lát rồi sẽ về.”

Bác Trương đã lau sạch sẽ ghế ngồi, ông nói: “Lâm tiểu thư không cần ngồi xe sao?”

Cô lắc đầu: “Lát nữa con về một mình cũng được, dì bảy có hỏi thì bác cứ nói con đi mua sách.”

Ông gật đầu, quay người đạp xe về. Lâm Hàng Cảnh nhìn theo ông đến khi ông đã đi xa, cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh lam, cuối cùng cũng thấy một con điều hình bướm nhiều màu sắc đang bay lượn trên đó. Cô mỉm cười, ánh mắt đen nhánh càng sáng ngời, cô đi theo hướng con điều được thả.

Sau trường nữ sinh Thánh Di có một công viên xây bên hồ, hiện giờ vừa xẩm tối, hoàng hôn phủ bốn bề, nước trong hồ xanh nhạt khẽ gợn, thì thoảng có cơn gió mát lành thổi qua, cảnh đẹp khó tả thành lời. Lâm Hàng Cảnh chỉ ngóng nhìn con điều bay cao trên trời kia, cô đi theo đến công viên, ánh mắt nhìn sang người đang đứng trên bãi cỏ thả điều, khuôn mặt tuần tú, mắt đen nhánh như tỏa ra ánh sáng...

Cô cười nhẹ nhàng, gọi một tiếng: “Mục Tử Chính.”

Người thanh niên trẻ tuổi Mục Tử Chính đang thả điều đó ngoảnh đầu lại nhìn cô đi tới gần, cô đang mỉm cười, cười với hắn, khiến hắn cười càng rạng rỡ mà chạy về phía cô, không ngờ tuột tay làm rơi con thoi cuốn dây điều. Nó rơi xuống bãi cỏ, dây điều theo đó bung ra. Thấy dây sắp bung ra hết rồi nên cả hai người cùng lúc nhặt lấy, nhưng dây đã tuột hết, chiếc điều cánh bướm to liền bay theo làn gió. Mặt Lâm Hàng Cảnh bất chợt đỏ bừng, cô cầm được con thoi, nhưng Mục Tử Chính lại cầm phải tay cô.

Mục Tử Chính cảm thấy sự mềm mại trong lòng bàn tay, thấy mặt cô đỏ ửng nên hắn hốt hoảng buông tay ra, mặt còn đỏ hơn cả cô. Hắn vụng về giải thích: “Xin lỗi, mình không cố tình.” Hắn nói ngượng nghịu, đến cả tai cũng đỏ, trông như một đứa bé làm sai chuyện vậy. Lâm Hàng Cảnh rút tay lại, ngại ngùng nói sang chuyện khác: “Hôm nay có mấy chiếc điều?”

“Ba chiếc.” Mục Tử Chính chỉ một đồng thứ trên chiếc bàn đá trong công viên, hắn cười: “Đều ở đẳng đó, một con điều bướm, một con chuồn chuồn, còn có một con điều mỹ nhân nữa, lần này chắc đủ để cậu về.”

Cô đến xem những con điều ở trên bàn, đặt cặp sách sang một bên rồi lấy ra bút và màu vẽ, định ngồi lên ghế đá. Mục Tử Chính vội nói: “Đợi đã!” Hấn lấy ra một chiếc đệm ngồi giản dị bên bàn đá, đặt lên trên ghế. Cô nhìn hấn, hấn vò tóc cười nói: “Cái đệm này tớ giặt sạch rồi, ghế đá lạnh, cậu cẩn thận kẻo bị lạnh.”

Cô ngồi lên đệm, khoe miệng vẫn là nụ cười. Cô phối màu xong xuôi thì liền tô màu lên chiếc điều bướm. Máy con điều đó vừa to vừa tốt, đều là tay nghề của Mục Tử Chính, hấn nhìn cô tô xong một chiếc thì đến lấy hong trước gió cho khô. Thò tay vào trong chiếc túi ở một bên rồi nói: “Hôm nay sư mẫu tớ gói bánh ú, tớ đem cho cậu vài cái. Cậu ăn thử xem, bánh ú của sư mẫu tớ là ngon nhất.”

Cô thấy hấn lấy ra một chiếc hộp từ trong túi, mở hộp ra trước mặt cô, bên trong là mấy cái bánh ú nhỏ. Không hiểu vì sao mà cô cảm thấy ảm áp hấn. Mục Tử Chính sờ chiếc bánh rồi lập tức vỗ trán mình, trông có vẻ rất chán nản: “Xong rồi, mình đúng là đầu heo, quên mất bánh sẽ nguội mất, làm sao để cậu ăn được.”

Hấn định đóng nắp hộp lại, cô nhanh chóng duỗi tay ra cầm lấy chiếc bánh đã nguội: “Không sao, tớ thích ăn.” Quả nhiên sau khi bóc lớp vỏ xanh ra thì lớp cơm bên trong vừa nguội vừa cứng, cô cố gắng tách lấy một ít rồi bỏ vào miệng nhai, ngẩng đầu nhìn về mặt trông chờ của Mục Tử Chính, cô nói: “Rất ngon.”

Hấn thở phào một hơi như trút được gánh nặng, vừa dọn dẹp lại đồ bày trên bàn vừa nói: “Sư phụ nói cuộc sống càng ngày càng khó khăn, người mua điều cũng ngày càng ít. Tâm trạng ông cả ngày không tốt, trưa nay con mang tớ một trận.”

“Mắng cậu?”

“Sư phụ tớ mắng người ác lắm,” Hấn chỉ để ý việc dọn bàn, miệng nói: “Sư phụ cứ uống rượu là lại mắng, nhưng lại không dám mắng sư mẫu nên cứ luôn mắng tớ, còn không cho tớ ăn cơm, bảo là phí gạo của ông, phí công ông đặt cho cái tên hay như thế, lúc năm đó cha tớ mất, ông không nên đưa tớ về...”

Hấn cứ kể mà không để ý cô đã không ăn nữa, chỉ nhìn hấn. Hấn ngoảnh mặt lại, cô đặt chiếc bánh xuống, hỏi nhỏ: “Trưa nay cậu chưa ăn cơm à?” Lúc này hấn mới biết mình lỡ lời, vội chữa lại: “Ăn rồi, ăn rồi chứ, trưa nay sư phụ mang tớ xong thì cho tớ cùng ăn cơm, ăn một bữa rất no.”

Cô không nói gì, chỉ bóc lớp vỏ xanh của một chiếc bánh khác ra rồi đưa cho hấn, Mục Tử Chính nhìn chiếc bánh đầy cơm đó thì ngần ngại một lúc mới cầm lấy, cũng không để ý có cứng hay không, hấn cắn một miếng hết nửa cái, vừa ăn vừa cười như trẻ con: “Ngon lắm, thật là ngon!” Cô nhìn dáng vẻ của hấn thì cũng cười theo: “Đợi đến lúc tớ về Thượng Hải cơ, mẹ tớ làm bánh ú mới gọi là ngon, đến lúc đó sẽ làm cho cậu nhiều mà ăn.”

“Cậu định về Thượng Hải?”

“Hiện giờ tớ chỉ có một mình nên không về được.”

“Tớ đưa cậu về.” Hấn ăn ngấu nghiến hết cái bánh rồi đứng dậy khỏi chiếc ghế đá. Đứng ra giữa bãi cỏ nói như thật: “Chúng ta sẽ đi từ sông Lâm ở ngoài thành, nói không chừng chỉ cần ngồi thuyền cũng đến được Thượng Hải, vừa kịp tết Đoan Ngọ, quá tuyệt.”

Cô bị hấn chọc mà chỉ biết cười, hấn càng nói càng hăng, rồi nhớ đến hai câu kịch gần đây mới học được từ sư phụ, lại nhìn Lâm Hàng Cảnh đang cười vui vẻ, hấn liền đứng tạo dáng rồi lắc lư đầu, miệng ngâm: “Ta đứng trên lầu ngắm cảnh, tai nghe loạn lạc ngoài thành...” cứ lặp đi lặp lại hai câu, cô bùm miệng cười: “Sau đó nữa?” Hấn ngẩn người, nghĩ một hồi rồi lại về ngồi lên chiếc ghế đá, lắc đầu: “Không biết, sư phụ chỉ hát có hai câu này thôi, tớ cũng học được hai câu đó.”

Cô lại cười, Mục Tử Chính liếc nhìn cô rồi nói: “Cậu nên cười nhiều vào, cậu cười rất đẹp.” Ánh mắt hấn vô cùng thật thà, không hề có chút vẻ giả tạo nào, làm cho người ta cảm thấy vô cùng ảm áp. Cô gật đầu. Hấn cầm lấy chiếc điều bướm đã khô đưa cho cô: “Chiếc này tặng cậu.”

Cô nhìn chiếc điều to đẹp đó, hỏi hấn: “Vậy cậu về phải nói sao với sư phụ?”

Mục Tử Chính cười cười, mặt mày đắc ý: “Tớ đã trả tiền cho con điều này, bỏ tiền vào tủ của sư phụ từ lâu rồi, cậu thấy nó có đẹp không?”

Cô gật đầu nói: “Đẹp lắm.”

Mục Tử Chính nhìn hoàng hôn bốn bề rồi bỗng nhíu mày: “Tớ phải về rồi, giờ này chắc sư phụ đang tìm tớ, không về chắc lại phải ăn đòn.” Cô vội giúp hắn thu dọn đồ trên bàn bỏ vào chiếc túi bên người, hắn đeo cái túi lên vai, tay cầm chiếc điều chuồn chuồn và điều mỹ nhân, lại đội qua loa chiếc mũ lên đầu. Đôi mắt dưới mũ sáng lấp lánh: “Tớ về đây.” Hắn chạy vội mấy bước, không ngờ mũ lại rơi xuống đất rồi gió lại thổi nó về chỗ cũ. Cô không nhận được lại cười, hắn vẫy vẫy tay với cô, nhấc mũ lên rồi lại chạy, chiếc điều chuồn chuồn và mỹ nhân phất phới sau lưng, trông như có hai chiếc cánh vậy, lúc nào cũng có thể bay lên.

Cô cứ nhìn đến khi bóng hắn khuất hẳn rồi mới quay người nhìn chiếc điều bướm hắn để lại, chiếc điều to đó sinh động như thật. Cô lật điều lại, mắt nhìn khung điều bằng trúc mà ngẩn người, hóa ra trên đó có khắc ba chữ - Lâm Hàng Cảnh.

Cô hơi nghiêng đầu nhìn ba chữ đó, lòng ấm áp, bờ môi mềm mại nở một nụ cười nhẹ nhàng như gợn sóng. Khuôn mặt xinh đẹp ngày càng tươi tắn dưới ánh hoàng hôn.

Khi Lâm Hàng Cảnh cầm con điều bướm về dinh thự nhà họ Tiêu thì vẫn chưa muộn lắm. Vừa vào sân thì thấy cả phủ đang bận rộn, người lau dọn chậu cảnh, người quét sân, đến cả những cột trụ đỡ ở cổng chính cổng phụ đều được quét sơn lại, lá rụng trên con đường đá nhỏ được dọn sạch sẽ.

Cô đi vào phòng khách, thấy người hầu đã lau dọn phòng sạch tinh không còn một hạt bụi. Dì bảy đang quay lưng với cô, vỗ tay nói, giọng lạnh lạnh: “Mau đem đến đây xem.” Người hầu liền đứng thành hàng, tay giơ ra miếng vải dùng để lau, dì bảy nhìn từng chiếc một, thấy chiếc nào cũng trắng tinh, rõ là phòng khách đã sạch lắm rồi, dì cười nhẹ, ánh mắt đầy niềm vui: “Lui xuống đi. Tiểu Trạc, nói với Tiêu An một tiếng, ngày mai cậu ba nhà chúng ta... Ai da, xem cái miệng ta này, giờ nên gọi là thiếu soái rồi, ngày mai thiếu soái chiến thắng trở về, đại tiểu thư, nhị tiểu thư cũng đến, bảo hắn chú ý cả phủ, nếu xảy ra sơ sót gì thì cứ đợi ta lột da.”

Đại a hoàn Tiểu Trạc đáp vâng rồi dẫn mấy a hoàn đi khỏi phòng khách, dì bảy quay đầu thấy cô thì vừa cười vừa đi tới, tay cầm chiếc khăn lụa thêu hoa vén gọn tóc mai của cô: “Ngày mai anh ba về rồi, con xem dì dọn chỗ này thế nào?”

Cô nói: “Dì bảy đã làm thì làm gì có chỗ nào không tốt ạ.”

“Biết ngay là con khéo nói mà.” Dì bảy véo nhẹ khuôn mặt nhỏ của cô, “Ai mà không biết chứ, trong phủ này tất cả đều nghe lời đại soái, đại soái lại nghe Lâm cô nương, con đánh giá mấy câu cho dì, lát nữa đại soái mà bảo không được thì dì chỉ cần bảo con gật đầu rồi, xem ông ấy còn làm được gì.”

Cô nói: “Dì lại trêu con.”

Dì bảy cười, mắt nhìn thấy chiếc điều bướm trong tay cô, chiếc điều cực kỳ đẹp, trông rất sống động, hai cánh như có thể bay lên. Bà cầm điều nhìn cẩn thận rồi nói: “Là điều nhà nào làm vậy, đẹp quá, lát sai người mua về mấy chiếc.”

Cô sợ dì tinh mắt nhìn thấy ba chữ trên khung điều kia, hoảng hốt cầm lấy nó: “Nếu dì thích thì lần sau con sẽ mua vài cái về, con... con về phòng ạ.”

Cô cũng không dám quay đầu nhìn dì bảy mà chỉ vội đi khỏi phòng khách ra hậu viện. Vườn hoa hậu viện rất yên tĩnh, cô đứng đó, lật lại con điều rồi nhìn tỉ mỉ, lòng vui một cách khó hiểu, đang nhìn điều thì nghe thấy một tiếng cười yêu kiều: “Lần này bị chị bắt được rồi.” Có tiếng giày da lộp cộp, Tiêu Thư Nghi đi tới cướp lấy con điều trong tay Lâm Hàng Cảnh rồi cứ cười mãi không ngừng: “Cả nửa ngày chẳng thấy về, biết ngay là lại đi về điều cho Mục Tử Chính ca ca của em mà.”

Ngay lập tức cô đỏ mặt, thấy Tiêu Thư Nghi cứ vung vẩy con điều, sợ khung điều gãy mất, mà lại không giành lại được từ Tiêu Thư Nghi nên chỉ vội nói: “Chị tư, điều của em...”

“Được rồi, được rồi, biết em quý con điều này lắm rồi, chị cũng chẳng lạ gì cái này, đây trả em.” Tiêu Thư Nghi buồn cười nhìn Hàng Cảnh, “Hôm nay thầy dạy gì thế, mau bảo chị, không sáng mai lên lớp lại bị mắng một trận.” Lúc này cô mới cười và đi theo Thư Nghi đến phòng học. Thím Lưu xách hai chiếc hộp

màu đỏ đến, nói là đại soái đưa thêm thức ăn cho hai cô, bất chợt hỏi một câu: “Cô tư, vừa nãy cô nói Chính gì đó, ca ca gì đó, là nói về Lâm tiểu thư nhà chúng tôi sao?”

Thím Lưu là vú nuôi mà Lâm Hàng Cảnh đưa theo cùng từ miền nam, bình thường quản Hàng Cảnh rất nghiêm. Mặt Lâm Hàng Cảnh đỏ bừng, Tiêu Thư Nghi lễ lười rồi cười càng vui: “Thím nghe nhầm rồi, tôi nói là...” Cô liếc sang Lâm Hàng Cảnh, thấy người ta hoảng hốt thì nói: “Làm người phải chính trực, nhất là phải chính trực như cậu bạn nhỏ làm điều giấy ấy.”

Thím Lưu còn chưa hiểu thì Lâm Hàng Cảnh đã lo lắng định che miệng Tiêu Thư Nghi: “Chị còn nói nữa... xem em véo miệng chị...” Tiêu Thư Nghi cười ha ha chạy đi: “Chị nói sai rồi, sai rồi, không nói nữa được chưa?” Thím Lưu thấy hai cô đuổi nhau chạy mấy thì cầm cái hộp đỏ đi vào trong, vừa đi vừa lắc đầu lẩm nhẩm: “Làm người phải chính trực, cô tư nói không sai chút nào.”

7. Chương 7: Ô Hồng Ấy Còn Vương Hạt Mưa, Nàng Thuốt Tha Xinh Đẹp Như Hoa Đào

Trận chiến Hồ Dương quan đó là thắng lợi đầu tiên của Tiêu Bắc Thần, chiến công vang cả Cửu châu, Dĩnh quân uy phong, đảo khách thành chủ, chiếm được lợi thế từ chính phủ trung ương miền nam. Uy danh của Tiêu đại soái chấn động cả nước, thiếu soái Tiêu gia lại là thiếu niên kiệt xuất, đầy khí khái anh hùng. Hiện tại thế lực Tiêu gia bùng bùng như dầu sôi.

Dinh thự Tiêu gia đông như trẩy hội, người từ nam đến bắc đều tới tâng bốc nịnh hót. Hơn nửa con đường ô tô xếp thành hàng, từ đó thành Bắc Tân truyền nhau một câu: “Ai cần tìm con rể thì nhà họ Tiêu có chàng Tiêu”.

Tiêu Bắc Thần xa nhà đã hơn bốn năm, đây là lần đầu tiên hắn về nhà sau từng đó thời gian. Cả phủ ai cũng vui mừng hân hoan. Dì bảy cùng mọi người trong nhà đợi trong phòng khách, bất chợt nghe thấy tiếng lính canh ngoài cửa hô hào hùng: “Chào!” Tiếp đó là tiếng bước chân dồn dập, Tiêu Bắc Thần dẫn đầu, bước vào cùng vài vị sỹ quan.

Vừa thấy hắn thì dì bảy cảm thấy trước mặt sáng ngời, Tiêu Bắc Thần mặc trang phục quân đội cổ đứng, khuôn mặt dưới chiếc mũ cực kỳ anh tuấn, tay cầm đôi găng tay còn bám tuyết trắng không nhiễm chút bụi. Gót sắt sau đế giày sáng loáng, dáng hắn hiên ngang oai hùng, “ngọc thụ lâm phong” cũng chỉ như thế này mà thôi.

Mất dì bảy ước ướn, bỗng nghĩ giờ phút này sao lại khóc được nên vội vàng lấy khăn tay lau lau khóe mắt, mừng rỡ đi đến đón hắn: “Người đi xa quê hương nay đã trở về rồi, chú ba, sao nhìn con dì thấy nghiêm túc thế, đây là nhà con, không phải Hồ Dương quan.”

Hắn cười: “Con chưa gặp cha thì con không dám thả lỏng.”

“Biết ngay là vì vậy mà.” Dì bảy liếc mắt lên trên lầu: “Đại soái đang đợi con trên lầu, từ sáng đã tức giận chẳng rõ vì sao nữa, chỉ tại chuyện con về đây.”

“Sao con vừa về còn chưa kịp nói tiếng nào cha đã tức rồi?”

“Có lẽ là thấy mất mặt,” dì bảy dẫn hắn lên lầu, cười như hiểu rõ mọi chuyện: “Ông ấy đánh Hồ Dương quan bốn năm mãi không được, con đánh nửa năm đã thắng. Cái mặt già nua của ông ấy chẳng biết giấu chỗ nào nữa. Sáng nay còn bức tức với mấy chậu hoa bên ngoài, nếu không phải Hàng Cảnh kéo thì sợ là mấy chậu lan đó cũng bị đập vỡ hết.”

Tiêu Bắc Thần thấy lòng chợt quặn, hắn hỏi: “Dì bảy, Hàng Cảnh...”

Dì bảy đáp: “Chú ba, dì biết con nhớ nhung ai, yên tâm, bốn năm trước dì hứa gì với con thì vẫn luôn nhớ rõ.” Nói xong thì đã đến trước cửa thư phòng, dì bảy giơ tay gõ cửa rồi báo: “Đại soái, Bắc Thần về rồi.”

Tiêu đại soái đứng trong phòng ừ một tiếng, dì bầy đẩy cửa cùng hắn đi vào. Vừa vào liền thấy ông đang ngả nửa người trên chiếc giường mây trước giá sách, tay cầm chiếc tẩu bằng ngọc khắc hình tỳ hưu vậy tài lộc, hít vào mấy hơi rồi nhìn hắn, hừ một tiếng.

“Tôi còn tưởng là chuyện gì chứ, mấy ngày này thất phu nhân lật ngược cả cái phủ lên, đến mức chẳng ai trong nhà được yên, hóa ra là Tiêu các hạ tới.”

Hắn đi lên rồi quỳ ngay ngắn trước mặt ông: “Cha.”

Tiêu đại soái không nói gì nữa, chỉ phì phò tẩu thuốc, mắt khép hờ. Dì bầy đi tới, vẩy khăn xua đi khói thuốc, cười nói: “Chẳng trách người ta nói già càng trẻ con, giờ thì em hiểu rồi. Bình thường lúc nào trong lòng cũng nhớ, khó khăn lắm nó mới về, lại còn lập đại công, thế mà giờ lại nghiêm túc thế. Được rồi, đại soái không nói chuyện với chú ba thì cũng đừng có phiền lòng khi chú ấy đi đấy. Đi, đi với dì, chúng ta xuống lầu nói chuyện của chúng ta.”

Dì bầy nói một cách vui vẻ, Tiêu đại soái đang ngả người trên giường mây mở trừng mắt, đập cạch cái tẩu lên trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, ông nói: “Lô súng đạn mua từ Nga đó bao giờ mới về?”

Câu này là hỏi Tiêu Bắc Thần, giọng nói đã dịu đi nhiều, hắn đáp: “Ngày mai về, con đã giao việc đó cho Hứa Tử Tuấn. Lô súng đạn này đủ trang bị cho ba lữ đoàn, có thể mở rộng doanh trại phía nam thêm 15 nghìn người, muốn bảo vệ Hồ Dương quan thì không thành vấn đề.”

Tiêu đại soái ừ một tiếng rồi nói: “Con đứng lên đi.”

Hắn bèn đứng dậy, dì bầy thấy không khí thoải mái thì cười hơn hớn: “Đại soái, em thấy Bắc Thần xuất sắc thế này thì chợt nhớ đến một câu, hôm nay không nói ra thì không được.”

“Câu gì?”

“Câu đó của người xưa phải nói thế nào đây, Bả vàng đề tên, đuốc hoa đêm động phòng*. Lão tam nhà chúng ra hôm nay cũng coi như là bả vàng đề tên rồi, còn đuốc hoa đêm động phòng đó có phải đại soái cũng nên nghĩ tới không, lẽ nào đại soái không muốn bế cháu?”

* Bốn niềm vui lớn của đời người: Bả vàng đề tên, Đuốc hoa đêm động phòng, Đại hạn gặp mưa, Đất khách gặp bạn cũ.

Tiêu đại soái ngẩn ra, nhìn dì bầy có vẻ đã dự liệu trước, cuối cùng vẫn dao động, ông hỏi: “Em đã tính từ lâu rồi?”

“Anh xem Lâm cô nương trong phủ với Bắc Thần có phải là một đôi trời sinh không?”

Tiêu đại soái trừng mắt nói: “Trời sinh cái quái gì! Đừng có hạ thấp Hàng Cảnh.”

“Làm gì có cha nào chì chiết con trai mình như thế!” Dì bầy thấy vậy thì cũng bực mình, “Em thấy, trên đời này cũng chẳng có ai giỏi hơn chú ba. Em quyết định rồi, mai em sẽ đề cập chuyện này với Lâm cô nương, để thân nay càng thêm thân thiết. Gả Cảnh Hàng nhà ta cho người khác em không yên tâm.”

Tiêu đại soái thấy dì bầy quả quyết, lại nhìn sang Tiêu Bắc Thần đang đứng thẳng tắp bên kia, ngẫm thấy dì bầy nói cũng có đôi phần có lý, ông im lặng một hồi rồi đáp: “Nếu Hàng Cảnh có thể ở lại nhà chúng ta lâu dài thì là chuyện tốt, tất nhiên tôi đồng ý, nhưng nhất định phải để người ta cam tâm tình nguyện, nếu có không có ý gì với thằng ba thì coi như không có duyên số. Tôi sẽ vẫn nuôi nó như con đẻ, dù nó thích ai, dù là người lao động bình thường nhưng nó gặt đầu thì tôi sẽ đồng ý gả nó đi một cách hoàng tráng, cùng lắm thì tặng nhiều đồ hồi môn hơn chút là được.”

Trong vườn có vài cây táo, cũng đang bày mấy con điều. Cái cổng lớn đang mở, trên cổng có cắm vài chiếc chong chóng giấy nhiều màu, quay tròn khi gió thổi tới. Giữa vườn là một chiếc bàn to, cạnh bàn hơi bị sứt mẻ, bàn bày đủ loại bút và màu vẽ, Lâm Hàng Cảnh ngồi ngay ngắn trước bàn, tóc dài buộc ra sau, một ít tóc đen xòa xuống bay bay, bay chạm đầu vai rồi lại rủ xuống. Cô mặc bộ váy lụa xanh mát mẻ trông rất nhã nhặn, đang chăm chỉ vẽ con điều thì bỗng nghe tiếng người đến. Mục Tử Chính đội mũ lệch, cầm con điều hình điều hâu đi từ trên lầu xuống, giờ giờ nó lên với cô, sự vui vẻ tràn đầy trên mặt.

“Cậu xem, tớ lại làm xong một chiếc rồi.”

Hắn nhìn lướt qua liền thấy tất cả số điều trong vườn đều được tô màu, đôi mắt sáng tròn to, hắn hỏi đầy kinh ngạc: “Cậu vẽ xong hết rồi? Nhanh như thế?”

Cô ngẩng đầu cười, tay vẫn cầm bút lông: “Tô được nhiều thế này thì khi sư phụ sư nương cậu về chắc chắn sẽ thưởng cho cậu.”

Hắn nhìn những con điều đẹp đẽ trong vườn thì lặng im một lúc lâu, sau đó quay mặt nhìn Lâm Hàng Cảnh, nháy nháy mắt và nói nghiêm túc: “Nếu cậu bán điều nhất định sẽ giàu to.”

Cô hỏi: “Giàu thì có gì tốt?”

“Giàu có gì tốt hả? Rất nhiều cái tốt đấy.” Hắn cầm con điều ngồi xuống đối diện cô, đôi mắt đen bên dưới chiếc mũ đầy hưng phấn: “Có thể mua được thứ mình thích, không bị bắt nạt nữa, còn không bị mệt, không phải ngày nào cũng bận rộn.”

Lâm Hàng Cảnh hơi cúi đầu, nở một nụ cười khổ: “Dù có gia tài bạc triệu thì cũng chỉ vậy gọi tai họa mà thôi, luôn luôn có người dòm ngó, chỉ trong một đêm cũng có thể mất hết. Có khi còn khiến chia cắt người thân, vậy thì càng không hay.”

Mục Tử Chính ngạc nhiên: “Vậy cậu thấy thế nào mới là tốt?”

Cô cười nhẹ nhàng, đẹp đẽ như hoa loa kèn trắng: “Tất nhiên chỉ cần một cái nhà thuộc về mình, cũng không cần gì nhiều, một căn phòng nhỏ là được, mỗi ngày cơm canh đạm bạc, rau xanh đậu phụ, ba bữa một ngày, cứ bình yên như thế mà sống.”

“Vậy chẳng phải là khổ cậu sao?”

“Mình không sợ khổ.”

Mục Tử Chính nhìn cô một hồi, hắn trầm mặc rồi chợt cười: “Vậy mình không giàu nữa, mình bán điều, bán cả đời luôn. Rau với đậu phụ mình cũng thích ăn.”

Ý hắn đã quá rõ, mặt cô dần đỏ bừng, cô cúi đầu, tay cầm bút chấm vào màu vẽ nhưng cũng không tô tiếp nữa. Mục Tử Chính luôn nhìn cô, ánh mắt sáng long lanh khiến trái tim cô đập loạn, cô đặt bút xuống rồi nói: “Tớ phải về rồi.”

Hắn vội đi cùng cô, thấy cô hốt hoảng đi ra cổng, chân vấp phải bậc cửa ở cổng rồi người chuẩn bị ngã về phía trước, hắn lập tức giơ cánh tay cản lại, không ngờ lại ôm cô vào lòng. Mục Tử Chính cảm thấy rất lòng mình mềm mại, thơm ngát, cậu bạn nhỏ làm điều giầy người ngay lập tức. Lâm Hàng Cảnh xấu hổ, mặt đỏ bừng, giẫy ra khỏi lòng hắn rồi đi nhanh đến cuối ngõ nhỏ, cũng không dám ngẩng đầu lên.

Mục Tử Chính ngờ ngẩn một lúc lâu, hương thơm vẫn còn, cánh tay vẫn duy trì tư thế như cũ, tê rần rần nhưng cảm giác cô ở trong vòng ôm của hắn vẫn còn rất rõ ràng. Hắn cứ đứng đó như mất hồn, đến khi những hạt mưa to như hạt đậu rơi vào mặt hắn thì hắn mới tỉnh lại. Ngẩng đầu nhìn trời, chẳng biết từ lúc nào mà trời đã đầy mây đen. Mưa mùa hạ đến rất nhanh, chỉ chốc lát mưa đã rơi nặng hạt.

Mục Tử Chính cứ đứng trong mưa rồi bất chợt nhớ ra lúc này sợ là Lâm Hàng Cảnh đi tay không trong mưa. Hắn lo lắng, cũng chẳng nghĩ được gì nữa mà chạy thẳng vào làn mưa. Thấy đầu ngõ nhỏ có bán ô thì xông vào lấy một cái ô giấy màu hồng rồi móc hết tất cả tiền trong túi ra, không kịp đếm bao nhiêu đã đưa hết cho người bán ô. Hắn cầm cái ô hồng chạy theo hướng Lâm Hàng Cảnh đi.

Mưa rơi vừa nhanh vừa lạnh, đường phố ngập một tầng nước, người đi bộ, người bán hàng rong đều vội vã tìm chỗ trú mưa. Cô đứng trú dưới mái hiên một ngôi nhà nhìn trời mưa như trút nước. Cô không bị ướt chút nào nhưng lại thấy Mục Tử Chính chạy vội trong mưa, hốt hoảng tìm kiếm gì đó, cô gọi một tiếng: “Mục Tử Chính.” Hắn nghe thấy, quay người nhìn thấy cô đứng dưới mái hiên thì chạy đến.

Cả người hắn ướt sũng, đến miệng cũng trở nên trắng nhợt do mưa to, cô hỏi: “Cậu ra ngoài làm gì thế?”

Hắn đưa chiếc ô hồng đến trước mặt cô, cánh tay cầm ô đầy nước mưa, hắn vẫn đang cười như mưa không hề phủ vào hắn vậy: “Để đưa ô cho cậu.”

Cô nhìn chiếc ô trong tay hắn, ngẩn ra hỏi: “Chẳng phải cậu có ô trong tay sao, sao không mở ô? Lại để bị ướt thế này.”

Hắn cũng ngó người nhìn chiếc ô trong tay, ngại ngần vuốt tóc rũ xuống do nước mưa, cười cười: “Tớ quên mất.”

Cô rung động, như có một cơn gió ấm áp thổi qua. Mục Tử Chính đứng trước mặt ướt như chuột lột, cả người đều là nước mưa, cô giơ tay cầm lấy chiếc ô hồng, nắm chặt, cũng không biết nên nói gì mới được. Tim cô đập dồn dập, mặt hồng hồng. Mưa ngày càng ngớt hạt, mưa hạ đến nhanh đi nhanh, vừa đó đã chỉ còn mưa phùn nhẹ. Cô bung ô ra, nói nhỏ: “Cảm ơn cậu.”

Hắn hỏi: “Nhà cậu ở đâu? Tớ đưa cậu về.”

“Không cần đâu.” Cô lắc đầu ngay tức khắc, không dám cho hắn biết thân phận của mình. Một lúc sau cô cúi đầu nói nhỏ: “Để lần sau tớ trả lại ô rồi tớ thêm điều cho cậu.”

Hắn đang định nói thì cô đã cầm ô đi vào làn mưa phùn, hắn nhìn theo bóng cô. Lâm Hàng Cảnh không dám quay đầu lại, chỉ chăm chăm đi về phía trước, luôn cảm giác ánh mắt hắn ở sau lưng, luôn nhìn theo cô. Trong tim có cảm giác rất kỳ lạ, không phải là hoảng hốt, mà là yên tâm.

Trận mưa phùn đó mãi không ngớt. Cô không bắt xe mà cầm ô đi bộ cả một đường về dinh thự. Cô đi theo con đường đá nhỏ về hướng tòa lầu kiểu tây của dì bảy, đi qua bờ giậu nhiều hoa màu sắc, đến thẳng khu vườn. Hơi ngẩng đầu nhìn những chùm hoa tử đằng rũ xuống trên giàn cao, chúng khẽ lay động trong những trận gió nhẹ. Cô cứ nhìn như vậy, trong đầu lại hiện ra hình ảnh Mục Tử Chính cầm ô chạy trong mưa, lòng lại thấy ấm áp, cô nở nụ cười bên môi. Bỗng nhiên có tiếng gọi cô từ xa.

“Hàng Cảnh...”

Cô vẫn cười, tay cầm ô, từ từ quay mặt nhìn. Đứng ở hành lang gần đó chính là dì bảy, Tiêu Bắc Thần và mấy vị con cháu nhà họ Tiêu đang đứng đó ngắm cảnh, còn có một đoàn người hầu vây quanh.

Đây là lần đầu tiên sau bốn năm Tiêu Bắc Thần gặp Lâm Hàng Cảnh.

Cô mặc chiếc váy liền màu xanh, tay cầm chiếc ô giấy hồng đứng dưới dàn hoa tử đằng, quay người lại, ánh mắt trong vắt, da trắng như tuyết, tóc mượt như tơ, dịu dàng thướt tha. Từng lớp mưa phùn như làn khói phủ lên cô, càng làm nổi bật nụ cười nhẹ nhàng đó, nhã nhặn, như thơ, như họa.

Tiêu Bắc Thần cảm nhận được tim hắn đập thành thịch, giống như trong giây phút cô cười đã cướp đi hồn phách hắn. Dì bảy đứng bên khen không ngớt: “Nói không ngoa chứ một lần nhắc tay, một bước chân đi, một cái nhíu mày, một nụ cười của Hàng Cảnh phủ đại soái chúng ta y như tranh vẽ vậy.”

Thấy dì bảy gọi thì cô đi vội đến, đến cuối hành lang thì cất cô rồi cười hỏi: “Dì gọi con?”

Dì bảy cầm khăn lau những giọt nước trên mặt cô: “Ai bảo con qua đây, con đứng cầm ô dưới giàn tử đằng là một bức tranh đẹp nhường nào, dì đây còn chưa ngắm đủ nữa.”

Cô cười ngại ngần, xoay người thấy chị cả Tiêu Thư Tinh, chị hai Tiêu Thư Ngọc đều đang đứng đó, cô chào: “Chị cả, chị hai.”

Thư Tinh và Thư Ngọc đều vừa cười vừa gật đầu. Dì bảy kéo cô đến gần: “Xem mắt con này, nhân vật vô cùng quan trọng đang đứng sờ sờ ở đây mà con lại không thấy, đúng là làm chúng ta lo chết.”

Cô bị dì bảy kéo như vậy thì mới nhìn sang, đúng lúc đối diện với ánh mắt của Tiêu Bắc Thần, là Tiêu Bắc Thần sau bốn năm. Hắn vẫn tuấn tú như trước, ánh mắt long lanh sáng ngời, không hiểu sao cô bỗng thấy bất an trong lòng, như bị một cái lưới chụp lên, cái lưới không một kẻ hở khiến cô không thể hô hấp. Đến khi dì bảy bầu bầu vào lòng bàn tay cô thì cô mới giật mình, lễ phép chào một tiếng: “Anh ba.”

Tiêu Bắc Thần chỉ gật đầu nhưng trong ánh mắt sâu thẳm của hắn lại có một niềm vui. Dì bảy đứng giữa hai người hết nhìn người nọ lại nhìn người kia, thấy cũng tạm tạm rồi mới cười kéo tay Hàng Cảnh và sai đại a hoàn Tiểu Trạc đứng bên: “Không còn sớm nữa, bảo Tiêu An sắp cơm đi. Hôm nay đại soái ăn chay nên để dì bảy này đãi hai vị đại tiểu thư khó khăn lắm mới về đón Bắc Thần. Thư Nghi, nha đầu kia, đừng có dẫn thẳng năm thẳng sáu lợi xuống hồ bắt cá đấy, cẩn thận lại ngã vô đó bây giờ.”

8. Chương 8: Người Nào Vẫn Luôn Nhớ Nhớ

Bữa tối ăn ở trong phòng ăn tòa nhà kiểu tây của dì bảy, phòng được trang trí theo phong cách nước Anh, đèn trần bọc lụa, gấp nếp, chính giữa phòng là một bàn ăn lớn bằng gỗ lim, cả bộ có mười hai chiếc ghế kiểu tây, viền khảm hình mây. Người hầu thấp một hàng nển với giá cắm cổ xưa, mang lên đặt trên bàn, cũng không phải để chiếu sáng mà là để cho đẹp. Quản gia nhà họ Tiêu - Tiêu An dẫn đầu một hàng người hầu đi vào, bắt đầu dùng bữa.

Dì bảy vẫn đang cười, cầm tay Hàng Cảnh nói: “Các còn từ từ dùng ngồi, để dì sắp chỗ đã, đại tiểu thư và cậu rể cả ngồi ghế đầu và thứ hai bên trái, tiếp đó là nhị tiểu thư và cậu rể hai. Cả ngày nay Thư Nghi chơi với thằng năm thằng sáu, giờ hai đứa nó chỉ biết mỗi con thôi. Ba đứa ngồi cạnh nhau đi, nghịch gì thì nghịch. Đại soái không có đây nên dì ngồi đầu bàn, Bắc Thần và Hàng Cảnh lại ngồi cạnh dì.”

Cả nhà đều cười rồi ngồi theo dì bảy nói. Cô ngồi bên cạnh dì, bên cô là Tiêu Bắc Thần. Cô không hề mở miệng, lòng luôn thấy không yên. Bỗng nhìn thấy người hầu đặt chiếc ô hồng cô cầm về lên chiếc giá sát tường, vừa thấy sắc hồng đó đã khiến cô yên tâm. Hình ảnh Mục Tử Chính trong đầu càng rõ rệt. Người hầu mang đồ ăn lên, cô cầm bát cơm, trong đầu đều là hình ảnh Mục Tử Chính, đôi mắt đen như viên đá quý.

Lúc này, lại thêm một món cá tầm hấp được bày lên bàn, đặt trong một chiếc đĩa bạc to, hương thơm nức mũi. Tuy nhiên không biết vì sao lại không phải cả con, vì vậy Thư Nghi hỏi: “Sao không phải nguyên con ạ?”

Dì bảy bật cười: “Đúng là nha đầu ngốc, con không biết con cá này to đến mức nào à, chỉ mình cái đầu đã đủ nửa cái bàn này rồi. Đại soái ăn chay, đây là quà Bắc Thần biếu dì. Cá to quá thì khó vận chuyển. Thường thì đặt cá vào bể nước, thuê người chuyên trông coi và thay nước thường xuyên. Sau đó dùng xe chuyên dụng để chở về chỉ để ăn tươi sống đấy. Nguyên cả con? Con mà ăn hết được thì dì cũng phục con.”

Dì bảy đang nói thì Bắc Vọng và Bắc Ý đòi ăn cá, người hầu đứng bên nhanh chóng cầm đĩa rồi lấy đĩa làm từ ngà voi gấp mấy miếng thịt cá, cẩn thận bỏ xương rồi mới đặt trước mặt ngũ thiếu gia và lục thiếu gia. Dì bảy nhìn cả bàn ăn rồi cười vui vẻ: “Hôm nay đầy đủ cả nhà, nhưng mà đến mai lại không được đủ thế này nữa.”

Tiêu Thư Nghi bèn hỏi: “Ngày mai thì sao ạ?”

“Mai chị cả, anh rể cả, chị hai, anh rể hai của con đều về nhà hết rồi, con với dì lại ăn cơm, làm gì có chuyện cả nhà chung một chỗ thế này, vài ngày nữa...” Dì bảy ngừng ngay đoạn quan trọng, chỉ cười cười nhìn Hàng Cảnh và Bắc Thần bên cạnh, một lúc sau mới nói: “Đợi chú ba và Hàng Cảnh một người gả đi một người cưới vợ, thì đôi đũa cũng ăn cơm riêng rồi, dì bảy này ăn cơm với cái bàn càng buồn tẻ.”

Ý trong lời quá rõ ràng, ngoài ngũ - lục thiếu gia thì những người khác đều thâm hiểu rồi cười theo. Tiêu Thư Nghi cười có chút gượng gạo. Tiêu Bắc Thần liếc qua Lâm Hàng Cảnh ngồi cạnh hẳn, không ngờ thấy cô bưng bát cơm, miệng cười nhẹ nhàng. Tay cầm đĩa ngà gấp cơm trong bát, ánh mắt mơ màng, không biết cô đang nghĩ gì nữa. Hắn ngăn ra, dì bảy cười hỏi cô: “Hàng Cảnh, tổng cộng có bao nhiêu hạt thóc? Con đã đếm xong chưa?”

Lúc này cô mới giật mình, thấy mọi người đều nhìn cô thì vội vàng đặt bát cơm xuống, dì bảy cười trêu, thấy cô chỉ ăn cơm không nên nói: “Con đang ăn cơm hay đang đếm cơm thóc? Tâm hồn treo ngược cành cây quá rồi đấy.”

Cô xấu hổ, hai gò má hồng hồng: “Vừa rồi con... con đang nghĩ chuyện khác... vì vậy... không nghe thấy lời dì...”

Dì bảy ngạc nhiên, cả bàn cũng yên lặng hẳn, Tiêu Thư Nghi bật cười hì hì, Lâm Hàng Cảnh ngại quá nên đứng dậy nói: “Con ăn no rồi ạ.” Người hầu đứng bên nhanh nhẹn dâng trà lên để cô súc miệng, sau đó cô đi khỏi phòng ăn. Đi được mấy bước thì thấy chiếc ô giấy màu hồng ở trên giá sát tường nên cô do dự rồi xoay người đi tới đó, cầm chiếc ô quý giá trong tay mới yên tâm đi ra ngoài.

Đi bầy thấy cô đi thì lại buồn cười, nói với những người còn lại đang ăn: “Mấy đứa xem xem, sớm muộn gì Hàng Cảnh cũng là con dâu nhà chúng ta mà vẫn cứ như đứa trẻ vậy.”

Mấy vị tiểu thư và chồng các cô liền cười theo, chỉ có Tiêu Thư Nghi là không nói năng gì, Bắc Thần vẫn ngồi chỗ cũ, ăn món ăn bày trước mặt. Trên khuôn mặt anh tuần đó có một nụ cười có lệ, hẳn không hề nói gì.

Hoàng hôn ngày hè hiem hơi lạnh mới có một trận gió mát. Khu vườn rộng đã được thắp đèn. Mấy con đom đóm đang bay quanh cái đèn trắng tuyết, bên cây ngô đồng là một chiếc bàn khảm hoa trắng ngà. Cô đang ngồi trên ghế, khẽ cười, nhìn chiếc điều bướm to màu sắc sặc sỡ, gò má ửng hồng, nhìn nó đến mất hồn.

“Em nhìn nữa là nó bay lên được đấy.”

Khi tiếng Tiêu Bắc Thần truyền tới thì trái tim cô giật nảy lên, không biết từ lúc nào hắn đã đứng trước mặt cô, cô hoảng hốt đứng dậy chào nhỏ: “Anh ba.”

Hắn gật đầu, thấy cô đứng lên định đi nên hắn cũng không nói được nhiều, chỉ lấy ra một thứ đặt lên bàn rồi bảo: “Tôi nghĩ em lớn lên trong gia đình giàu có nên cái gì cũng có rồi, lần này tôi đi Nga về cũng không mua đồ gì đắt cả, chỉ mang thứ đồ chơi này về tặng em.”

Lâm Hàng Cảnh nắm chặt con điều trong tay, cô chỉ mong chạy nhanh khỏi ánh mắt hắn, mở miệng định nói luôn: “Em không cần.” Nhưng vừa nhìn qua thứ trên bàn, nó là một con búp bê gỗ được chạm khắc rất tinh tế, màu sắc tươi tắn, cô ngẩn người. Hắn nhìn thấy ánh mắt cô nên hắn cầm con búp bê lên, mở ra, bên trong lại là một con nữa, mở tiếp, lại có thêm một con. Cứ trong một con lại có thêm một. Cô chỉ nhìn tay hắn, hắn như có phép màu vậy. Mười hai con búp bê bày ra bàn, con này nhỏ hơn con kia một chút, con nhỏ nhất chỉ bằng ngón tay cái, thật là xinh xắn đáng yêu.

Tiêu Bắc Thần thấy ánh mắt cô ngày càng tỏa sáng, quả nhiên cô rất thích nó nhưng đang do dự không giờ tay ra cầm. Hắn thầm đắc ý, miệng nở nụ cười.

“Cả nhà đều có quà, không ai là không có cả. Đây là quà cho em.”

Nói như vậy đã giải tỏa hết sự đề phòng của cô, cô nhìn một hàng búp bê béo tròn đó, do tính trẻ con vẫn chưa hết nên cuối cùng cô vẫn giơ tay ra cầm lấy một con, ngắm nghía tỉ mỉ, rồi ngồi xuống ghế từ lúc nào. Cô đặt chiếc điều lên đầu gối, rồi bắt đầu xếp những con búp bê vào nhau như lúc đầu. Tiêu Bắc Thần đứng bên nói: “Đây là búp bê Nga, loại này là bộ 12 con. Ở nước Nga, búp bê này còn có câu chuyện đằng sau.”

Cô đang bị hấp dẫn bởi những con búp bê gỗ, ngẩng đầu lên hỏi: “Còn có chuyện về nó ạ?”

Hắn cười mỉm: “Chuyện là có hai anh em nhà hàng xóm thân nhau, cùng lớn lên bên nhau. Sau này người anh phải đi xa nhà, vì nhớ người em ở quê nên năm nào cũng làm một con búp bê gỗ, năm sau to hơn năm trước, chỉ đợi đến lúc về tặng người em biểu đạt nỗi nhớ của mình.”

Cô chỉ chăm chú nhìn những con búp bê màu mè đó nên chưa nhận ra ẩn ý trong lời nói của hắn. Cuối cùng Tiêu Bắc Thần cũng được như mong muốn, dần dần khiến cô không còn đề phòng và sợ hãi hắn nữa, lòng hắn vô cùng thỏa mãn. Hắn dừng một lát rồi giả như tiện hỏi: “Nghe nói em có tên ở nhà là Cửu Nhi? Không phải cha mẹ chỉ có một người con độc nhất là em sao? Sao lại có cái tên này vậy?”

Hắn hỏi rất tự nhiên, cô cảm thấy hắn hoàn toàn khác bốn năm trước rồi, ngẫm có lẽ hắn đã đổi tính nết cũng nên, cô trả lời nhẹ nhàng: “Cha em nói, ”cửu cửu quy nhất*“, ”cửu” là con số của tạo hóa. Vì khi mẹ sinh em là sinh non, cha nói em không đủ ngày sẽ không sống được nên mới đặt cái tên cho em, là Cửu Nhi.”

* Cửu cửu quy nhất nghĩa là “cuối cùng, suy cho cùng”, trong trường hợp này chỉ sự quay vòng của thế giới tự nhiên, hết số 9 lại quay vòng về số 1.

“Thế nào.” Hắn chỉ cười, khuôn mặt tuần tú càng rạng rỡ. Cô cầm con điều bướm và con búp bê to sau khi đã xếp xong, hai tay đẩy cả, mười ngón tay thon nhỏ. Cô nhìn hắn, nụ cười yên tĩnh và trong veo: “Chắc giờ thím đang tìm em, em phải về đây. Cảm ơn anh ba.”

Hắn cười gật đầu, cô bèn xoay người đi trên con đường nhỏ giữa bãi cỏ. Hắn vừa quay mặt lại liền nhìn thấy Quách Thiệu Luân đang tới, nhìn hắn nói: “Thiếu soái, số sủng đạn Hứa Tử Tuấn vận chuyển chắc tới nay sẽ đến bến dò ven sông, Mạc đội trưởng hỏi thiếu soái có muốn đích thân đi kiểm hàng không?”

“Giờ đi luôn.” Hắn cầm lấy cái mũ từ tay Quách Thiệu Luân, đi ra cổng phụ ở vườn hoa, đi thêm mấy bước thì bất chợt dừng lại, quay người nhìn Quách Thiệu Luân, một lúc lâu sau mới hỏi: “Thành Bắc Tân có chỗ nào vừa bán ô giấy hồng vừa bán điều?...”

Quách Thiệu Luân ngăn ra: “Những nơi như thế rất nhiều, thiếu soái định...”

Hắn hỏi được nửa thì Tiêu Bắc Thần đã xoay người đi mất, hắn nhìn thiếu soái càng đi càng xa, trước nay Tiêu Bắc Thần suy nghĩ kín kẽ, hắn ngẫm một hồi cũng không hiểu ẩn ý của Tiêu Bắc Thần, cuối cùng chỉ lắc đầu rồi đi theo.

Lúc đêm khuya trời lại bắt đầu mưa phùn.

Ở ven sông, lực lượng Dĩnh quân canh phòng cẩn mật, có tầng tầng trạm gác. Đêm đã khuya, nước ven sông dập dềnh. Hiện nay Mạc Vũ Nghị đã lên chức thành đội trưởng, hắn dẫn theo một cảnh vệ đứng bên cạnh Tiêu Bắc Thần cả người vũ trang. Sĩ quan Quách Thiệu Luân thấy trời mưa càng ngày càng nặng hạt, bèn cầm ô che cho Tiêu Bắc Thần. Hắn nhìn tất cả binh lính Dĩnh quân trên bờ đều đang dầm mưa, cũng không nói gì chỉ hất cái roi ngựa một cái, ý bảo Quách Thiệu Luân bỏ ô xuống.

Có chiếc tàu hàng dần dần tiến lại gần, đi xuyên qua màn mưa trên mặt sông. Trên tàu có Dĩnh quân cầm súng đứng canh gác, đứng thành một hàng thẳng tắp. Đèn tàu hàng rọi sáng cả bên sông. Không lâu sau thì tàu cập bờ, bỏ neo. Người đầu tiên xuống thuyền lại là một đội phó dưới quyền Hứa Tử Tuấn - người chịu trách nhiệm đợt vận chuyển này. Hắn ta đi đến trước Tiêu Bắc Thần với vẻ hoang mang, đứng nghiêm chào, còn chưa kịp nói gì thì sắc mặt Tiêu Bắc Thần đã trở nên khó coi, hắn hỏi: “Hứa Tử Tuấn đâu?”

Về mặt đội phó kia hiện lên sự lo lắng: “Báo cáo, tôi qua Hứa đội trưởng uống vài chén, bây giờ... vẫn đang ở trong khoang tàu.” Hắn mới nói đến đây thì mặt Tiêu Bắc Thần đã sa sầm hẳn, giọng nói lạnh lùng: “Lôi ra đây!”

Thấy vậy Mạc Vũ Nghị vội dẫn theo cảnh vệ xông lên tàu hàng, sau đó có tiếng đánh nhau và tiếng bước chân lộn xộn, không biết là đập vỡ những gì, rồi xen vào đó là tiếng kêu gào của Hứa Tử Tuấn: “Mạc Vũ Nghị, mẹ kiếp! Quân của ông!!!” Lúc Mạc Vũ Nghị cùng cảnh vệ đi ra ngoài thì ở giữa có giữ chặt Hứa Tử Tuấn trên người mặc độc một cái quần.

Hứa Tử Tuấn nhìn thấy Tiêu Bắc Thần đang đứng chỗ sáng thì cười hì hì: “Tiêu tam ca...” Vừa gọi xong, Tiêu Bắc Thần liền xoay người lại, cũng không nhìn hắn lấy một lần, giọng nói lạnh lẽo ngắt lời hắn: “Bắn!”

Một chữ này vô cùng vang, Mạc Vũ Nghị không dám cười, kéo Hứa Tử Tuấn sang rồi rút súng lục ra dí vào đầu hắn. Ban đầu Hứa Tử Tuấn còn há hốc miệng ngạc nhiên, sau đó cảm giác được nòng súng đen ngòm đang dí vào đầu thì lại có vẻ không sợ chết mà gào: “Mạc Vũ Nghị, mù rồi à? Dám chĩa khẩu súng rách đó vào ông Hứa đây! Ông đây có chết cũng phải chết bởi súng xịn!”

Hắn la lối om sòm, Tiêu Bắc Thần vẫn đứng yên đó không thèm quay người lại, Mạc Vũ Nghị đáp trộm hắn một cái, “Đúng là đồ ngu, chết đến nơi rồi còn chọn súng, súng của ông đây không xứng tiền chú chắt?”

Hứa Tử Tuấn ngheh cổ: “Không xứng!”

Mới nói xong thì Tiêu Bắc Thần cầm lấy khẩu súng tiểu liên của người lính bên cạnh, mở chốt an toàn rồi bắn liên tiếp vài phát gần bàn chân Hứa Tử Tuấn. Hứa Tử Tuấn kêu một tiếng ai ôi, vừa nhìn thấy Tiêu Bắc Thần tức giận thật thì vội vàng xoay người chạy. Mặt đất bị đạn bắn khói bốc mù mịt. Hứa Tử Tuấn khổ sở chạy đến bờ sông thì nhảy luôn xuống nước, hắn bơi giỏi nên lúc này đã lặn sâu xuống sông mất dạng. Nếu thêm một lần bắn liên tiếp nữa thì đến mười Hứa Tử Tuấn hắn cũng chết. Tiêu Bắc Thần không bắn tiếp, trả lại súng cho người lính rồi lạnh lùng nói to: “Hứa Tử Tuấn, từ ngày mai chú tới doanh trại bắc làm lính ba tháng, lúc nào rèn luyện bắn thân nghiêm chỉnh lại rồi thì lúc đó hãy tới gặp tôi!”

Mạc Vũ Nghị thấy Hứa Tử Tuấn trốn biệt dưới nước không dám nổi lên thì chỉ lắc đầu cười. Tiêu Bắc Thần ra lệnh: “Kiểm hàng!” Mạc Vũ Nghị không dám chậm chạp, nhanh chóng đem người đi tới chỗ súng đạn trên tàu. Hứa Tử Tuấn đã lặn xa, bấy giờ mới nổi lên, tay vuốt nước trên mặt, vừa thở vừa sợ.

Kiểm hàng đến tận sáng sớm, lúc này mưa phùn cũng mới ngừng. Chân trời xuất hiện một dải màu xanh xám, Tiêu Bắc Thần ngồi trong xe đi về doanh trại bắc tuần tra quân đội, sỹ quan Quách Thiệu Luân lái xe, quay đầu thấy Tiêu Bắc Thần ngả người trên ghế, đầu hơi hơi nghiêng, mắt nhắm hờ. Hắn không dám làm phiền, chỉ tập trung lái xe. Xe đã đi về thành Bắc Tân, đi qua vài con phố. Bỗng nhiên nhìn thấy một cửa hàng điều vừa mở cửa, bày ra điều đủ màu sắc ở mặt tiền, điều khê tung bay trong gió.

Quách Thiệu Luân còn đang ngắm điều thì chợt nghe giọng nói hờ hững đằng sau xe: “Dừng lại.”

Ông chủ Đỗ của cửa hàng điều vừa mới mở quán thì đã nghe tiếng gõ cửa, nhìn sang thì thấy một người lính đi vào, ông vội cười đón tiếp: “Khách quý...”

Quách Thiệu Luân liếc qua ông chủ Đỗ rồi xoay người đứng nghiêm chào, Tiêu Bắc Thần đi vào, không khí âm áp trong tiệm bỗng chốc giảm đi mấy độ.

Trong thành Bắc Tân không ai không biết thiếu soái Tiêu Bắc Thần của Dinh quân. Đầu lười ông chủ Đỗ đã cứng lại, mấy câu nịnh nọt cũng không biết nói thế nào, chỉ khom lưng, run run lùi sang bên đợi Tiêu Bắc Thần mở lời. Không ngờ hắn chẳng hề mở miệng mà chỉ nhìn những con điều treo đầy tiệm, ánh mắt hắt nhìn một vòng, cuối cùng nhìn đến mấy chiếc nhiều màu sắc treo ở ngoài cùng, điều to sinh động như thật, hắn ngấm một hồi rồi cầm roi ngựa chỉ chỉ vào con điều đó: “Chiếc này ai làm?”

Ông chủ Đỗ cảm giác bắp chân mình đang bị chuột rút, một lát sau mới lắp bắp trả lời: “Là tôi... Là người làm của tôi làm, nếu thiếu soái thích thì cứ lấy.”

Làm gì có chuyện Tiêu Bắc Thần tới mua mấy chiếc điều, cái roi ngựa của hắn vẫn chỉ vào chiếc điều nọ, nhìn nó một lúc rồi nói hờ hững: “Chiếc này tô khá đẹp.” Nói xong câu đó thì xoay người đi ra ngoài, Quách Thiệu Luân cũng đi theo. Ông chủ Đỗ thấy chiếc xe chuyên dụng quân đội ngoài kia nổ máy, biết bọn họ đã đi rồi thì mới chầm chậm lau mồ hôi trên trán. Ngoài cửa lại có tiếng động, ông chủ Đỗ giật thót tim, quay đầu lại nhìn, hóa ra là thằng học việc Mục Tử Chính cầm mấy con điều đi vào. Hắn đội một chiếc mũ mềm, bên dưới mũ là đôi mắt lấp lánh, đen nhánh sáng ngời. Hắn vừa nhìn thấy ông chủ Đỗ thì liền cười nói: “Sư phụ, đây là điều hôm qua con làm, lần này chắc đủ số lượng rồi?”

Ông chủ Đỗ thấy là Mục Tử Chính thì thở phào một hơi, bảo: “Thằng nhóc này, mới sáng sớm đã chạy đi đâu gây chuyện thế? Còn không nhanh vào giúp sư mẫu may làm cơm đi?”

“Vâng.” Mục Tử Chính thật thà vâng lời, hắn để điều lại trên bàn rồi chạy về phía sau nhà. Ông chủ Đỗ cầm con điều to lên nhìn, hừ một cái: “Thằng nhóc này, mấy con điều gần đây đúng là được tô màu khá đẹp.”

9. Chương 9: Tuyết Trắng Thua Da Mịn Màng, Bến Bờ Nào Cho Yêu Thương Dạt Dào

Tất cả đèn trần trong nhà đều được bật lên.

Trong tòa lầu kiêu tây lộng lẫy đầy ánh sáng, Lâm Hàng Cảnh ngồi bên bàn đọc sách, cầm bút lông chăm chú chép lại “Kim cương kinh” cho dì bảy. Trên một chiếc bàn khác có tiếng lạch cạch do mặt chược, mặt chược trắng như bạch ngọc được mấy vị phụ nhân đảo qua đảo lại rồi nhanh chóng xếp thành hàng. Trịnh phu nhân đánh một quân khiến dì bảy nở nụ cười, ăn quân đó, mặt đầy vui vẻ: “Ván này chắc tôi ù rồi.”

Dì bảy ném quân bài ra, quả nhiên có quân Trịnh phu nhân đánh ra, Hứa phu nhân ngồi bên lật bài của Trịnh phu nhân, cười hỏi: “Trịnh phu nhân, sao chị lại tách đôi này ra để đánh cho thất phu nhân thế? Là cố ý đúng không?”

Trịnh phu nhân bình thần ngả bài, cười cười: “Tôi định làm cặp cùng màu, đúng là trùng hợp lại để thất phu nhân ăn được.” Dì bảy chỉ cười, lại nhìn quanh một vòng. Trịnh phu nhân đánh một quân rồi hỏi tự nhiên: “Sao muộn thế này rồi vẫn chưa thấy cậu ba nhà thất phu nhân?”

Dì bảy chăm chú nhìn quân bài, đáp: “Nó bận rộn việc quân, đại soái lại giám sát từng giây từng phút, nó cũng chẳng dám lười.”

Trịnh phu nhân nói: “Cậu ba nhà chị đúng là con người bận rộn, cứ như là làm không ngừng nghỉ vậy. Phụng Kỳ nhà chúng tôi cũng luôn để mắt tới, lúc nào cũng nhớ mong anh ba này của nó.”

Trịnh phu nhân vừa nói xong thì Hứa phu nhân và Mạc phu nhân ở hai bên đều nhìn nhau cười, hiểu rõ ý của Trịnh phu nhân. Dì bảy giả như không hiểu, chỉ quan tâm đánh bài, cười nói: “Cô nương Phụng Kỳ nhà chị thật biết quan tâm đến người khác, sau này dẫn cả nó tới đây chơi. Nó còn là bạn học của cô tứ và Hàng Cảnh, thanh niên tụ tập thể nào cũng nhộn nhịp hơn mấy người đánh bài chúng ta. Hàng Cảnh, đừng cúi sát như thế, cẩn thận đau mắt.”

Cô ngồi chép kinh bên chiếc đèn màu hồng, nghe tiếng dì bảy thì cầm bút ngẩng đầu lên, mắt sáng ngời, trả lời nhẹ nhàng: “Vâng, con sắp viết xong rồi.”

Đang nói thì bên ngoài vọng đến tiếng bước chân, hóa ra là Tiêu Bắc Thần về. Trịnh phu nhân xoay mặt thấy người đi vào là Tiêu Bắc Thần thì cười một cách cực kỳ thân thiết: “Đúng là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến.” Hắn bỏ mũ xuống đưa cho thị vệ, mắt nhìn quanh phòng khách, cười đáp: “Lời dì Trịnh là nói về con sao?”

Trịnh phu nhân đang định đáp lời thì dì bảy đã xen vào nói: “Bắc Thần, mau xem xem bài này của dì thế nào?” Tiêu Bắc Thần lại không đi tới, chỉ cười: “Không cần thiết phải nhìn, dì thua mấy thì cứ tìm Quách Thiệu Luân là được, con trả hết cho dì.” Nói xong thì đi về phía Lâm Hàng Cảnh đang ngồi dưới ánh đèn, thấy cô cúi đầu chăm chú viết, chữ viết nhỏ nhắn đẹp đẽ, hắn hỏi: “Em đang viết gì vậy?”

Lúc này cô mới ngẩng đầu, nhìn Tiêu Bắc Thần rồi khẽ cười, hai bên má hiện lên má lúm đồng tiền, “Dì bảy nói hai ngày nữa phải đi lên miếu bái phật nên bảo em chép kinh giúp dì.”

Hắn cười nói: “Dì bảy cứ thích bắt em làm những chuyện kiểu này, cả ngày chỉ chép kinh, không biết là đi bái phật hay em bái đây?”

“Ấy da...” Dì bảy bật cười, xoa xoa quân mặt chược, giọng nói ngân dài ra: “Bắc Thần đau lòng đấy à? Lại đi oán dì nữa chứ, dù gì tôi đây cũng là dì bảy của con, đúng là công chăm con lớn thành công cốc cả rồi, chỉ thương mỗi em của con mà quên cả dì bảy này.”

“Con không nói như vậy, dì cả nghĩ rồi.”

“Dì biết, mấy đứa các con đọc nhiều sách, lời nói nhiều ẩn ý, nói về dì bảy thì có một danh sách từ, nói em Lâm thì có một danh sách khác, nào là thuần khiết như ngọc, thanh tao, duyên dáng thướt tha, tương kính như tân*, cử án tề mi*...”

* Hai cụm bốn chữ nói về sự tôn trọng giữa vợ chồng với nhau

Tiêu Bắc Thần cười cười, chỉ đứng nhìn những chữ thanh tú cô viết dưới ánh đèn. Từng lời của dì bảy chỉ khiến cô xấu hổ đến mức đỏ mặt, cúi đầu chẳng dám nói năng gì, chỉ sợ lại bị dì bảy chọc nữa thì không biết còn nghe nổi không, cô lén lút kéo ống tay áo hắn nói nhỏ: “Anh đừng nói nữa, không nói lại được dì đâu.”

Tiêu Bắc Thần nhìn thấy những ngón tay nhỏ nhắn đang túm lấy tay áo hắn, thon thon, trắng mịn màng, lòng hắn ngọt ngào, chỉ cảm thấy rất vui vẻ, hắn cười nói: “Ừ, vậy chúng ta không nói nữa.”

Dì bảy nhìn cảnh này thì cười hớn hở, chợt nghe tiếng Trịnh phu nhân đẩy bài: “Ừ rồi.” Dì bảy quay sang nhìn, thấy Trịnh phu nhân đang bận rộn đếm tiền, dì bèn cười hỏi: “Chẳng phải chị định làm một màu sao?” Trịnh phu nhân cười còn vui hơn cả dì bảy: “Làm một màu cái gì, hóa ra tôi tính nhầm, giờ không mau mau thắng lại tiền vừa thua ban nãy thì đúng là lỗ to.”

Bàn mặt chược vẫn đầy tiếng lách cách như trước, Lâm Hàng Cảnh cúi đầu viết chữ, Tiêu Bắc Thần bèn ngồi ở sofa uống trà. Bên ngoài có tiếng người đến, là cô tư Tiêu Thư Nghi hùng hổ chạy vào, đằng sau

còn có cặp song sinh, hai ông tướng ngũ - lục thiếu gia. Tay cô cầm một cuốn sổ, chạy thẳng tới bên Hàng Cảnh rồi nói: “Hàng Cảnh, chị mới lập ra một hội, chị là hội trưởng, các bạn nữ lớp chúng ta đều gia nhập cả rồi, em cũng phải gia nhập, mau mau ghi tên vào đây.”

Lâm Hàng Cảnh nhìn cuốn sổ ghi kín tên của các bạn trong lớp, cô tò mò hỏi: “Mấy ngày nay thấy chị bận suốt, cuối cùng là lập hội gì thế? Lễ nào là hội thơ văn?”

“Chị lập cái hội thơ làm gì! Gò bó muốn chết, chẳng có gì hay ho.” Tiêu Thư Nghi kiêu căng nói: “Chị lập một hội chuyên giúp đỡ nữ sinh chúng ta, mục tiêu là tự tôn, tự vươn lên, và yêu bản thân mình. Tối qua chị nghĩ đi nghĩ lại, khó khăn lắm mới nghĩ ra được cái tên, chính là ‘Hội nữ đại trượng phu’!”

Tiêu Thư Nghi vừa nói xong thì Tiêu Bắc Thần sắc cả trà, hần cười mãi không ngừng. Tiêu Thư Nghi trừng mắt, định nổi xung lên, ai ngờ nhìn qua Hàng Cảnh đứng bên lại thấy cô đang cúi đầu nén cười. Tiêu Thư Nghi cực kỳ tức giận, ngồi phịch lên sô pha rồi bực mình nói: “Dì bầy, dì xem anh ba với Hàng Cảnh bắt nạt con!”

Dì bầy nghe thấy tiếng ồn bên này từ lâu, dì ném ra một quân bài rồi cười nói: “Hai đứa chúng nó chắc là ăn gan hùm rồi, thế này còn ra thể thống gì nữa, lại dám bắt nạt ‘đại trượng phu’ của nhà ta. Thằng năm, thằng sáu còn đứng ngây đó làm gì, mau trả thù cho chị tư đi.”

Cặp song sinh Bắc Vọng Bắc Ý nay đã mười hai tuổi, vô ưu vô lo, đang ở tuổi chỉ mong bay được lên trần nhà đỡ ngói. Lúc này nghe được lên thì càng vui, nhưng không dám nghịch bừa với Tiêu Bắc Thần, vì vậy cả hai đều chạy về phía Lâm Hàng Cảnh, dính lấy cô như kẹo kéo, vừa la vừa hò. Lâm Hàng Cảnh không nhịn được cười, cô khuyên Tiêu Thư Nghi: “Chị tư, ý tưởng lập hội này của chị rất hay, nhưng nếu chị không đổi tên hội thì có đánh chết em cũng không gia nhập đâu.”

Tiêu Bắc Thần tiếp lời: “Tiêu Thư Nghi, em cũng không sợ mất mặt nhỉ, mở miệng ra là hội ‘nữ đại trượng phu’, cái tên này mà còn khiến em phải nghĩ một buổi tối nữa. Nếu để cha biết chắc sẽ dở khóc dở cười.”

“Giờ cha đang nghỉ dưỡng bên Mỹ ấy, em chẳng sợ.” Tiêu Thư Nghi cãi, “VẬY em nói xem để có thể thấy được sự tự tôn, tự vươn lên, yêu chính mình, thì làm gì còn cái tên nào tốt hơn cái này?”

“Chẳng phải có sẵn từ chuyện cổ rồi sao?” Lâm Cảnh Hàng cầm bút lông nói: “Xưa có Hoa Mộc Lan thay cha tòng quân, trong lời kịch có hát ‘Ai bảo nữ giới không bằng đàn ông’, chị đừng gọi gì mà ‘nữ đại...’ Cô nhin cười, quả thật không nói nổi cái tên mà Tiêu Thư Nghi nghĩ ra, “Chi bằng chị đặt là ‘Hội Mộc Lan’, cái tên này còn nghe hay hơn chút.”

Câu này khiến Tiêu Thư Nghi mừng rỡ cười, không ngừng khen ngợi: “Đúng đúng, sao chị không nghĩ ra nhỉ, vậy gọi là ‘Hội Mộc Lan’ đi. Anh ba,” cô quay sang Tiêu Bắc Thần, cười ha ha hi hi, “Tối mai mượn biệt thự của anh ở phía nam Hoa Thịnh châu, không được không ư, em muốn làm chủ nhà, mở tiệc đãi các bạn học nữ của ‘Hội Mộc Lan’, mừng hội thành lập. Hàng Cảnh, em cũng phải đến, tên hội là do em đặt, em không chạy được đâu.”

Lâm Hàng Cảnh khẽ cười, đáp vâng. Lúc này quản gia Tiêu An sai người đem lên bữa đêm ấy vị phu nhân đang ngồi đánh bài, nào là bánh cuốn thịt băm, bánh bao nhân, bánh trôi, bánh đậu đỏ gạo nếp... Tiêu Thư Nghi bận bịu cả tối, giờ đã đói lắm rồi. Cô dẫn Bắc Vọng Bắc Ý đi ăn. A hoàn mang lên riêng cho Hàng Cảnh một bát chè hạnh nhân ngọt lịm, đặt bên bàn. Tiêu Bắc Thần hỏi: “Sao em chỉ ăn có bát này?”

Lâm Hàng Cảnh đang rửa tay trong chậu thủy tinh a hoàn mang lên, nghe hần hỏi thì quay đầu lại trả lời: “Chè này rất ngon, hơn nữa từ trước đến nay thím Lưu không cho em ăn gì trước khi đi ngủ, bảo là sẽ đau dạ dày.”

Tiêu Bắc Thần cười, phủ tay áo đứng dậy: “VẬY tôi cũng ăn, Tiêu An, đem thêm một bát.”

Tiêu An cung kính mang lên một bát chè hạnh nhân, hần cùng ăn với Lâm Hàng Cảnh. Dì bầy cầm đĩa bánh cuốn thịt băm tới, đặt lên bàn rồi nói với Bắc Thần: “Bình thường chẳng bao giờ thấy con ăn đồ ngọt. Chè này là để em Lâm khỏi ho, con lại cũng đòi ăn. Đúng là món nào em Lâm của con ăn cũng đều ngon hết. Con bận cả ngày nay rồi, chỉ ăn cái này thì đêm đến xem có đói chết không.”

Tiêu Bắc Thần cười, ngẩng đầu nhìn Lâm Hàng Cảnh đang yên lặng ăn chè, gò má trắng trẻo giờ đang dần ửng hồng, như hoa sen chớm nở, thanh khiết thấm vào lòng người. Hần càng ngày càng thương cô, yêu

cô, tôn trọng cô, không biết từ khi nào hẳn đã thầm nghĩ, người đời vẫn hay nói vợ chồng tôn trọng lẫn nhau, nếu có thể cùng ăn với cô mãi mãi như thế này thì đời này của Tiêu Bắc Thần hẳn không còn gì hối hận.

10. Chương 10: Chỉ Muốn Có Trái Tim Em, Bên Nhau Đến Đầu Bạc Răng Long

Ngày hôm sau Tiêu Thư Nghi bận bịu mở tiệc thành lập hội Mộc Lan, sai người hầu dọn dẹp biệt thự Hoa Thịnh châu, rồi điều hết đầu bếp của dinh thự sang đó. Hai thằng nhóc Tiêu Bắc Vọng và Tiêu Bắc Ý cũng đã chạy sang bên này cho vui. Bận đến gần tối thì các thành viên nữ gia nhập hội tùm năm tùm ba tới, cười hì hì vui vẻ. Biệt thự Hoa Thịnh châu là tòa nhà riêng của Tiêu Bắc Thần, cảnh sắc quanh biệt thự vô cùng đẹp, có non xanh nước biếc, có cây tùng cây bách, hoa vườn liễu rủ. Tiếng cười của các cô nữ sinh lạnh lạnh vọng ra từ trong phòng khách, người gác cổng không ngừng dẫn khách vào, tất cả đều là các nữ sinh áo xanh lam, váy đen.

Lâm Hàng Cảnh vừa vào phòng khách thì Tiêu Thư Nghi thấy ngay, nhanh chóng kéo tay cô nói: “Em đến rồi, chúng ta đang uống rượu của tổ chức.”

Cô ngạc nhiên: “Còn phải uống rượu?”

Tiêu Thư Nghi cười: “Tất nhiên rồi, đây là lần đầu tiên chị làm chủ mời khách, nhất định phải làm cho ra trò, phải thật hoành tráng, biết em không uống được rượu nên em chỉ cần uống ba chén làm cảnh là đã nể mặt chị rồi.”

Cô không kịp từ chối đã bị Tiêu Thư Nghi lôi đến đứng trước bàn, thấy bày cả bộ chén lá chuối, chén hải đường*. Tiêu Thư Nghi kéo cô, cười nói trước một phòng đầy ắp nữ sinh: “Đây là em Lâm nhà tở, là tài nữ trong số các tài nữ, cái tên thanh nhã hội Mộc Lan của chúng ta cũng là do em ấy nghĩ ra.”

Các nữ sinh đều quay sang nhìn rồi cười vui vẻ. Tiêu Thư Nghi rót đầy ba chén rượu hoa lê, đưa đến tận bên môi Lâm Hàng Cảnh: “Mau uống ba chén này đi, xong viết vài chữ treo biển cho hội Mộc Lan chúng ta thì chị mới để em về.”

Cô cũng không còn cách nào khác, bị Tiêu Thư Nghi ép uống hai chén, cảm giác được mặt mày dần dần nóng lên, tim đập loạn. Tiêu Thư Nghi tiếp tục bung chén thứ ba đến ép cô uống, lại vẫy gọi người hầu mang bộ bút mực đến, trải giấy lên trên bàn rồi nói: “Rượu cũng uống rồi, giờ em phải viết cho chị tám biển. Từ cổ chí kim, là thơ của ai cũng được, em cứ viết ọi người một câu là xong.”

Lâm Hàng Cảnh đành cầm bút mài mực, cô nghĩ một lát rồi viết lên giấy: “Lãng sương bất khảng nhượng tùng bách, tác vũ do lai xưng đồng lương”**. Lần này cô viết theo lối chữ triện tròn trịa, các nữ sinh đứng xung quanh liên tục khen đẹp. Cô đặt bút xuống, cười đáp: “Đây là thơ của Sứ Tuấn thời Đường, vừa hay hợp với hai chữ mộc lan trong lên hội. Cứ tạm như vậy đi, giờ em cũng không cầm vững được bút nữa rồi.”

* * “Gỗ lim chống chọi với giá lạnh còn hơn tùng bách, xây nhà luôn dùng nó để làm cột trụ”, ám chỉ sự kiên cường của con người.

Rượu ngấm vào, cứ như có con thỏ đang chạy loạn trong lòng cô, cô ôm lấy chính mình rồi ngồi lên chiếc ghế gỗ lim ở một bên, a hoàn dâng lên trà đặc, cô chỉ uống một ngụm thì đã cau mày, không thể chịu nổi vị đắng của trà đặc như thế. Đành đặt chén xuống, gắng gượng ngồi im nhìn xem Tiêu Thư Nghi đang đùa vui cùng mọi người.

Đang lúc mắt nhắm mắt mở thì cảm giác có người lay lay cô, Lâm Hàng Cảnh chậm chậm mở mắt, thấy Tiêu Thư Nghi đang cười vui vẻ: “Hàng Cảnh, trời tối rồi, chị gọi xe tới đón em, thằng năm và thằng sáu, mấy đứa về dinh thự trước.” Cô cũng chỉ mong có vậy, thấy bên ngoài trời đã tối đen, người gác cổng đi đến đỡ cô rời khỏi biệt thự. Rượu hoa lê rất mạnh, cô vừa đi ra ngoài thì gặp ngay cơn gió, cộng thêm hương rượu nên đi không vững. Nhìn thấy chiếc xe hơi đỗ ngoài biệt thự, cậu năm cậu sáu đã lên xe ngồi ghế sau, đùa giỡn với nhau suốt nên ghế sau không thể nhét thêm người. Người gác cổng mở cửa ghế trước, cô bèn ngồi vào, vừa đóng cửa thì nghe có tiếng cười ở ghế lái: “Em uống rượu đấy à?”

Là giọng Tiêu Bắc Thần.

“Không ạ.” Cô trả lời theo bản năng, vừa ngẩng đầu nhìn đã thấy ánh mắt hân hoan vui vẻ. Cô sờ mặt mình, da mặt nóng hầm hập, biết là không giấu được nên thật thà nói: “Anh nhất định không được nói cho thím Lưu biết đấy, thím biết lại cần nhằn em.”

Hắn cười, khởi động xe đi về dinh thự trong thành Bắc Tân. Trên đường chỉ nghe tiếng Bắc Vọng Vắc Ý đùa nhau, chọc nhau lẫn lộn, đến cả trồng cây chuối cũng làm. Ngũ thiếu gia chơi một liên hồi Tiêu Bắc Thần ở ghế trước: “Anh ba, anh đoán xem hai đứa em ai là cậu năm ai là cậu sáu?”

Đây là trò hai đứa sinh đôi thích nhất, lần nào cũng bắt Tiêu Thư Nghi đoán, mà lần nào cũng đoán sai. Cậu sáu còn nói thêm một câu: “Nếu anh ba đoán sai thì ngày mai phải đưa bọn em đến đại doanh bắc chơi.”

Lâm Hàng Cảnh cũng chờ xem Tiêu Bắc Thần sẽ đoán kiểu gì, hắn chỉ tập trung lái xe, chẳng hề quay đầu lại, cười nói: “Anh không có thời gian chơi trò này với hai đứa, chú sáu, ngày mai anh đưa chú đến đại doanh bắc luyện bắn súng.”

Hắn vừa nói xong thì cậu năm ngồi bên trái ghế sau vội vàng kêu to: “Anh ba thiên vị, tại sao chỉ mang em sáu không mang em?”

Hắn nhìn qua gương chiếu hậu, tiếp tục lái xe: “Ừ, chú năm, chú nói xem vì sao anh không đưa chú theo?” Lâm Hàng Cảnh ngồi bên chỉ có cười, cậu năm cậu sáu cũng đã biết bị bẫy nên lần này chỉ im lặng nhìn, đứa này chọc đứa kia, đứa kia chọc đứa này, trông không cam lòng chút nào.

Cô vẫn cười, hơi rượu vẫn chưa mất hết, cuối cùng cô không gắng được nữa, lại thêm xe xóc nảy, trong lúc lắc lư cô tựa hẳn sang một bên rồi ngủ lúc nào không biết.

Tiêu Bắc Thần lái xe về tới dinh thự, thị vệ đứng đợi ở cổng đi tới, hắn vẫy vẫy tay từ trong xe ý bảo bọn họ mở cửa sau đón Bắc Vọng Bắc Ý. Lúc đóng cửa xe lại thì trong xe chỉ còn cô và hắn. Hắn nhìn cô đang ngủ say, không nỡ gọi cô dậy. Hắn ngồi lặng im ở bên, rút ra một điều thuốc, vừa mới châm lửa thì lại nhìn sang cô, cuối cùng lại tự mình gấp điều thuốc rồi vứt ra ngoài.

Bên ngoài xe là màn đêm đen kịt, trên trời có vầng trăng lưỡi liềm, nhìn lên trời như thế này thấy trăng như đang treo trên cành cây ngô đồng cao ngất, mờ ảo không nhìn được rõ làm hắn nhớ đến câu “Ngọn liễu mảnh trăng treo, Hoàng hôn người hẹn ước”, hắn xoay mặt nhìn Lâm Hàng Cảnh đang yên lặng ngủ say sưa, khoảng cách tiếp xúc thân mật như thế này là lần đầu tiên của hắn, cô ngả đầu sang một phía, hơi thở nhẹ nhàng, tóc mai hơi rối. Trên khuôn mặt xinh đẹp đó hơi ửng hồng, đôi môi hơi hướng lên như đang cười, cực kỳ mềm mại, đẹp không thể tả.

Tim hắn đập thình thịch, cuối cùng không nhịn được mà cúi đầu xuống định hôn lên môi cô. Khi sắp chạm đến thì lại ép chính mình dừng lại, hắn ngược mắt lên nhìn hình ảnh cô ngủ một cách yên tĩnh, khoảng cách gần sát như vậy... hắn không muốn không tôn trọng cô, vì vậy không hôn xuống. Khi hít thở chỉ nghĩ thấy hương thơm thoang thoảng của rượu hoa lên trên môi cô, dường như đã làm hắn say rồi, ánh mắt hắn đọng đầy tình cảm, hắn cúi đầu nói: “Chỉ muốn có trái tim em, bên nhau đến đầu bạc răng long.”

*Chén giống hình hoa hải đường

11. Chương 11: Nước Mắt Xinh Đẹp Của Em Lã Chã Rơi

Tháng bảy, hiện đang thuộc mùa nóng nhất trong thành Bắc Tân. Lúc chiều tà thì Lâm Hàng Cảnh và Tiêu Thư Nghi mới ra khỏi trường nữ sinh, thấy xe ô tô của dinh thự Tiêu gia đang đỗ đầu phố, dì bảy hạ cửa sổ xe xuống, cười duyên dáng và vẫy tay với hai cô. Người lái xe mở cửa để hai người ngồi vào. Dì bảy nói: “Sắp tốt nghiệp rồi mà vẫn học muộn thế mới xong. Dì định đến hàng tơ lụa chọn vải với hai đứa mà đúng là đợi sắp hết cả kiên nhẫn luôn.”

Tiêu Thư Nghi cười nói: “Ngày mai đã là sinh nhật rồi mà sao hôm nay dì mới nghĩ đến việc mua vải may quần áo mới? Anh ba nói sẽ tổ chức sinh nhật cho dì đấy.”

“Đại soái không có ở nhà thì tổ chức làm gì. Mọi người quây quần vui vẻ là được.” Dì bảy nói tiếp: “Để sắp tới chuẩn bị chuyện cưới xin ấy mà, ngoài chuyện của con với đại thiếu gia nhà họ Kha còn có chuyện cưới xin của cậu ba và cả Hàng Cảnh nữa...” Chưa nói hết thì Tiêu Thư Nghi đã xấu hổ đến mức quay mặt đi, cô kéo tay Hàng Cảnh: “Em xem lời dì bảy khó nghe chưa kìa, trêu cả hai chúng ta, càng ngày càng chẳng nghiêm túc gì cả.”

Lâm Hàng Cảnh chỉ cười khẽ, cô không nói gì. Dì bảy duỗi tay véo nhẹ lên má Tiêu Thư Nghi, cười nói: “Em Lâm của con thì vẫn còn đợi được, chứ con đã hai mươi rồi, nếu dì không lo sớm thì chắc phải để con làm ”đại trưởng phu” ở Tiêu gia thật quá.”

Dì bảy nói cười một hồi rồi đến cửa hàng tơ lụa Vân Nghê lúc nào không hay. Dì xuống xe, dẫn Tiêu Thư Nghi và Lâm Hàng Cảnh đi vào. Một nhân viên trong hàng bước đến đón, phục vụ tận tình cả trà nước. Chủ cửa hàng nghe tin người phủ Tiêu đại soái sẽ đến thì đã xuống nhà đợi sẵn, bày hết tất cả vải đẹp của cửa hàng ra ngoài, đi theo là mấy người hầu.

Lâm Hàng Cảnh ngồi bên chiếc bàn sơn vàng nhìn dì bảy và Tiêu Thư Nghi chọn vải. Trước mặt được bày ra đủ loại vải, đủ màu sắc: thêu hoa, vải Ấn Độ, vải Pháp, vải thêu mây... cô đang ngắm thì bất chợt nghe một giọng nói đằng sau: “Ông chủ ơi, sư nương cháu bảo đến lấy vải đặt hôm qua.”

Lâm Hàng Cảnh giật mình chờ người, hoảng loạn quay người nhìn, tầm mắt nhìn thấy chính là Mục Tử Chính đang đứng trong cửa hàng. Lòng bàn tay cô liền ra một lớp mồ hôi. Hắn nhìn thấy cô thì lại cực kỳ vui mừng, còn chưa kịp nói thì dì bảy đang chọn vải bên cạnh đã cười hỏi: “Hàng Cảnh, mau đến xem giúp dì, màu nào đẹp?”

Cô đành đi đến bên dì, thấy dì bảy đang cầm hai cuộn vải lên so sánh. Ông chủ đứng cạnh vừa cười vừa hỏi: “Cô gái này chắc là Ngũ tiểu thư phủ đại soái ạ?” Dì bảy đẩy đẩy cô chọn vải, lờ mờ một cái: “Phủ đại soái còn có cả ”Ngũ tiểu thư“? Đây là Lâm cô nương trong phủ chúng tôi, lớn lên trong phủ từ nhỏ, chính là viên ngọc quý của đại soái phủ tôi, đại soái còn yêu thương hơn cả con ruột ấy chứ.”

Lâm Hàng Cảnh không dám mở miệng, chỉ cảm giác có người đang nhìn sau lưng mình, ánh mắt nóng rực. Cô biết Mục Tử Chính đã nghe thấy cả, cô chưa từng nói với hắn về việc này, cũng chỉ nói qua rằng cô đến từ Thượng Hải, ở nhờ nhà họ hàng ở đây, bây giờ sợ là đã lộ hết cả. Tiếng người nhân viên vọng tới: “Áy da cái thằng này, sao bảo tới lấy vải lại chạy mất rồi?”

Cô đứng đó ngẩn người, lẳng lặng nhìn màu sắc vải vóc sắc sỡ, lòng lại chùng xuống, như sẽ chẳng bao giờ vui lên được nữa.

Lâu nay dì bảy luôn mua đồ rất nhanh, chọn được vài cuộn khá ưng rồi nhân viên hàng vải liền giúp bỏ lên xe. Ba người lên xe đi về dinh thự. Tiêu Thư Nghi liền mồm nói với dì bảy cuộn này đẹp, cuộn kia thể nào... còn cô chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc hình ảnh Mục Tử Chính xuất hiện thoáng qua bên rìa đường thì cô không kiềm chế được mà mở miệng: “Dừng lại chút.”

Xe dừng ven đường, Hàng Cảnh xoay mặt lại nói với dì bảy: “Dì, con vừa nhớ ra phải mua vài thứ. Dì và chị tư về trước đi, lát nữa con gọi xe xích lô về ạ.”

Cô không kịp nghe xem dì bảy nói gì thì đã xuống xe đi mất. Trời vừa tối, trên đường đầy người đi bộ qua lại, cô đi được mấy bước thì nhìn thấy Mục Tử Chính đi tới. Hắn vẫn đội chiếc mũ mềm, mặc bộ quần áo của người làm hàng điều, hai tay rút túi quần, đầu hơi cúi, cứ đi lững thững như vậy. Đi thêm mấy bước mới ngẩng đầu lên rồi nhìn thấy cô trước mặt.

Ánh mắt đen nhánh của hắn khi nhìn thấy cô thì sáng lên trong phút chốc, sau lại dần ảm đạm, hắn hỏi: “Cậu còn lời nói dối nào cần nói với tôi nữa hả?” Giọng hắn lạnh lạnh khiến mắt cô đau xót, cô nói: “Ban đầu tớ định nói thật với cậu, nhưng vì chẳng biết nên nói thế nào mới được. Tớ ở trong phủ đại soái, nhưng nơi đó không phải nhà của tớ.”

“Cậu là Lâm tiểu thư trong phủ đại soái, là ngọc quý trên tay người ta, vậy còn nói với tôi đậu phụ rau xanh gì gì đấy làm gì, rồi sống cuộc sống bình thường nữa. Cậu tưởng tôi là một thằng nghèo thì cậu thích trêu thì trêu? Cậu coi tôi là thằng ngốc à?”

Hắn nói như vậy làm cô cảm thấy trái tim như bị dao cứa, cô túm góc áo hắn rồi khóc: “Tớ không lừa cậu, tớ nói thật đấy.” Mục Tử Chính thấy vẫn chưa hết tức, vung tay gạt tay cô ra, hậm hực nói: “Dù gì tôi cũng là một thằng nghèo, cậu nói chuyện với loại người như tôi là không hợp địa vị, đừng hạ thấp chính mình nữa! Hai năm nay, coi như... coi như tôi phí công quen cậu!”

Tính hắn vốn cố chấp, chỉ nói một câu đó rồi xoay người chạy đi, Lâm Hàng Cảnh ngẩn đầu nhìn theo, bóng dáng hắn lẫn vào dòng người đầu phố, cô cảm thấy vô cùng tủi thân, nước mắt rơi xuống nhưng lại không dám lau đi, sợ lát nữa về có người nhìn thấy thì khó giải thích, cô đành nén khóc, nuốt gan như thắt lại.

Tối đó Tiêu Bắc Thần thoát được nhóm tướng “nguyên lão” của Dĩnh quân - những người đã khiến hắn ong cả đầu, để đi về từ đại doanh phía bắc, tiện thể kéo luôn cả Mạc Vỹ Nghị cùng Hứa Tử Tuấn đang bị phạt đến đại doanh bắc làm lính ba tháng, và sỹ quan phụ tá - lão tiên sinh Dư Bạch, mấy người cùng nghiên cứu tình hình hiện tại trong thư phòng của Tiêu Bắc Thần. Tiêu Bắc Thần nói: “Chính phủ trung ương miền nam vẫn ngoan cố với chính sách ‘muốn diệt giặc ngoại xâm phải diệt giặc nội trưc’, dù cho người Nhật có xâm chiếm ngày ngày thế kia, nhưng vẫn chằm chằm vào Dĩnh quân chúng ta. Cha vừa gửi thư đến nói là đề phòng Nhật Bản, sợ là những ngày loạn lạc sắp tới rồi.”

Dư Bạch tiên sinh đã ở trong Dĩnh quân lâu năm, ông nhìn tấm bản đồ chiến trận đang trải ra trên bàn và nói: “Đã tâm của người Nhật rất lớn, đã ép chính phủ trung ương miền nam đến thế này rồi, giờ lại còn định vươn thế lực tới cả hai mươi tư tỉnh phía bắc, đại soái đã làm căng với họ từ lâu, như cung đã lắp tên, không bắn không được. Tình hình này không sớm thì muộn cũng sẽ đánh nhau một trận.”

Hứa Tử Tuấn la: “Đánh thì đánh, lẽ nào lại sợ cái đám xấu xa đó!”

Mạc Vỹ Nghị đáp: “Đúng là đồ háp tấp chỉ biết đánh đấm. Vậy chú nghĩ xem vì sao Dĩnh quân chúng ta vẫn chưa có hành động gì? Chính là vì vẫn đang giằng co với chính phủ trung ương ở miền nam, nếu lúc này chúng ta đánh Nhật thì chính phủ sẽ tấn công, tới lúc đó Dĩnh quân phải đối mặt địch cả trước và sau, bất lợi bao nhiêu.”

Đang bàn chuyện thì có tiếng động ở cửa thư phòng, Tiêu Thư Nghi thò đầu vào, nhìn quanh phòng rồi cảm thán: “Ai da, anh ba, em chỉ nói một câu thôi, cho em mượn biệt thự của anh ở Hoa Thịnh châu mấy ngày nhé.” Vì Tiêu Thư Nghi từng mượn biệt thự của hắn để thành lập hội Mộc Lan, xong thấy vị trí tốt của nó nên giờ chỉ muốn mượn thêm vài lần để chơi. Ăn cơm với dì bảy xong thì liền tìm Tiêu Bắc Thần, tranh thủ lúc Quách Thiệu Luân đứng canh bên ngoài không để ý thì cô liền tự tiện xông vào.

Tiêu Bắc Thần nói: “Được. Ra ngoài đi. Lần này Quách Thiệu Luân chắc chắn phải phạt roi.”

Cô thè lưỡi, cười: “Vậy em nói thêm một câu, anh tha cho Quách Thiệu Luân nhé. Em có một tin tình báo, tối nay dì bảy đi đánh bài chỗ Trương phu nhân. Còn em Lâm thì chẳng biết vì sao mà không chịu ăn cơm, bây giờ đang ngồi lặng lẽ khóc dưới giàn hoa tử đằng trong vườn. Em ấy cứ tưởng em không biết, nhưng em biết hết đấy.”

Tiêu Bắc Thần không nói gì, cô cười hì hì rồi đóng cửa. Thư phòng yên tĩnh hẳn, Dư Bạch tiên sinh là người từng trải, ông ho một cái rồi nói: “Đã thảo luận cả ngày, nếu giờ tôi không về sợ là bà nhà lại nhớ, ngày mai bàn tiếp đi.”

Tiêu Bắc Thần nhấn cái chuông vàng trên bàn, gọi về phía cửa: “Quách Thiệu Luân.”

Quách Thiệu Luân đẩy cửa đi vào, mặt hắn đầy vẻ bất an. Bắc Thần nói: “Trận roi hôm nay tôi cứ ghi lại đã, chú lái xe đưa Dư Bạch tiên sinh về nhà đi.”

Quách Thiệu Luân thở phào rồi tiễn Dư Bạch tiên sinh ra ngoài. Mạc Vỹ Nghị cũng đứng dậy, nhưng lại không nhìn Tiêu Bắc Thần mà chỉ nhìn chằm chằm vào Hứa Tử Tuấn vẫn đang tập trung vào cái bản đồ: “Xanh xanh tà áo, bồi hồi lòng ta’, giờ nghe em Lâm đang buồn, sợ là không còn thời gian ấy anh em chúng ta đâu.”

Hứa Tử Tuấn bực mình: “Khốn khiếp, bỗng dưng nói vắn về thế làm gì? Tôi lấy đâu ra em Lâm!”

Mạc Vỹ Nghị cười to: “Ừ ừ, chú không có em Lâm, tôi cũng không, để người có em Lâm đi bận việc người ta đi, chúng ta không có em gái thì chỉ đành đến ”Minh Ngọc Nguyệt” uống rượu vậy.”

Tiêu Bắc Thần vẫn không nói năng gì, chỉ cầm cái roi ngựa lên. Mạc Vỹ Nghị thấy hấn sắp quất roi thì vội vội vàng vàng với lấy cái mũ rồi kéo Hứa Tử Tuấn chạy luôn xuống nhà.

Dưới giàn hoa tử đằng có mấy chiếc ghế, quanh đó đều là các chậu hoa. Lâm Hàng Cảnh ngồi lau lá hoa lan, cứ lau mãi rồi lại nhớ tới mấy câu nói đau lòng của Mục Tử Chính, mắt cô lại hoe đỏ. Cô mím môi, một giọt nước mắt lăn xuống, rơi lên trên chiếc lá xanh rồi men theo viền lá mà rơi xuống đất. Bỗng nhiên có tiếng cười bên cạnh: “Em có cách tưới cây độc đáo thật đấy.”

Cô ngẩng đầu, là Tiêu Bắc Thần. Cô nhanh chóng lau nước mắt, đáp lời: “Em không phải đang tưới cây.”

Tiêu Bắc Thần ngồi xuống ghế, cười nói: “Vậy thì em khóc cũng lạ thật, đang bình thường bỗng dưng khóc làm gì? Ai bắt nạt em?”

Cô không thể nói ra lý do, chỉ trả lời nhẹ: “Vừa nãy thím Lưu có mắng em đôi ba câu.” Hấn bật cười, ngoài thím Lưu - vú nuôi của Lâm Hàng Cảnh thì trong phủ đại soái này không có ai dám đụng đến cô. Hấn thấy mắt cô lại tiếp tục hoe đỏ, vội dỗ: “Từ từ đã.”

Cô ngẩng ra, hấn cầm cái đĩa thủy tinh đầy cánh hoa đang đặt trên chiếc bàn nhỏ ở bên, giơ lên trước mặt cô, vừa cười vừa nói: “Nước mắt của em rất đắt tiền, cho tôi hứng lấy mấy giọt đem đi bán.”

Đĩa thủy tinh ở ngay dưới mặt, chỉ chờ nước mắt cô rơi xuống, thế này làm cô thấy xấu hổ quá không khóc nổi nữa. Cô đẩy cái đĩa ra, cúi đầu, không nhận được cười một cái. Mắt cô vẫn còn còn nước mắt, vừa cười liền trông rất đáng yêu, khiến người ta thương mến. Tiêu Bắc Thần cười: “Ngày xưa có nghìn vàng đổi một nụ cười, xé quạt thêm một nụ cười*, nay có tôi đích thân cầm đĩa thủy tinh để em cười một cái, đây cũng gọi là một chuyện đẹp đấy chứ.”

* Xuất phát từ Hồng Lâu Mộng, Bảo Ngọc cho Tình Văn xé hết quạt để cô cười.

Cô ngẩng đầu lên nói nghiêm túc: “Mai là sinh nhật dì bảy rồi, mọi người đều vui vẻ. Chuyện em khóc anh đừng nói cho ai.”

Hấn cười đáp: “Em tự tính đi, em có bao nhiêu chuyện không cho tôi nói ra, hay là tôi tìm một sĩ quan phụ tá cho em, giống như Quách Thiệu Luân ấy, chỉ chuyên xử lý những vấn đề này, đỡ khiến em một hôm nào đấy lại lo ngược lo xuôi.”

Hấn tiếp tục làm cô bật cười, nước mắt cũng khô cả, cô nói: “Dù sao anh đừng nói là được.”

Đúng lúc này thì Tiêu An cung kính mang đến một bát chè ngọt, trắng mịn, hấn cầm lấy bát rồi đặt trước mặt cô: “Em ăn thì tôi không nói.”

Ban đầu do cô buồn nên không muốn ăn cơm, bây giờ nói chuyện với Tiêu Bắc Thần vài câu, lại nhìn bát chè trắng mịn thì cảm thấy hơi đói. Cô cầm thìa lên ăn, cái ngọt còn vương ở kẽ răng, chè rất ngon. Tiêu Bắc Thần cười khẽ, quay đầu thấy Tiêu Thư Nghi dẫn thẳng năm thẳng sáu, cả ba khom người đi lặng lẽ qua hành lang đối diện vườn, mặt đầy vẻ trêu chọc hấn, tay che miệng cười.

Ngày hôm sau chính là sinh nhật dì bảy, vì dì nói không làm to, cả nhà bên nhau là được, nên dinh thự cũng không mời nhiều khách tới. Vừa sáng sớm, cậu năm cậu sáu đã đến chỗ dì bảy dập đầu chúc mừng. Sau khi ăn mì mừng thọ thì xe đại tiểu thư, nhị tiểu thư cùng hai anh rể cũng vừa tới nơi. Mấy vị phu nhân thân thiết với Tiêu gia đều đến, người người tặng quà, Tiêu Thư Nghi nhận giúp dì bảy. Buổi chiều thì mới một đoàn kịch vào phủ, hát hò diễn múa ngay trong phòng khách. Dì bảy cùng Hàng Cảnh, đại tiểu thư, nhị tiểu thư, tứ tiểu thư cùng mấy vị phu nhân ngồi xem kịch, đàn ông Tiêu gia cũng có người xem, cũng có người đi chỗ khác nói chuyện. Cả phủ ồn ào náo nhiệt.

12. Chương 12: Biết Chàng Có Ý Nhưng Nàng Vẫn Rơi Lệ Hai Hàng

Đúng lúc đó thì có người hầu vào báo là thiếu soái đã về, dì bảy vội dẫn người ra đón, mới đi tới trước viện thì đã nhìn thấy hai người cảnh vệ và lính đều đeo súng ra đằng sau, cúi người nâng một thứ vào phòng, bề mặt phủ một lớp lụa. Họ đặt trước dì bảy. Lúc này Tiêu Bắc Thần mới đi vào, dì bảy cười nói: “Bắc Thần, con tặng quà gì cho dì đây?”

“Cũng không phải thứ gì quý giá, con nghĩ dì sẽ thích thứ này nên mới đem đến tặng.” Hắn vừa nói vừa đi tới lật tầng lụa lên, hóa ra là một chậu hoa phong lan cánh sen. Hoa đang nở, xung quanh cánh hoa có những đường viền cong cong, trông như răng cưa, như con bướm có phần thân dài, loại này là loại đẹp nhất trong loài hoa lan, quý giá, số lượng không nhiều. Dì bảy cực kỳ thích, liền miệng nói: “Mau đem vào nhà kính đằng sau đi, chăm sóc cho tốt.” Người hầu lên mang chậu hoa đi, dì bảy kéo hắn nói: “Lát nữa con có bận chuyện gì không?”

Hắn đáp: “Tối nay Dĩnh quân luyện binh, sợ là con phải ở đại doanh bắc khoảng nửa tháng. Bây giờ đợi Mạc Vỹ Nghị và Hứa Tử Tuấn đến rồi sẽ đi.”

“Được rồi.” Dì bảy cười, “Khó khăn lắm cả nhà mới đông đủ, chúng ra qua vườn đằng sau ngồi. Bắc Thần, hôm nay dì sẽ tác thành cho con một mối đẹp.”

Tiêu Thư Nghi nóng ruột hỏi: “Anh ba có mối gì cơ?”

Dì bảy đáp: “Lo chuyện của con trước đi, phu nhân nhà họ Kha đã nói rồi, đến cuối tháng này đợi con tốt nghiệp là sẽ đưa kệu đồ tới rước con về làm thiếu phu nhân Kha gia đấy.”

Câu nói này làm cả nhà đều cười to, lại chặn được cả miệng Tiêu Thư Nghi. Mọi người đến phòng khách nhỏ trong vườn đằng sau, hoa màu tím nhạt rủ từ giàn hoa xuống, từng chùm từng chùm đung đưa. Bên dưới có bàn tròn và ghế dựa, người hầu bê lên trà nước và bánh trái. Vừa mới ngồi xuống thì cậu năm cậu sáu quần ngay lấy dì bảy. Dì nhìn thấy Tiêu Thư Nghi đang ôm quyển vở dày cộm, trông như đang ôn thi vậy, dì hỏi: “Thư Nghi, con cầm gì trong tay đấy?”

Cô tư vẫn còn thẹn thùng vì lời nói ban nãy nên giờ không mở miệng đáp, Lâm Hàng Cảnh ngồi bên trả lời thay cô: “Là quyển vở quý của chị tư ạ, chị bảo chúng con đều cười chị không nhớ nỗi thơ nên bức mình ghi hết những bài thơ, câu thơ nổi tiếng từ cổ chí kim, hôm qua học nửa đêm ở thư phòng, chép ra được một nửa quyển.”

Mặt Tiêu Thư Nghi đỏ bừng, đành che miệng Lâm Hàng Cảnh không cho cô nói tiếp nữa: “Em càng ngày càng chẳng ra làm sao, mới tối qua còn bảo với chị sẽ giữ bí mật, vậy mà hôm nay đã nói hết cả ra rồi. Chị cả, chị hai, hai chị mau nhìn cẩn thận xem có phải em đang giấu một tên Hán gian* không?”

* Cách gọi người Trung Quốc bán nước

Đại tiểu thư Tiêu Thư Tinh đang mang thai, lúc này cô ngả người trên chiếc ghế dựa và lấy khăn tay che miệng cười. Nhị tiểu thư Tiêu Thư Ngọc cũng là một người thoáng tính, cô nói đùa: “Lẽ nào em tư trở nên tao nhã thành nhà thơ, còn em Lâm thì thành Hán gian? Cậu ba, nếu làm theo luật thì như thế nào?”

Tiêu Bắc Thần nói: “Nếu em áp dụng luật với em Lâm sợ là dì bảy sẽ liều mạng với em mất.”

Dì bảy đang ăn nhân hạt quả thông, nghe hắn nói thì lấy khăn lau lau tay, xoay mặt sang bảo: “Dì chẳng liều mạng với con đâu, chỉ sợ chính con đau lòng ấy.”

Đại tiểu thư và nhị tiểu thư hiểu quá rõ ý câu này, cả hai đều bật cười. Lâm Hàng Cảnh ở phủ đại soái đã mấy năm, các cô đều xem cô ấy như người trong nhà. Tiêu Thư Nghi còn đang bận cãi cọ với cậu năm cậu sáu. Tiêu Bắc Thần ngồi uống trà, hơi ngược mắt nhìn lên, thấy lúc này Lâm Hàng Cảnh không hề cười, chỉ lặng lẽ ngồi bên Tiêu thư Nghi, cúi đầu bóc hạt dẻ rồi đặt vào tay cậu sáu Bắc Ý.

Tiêu Thư Nghi và cậu năm Bắc Vọng đang đọc thơ, quả nhiên Tiêu Thư Nghi có tiến bộ, hai người cứ chị một câu em một câu, đối đáp rất hay. Nhị tiểu thư nói: “Thư Nghi đừng làm khó thằng năm nữa, chị hỏi em câu tiếp theo của câu: ”Nhà thiếp ở kẻ ngoài ngự uyển, Chồng thiếp làm lính điện Minh Quang**” là gì?”

Tiêu Thư Nghi ngẩn ra, không nhớ nổi nên vội vàng gỡ vở, chợt nghe tiếng Lâm Hàng Cảnh nho nhỏ ở bên: “Biết chàng lòng sáng như trăng, Thờ chồng thiếp nguyện đá vàng thủy chung**”

Dì bấy nghe cô nói vậy thì cười tiếp lời: “Đúng đúng, sau này Thư Nghi gả cho thiếu gia nhà họ Kha rồi thì phải suy nghĩ như thế, vợ chồng hạnh phúc đầu bạc răng long.”

Bên này vẫn đang ồn ào vui vẻ, ở cái đình bên còn lại của vườn thì hai người Mạc Vỹ Nghi và Hứa Tử Tuấn đã đến được lúc lâu, vì buổi tối phải tập huấn nên cả hai đều trang bị vũ trang cả người. Thắt phu nhân sai người đến báo là Tiêu gia hiếm khi mới đông đủ, bà vẫn còn chuyện cần nói nên bảo hai người đợi ở trong đình. Mạc Vỹ Nghi nhìn những người nhà họ Tiêu cách đó không xa, có tiếng cười lạnh lạnh vọng tới rõ ràng làm hấn ngấn người một lát. Tiêu An đứng bên bước đến, dẫn theo người hầu, lịch sự nói: “Thắt phu nhân mới hai vị vào phòng khách dùng trà, nói là đợi chút nữa sẽ để Tam công tử tới.”

Hứa Tử Tuấn miệng khô lưỡi khô từ lâu, hấn sải bước đi vào theo Tiêu An. Mạc Vỹ Nghi đi được vài bước, nhìn hoa trần ngập trong phủ đại soái, muôn màu muôn sắc, hấn lắc lắc đầu, dường như tự giấu chính mình mà cười: “Tiếp đó còn có hai câu nữa: Trả minh châu lệ đôi dòng, Hận không gặp lúc chỉ hồng chưa xe.**”

* Toàn bài:

Khúc ngâm của người tiết phụ - Trương Tịch:

Thiếp có chồng chàng đã hay biết,

Đôi minh châu tha thiết còn trao.

Tạ lòng vương vấn biết bao,

Ngọc này thiếp buộc áo đào thắm tươi.

Nhà thiếp ở kẻ ngoài ngự uyển,

Chồng thiếp làm lính điện Minh Quang.

Biết chàng lòng sáng như trăng,

Thờ chồng thiếp nguyện đá vàng thủy chung.

Trả minh châu lệ đôi dòng,

Hận không gặp lúc chỉ hồng chưa xe.

Ở bên này, Tiêu Thư Nghi bị chọc đến mức hai mắt mở to, chép cả nửa quyển vở toàn thơ cũng chẳng có tác dụng gì, không đáp nổi lấy một câu, cô sốt ruột đến mức ra đầy mồ hôi. Đại tiểu thư phe phẩy chiếc quạt trúc, cười nói: “Hóa ra em tư chép xong nửa quyển cũng chẳng thể thành nhà thơ được.”

Cậu năm Bắc Vọng nổi hứng, nhân lúc Tiêu Thư Nghi không để ý thì giật lấy quyển vở thơ cô cầm rồi chạy mất, cô dậm chân một cái rồi đuổi theo, không ngờ cậu năm lỡ tay làm rơi quyển vở xuống hồ, Tiêu Thư Nghi vội vớt lên nhưng đã bị ướt cả rồi. Cô thở dài một cái, đang định xé đi thì Lâm Hàng Cảnh vốn đang ngồi bóc hạt dê cho cậu sáu bỗng ngăn lại: “Đừng xé, khó khăn lắm chị mới thành nhà thơ, xé đi thì không được.” Tiêu Thư Nghi chẳng hiểu gì, Lâm Hàng Cảnh hơi che miệng cười, trong nụ cười đó có đôi ba phần nghịch ngợm: “Chị xem bây giờ cả quyển vở đầy thơ rồi đó.”

Mọi người ngạc nhiên, lại nhìn quyển vở ướt sũng trên tay Tiêu Thư Nghi, vở vẫn còn rõ nước thành giọt, lúc này thì mới vỡ lẽ, không khỏi cười to một trận. Tiêu Thư Nghi tức giận ném quyển vở, cầm cái ngà voi ở trên bàn định đánh vào lòng bàn tay Lâm Lang, không kiềm chế được mà gào lên: “Đúng là cô em tốt mà dì bấy một tay đào tạo nên, học được cả cách đùa chị tư này, thật là không có trên dưới.”

Dì bấy chỉ đợi câu này liền nói thêm vào: “Sao lại không biết trên dưới chứ, đợi đến khi Hàng Cảnh gả vào nhà ta làm tam thiếu phu nhân thì theo lý nó sẽ là chị, còn con mới là em đây.”

Lâm Hàng Cảnh không nghe lọt tai: “Dì bấy đừng nói nữa.”

“Sao không cho dì nói? Hôm nay dì phải nói rõ hết ra mới được.” Dì bấy vừa cười vừa chỉ Tiêu Bắc Thần đang ngồi cạnh dì rồi nói: “Con cũng giả vờ không hiểu gì giỏi đấy, con xem cậu ba nhà chúng ta có chỗ

nào không xứng với con chứ. Cậu ba đối với con như thế nào chúng ta đều rõ cả, trong lòng con chắc cũng tự biết. Mỗi duyên tốt nhất trên đời này đang sờ sờ trước mắt dì, dì phải tác hợp mới được, cũng coi như tặng quà sinh nhật cho chính mình.”

Lâm Hàng Cảnh hoảng hốt mà đứng bật dậy, Tiêu Thư Nghi cười ha ha hi hi đến kéo tay cô, cười trêu: “Đến lượt em rồi đấy, dì bày trêu em ấy đi.”

Dì bày cười, mặt mày hớn hở: “Dì nói thật cả, không phải trêu chọc gì. Chuyện Hàng Cảnh và cậu ba nhà chúng ta đã được đại soái gặt đầu đồng ý từ bữa nọ rồi, dì viết thư gửi cho cha mẹ con ở Tương Kinh, cha mẹ con đều đồng ý, ngày cưới cũng quyết định xong xuôi. Cô tư gả đi tháng mười năm nay thì con và cậu ba cưới tháng chín, hai tháng này đều có ngày lành.”

Những lời này khiến tay chân cô đều lạnh buốt, mặt trắng bệch, cô không ngờ rằng chuyện tất cả mọi người đều biết, thậm chí chuẩn bị xong xuôi cả rồi, còn cô lại không hề biết. Như sét đánh giữa trời, đốt cháy trái tim cô trong nháy mắt, còn nghe thấy tiếng cười của đại tiểu thư ngồi bên: “Em tư thì không nói, nhưng sao cậu ba và em Lâm lại phải vội như vậy?”

Dì bày bèn đáp: “Dì tính rồi, năm sau chẳng có ngày nào tốt cả, phải đợi đến sau tháng mười một thì mới có vài ngày được, nhưng thế thì muộn quá, nghĩ đi nghĩ lại chỉ bằng làm cùng với Thư Nghi luôn, năm nay đã vui càng thêm vui, chẳng phải càng tốt sao?” Dì quay sang nhìn vẻ mặt trắng nhợt của Lâm Hàng Cảnh, lại cười nói: “Con ngoan, cha con đã viết thư cho con rồi, đã được mấy ngày chắc hôm nay sẽ tới, đợi con đọc xong thư của cha thì sẽ hiểu cả.”

Cô nắm chặt tay đến đau, không dám ngẩng đầu, chỉ cảm thấy bản thân như trở thành mục tiêu của tất cả mọi người, xung quanh cô không có ai để cô phản đối cả, mắt cô đỏ lên, trong một khoảnh khắc, nước mắt lặng lẽ rơi xuống “tách” một tiếng. Cô không nói gì, xoay người chạy ra khỏi vườn. Tiêu Thư Nghi la “ối” một tiếng rồi quỳnh chân: “Chị cả, chị hai, hai chị đừng ép Hàng Cảnh nữa.”

Nhị tiểu thư bèn cười: “Nha đầu ngốc, em tưởng ai cũng không giống thiếu nữ như em chắc? Em Lâm ngại ngừng đấy, chắc là không ngờ chuyện này lại gấp thế.”

Đại tiểu thư cũng nói: “Ừ, còn đang gọi ‘anh ba’, giờ thì khác rồi. Hai tháng nữa là thành tam thiếu phu nhân, hai người ngọt ngào, trăm năm bên nhau, lúc này còn không mau trốn đi chẳng lẽ cứ ở đây đợi dì bày trêu à? Đúng không, Bắc Thần?”

Hắn chỉ cười. Dì bày dựa người lên chiếc ghế tựa, xoay mặt lại nói: “Hôm nay dì tác hợp cho con rồi đấy, con định cảm ơn dì thế nào?” Từ khi nãy hắn đã im lặng, chỉ ngồi nghe dì bày nói rõ ràng ra từng chút một, lúc này hắn cảm thấy vô cùng vui sướng, bèn cười đáp: “Con luyện binh ở đại doanh bắc xong sẽ về mời dì bày và mấy chị một bữa.”

Dì bày bật cười: “Đó là chuyện của nửa tháng nữa rồi, dì còn lạ gì con chứ.”

“Dì bày muốn ăn gì thì cứ nói.” Hắn trả lời, nhìn sang bên thấy Quách Thiệu Luân đã đứng chân chừ một hồi, hắn cũng không còn gì lo lắng nữa nên đứng dậy rồi nói: “Con phải đi rồi, muộn hơn chút nữa sợ là Hứa Tử Tuấn sốt ruột lại ném quả lựu đạn vào đây.”

Lâm Hàng Cảnh đi men theo hành lang có tay vịn ra ngoài, bên tai là những tiếng động âm âm, tim đập nhanh bất thường, cô định đi tìm thím Lưu để hỏi cho rõ, đúng lúc gặp a hoàn Kim Hương mang đến một bức thư, thấy cô liền đưa nó cho cô: “Tiểu thư, là thư của lão gia gửi từ Tương Kinh ạ.”

Lòng cô chùng hẫ xuống, bước chân hơi lảo đảo. Kim Hương đặt bức thư vào tay cô, thấy mặt cô nhợt nhạt, hai mắt đỏ hoe nên cũng không dám nói gì nhiều, chỉ lặng lẽ lui xuống. Cô đứng trên hành lang, mở thư ra đọc, ngón tay run rẩy, tim như bị dao cắt, nước mắt rơi thành hàng. Bất chợt có tiếng người cười: “Lại rơi hạt đậu vàng đấy à?” Cô hoảng hốt lùi về sau, quên mất đằng sau là cái cột hành lang, lúc sắp va phải nó thì cô bị người ta ôm lấy eo.

Tim cô như thắt lại, bàn tay cứng như thép của hắn nóng bỏng bên eo cô, cô sợ hãi như chú nai con sập bẫy, chỉ cố lùi về đằng sau. Ai ngờ lại bị hắn giữ càng chặt, trong lúc hoảng loạn cô nghe thấy hắn cười nhẹ nhàng: “Cũng chỉ còn có hai tháng, em sợ gì chứ?”

Ánh mắt hốt hoảng của cô nhìn Tiêu Bắc Thần như trở thành người khác vậy, khuôn mặt dưới chiếc mũ quân đội đỏ như được phủ thêm bóng mờ, tay cô bất cẩn chạm phải vũ trang trên người hắn, lạnh lẽo đến mức khiến cô sợ, càng không kìm được nước mắt, nó rơi xuống ngày càng nhiều, như vô tận, mãi không dứt. Loáng thoáng nghe thấy hắn thở dài một cái rồi nói nhỏ: “Nếu hiện giờ em không muốn thì tôi chờ đến sang năm cũng được.”

Cô khóc đến mức không thở nổi: “Tôi không lấy chồng, cả đời này tôi không lấy chồng, tôi muốn về nhà, anh để tôi về nhà!”

(Từ giờ hai anh chị đánh nhau suốt nên mình cũng đổi xưng hô, chị sẽ tự xưng là “tôi”).

Hắn bật cười một tiếng: “Lại trẻ con rồi.”

Cô khóc nên không nói nổi nên lời, uất ức cùng tuyệt vọng trong lòng trào lên, cô gắng giãy khỏi tay hắn, nhưng làm thế nào cũng không giãy ra được, Tiêu Bắc Thần vẫn luôn cười, ánh mắt đen nhánh như mực, hắn nói: “Lần này tôi đi sẽ không được gặp em cả nửa tháng.” Hắn ngừng nói, chỉ nhìn cô, rồi đột nhiên cúi đầu xuống hôn lên bên má cô. Lâm Hàng Cảnh giật mình, duỗi hai tay đẩy ngực hắn, vội vàng nói: “Anh để tôi về đi, tôi muốn về nhà tôi!”

Hết chương 12.

13. Chương 13: Có Người Vợ Như Em, Tôi Còn Cầu Gì Hơn?

Tiêu Bắc Thần nhìn cô, ngẩng hai gò má trắng ngần như được phủ thêm một lớp ánh sáng dịu dịu bởi ánh đèn ở hành lang, lông mi dài cong cong còn vương những giọt nước mắt nho nhỏ. Đôi tai trắng trẻo đeo khuyên tai ngọc trai xinh xắn, nó rũ xuống, cứ dưng đưa mãi, hắn biết cô đang vô cùng hoảng loạn, hắn cũng hết cách, chỉ nói khẽ: “Em thế này, đúng là khiến tôi chẳng biết phải làm sao.”

Cô ngoảnh mặt đi không nói năng gì, chỉ một động tác nhẹ nhàng đó cũng khiến giọt nước mắt rơi từ mặt cô xuống mu bàn tay hắn đang đặt trên vai cô, độ ẩm của nước mắt thấm vào da thịt hắn, như mang theo cả cái nóng như nung như đốt, làm trái tim hắn đập thình thịch liên hồi.

Một ngày cuối tháng bảy, hiếm khi thời tiết mới được một ngày mát mẻ, chuông tan học của trường nữ sinh Thánh Di vừa reo thì Tiêu Thư Nghi đã hăng hái giải thích điều lệ hội Mộc Lan cho các thành viên mới gia nhập, Lâm Hàng Cảnh cầm cặp sách lên, đi một mình ra khỏi trường. Vừa mới ra tới cổng lớn thì cô nghe tiếng những nữ sinh bên mình xì xào to nhỏ:

“Hắn đứng đó làm gì vậy?”

“Ai biết được, chắc là đợi ai.”

“Sáng nay tớ đến đã thấy hắn đứng đó đợi rồi, sao đến giờ này vẫn chưa đi nhỉ?”

Các nữ sinh cứ rì rầm mãi không thôi, cô lặng lẽ đi theo dòng người rồi lơ đãng ngẩng đầu nhìn qua, lập tức ánh mắt cô dừng ngay tại đó. Mục Tử Chính đứng dựa vào bức tường cao của ngôi trường, ánh mắt sáng như đá quý của hắn nhìn từng nữ sinh đi vượt qua cô, rồi cuối cùng nhìn chăm chú vào cô. Cô cắn nhẹ môi, sống mũi cay cay. Mục Tử Chính bước đến trước mặt cô, nói nhỏ: “Đi theo tớ.”

Cô bị hắn kéo tay chạy trên còn đường phía trước, cô không kịp nghĩ ngợi gì cả, tay hắn ấm áp đang nắm lấy tay cô, cảm giác như thế này y như một tù nhân vừa được thả tự do vậy, bằng lòng cứ chạy mãi như vậy trong gió, hắn có cô, mà cô cũng chỉ có mình hắn.

Mục Tử Chính kéo cô chạy cả đường tới bên bờ sông, gió sông thổi tới, cỏ cây lay động, hắn xoay người nhìn cô, trong ánh mắt sáng của hắn có sự nghiêm túc, như hắn đã hạ quyết tâm, hắn nói: “Tớ đưa cậu về Thượng Hải.” Cô ngẩn người, rõ ràng đã nghe rõ nhưng lại không dám tin những gì mình nghe: “Hả?”

Mục Tử Chính bật cười, lại quay người nhìn sông nước vô bờ bến, giơ tay bắt loa bên miệng, hét to nhất có thể: “Lâm —— Hàng —— Cảnh, tớ —— đưa —— cậu —— về —— Thượng —— Hải!”

Hắn dốc hết sức mà la to, trong tiếng la có sự thành thật, có sự nghiêm túc. Lúc hắn quay đầu lại lần nữa thì trên khuôn mặt tròn đỏ có một nụ cười tươi rói: “Tớ đi Thượng Hải với cậu, lên thuyền ở chính bến đó này. Đến Thượng Hải, tớ làm điều, cậu vẽ điều, chúng ta cùng ăn đậu phụ rau xanh cả đời!”

Cô xúc động rơi nước mắt, Mục Tử Chính lo lắng đến nắm tay cô: “Sao vậy? Đang yên lành bỗng dưng lại khóc?” Cô lắc đầu, nức nở một hồi lâu rồi mới ngẩng đầu lên, vẫn đang khóc, cô chỉ hỏi một câu: “Cậu không giận tớ sao?”

Hắn lắc đầu đáp: “Tớ chỉ tin lời cậu nói, cậu bảo muốn sống một cuộc đời bình thường, vậy tớ sẽ sống cuộc đời đó với cậu, những chuyện khác tớ không quan tâm.”

Mặt cô vẫn còn nước mắt, nhưng giờ đã có thêm nụ cười: “Vậy khi nào thì chúng ta đi?”

Hắn cười nói: “Sư phụ bảo tớ phải làm ba mươi chiếc điều đã, đợi tớ làm xong, lấy tiền công rồi chúng ta ngồi thuyền từ đây đi Thượng Hải, cậu thấy được không?”

Mặt cô hơi hồng, cô khẽ gật một cái, biểu thị đồng ý. Mục Tử Chính cực kỳ mừng rỡ, sự vui sướng trong lồng ngực quả thật không thể dùng từ ngữ để miêu tả, hắn xoay người lội xuống sông như trẻ con, dang hai tay ra hét to lên trời: “Tôi sắp cùng Lâm Hàng Cảnh ngồi thuyền đi Thượng Hải từ đây!”

Cô nhìn dáng vẻ thoải mái điên cuồng của hắn, lúc đầu thì cười, xong lại thấy từ đầu gối hắn trở xuống đều bị ướt rồi, cô sốt sắng gọi ở trên bờ: “Mau lên đi, sông này không biết nông hay sâu, lỡ cậu trượt chân ngã thì sao!”

Hắn nhìn cô, mắt cười long lanh, hắn cúi người vốc nước sông hắt về phía cô, cô không kịp tránh, từng giọt nước phả vào mặt cô, lạnh lạnh, cô vừa lùi về đằng sau vừa cười... Mà Mục Tử Chính đang đứng dưới sông thì vẫn liên tiếp vẩy nước về phía cô, trên mặt có một nụ cười vô cùng thoải mái, nụ cười càng ngày càng tươi.

Từ trước đến nay, đại doanh phía bắc Dĩnh quân luôn là đại doanh chủ lực, lần luyện binh này sử dụng vũ khí mới mua về, cả ngày huấn luyện bất kể mưa gió. Tiêu Bắc Thần dẫn theo cấp dưới đắc lực của mình là Mạc Vỹ Nghị và Hứa Tử Tuấn. Hắn chỉ huy đúng mực, lại thêm sức trẻ dồi dào, khiến cho phe bảo thủ trong quân cũng chẳng phản nản được một lời, chỉ răm rắp làm theo. Ngày hôm nay một, hai đội của Dĩnh quân đã luyện bắn bia xong. Khó khăn lắm mới có một khoảng nhàn rỗi, trời vừa tối, vừa hay Hứa Tử Tuấn sẵn được vài con thỏ rừng ở ngoài thành nên Tiêu Bắc Thần liền tránh bộ mặt Dư lão tiên sinh mà hắn đã đối diện cả ngày trời, rồi cùng Mạc Vỹ Nghị và Hứa Tử Tuấn cưỡi ngựa đến bên ngoài đại doanh chơi cho thoải mái tự tại... Vừa uống rượu vừa ăn thịt thỏ, lúc này Hứa Tử Tuấn đang bận rộn quét dầu lên con thỏ trên đồng lửa, quay lại nhìn thấy Tiêu Bắc Thần đang cầm roi ngựa, ngồi nhàn hạ một bên, chẳng biết hắn đang nghĩ gì mà lại cười khê. Hứa Tử Tuấn hỏi: “Tiêu tam ca, anh cười gì vậy?”

Hắn nghe Hứa Tử Tuấn hỏi nhưng vẫn chỉ cười, vung cái roi ngựa rồi tiện tay chỉ một hướng, ung dung ngâm nga một câu: “Chim trên cành thành đôi thành cặp, Non xanh nước biếc làm tôi nhớ về ai.”

Đương nhiên Mạc Vỹ Nghị nghe ra được sự vui vẻ trong giọng Bắc Thần, không ngờ Hứa Tử Tuấn nhìn dáng vẻ đắc ý của Tiêu Bắc Thần thì lại nói một câu không ai ngờ đến: “Chú lấy súng đi tôi lòi đại bác, thiếu soái đang nhưng nhớ hai anh em chúng ta kìa!”

Mạc Vỹ Nghị suýt nữa sặc cả rượu, ngẩng đầu thấy vẻ mặt Tiêu Bắc Thần cũng đã thay đổi. Hứa Tử Tuấn vẫn còn cười hồn nhiên, Bắc Thần đành thở dài, cầm roi ngựa chỉ chỉ hắn: “Vừa thấy đồ ngu ngốc như chú đã làm tôi phát bực lên rồi! Chú không thể ra dáng một chút hả!”

“Em làm sao so được với Tiêu tam ca chứ, bề ngoài thì anh đội lốt người đấy, nhưng bên trong như thế nào thì hai anh em chúng em hiểu rõ nhất!” Hứa Tử Tuấn cười hì hì, cầm con dao vào con thỏ đã sắp chín, “Mà hôm nay em lại nói gì sai nữa à?”

Mạc Vũ Nghị bật cười, đặt chén rượu xuống rồi nói: “Đúng là cái đồ đàn, Tiêu tam ca sắp ôm người đẹp về rồi, tất nhiên là đang nhớ về em Lâm chứ ai, sợ là xương cốt rắn chắc nay sắp biến hết thành nỗi nhớ khắc khoải rồi.”

Hứa Tử Tuấn cười hì hì: “Điều này thì tất nhiên tôi biết, vừa rồi tôi cố ý thôi, chứ ai mà không nhận ra vài ngày gần đây Tiêu tam ca như người mất hồn chứ, nói đi cũng phải nói lại, cuối cùng thì em Lâm phủ đại soái kia là vị thần tiên phương nào mà khiến anh ba thành ra thế này?”

Tiêu Bắc Thần không đáp lời, hẩn ngẩng đầu nhìn phía trước, thấy một tia hoàng hôn vừa bị tắt ngấm ở chân trời, lại nhìn khắp đất trời rộng lớn, cờ bay phấp phới, dường như hẩn nhìn thấy hình ảnh Lâm Hàng Cảnh vừa cười, nhẹ nhàng như bông hoa lan trong động, một cái nhún mày, một nụ cười dịu dàng điềm tĩnh đó còn đẹp hơn tất cả cảnh sắc trên thế gian này. Lòng hẩn ấm áp, cười khẽ, nói: “Có vợ như em thì tôi không cầu gì nữa, em ấy là của tôi.”

Hết chương 13.

14. Chương 14: Trong Vườn Thấm Thiệt, Người Đứng Ngoài Cửa Thấm Thiệt

Khoảng chín giờ buổi tối, thím Lưu bưng bát cháo tổ yến vào phòng Lâm Hàng Cảnh, thấy cô đang ngồi chơi với chiếc điều bên cửa sổ, hơi nghiêng đầu cười nhẹ nhàng, ánh mắt vui vẻ, bà đi đến gần cũng không biết. Thím Lưu bèn đặt bát cháo lên bàn rồi nói: “Sáng ngắm, tối cũng ngắm, con điều này có gì quý hiếm mà tiểu thư thích đến thế?”

Lúc này cô mới hoàn hồn, thấy là thím Lưu đang đứng cạnh mình thì ngay lập tức mặt đỏ bừng, cô nhìn xuống rồi đáp: “Chỉ là... thích vậy thôi.”

Công việc của thím Lưu ở phủ chính là chăm sóc Hàng Cảnh, bình thường cũng không giao tiếp với người trong phủ, lúc này thấy xung quanh không có ai nên hỏi: “Cửu Nhi, hôm qua tôi nghe Kim Hương nói cha mẹ tiểu thư và Tiêu đại soái muốn tác hợp cô với Tam thiếu gia? Là thật sao?”

Ánh mắt cô chợt ảm đạm: “Thím đừng nhắc đến chuyện này, con muốn về nhà, không ở đây nữa.”

Thím Lưu thở dài: “Về lý thì tôi không nên nói, nhưng nếu lão gia, phu nhân đều đồng ý rồi thì tiểu thư còn cố chấp thế làm gì? Với lại tam thiếu gia kia cũng khá được...”

Cô đặt con điều sang bên, viên mắt đỏ lên: “Con đang định nói một chuyện với dì bảy, thím à, mấy ngày nữa chúng ta về Thượng Hải. Hôm qua dì ấy vừa lên chùa cúng bái rồi, đợi mấy ngày nữa dì về rồi con đi nói, chúng ta lại về phía nam.”

Thím Lưu nghe lời nói trẻ con của cô thì lại bật cười, duỗi tay chỉnh lại tóc cho cô: “Ừ ừ, thím Lưu nghe lời Cửu Nhi, còn con bé Kim Hương kia thì không thể tin tưởng được. Tiểu thư mau nói với thím, tối mấy ngày nay còn ho không? Ngủ có yên giấc không?”

Cô lắc đầu rồi cười: “Con vẫn bình thường cả.”

Thím Lưu nhìn cô một cách cẩn thận, thấy sắc mặt dưới ánh đèn quả thật khá tốt nên mới yên tâm, bà hỏi: “Vay mau uống bát cháo tổ yến này đi, trước khi thất phu nhân đi có dặn phòng bếp làm cho tiểu thư đây, bảo là dành riêng để bồi bổ sức khỏe của tiểu thư, đến cô tư còn không có đâu.”

Câu này nhắc Hàng Cảnh nhớ đến Thư Nghi, cô hỏi: “Chị ấy đâu rồi? Sao cả tối không thấy mặt?”

Thím Lưu bắt đầu dài dòng: “Ngày nào cô tư cũng vội vàng hối hả, y như cái chong chóng vậy. Tôi vừa thấy cô ấy là đã cảm thấy vắng đầu hoa mắt. Hằng ngày chẳng biết làm những gì, chỉ thấy quần gia bảo bạn chuyện hội gì gì đấy.”

Cô đang cúi đầu ăn cháo tổ yến, nghe đến đây thì cười nhẹ: “Nhất định là bạn chuyện hội Mộc Lan.”

Thím Lưu nhìn cô ăn cháo, dưới ánh đèn, một bên mặt dịu dàng của cô như có một lớp ánh sáng nhàn nhạt, sự xinh đẹp đó như không có thực, thanh cao, mang theo sự trầm lặng cao quý của người có học, khuôn mặt trắng mịn như ngọc như tuyết. Thím Lưu đặt tay lên đôi vai gầy của cô, thở dài một hơi.

Một đứa con gái lớn lên quá đẹp chẳng phải là chuyện gì tốt cả, hơn nữa lại còn như Lâm Hàng Cảnh, từ nhỏ ở danh môn thế gia, tất cả sự yêu thương chiều chuộng đều tập trung vào cô, cô muốn trở thành người bình thường là điều không thể. Nếu cả đời như thế thì không sao, nhưng đây lại gặp cảnh nhà cửa sa sút, phải ăn nhờ ở đậu, không tự quyết định được chuyện gì, tương lai vô định. Bà là người từng trải, đã kinh qua đủ chuyện trên đời, thấy đứa bé này không phải kiểu chủ nhân có nhiều may mắn, nếu nó sinh ra trong một gia đình bình thường, nhà ở ngõ nhỏ chẳng hạn, mặt mày không có gì nổi bật, mà dù có xinh đẹp hơn nữa thì cũng chỉ là quãng thời gian mười mấy năm, loáng cái là qua. Ít nhất còn có một đời bình an, cũng coi như có phúc, chỉ đáng tiếc...

Vì Tiêu Bắc Thần đang ở đại doanh bắc nên dì bảy đi cùng đại tiểu thư, nhị tiểu thư lên ngôi miếu trên núi cũng bái. Cả ngày Tiêu Thư Ngư đều chạy đây chạy đó, lo liệu hội Mộc Lan của cô, khiến phủ đại soái yên tĩnh hơn trước rất nhiều. Lâm Hàng Cảnh vốn là người trầm lặng bẩm sinh, thím Lưu muốn đưa cô đi miếu Thành Hoàng nhưng cô cũng không chịu, lúc nhàn rỗi thì chỉ ở trong vườn trồng hoa cỏ.

Ngày hôm đó cô đang chăm chậu “Thiên thủ Quan Âm” thì chợt ngẩng đầu, không ngờ thấy con diều chim én đang liệng trên bầu trời cao xanh, cô cười nhẹ nhàng. Vừa mới đứng dậy thì a hoàn đã bước tới đón lấy chiếc bình tưới cây cô đang cầm, người hầu khác bưng chậu nước cho cô rửa tay. Lâm Hàng Cảnh chỉ chậu “Thiên thủ Quan Âm” rồi dặn: “Đặt nó vào chỗ râm mát nhé, đợi tôi về rồi sẽ chỉnh lại sau.” Cô nói xong thì chạy mấy bước ra ngoài, lại như nhớ đến chuyện gì nên quay người lại, miệng bật cười, trông có vẻ ngại ngùng: “Nếu thím hỏi tôi đâu thì cứ nói tôi đến nhà bạn học bài.”

Con diều trên trời vẫn đang bay lượn, Lâm Hàng Cảnh cầm theo hộp sơn màu, rảo bước đi qua hành lang có tay vịn, đến cái đình trước mặt thì lập tức ngẩng đầu nhìn*, vừa thấy con diều thì cảm thấy lòng yên ổn hẳn, nụ cười trên môi càng rộng, ánh mắt đen nhánh đầy sáng tỏ. Cô chỉ nhìn con diều trên đỉnh đầu, cũng quên nhìn đường nên không ngờ va vào lòng ai đó.

*Cái hành lang kia là loại có mái che nên cô không nhìn được con diều, vừa đi hết hành lang là nhìn lên trời ngay.

Cô “a” một tiếng, chưa kịp nhìn rõ thì đã ngã người về sau do bị mất đà, có người ôm vội lấy cô. Lâm Hàng Cảnh căng thẳng, ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng, lúc này mới nhìn rõ mặt người kia, cô vội vàng đứng vững lên, lùi khỏi lòng hắn, chỉ chào nhỏ một tiếng mà không dám ngẩng đầu lên: “Anh ba.”

Tiêu Bắc Thần vừa về từ đại doanh bắc, hắn vội tới phủ đại soái, vừa vào cửa đã thấy người mà hắn ngày đêm nhung nhớ, ánh mắt hắn lúc này đầy niềm vui: “Em đang định làm gì thế? Sao lại chỉ nhìn trời mà không nhìn đường? Trên trời có hoa nở à?”

Hắn vừa hỏi vừa lơ đãng ngẩng đầu nhìn, không ngờ thấy một con diều đang nhấp nhô trên đó, hắn hơi ngẩn người. Lâm Hàng Cảnh không nói nhiều, chỉ cúi đầu rồi đi, tay cầm hộp sơn màu thì lén lút giấu ra đằng sau, chắc tưởng rằng làm thế thì người khác sẽ không thấy. Nụ cười bên môi cô vẫn còn, loại niềm vui từ tận đáy lòng này không thể nào giấu đi được, đôi mắt đen sáng ngời như chú nai con còn tràn ngập sự ngưỡng nung. Lần đầu hắn thấy cô như vậy, khi hắn còn đang ngăn người thì cô đã đi qua hắn, rồi lướt qua những người đằng sau hắn và bước nhanh ra cổng chính.

Hắn đứng lặng một hồi.

Lúc sỹ quan phụ tá Quách Thiệu Luân định hỏi hắn có vào nhà không thì thấy hắn cầm roi ngựa đi lên vài bước, bên hàng rào có cây liễu, hắn cầm roi quất vun vút mấy cái lên cây. Quách Thiệu Luân hoảng sợ, la lên: “Thiếu soái!”

Tiêu Bắc Thần ngẩng đầu nhìn con diều vẫn đang lượn vòng trên trời, không nói không rằng, ánh mắt lạnh băng, mặt mày càng lạnh lùng hơn.

Vẫn là khu vườn có cây táo.

Lâm Hàng Cảnh ngồi bên chiếc bàn trong vườn nhìn Mục Tử Chính chế trúc. Hắn làm rất nhanh gọn, cô vừa cười duyên dáng vừa cầm một đoạn trúc rỗng ruột, giơ lên rồi nhắm một mắt nhìn qua ống trúc, nhìn lên bầu trời cao. Trời như bị khóa lại trong ống trúc nhỏ hẹp, cô vui vẻ ngắm, Mục Tử Chính ở bên cười xán lạn: “Chơi với một cái ống trúc mà cũng vui như vậy.”

Lâm Hàng Cảnh vừa cười vừa cầm bút vẽ bên cạnh, cúi đầu chăm chú vẽ một nhánh trúc xanh lên chiếc ống, dần dần xoay tròn, rồi lại vẽ một nhánh khác. Mục Tử Chính ngắm dáng vẻ tập trung của cô, ánh mắt cô long lanh, như có thể soi tận đến tim hắn. Hắn nhìn cô đến ngẩn người, không để ý đến con dao nhỏ mình đang cầm, trượt tay một cái, dao cắt vào mu bàn tay hắn. Hắn hít sâu một hơi. Cô nhìn thấy một đường máu trên tay hắn thì hốt hoảng cầm lấy chiếc khăn tay của mình đắp lên vết thương, cô hỏi: “Sao cậu lại bất cẩn như vậy?” Vừa nói liền đỏ mặt, Mục Tử Chính đặt bàn tay còn lại của hắn lên trên tay cô: “Nếu mình có thể nhìn cậu như thế này, được nhìn cả đời này, vậy thì thật là tốt.”

Cô đỏ mặt, không nói nên lời, tim đập thình thịch. Không khí trong vườn có lẫn hương thơm thanh khiết của lá trúc, nó quanh quẩn giữa hai người, cây táo trên đỉnh đầu đang xào xạc thành tiếng, ở chân trời xuất hiện một tầng ráng chiều màu vàng kim, chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hàng Cảnh khiến nó đẹp như được vẽ nên. Mục Tử Chính cúi đầu xuống, hôn lên môi cô. Môi cô rất mềm mại, có vị ngọt ngào, mà giống như chỉ cần chạm là tan chảy. Hắn hôn nhẹ nhàng, cô không tránh đi, chỉ khẽ nhắm mắt. Hàng lông mi như cái quạt nhỏ nhỏ, run rẩy rất mạnh, như cánh bướm sắp sửa bay lên.

Cánh cửa khép hờ ngoài vườn kêu kè kệt, nó chậm chạp mở ra, hiện rõ khuôn mặt người đang đứng ngoài đó. Cả người Tiêu Bắc Thần là trang phục quân đội lạnh lẽo, nắm chặt roi ngựa, hắn không nói năng gì, chỉ nhìn Lâm Hàng Cảnh và Mục Tử Chính ở trong vườn, ánh mắt hắn rét lạnh, sắc bén như dao, dường như có thể cắt vào da thịt người ta.

Lâm Hàng Cảnh khẽ mở mắt ra, cô giật mình, hốt hoảng kéo Mục Tử Chính đang ở bên. Mục Tử Chính còn đang không hiểu gì thì thoáng nhìn thấy một đoàn người ở ngoài cửa. Hắn nhận ra trang phục của Dĩnh quân, ngỡ ngàng nhìn đoàn người trang bị súng đạn sẵn sàng đứng trước cổng nhà mình, người đứng đầu chính là thiếu soái Dĩnh quân Tiêu Bắc Thần mà hắn từng nhìn thấy từ xa một lần rất lâu về trước. Hắn cứ ngỡ người như vậy nhìn Tiêu Bắc Thần đi vào, còn Lâm Hàng Cảnh ở bên đang cầm tay hắn, lòng bàn tay cô ra đầy mồ hôi.

Tiêu Bắc Thần đi chậm chậm vào trong vườn, ánh mắt sâu thẳm, không ai có thể đoán được trong đó đang chứa những gì. Mỗi bước hắn đi như đang dẫm mạnh thành vết trên trái tim của hai người nọ, hắn đi thẳng đến bên bàn, cũng không nhìn hai người nữa, chỉ đứng yên đó nhìn đồng trúc, bút vẽ, màu vẽ v.v... đủ thứ đang bày lộn xộn trên bàn. Hắn cầm chiếc roi ngựa, hồ hững gạt từng thứ xuống, roi ngựa lặng lẽ quét lên bàn, lại giống như vũ khí có thể cắt da thịt.

Hết chương 14.

15. Chương 15: Hoa Đào Mi Phai Tàn

Sự trầm mặc của Tiêu Bắc Thần khiến Lâm Hàng Cảnh cực kỳ sợ hãi, tay cô bắt đầu run run, trên mặt không còn chút hồng. Mục Tử Chính thấy cô như vậy thì nói nhỏ: “Không sao đâu, có tớ đây.” Vừa nói xong câu này thì cảm thấy có tiếng xé gió lao về phía hắn, hóa ra là do chiếc roi của Tiêu Bắc Thần đang quét về phía này. Lâm Hàng Cảnh đã lường được từ trước nên cô lập tức kéo Mục Tử Chính ra sau mình, còn mình thì đứng ra chịu!

Chiếc roi ngựa đó bèn đứng im giữa không trung!

Lâm Hàng Cảnh đứng yên, đôi mắt lấp lánh, tấm lưng gầy gầy thẳng tắp. Đây là lần đầu tiên cô dũng cảm như vậy, hóa ra khi yêu một người thì sẽ có sự dũng cảm mạnh mẽ đến thế, cho dù cô mất mạng cũng không thể để Tiêu Bắc Thần động tới Mục Tử Chính.

Cô không ngờ rằng hành động này của mình đã đánh trúng vào tử huyệt của Tiêu Bắc Thần, làm hắn tức giận thật rồi, làm ngọn lửa giận dữ “bùng” lên trong người hắn. Hắn điên lên, ném luôn chiếc roi ngựa rồi lôi Lâm Hàng Cảnh sang một bên. Tay còn lại rút khẩu súng dắt ở đai lưng, mở chốt an toàn phát ra tiếng rầm rầm, ngắm chuẩn Mục Tử Chính rồi chuẩn bị bắn. Mục Tử Chính hoàn toàn đờ người, thấy họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào mình, mắt hắn nhắm lại, vào khoảnh khắc đó máu toàn thân như ngừng lại, đông đặc như băng.

Cuối cùng Tiêu Bắc Thần vẫn không nổ súng, vì cánh tay còn lại của hắn bị Lâm Hàng Cảnh tóm chặt. Hắn quay đầu lại nhìn, cô chỉ lạnh lùng nhìn hắn, trong ánh mắt có sự quyết tâm, như đã có quyết định cuối cùng. Cô nhìn hắn chằm chằm, nói từng chữ rõ ràng: “Anh giết cậu ấy thì giết tôi trước đi!”

Cô nói một câu như thế!

Trái tim hắn trở nên lạnh băng chỉ trong thoáng chốc, nguội lạnh, lạnh như tuyết, xám như tro tàn.

Hoàng hôn phủ bốn bề, đến mặt trời chiều cũng đã cháy hết, vườn tối hẳn, gió thổi vào cây táo phát ra tiếng xào xạc, tiếng động đó lúc này làm người ta cảm thấy khó chịu, hoảng loạn.

Đột nhiên cô cảm thấy cổ họng như thắt lại, mới đó đã không thở nổi. Tiêu Bắc Thần dùng tay bóp chặt cổ cô, áp chặt cô lên bức tường của khu vườn. Sức lực của hắn mạnh đến kinh ngạc, gần như có thể bóp nát cô trong nháy mắt. Cô cảm thấy đất trời xoay chuyển, những gì nghe thấy đều là giọng nói phẫn nộ của hắn!

“Lâm Hàng Cảnh! Em tưởng tôi không dám?!! Em tưởng tôi không dám thật ư?”

Mục Tử Chính hoảng hốt tái mặt, vội xông tới. Tiêu Bắc Thần quay đầu bắn về phía gót chân hắn. Sỡ quan phụ tá Quách Thiệu Luân dẫn binh lính xông lên, giữ chặt Mục Tử Chính. Hắn bị ép chặt xuống đất nhưng vẫn cố ngóc đầu dậy gào to. Một binh lính cầm súng đập vào đầu hắn một cái, hắn hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Bàn tay Tiêu Bắc Thần vẫn bóp chặt cổ cô. Sắc hồng dần dần biến mất khỏi khuôn mặt xinh đẹp, nhưng dù có chịu sự khổ sở đến thế, cô vẫn trừng mắt nhìn hắn, trừng đôi mắt đầy hận thù với hắn, như đâm thẳng vào tim hắn. Đôi mắt của hắn như bốc lửa, đôi mắt sắc bén như điều hầu lạnh lùng nhìn cô.

“Bao nhiêu năm nay, tôi coi em như ngọc như ngà, tôi trân trọng sự thanh khiết của em, tôi chiều chuộng em, tôi làm theo ý em, tôi thờ em như thần tiên, tôi nhẫn nại đợi em, vậy mà em lại đối với tôi như thế! Lâm Hàng Cảnh! Em to gan lắm! Em to gan lắm!!!”

Sự tuyệt vọng thấu tim tràn ra cả cơ thể hắn, tất cả tình yêu của hắn, tất cả sự quý trọng của hắn, sự chờ đợi của hắn, hóa ra đều là hư vô. Dù hắn có cả thế giới này thì còn có ý nghĩa gì? Hắn đã bị cô nhốt trong lòng bàn tay, có muốn trốn cũng không thoát ra được. Hắn tức giận như bị điên, ngày càng dồn sức vào tay. Cơ thể Lâm Hàng Cảnh yếu dần, ánh mắt bắt đầu u ám. Lúc Quách Thiệu Luân hoàn hồn thì đã thấy tình hình này, cuống cuồng la to lên: “THIỆU SOÁI!”

Tiếng gọi đó lập tức khiến Tiêu Bắc Thần lấy lại tinh thần. Khuôn mặt Lâm Hàng Cảnh bị hắn giữ chặt đã xám ngắt, hắn hoảng sợ, vội vàng buông tay. Cơ thể cô mềm oặt trượt xuống theo bờ tường. Tiêu Bắc Thần nhanh chóng đuổi tay ra ôm cô vào lòng, mặt cô đầy nước mắt lạnh lạnh, cơ thể run rẩy kịch liệt. Cô há miệng hít vào từng hơi, lồng ngực phập phồng. Hắn chỉ ôm chặt lấy cô, nhìn mái tóc đen dài đó xõa xuống bờ vai hắn, khuôn mặt nhỏ bằng lòng bàn tay không có lấy một sắc hồng của máu, hoàn toàn là một màu trắng như tuyết. Khoảnh khắc đó, cô ở trong lòng hắn, cô là của hắn! Không ai có thể cướp được!

Tiêu Bắc Thần ôm chặt cô trong lòng, quay người nhìn Mục Tử Chính vừa mới tỉnh lại sau khi ngất đi, hắn lạnh lùng nói: “Nghe kỹ cho tôi, nếu sau này cậu còn dám tìm đến cô ấy thì dù ở bất kỳ đâu tôi cũng sẽ bắn chết cậu ngay tại đó! Tôi nói được làm được!”

Mặt Mục Tử Chính đầy máu, hắn nằm sòng xoài trên mặt đất không động đậy.

Tiêu Bắc Thần quay người đi khỏi khu vườn nhỏ, Quách Thiệu Luân cùng các binh lính cũng rời đi. Mục Tử Chính nghe tiếng khởi động xe bên ngoài, biết họ đã đi khỏi. Hắn gắng gượng dậy nhưng đầu váng, hoa mắt, cố gắng hết sức cũng chỉ có thể ngóc đầu lên. Máu nhỏ vào mắt hắn, trời đêm cũng biến thành màu sắc của máu.

Tiêu Bắc Thần ôm cô về biệt thự ở Hoa Thịnh châu. Lâm Hàng Cảnh vẫn đang ngất, cô cảm giác mơ hồ được có người ôm cô đi mãi, cổ mở mắt ra được một ít, nhìn qua khe hở nhỏ thấy căn phòng này mình không biết. Bình hoa trên bàn có cắm một nhành hoa, là hoa sen trắng, vậy mà lại hiện lên rõ ràng trong tầm nhìn của cô tới vậy.

Cô biết mình được đặt xuống, bên dưới là thứ gì đó rất mềm, hóa ra là một tầng chăn lụa. Có mùi hương thơm, cô mơ màng mở mắt, nghiêng đầu sang một bên, tua rua mượt mà ở bên hông chiếc gối quết qua má cô, sự tiếp xúc đó làm cô tỉnh táo hơn một chút. Vừa nhìn đã thấy khuôn mặt lạnh băng của Tiêu Bắc Thần đang đứng bên giường.

Trái tim cô như bị bóp nghẹt ngay lập tức, cô gắng sức ngồi dậy trên giường nhưng bị hẫng một cái rồi lại ngã vào lớp chăn đệm mềm mại. Chưa kịp tiếp tục cố gắng ngồi dậy thì Tiêu Bắc Thần đã không chờ được, hấn cúi người xuống ôm lấy eo cô, hôn lên bờ môi cô một cách mãnh liệt. Môi cô như cánh hoa ngất hương thơm, hấn chẳng nghĩ được gì nữa, chỉ chiếm đoạt lấy như bị điên vậy. Hương thơm này thuộc về hấn, bất kì ai cũng không có cơ hội vậy bản nó.

Lâm Hàng Cảnh giật mình sợ hãi, môi bị hôn, không khí xung quanh như bị hấn cướp hết đi, cô không thể nào thở được, theo bản năng giơ tay lên tóm lấy mặt hấn. Hấn hơi nghiêng đầu tránh những ngón tay cô, nhưng vẫn cho cô cơ hội tránh né. Cô hoang mang trốn về một góc giường, run lập cập như một con vật nhỏ nhỏ, giọng nói đầy sợ hãi: “Tôi sẽ hận anh!”

Hấn cười lạnh một cái, thêm vài phần nghiêm nghị trên mặt: “Ban đầu tôi thương em, yêu em, tôn trọng em, em lại cứ giả vờ. Đã vậy thì tôi để em hận luôn! Vậy thì có sao?”

Cô cực kỳ hoảng loạn, thấy cửa phòng ở sau lưng hấn nên cố gắng chút sức lực của mình chạy về phía đó, nhưng bị hấn ôm chặt lấy. Cô kêu to sợ hãi, giãy dụa kịch liệt, cuối cùng vẫn bị hấn ôm về giường. Chiếc chăn êm ái lạnh lẽo suột qua mặt cô, cô biết mình không chạy được, nhưng vẫn ôm một hy vọng cuối cùng. Cô đặt tay đẩy ngực hấn, khóc lóc cầu xin, sợ là đến chính cô cũng không biết mình đang nói gì: “Em xin anh xin anh... xin anh... anh ba... sau này em không dám nữa... chắc chắn sẽ không dám nữa...”

Hấn cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt sợ hãi của cô trắng nhợt, tóc tai rối tung, nước mắt không ngừng rơi xuống. Ánh mắt hấn u ám như bóng đêm, giọng nói trầm đục như trong cơn ác mộng mà cô không thể thoát ra: “Tôi đã từng cho em cơ hội, nhưng em lại không màng. Giờ tôi nói cho em hay, em không thể trách tôi!”

Cô bị hấn siết chặt, tay chân như bị trời, không thể nào cử động được. Quần áo bị cởi hết dần dần, cô chỉ có thể gào gọi di bầy, nhưng di bầy có gào cũng không đến được. Nụ hôn của hấn nóng bỏng ở cổ cô, mặt cô, bên tai cô... Trái tim cô đau đớn như bị hàng ngàn con kiến cắn xé, cố gắng giãy một tay ra, túm lấy cổ hấn nhưng hấn tránh được, ngược lại hấn lần nữa giữ chặt cả hai tay cô. Cổ tay đau đớn như bị gãy, tất cả sự chống cự đều là vô ích, chuyện hấn đã quyết thì sẽ không thay đổi, cũng không quan tâm cô tuyệt vọng, sợ hãi đến bao nhiêu, hấn chỉ muốn thứ hấn cần!

[Lược 100 chữ] Cô cắn chặt môi, cắn đến mức chảy máu, cũng không hét ra tiếng nữa, chỉ còn mỗi nước mắt. Hấn không vừa lòng, giơ một tay nhanh chóng nắm lấy cằm cô, ép cô mở miệng, rồi lại hôn cô mãnh liệt. Đường như đến cả máu của cô hấn cũng hôn sạch vậy, giống như sự chiếm hữu điên cuồng.

Khung cảnh trước mắt tối sầm, cô không còn hy vọng gì nữa, cũng không còn sức, chỉ nghiêng đầu sang một bên, nước mắt tuyệt vọng rơi xuống một góc gối như chuỗi trân châu.

Chỉ nhớ đêm đó như một cơn ác mộng, cơn ác mộng mà hấn đích thân mang đến cho cô, không có bắt đầu, cũng không có kết thúc. Ngoài đau đớn thì chẳng có gì, đến cuối cùng cô cũng không còn sức mà khóc nữa, trái tim chỉ đóng đầy hận thù, khổ sở, cả người nóng như bị thiêu đốt, như cô đã bị thiêu thành tro bụi. Cô tuyệt vọng, cô từ bỏ, coi như chính mình đã chết.

Dù sao thì cuối cùng cũng phải chết!

Bình minh vừa tới, ở chân trời xuất hiện một dải màu xanh lạnh lạnh. Tua rua bên gối đã thấm đẫm nước mắt của cô. Có cơn gió nhẹ nhẹ len vào từ cửa sổ khép hờ, thổi vào nhành hoa sen trắng muốt trong chiếc

bình hoa trên bàn, nó khẽ đung đưa. Hoa rụng từng cánh một, rải lác đác trên mặt đất.

Hết chương 15.

16. Chương 16: Đình Viện Thăm Thăm, Mỹ Nhân Tuyệt Thực

Liên tiếp ba ngày Tiêu Bắc Thần không đến đại doanh bắc. Tuy việc luyện binh đã kết thúc nhưng công việc ở đại doanh vẫn rất nhiều khiến Dư Bạch tiên sinh, Mạc Vỹ Nghị và Hứa Tử Tuấn bị quay vòng vòng. Hôm nay khó khăn lắm mới có chút rảnh rỗi, Mạc Vỹ Nghị và Hứa Tử Tuấn cố tình tới phủ đại soái tìm Tiêu Bắc Thần, bấy giờ mới biết hắn ở Hoa Thịnh châu. Bọn họ lại đi thẳng tới đó, mới đến thư phòng thì đã thấy vẻ mặt khổ sở của Quách Thiệu Luân đang đứng bên ngoài, Mạc Vỹ Nghị bước đến hỏi: “Thiếu soái có ở trong không?”

Quách Thiệu Luân còn đang do dự chưa trả lời thì có tiếng quát đầy giận dữ của Tiêu Bắc Thần vọng ra từ bên trong: “Đã ba ngày rồi, cơm nước đều không vô, sốt cao không dứt, tôi còn cần đám bác sỹ các ông làm gì nữa! Nếu cô ấy chết, tôi chôn các ông theo cùng!”

Tiếp đó là tiếng đồ vật rơi xuống rầm rầm, cửa thư phòng mở ra, mấy vị bác sỹ mặt mày xám ngoét đi ra ngoài. Người nào người nấy cũng ra mồ hôi đầm trán, họ đi hết lên lầu. Lúc này Mạc Vỹ Nghị và Hứa Tử Tuấn mới đi vào, thấy cả phòng đều đã tanh bành chẳng ra làm sao. Mạc Vỹ Nghị nhìn Tiêu Bắc Thần đang đứng ở giữa đám bữa bọn, quay lưng với cửa, hắn bèn đi lên hỏi: “Thiếu soái, sao vậy?”

Tiêu Bắc Thần từ từ quay người lại, Mạc Vỹ Nghị vô cùng ngạc nhiên khi thấy mặt hắn đầy lo lắng, khuôn mặt đó như chìm trong u uất, trông cực kỳ ảm đạm. Ngay cả Hứa Tử Tuấn cũng nhận ra sự chán nản của hắn, không khỏi than một tiếng: “Tiêu tam ca!”

Hắn còn chưa đáp lời thì nghe một hồi bước bước chân, Quách Thiệu Luân dẫn theo thím Lưu và a hoàn Kim Hương đi vào. Thím Lưu vẫn chưa biết có chuyện gì, còn Kim Hương thì rút đầu rút cổ, tay chân khép nép bước vào. Thấy Tiêu Bắc Thần thì cô cúi đầu đứng sang một bên, thím Lưu chào: “Tiêu thiếu soái.”

Hắn nói thản nhiên: “Tiểu thư nhà các người ốm rồi, hiện giờ không ăn uống được gì, ốm rất nặng, vẫn phải mời thím Lưu tới khuyên một hồi.”

Thím Lưu ngẩn người: “Tiểu thư nhà chúng tôi đang ở trên lầu?” Đây là biệt thự Hoa Thịnh châu, là thể giới của Tiêu Bắc Thần, cái cụm “trên lầu” chính là chỉ phòng ở của hắn. Thím Lưu lặng người một lúc rồi nói: “Tam thiếu gia vừa nói gì tôi đây chưa nghe rõ, thiếu gia có thể lặp lại cho bà già này nghe không?” Bà vừa nói vừa đi về phía Tiêu Bắc Thần, hắn cũng không để ý, chỉ nói: “Tôi nói tiểu thư nhà các...” Chưa nói hết đã thấy ánh sáng lóe lên, thím Lưu rút cây trâm cài tóc sau đầu ra, đâm về phía hắn.

Tiêu Bắc Thần vẫn đứng im, Hứa Tử Tuấn nhanh chóng túm chặt lấy bà, trên mặt bà đầy sự giận dữ, bà nhỏ nước bọt rồi chửi: “Cậu thể này là ăn hiếp Cửu Nhi nhà chúng tôi, cậu còn tưởng tôi không biết chắc? Cậu ép buộc nó, nó sẽ chết cho cậu xem! Cậu còn muốn tôi đi khuyên, bà già này chết cũng không làm! Không làm cái loại chuyện ức hiếp chủ nhân!”

Hắn chỉ cau mày, Quách Thiệu Luân đã đi tới, dẫn vài binh lính kéo thím Lưu đi. Tiêu Bắc Thần lạnh nhạt nói: “Đưa bà ấy về phủ đại soái, chăm sóc trà nước cơm canh cho tốt.”

Kim Hương thấy thím Lưu bị dẫn đi thì hai chân run lập cập, hắn nhìn sang cô, còn chưa nói gì thì cô đã quỳ sụp xuống đất rồi liền mồm nói: “Tôi đi, tôi đi khuyên tiểu thư!”

Phòng ngủ chính trên lầu vô cùng yên tĩnh, Kim Hương rút cổ đi theo Tiêu Bắc Thần, chân dẫm lên chiếc thảm mềm mại. Màn cửa sổ đã được kéo lên, chiếc đèn có chụp đèn bằng lụa đang tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Mấy vị bác sỹ có nội có ngoại đứng chờ sẵn ở ngoài phòng ngủ chính. Trong phòng có vài người đang đứng, đều là a hoàn của Tiêu phủ. Kim Hương đi vào, thấy một a hoàn đặt bát thuốc nam lên bàn, thuốc này được bác sỹ Đồng Thiện đường kê, hây đang còn nóng, một a hoàn khác bưng một bát cháo tẩm bổ đến, đưa cho Kim Hương. Lúc này cô mới nhìn Lâm Hàng Cảnh đang nằm trên giường.

Lâm Hàng Cảnh đã gầy đi rất nhiều, toàn thân nóng bừng, mặt lại trắng nhợt đến mức như không còn hạt máu. Cô nằm dưới một lớp chăn, trông có vẻ không thể chịu nổi trọng lượng của lớp gấm hoa này vậy. Tay phải lộ ra ngoài chăn, ngón tay yếu ớt co lại, cả người như miếng sứ chạm là vỡ.

Tiêu Bắc Thần chỉ liếc qua Lâm Hàng Cảnh, hắn không thể nào nhìn lâu hơn, cuối cùng quay đầu đi, nhìn bát thuốc nam đang đặt trên bàn, hỏi nhỏ: “Cô ấy tỉnh rồi?”

Đại a hoàn Vân Nghệ đứng bên đi đến đáp: “Vừa nãy vẫn hôn mê, sốt cao không giảm. Mới rồi ngón tay có động đậy, có vẻ như tỉnh rồi, chỉ là không chịu mở mắt.” Cô ngừng lại, đắn đo rồi nói tiếp: “Lâm cô nương đã ba ngày trời không ăn không uống, trán nóng sốt, thuốc cũng không chịu uống, cứ hôn mê mãi. Nếu cứ thế này... sợ là... khoảng tối nay...”

Cô không dám nói tiếp nữa vì thấy ánh mắt hắn chỉ trong tích tắc đã trở nên âm u hắc. Vân Nghệ vội vàng ra hiệu bằng mắt với Kim Hương, Kim Hương liền đi đến, cầm bát cháo khom người cúi xuống trước mặt Lâm Hàng Cảnh, khe khẽ gọi: “Tiểu thư, tiểu thư, em là Kim Hương đây, em mang cháo cho tiểu thư ăn.”

Lâm Hàng Cảnh vẫn nhắm mắt, đôi môi khô nứt cũng không hề động đậy. Mấy hôm nay, dù là ai khuyên cô ăn cơm thì cũng đều là vẻ mặt này. Cô coi mình như đã chết rồi. Bao nhiêu người vây quanh chỉ biết nhìn, chẳng còn cách nào nữa, cô đã quyết định tuyệt thực đến chết. Kim Hương ngừng một lát rồi lại nói nhỏ: “Thím Lưu cũng biết tiểu thư bị ốm, vì không thể tới nên chỉ dặn là: sức khỏe tiểu thư quan trọng, thím lo lắm.” Kim Hương nói như vậy thì bàn tay phải hờ ra ngoài chăn của cô bỗng động đậy. Đại a hoàn Vân Nghệ la lên: “Lâm cô nương có phản ứng rồi!”

Câu nói này khiến Tiêu Bắc Thần quay đầu lại, ánh mắt hiện rõ sự vui mừng. Kim Hương càng có vẻ vui hơn, ăn chắc rằng mình đã lập được công lớn, lúc này cô khom người xúc một thìa cháo đưa đến bên miệng Lâm Hàng Cảnh: “Tiểu thư ăn một thìa đi, sức khỏe của mình vẫn là quan trọng nhất, cuộc đời này làm gì có chuyện không vượt qua được, tiểu thư chịu đựng chút là qua.” Đang nói thì tay cô bị đẩy ngang, hóa ra là Lâm Hàng Cảnh đã dùng chút sức cuối cùng hất cái bát trong tay cô. Bát cháo nóng hổi đổ đổ hết lên người Kim Hương, Kim Hương sợ đến mức lùi về sau liền mấy bước.

Lâm Hàng Cảnh vẫn nhắm mắt như trước, do vừa dùng hết sức nên lúc này nằm trên giường mà thấy hoa mắt chóng mặt, cuối cùng không động đậy nữa.

Tình hình này khiến tất cả mọi người trong phòng không ai dám lên tiếng. Kim Hương thấy Lâm Hàng Cảnh tức giận thì cũng lặng im, không dám ngẩng đầu. Tiêu Bắc Thần nhìn Lâm Hàng Cảnh một hồi lâu, không thể hiện vẻ mặt gì. Đôi mắt đen nhánh đó dần dần nguội lạnh, bờ môi mím chặt lại. Hắn biết cô đã quyết phải chết, nhưng hắn không thể để cô chết!

Đột nhiên hắn xoay người, bưng bát thuốc rồi sải bước dài đến bên giường cô. Một tay ôm cô ngồi dậy trên giường để cô tựa vào người hắn, cầm bát thuốc ép cô uống. Mắt cô vẫn nhắm nghiền, cắn chặt răng, chẳng ép uống được một giọt nào. Hắn kiên nhẫn, tay phải giơ lên bóp chặt hàm cô, ép cô há miệng rồi đổ bát thuốc vào. Đổ như thế làm cô bị sặc, bắt đầu ho, ho hết cả thuốc ra. Hắn thấy thuốc tràn ra từ miệng cô, lúc này cô như một làn khói yếu ớt có thể tản đi bất kỳ lúc nào.

Hắn vừa đau lòng vừa lo lắng, đột nhiên tức giận quăng cái bát thuốc vào tường “choang” một tiếng, cả phòng sợ hãi im phăng phắc. Hắn đẩy cô ra rồi đứng dậy, chỉ tay vào cô, sự phẫn nộ tràn đầy trong mắt, hắn không nhịn được nữa mà quát: “Được lắm, em độc ác lắm! Ác hơn cả tôi!”

Hắn quay người đi ra khỏi phòng ngủ chính. Sỡ quan phụ tá Quách Thiệu Luân luôn theo sát hắn, chỉ cảm thấy bất an. Tiêu Bắc Thần xuống lầu, cứ đứng trong phòng khách. Hắn nhìn vào cái giá đồ cổ bằng gỗ mun đen nhánh, phản vào mắt hắn thành một mảng đen kịt. Hắn cảm thấy tay mình run rẩy, không ngờ cô lại tuyệt tình đến vậy, cố chấp đến vậy. Bây giờ hắn đã vô cùng hối hận, hối hận đến tận xương tủy, nhưng vậy thì cũng không thể quay ngược thời gian. Là do hắn hồ đồ, là do hắn sai, do hắn bị chọc tức điên, rồi mất kiểm soát. Giờ phải làm sao?!! Cuối cùng thì phải làm sao đây?!

Quách Thiệu Luân thấy Tiêu Bắc Thần đi về phía cái giá, hắn chỉ đứng lặng im ở một bên nhìn Tiêu Bắc Thần đặt tay lên cái giá cổ đó. Ánh mắt hắn mông lung, cũng không biết là đang nghĩ gì, tiếng hít thở ngày càng nặng nề, bất chợt giơ tay đánh mạnh một cái lên giá gỗ. Cú đánh đó không hề nhẹ, Quách Thiệu Luân lo lắng gọi: “Thiếu soái!”

Hắn vội vã lên cần, ai ngờ đúng lúc đó Tiêu Bắc Thần bùng nổ, dùng cả hai tay đẩy cả chiếc giá xuống đất. Quách Thiệu Luân nhanh chóng lùi lại, đồ quý hiếm bày trên giá cũng theo nó mà rơi loảng xoảng xuống đất.

Về mặt Tiêu Bắc Thần tái nhợt, vẫn chưa thấy đủ, hắn rút súng ra, mở chốt an toàn rồi ngắm chuẩn đủ đồ bày trên giá như bình hoa, hàng gốm, bát hoa văn, v.v... bắn nát từng cái một cho tới khi tất cả đồ vật trước mắt hắn đều vỡ vụn. Quách Thiệu Luân cũng không dám nhiều lời, lén gác bên ngoài càng không dám đi vào, chỉ nhìn Tiêu Bắc Thần bắn hết cả đạn.

Cả phòng khách là một đồng hồ ồn, tôi tớ trên dưới lầu đều nghe thấy tiếng súng, không ai dám thò đầu ra. Tiêu Bắc Thần vứt khẩu súng trong tay đi, sự phẫn nộ trên mặt càng lan tỏa, hắn đã ra quyết định cuối cùng. Hắn quay người lên lầu. Quách Thiệu Luân cảm giác có chuyện không hay rồi, còn chưa kịp đi theo được vài bước thì đã thấy những người trong phòng ngủ chính đều bị Tiêu Bắc Thần đuổi ra ngoài hết, sau đó “ầm” một tiếng, cửa phòng ngủ đã bị đóng chặt.

Trong phòng ngủ chính chỉ còn lại Tiêu Bắc Thần và Lâm Hàng Cảnh. Căn phòng vô cùng yên ắng. Hắn dựa người vào cửa, chăm chú nhìn cô đang nằm trên giường, thấy cô yếu ớt, trông như đã không còn thở nữa. Cô vẫn luôn nhắm mắt, mặt không thể hiện biểu cảm gì.

Tiêu Bắc Thần nhìn cô một hồi, ánh mắt hắn dâng lên một tầng lạnh lẽo, hắn cười lạnh lùng: “Lâm Hàng Cảnh, tôi đã nhường nhịn cho em làm loạn ba ngày nay rồi, em tưởng tôi sẽ để em được như ý là chết trước mặt tôi hả?”

Cô vẫn nằm im trên giường, trông như không nghe thấy lời hắn. Nước mắt cô đã khô, đã bị ngọn lửa trong tim làm bốc hơi cả rồi. Trái tim như bị một con dao nhỏ cứa từng nhát một. Sau này cô cũng không dám nhớ về người kia nữa, về Mục Tử Chính khi cười hai mắt lấp lánh như viên đá quý. Cô đã không còn xứng với hắn nữa rồi. Khi đó trước mắt chỉ một màu đen, sự lạnh lùng đó, thứ cứng rắn nọ, sự nhục nhã và đau khổ cô vẫn còn nhớ như in trong đầu, cả đời này sẽ không thể nào quên.

Đến giờ này phút này mới thật sự hiểu sự bị thương của chính mình, đến bản thân cô còn không giữ được, nói gì đến bảo vệ tình yêu của mình.

Chết, coi như xong hết tất cả.

“Nếu em đã muốn chết như thế thì tôi lại không để em toại nguyện!” Hắn nhìn cô, khuôn mặt cô trắng như tuyết, đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Ánh mắt hắn sắc bén, cười lạnh lùng: “Đợi em tuyệt thực chết thì tôi tìm vài người chôn cùng em luôn.” Hắn nhìn ngón tay cô khẽ run một chút, hắn ngừng một lát rồi nói tiếp: “Lâm Hàng Cảnh, em đã có gan tìm tới cái chết thì tôi cũng có gan đánh điện lên Tương Kinh, để cha mẹ em sống không quá tối nay. Em đã đối với tôi như thế, tôi cũng chỉ có thể nói với em câu này: Tính mạng của cha mẹ em đang nằm trong tay em, em liệu mà làm!”

Đây là cách cuối cùng hắn nghĩ ra!

Những lời ấy sắc lạnh như đao, như đang chém xuống mạnh mẽ, không lưu lại một đường sống. Bàn tay nhỏ nhắn đang ở ngoài chăn của cô bắt đầu run rẩy. Tiêu Bắc Thần đi chậm chậm tới bên giường, ánh mắt vẫn lạnh lẽo. Bất chợt hắn duỗi tay ra đỡ cô ngồi dậy trên giường, nửa người cô dựa vào bờ vai hắn một cách yếu ớt, như một con búp bê dễ vỡ. Tóc đen nhánh xõa theo vai hắn, hắn nhìn cô, chỉ nói: “Nếu em có gan đó thật thì chúng ta cá thử xem! Em sống thì cha mẹ em sống, em chết thì tôi cho họ chết!”

Căn phòng yên tĩnh một cách đáng sợ.

Hắn vòng tay ôm lấy cô chẳng nề nang gì, tiếng hít thở ngày càng nặng nề: “Lâm Hàng Cảnh, em ép tôi đến thế này... tôi nói cho em hay, em ép tôi quá thì chuyện gì tôi cũng dám làm, điều này em nên rõ!”

Trong giọng nói của hắn có sự mạnh mẽ, ánh mắt càng lạnh đến đáng sợ. Cô khẽ ngẩng đầu, ánh sáng của đèn phòng chiếu lên khuôn mặt cô, thấy rõ một hàng nước mắt trào ra từ khóe mắt đang nhắm chặt đó. Những giọt nước mắt rơi xuống vào chiếc gối bên dưới, làm ướt một mảng... Trái tim cô vỡ vụn, trống rỗng... Cuối cùng cô từ từ mở mắt, trong đôi mắt đó chứa đầy nước mắt buông xuôi.

Tiêu Bắc Thần thấy cô mở mắt thì lòng nhẹ nhõm hẳn, cảm thấy như mình mất hết sức vậy. Tiếp đó hắn nhìn thấy nước mắt của cô, trái tim hắn lập tức đau đốn từng hồi, như bị thứ gì đó khoét mạnh, sự đau khổ tuyệt vọng đó đến chính hắn cũng thấy hoảng sợ.

Hắn bưng bát cháo ở bên lên, vẫn nói giọng cứng nhắc và lạnh lạnh: “Ăn cháo.”

Hắn ngồi bên giường, lấy chiếc gối chèn vào sau lưng cô, sau đó xúc một thìa cháo đến bên bờ môi nhợt nhạt khô nẻ của Lâm Hàng Cảnh: “Há miệng ra.”

Lâm Hàng Cảnh khẽ hé miệng, hắn đút thìa cháo vào. Cô chậm chậm nuốt xuống, mất bao nhiêu sức mới nuốt được. Nỗi uất ức trong lòng càng không ngừng dâng lên. Cô nhìn Tiêu Bắc Thần, cố gắng giơ tay ra tát hắn, cái tát đó cô phải dốc hết chút sức cuối cùng. Tiêu Bắc Thần không hề né, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô hồi lâu, tiếp tục xúc một thìa cháo đến bên môi cô: “Há miệng.”

17. Chương 17: Tình Yêu Không Thể Kiểm Soát

Bên ngoài phòng ngủ bỗng có tiếng gõ cửa, giọng Quách Thiệu Luân vọng vào: “Thiếu soái, có người đến Hoa Thịnh châu, muốn gặp ạ.”

Hắn chỉ nhìn khuôn mặt trắng như tờ giấy của Lâm Hàng Cảnh, chẳng thèm quay đầu lại, tay bưng bát cháo, tức giận quát: “Đuổi đi!”

Giọng Quách Thiệu Luân trở nên rất khó xử: “Thiếu soái, sợ là người này...”

Mặt Tiêu Bắc Thần khó chịu hẳn, hắn đặt bát cháo sang một bên, quay người đi mở cửa. Quách Thiệu Luân thấy hắn thì nho nhỏ báo: “Là thất phu nhân tới.”

Hắn ngăn ra, một lúc sau mới nói: “Đến nhanh thật!” Hắn liếc a hoàn Vân Nghi đang đứng bên cạnh một cái, ra ý cho phép cô vào phòng, hắn nói: “Đút hết bát cháo đó cho cô ấy.” Vân Nghi nhanh chóng đi vào.

Hắn xuống lầu, đợi dì bảy tới. Dì bảy vừa từ miếu về lúc chiều thì liền biết tin, chẳng kịp lo gì, chạy thẳng tới Hoa Thịnh châu. Mới đi vào phòng khách đầy một đồng bữa bọn các mảnh vỡ thì nhìn thấy Tiêu Bắc Thần, bà không nói gì, đi thẳng đến tát cho hắn hai cái. Hắn lặng im nhận hai cái tát, dì bảy tức giận tới mức trợn trừng mắt, từng giọt nước mắt trào ra: “Cậu ba, dì hỏi con, con có còn là người không?!”

Hắn vẫn không nói năng gì, tay dì bảy run lẩy bẩy vì tức: “Chuyện này mà để cha con biết xem, con còn cái mạng này nữa không?! Ông ấy sẽ bắn một phát chết ngay! Lúc này thím Lưu nhà họ Lâm đang muốn liều chết với dì, con làm ra chuyện như thế rồi, định làm thế nào đây?”

Hắn chỉ nói có bốn chữ: “Con lấy em ấy!”

“Nghĩ hay đấy nhỉ!” Dì bảy giận, mặt mày tái xanh, xoắn cái khăn tay rồi mắng: “Chuyện đã đến nước này con bảo dì phải mở miệng thế nào? Nó là đứa thà chết chứ không chịu nhục! Vậy mà con cũng dám làm chuyện đó! Con muốn nó chết phải không! Chi bằng con bắn nó một phát còn khiến nó thoải mái hơn!”

Bà cứ mắng như thế, hắn vẫn luôn im lặng, càng tức nước mắt càng tuôn ra nhiều, bà nói: “Lâm Hàng Cảnh đâu rồi? Để dì đưa nó về.”

Hắn nắm chặt tay, chậm chậm nói từng chữ: “Cô ấy đã là người của con, không ai được đưa đi!” Trong giọng hắn có sự quả quyết không cho bất kỳ ai phản đối, có sự hăm dọa nếu không đạt được mục đích thì không được. Dì bảy nuôi hắn từ nhỏ, biết thừa tính này của hắn. Bây giờ bà chỉ cảm thấy đau lòng, bà ngừng một lát, cầm khăn tay lau nước mắt rồi nói: “Con như thế này là ý gì?! Con muốn nhốt nó lại, nó lại kiên cường như thế, con có thể nhốt nó cả đời sao?”

Tiêu Bắc Thần đáp: “Vậy con sẽ giữ cô ấy cả đời!”

“Con đúng là” Dì bảy run rẩy cả người, càng lúc càng tức, nhưng lại không làm gì được hắn, chỉ run run nói: “Vậy... Vậy con để dì đi thăm nó.”

Ánh mắt hắn lạnh nhạt, quay người đi rồi sai Quách Thiệu Luân: “Tiễn dì về.”

Đi bảy ngó người, nhìn theo hần đang bước lên lầu. Bà không thể tin nổi, hỏi một cách ngạc nhiên: “Bắc Thần, cuối cùng con định làm gì? Con có phải là quỷ dữ không?!”

Bà định đi lên theo, nhưng Quách Thiệu Luân đã tới, cung kính nói: “Thất phu nhân, mời theo tôi.” Ngay lập tức đi bảy phát diên, giơ tay tát một cái lên mặt hần, quát: “Cậu là cái thá gì, dám cản tôi? Nói cho Tiêu thiếu soái nhà các cậu biết, giờ nó lông cánh đầy đủ rồi, tôi không làm gì được, cứ đợi đại soái về rồi tất sẽ có người xử lý nó!”

Quách Thiệu Luân chịu một cái tát cũng chẳng dám ho he. Đi bảy xoay người đi ra ngoài phòng khách, hần hoang mang đi theo, ra đến cổng gỗ mun có khắc hoa sen chạm đất, lại đi thêm vài bước đến hành lang bên ngoài thì đi bảy mới dừng lại, quay đầu hỏi: “Tôi hỏi cậu, giờ Hàng Cảnh thế nào? Cậu dám nói dối nửa chữ tôi lột da cậu!”

Hần vội vàng trả lời: “Thất phu nhân yên tâm, thiếu soái coi Lâm cô nương còn quan trọng hơn mạng của chính mình. Hiện giờ cũng vì cô ấy nên thiếu soái mới dám không thuận theo ý phu nhân như vậy.”

Đi bảy biết lời Quách Thiệu Luân là thật nên mới dần yên tâm: “Chuyện đó thì tôi yên tâm, nhưng chuyện mà tôi lo chính là... Cậu thay tôi khuyên cậu ba một câu, việc đến nước này, ván đã đóng thuyền, tình cảm thì vẫn cần có thời gian, nó phải sửa cái tính nết của mình đi, chứ hai đứa gượng ép ở bên nhau thì vĩnh viễn sẽ không thể hòa hợp được!”

Quách Thiệu Luân nói: “Vâng!”

Đi bảy lại thở dài, đi vài bước nói tiếp: “Còn nữa, chăm sóc cậu ba cho tốt. Tôi thấy nó như thế cũng thật đau lòng.” Quách Thiệu Luân liên tục đáp “vâng”, tiến đi bảy đi cả đường ra ngoài.

Đêm khuya, mấy vị bác sỹ đi xuống lầu, ai ai cũng như trút được gánh nặng, vào thư phòng báo cáo với Tiêu Bắc Thần là tình trạng của Lâm cô nương này đã ổn định rồi. Đã uống được thuốc, sốt đang hạ dần, lúc này thuốc vừa có tác dụng nên cô đang ngủ yên. Xem ra sẽ không còn gì đáng ngại.

Lúc bác sỹ nói những lời này thì ngay cả Quách Thiệu Luân cũng thở phào nhẹ nhõm, Tiêu Bắc Thần ngồi đó nghe bác sỹ nói, hần trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: “Vậy tôi đi xem sao.”

Hần đứng dậy, còn chưa đi được mấy bước thì cả người lảo đảo, hóa ra là vướng vào tấm thảm vuông trải dưới đất. Chuyện vướng chân kiểu này đến chính hần cũng thấy vớ vẩn, hần chẳng quay đầu lại, chỉ nói: “Còn không vớt cái thảm này đi! Trải ở đây trông không ra làm sao!” Quách Thiệu Luân không dám cười, nhanh chóng đáp: “Vâng, sẽ cắt ngay lập tức.” Vừa nói xong thì Tiêu Bắc Thần đã đi ra ngoài.

Tiêu Bắc Thần đi vào trong phòng ngủ chính, trong phòng yên tĩnh, chỉ có a hoàn Vân Nghi ở lại chăm sóc. Cô thấy hần đi vào thì vội đứng dậy, định nói thì hần phát tay ý bảo cô yên lặng. Cô cũng là người tinh ý nên lặng lẽ đi ra ngoài.

Lâm Hàng Cảnh đang ngủ say, cuộn mình trong chăn, khuôn mặt vẫn không có sắc hồng như trước, dáng vẻ trông giống như đứa trẻ sơ sinh, rất yếu ớt. Hần đi đến gần, đặt tay sờ lên trán cô, quả nhiên đã hạ sốt rồi. Hần thầm thở phào, ngồi xuống bên cạnh nhìn bàn tay trắng trẻo của cô buông thõng bên thành giường. Hần nhớ lại cái đêm mà cô tới Tiêu gia lần đầu tiên, cũng ốm như thế này, cũng cuộn mình như đứa bé thế này, khiến người ta vô cùng thương yêu. Hần chậm chậm cầm lấy bàn tay cô, giữ thật chặt trong lòng bàn tay mình, sẽ không bao giờ buông ra nữa, hần gọi khẽ cô: “Cửu Nhi...”

Lâm Hàng Cảnh đang mê man, tinh thần không tỉnh táo, chỉ cảm giác được có người nắm tay mình, có người gọi tên cô, ấm áp đến vậy, an ổn đến thế. Đây là cảm giác mà bao năm nay cô chưa từng cảm nhận được, cô không có sức mở mắt, nước mắt men theo hàng mi dài trào ra, cô chỉ lẩm bẩm nho nhỏ gần như khó nghe được: “... Mẹ... con muốn về nhà...”

Trái tim hần thắt lại một chút, cái đau buốt từng trận trong tim. Hần cầm bàn tay nhỏ của cô chạm lên mặt hần, nhẹ nhàng nhìn dáng vẻ đang ngủ của cô, trong ánh mắt hần có tình cảm nồng nàn vô hạn, hần nói nhỏ: “Lâm Hàng Cảnh, đời này kiếp này em thuộc về tôi, không ai có thể cướp được.”

Đến cuối cùng vẫn là không thể buông tay.

Hóa ra thành trì xây dựng kiên cố, tim đồng da sắt đến thế nào cũng không chịu nổi nước mắt của cô, chỉ cần một giọt cũng khiến hấn sụp đổ.

Tiêu Bắc Thần coi như ở Hoa Thịnh châu nên chuyện lớn nhỏ gì của Dĩnh quân cũng được truyền thẳng tới đây. Mạc Vỹ Nghị và Hứa Tử Tuấn cứ có chuyện là lại tới. Do chính phủ trung ương miền nam đang tập trung lực lượng đối phó với Dĩnh quân, nhượng bộ cho người Nhật, kiên trì với kế an nội trước mới diệt ngoại dẫn đến việc học sinh biểu tình chiến tranh trong nước. Nhất thời, chính phủ miền nam vô cùng loạn lạc, Dĩnh quân ở miền bắc thì vẫn vững như núi, không hề bị ảnh hưởng, do đó trận giằng co giữa nam bắc này vẫn sắc mùi súng đạn như trước.

Chiều tối hôm nay, Tiêu Bắc Thần vừa về từ đại doanh bắc, thấy a hoàn Vân Nghi đang bưng mâm cơm có vài món ăn và một bát cháo lên lầu, hấn đi tới bảo: “Cô ấy sao rồi?” Vân Nghi là a hoàn lớn lên từ nhỏ ở Tiêu gia, cũng coi như một nửa là người Tiêu gia rồi, cô cười nói với Tiêu Bắc Thần: “Chúc mừng Tam thiếu gia, chiều này Lâm cô nương đã tỉnh hẳn rồi, còn rời giường đi lại vài bước nữa.”

Hấn cảm thấy hơi hơi yên lòng, khẽ cười, ngẩng đầu nhìn lên lầu rồi đón lấy mâm cơm từ tay Vân Nghi: “Đi làm việc khác đi, tôi đem lên cho cô ấy.” Vân Nghi đưa cho hấn xong liền lui xuống. Hấn đi lên lầu, cửa phòng ngủ chính chỉ khép hờ, hấn gõ cửa, đợi một lúc không thấy có tiếng đáp lời bèn đẩy cửa đi vào. Vừa vào đã không thấy cô ở trên giường, hấn lo lắng nhìn chung quanh, cô đang quay lưng với hấn ở phía sofa, gờ tay cầm lấy ấm trà đặt ở trên bàn bên cạnh, có vẻ là muốn uống nước. Hấn vội vàng đặt mâm cơm lên cái giá gỗ tử đàn ở bên rồi sai bước tới đỡ cô, vừa mới nói: “Em đừng động...” thì cánh tay hấn đã bị đẩy, Lâm Hàng Cảnh giãy ra sau đó ngã nhào xuống sofa, cố gắng cách hấn xa một chút. Những động tác này khiến cô mệt đến mức thở hồng hộc, cô cố gắng chịu hoa mắt chóng mặt, trừng mắt nhìn Tiêu Bắc Thần rồi tức giận quát: “Anh ra ngoài cho tôi!”

Cô tức đến mức hô hấp không đều, cả người run rẩy. Hấn im lặng một hồi, cúi đầu rót một chén trà đặt lên bàn: “Nước đây, em uống đi.”

Cô nói: “Được, anh không ra, tôi ra. Tôi không muốn ở cái nơi này!”

Hấn thoáng nhìn cô, lạnh lùng đáp: “Em nên biết là nếu không được tôi cho phép thì em không thể ra khỏi đây nửa bước!”

Sự bình tĩnh của hấn như là tất cả những gì hấn nói, tất cả những gì hấn làm đều không thể cãi lại. Hấn đích thân hại cô, hấn đích thân đẩy cô vào cơn ác mộng này, để cô sống không được mà chết cũng không xong, còn hấn vẫn ngang nhiên đứng trước mặt cô như bây giờ, hấn coi cô là gì?

Cô gắng gượng đứng dậy từ sofa, vịn vào cái giá gỗ tử đàn. Tiêu Bắc Thần ngăn người, thấy cô cầm lấy một đĩa thức ăn, đập vào cái giá cho nó vỡ thành từng mảnh. Cô nắm lấy một mảnh vỡ trong tay, lúc quay đầu lại, đôi mắt đang chứa nước mắt đó trở nên vô cùng tuyệt vọng, cô nói như đã điên lên: “Anh còn ép tôi tôi sẽ chết cho anh xem!”

18. Chương 18: Nước Mắt Em Như Giọt Mưa Động Trên Cánh Hoa

Tiêu Bắc Thần nhìn cô, những tia sáng trong đôi con ngươi dần dần ảm đạm, lại như có ngọn lửa sắp bùng lên trong đó, hấn nhìn hồi lâu, cuối cùng ánh mắt nguôi lạnh dần.

Lâm Hàng Cảnh thấy loáng một cái hấn đã tới bên cô, nhanh nhẹn giật lấy mảnh vỡ, cô sợ đến mức hét to. Hấn bóp chặt cầm cô đẩy lên. Đôi mắt sâu thẳm lạnh lẽo đó phản chiếu trong đôi con ngươi hoảng loạn của cô, giọng hấn rất đáng sợ: “Lâm Hàng Cảnh, em phải rõ điều này cho tôi, nếu tôi muốn ép em thật thì em cần được tôi chắc?!”

Ngay lập tức sắc mặt Lâm Hàng Cảnh tái nhợt, nước mắt trào ra rơi lên mu bàn tay hắn. Hắn thấy cô như vậy thì vô cùng khó chịu, thả tay ra, cô liền ngã ngồi ở chân giường. Tựa tựa trên chiếc chăn gấm đung đưa ngay trước mắt cô, cô run run nói: “Tiêu Bắc Thần! Đồ vô liêm sỉ!”

Giọng hắn lạnh lạnh: “Câu này em nói rất đúng, tôi vô sỉ cũng là do em ép tôi. Tốt nhất em đừng bắt tôi phải làm ra những chuyện vô sỉ đó nữa!”

Cô hét: “Anh dám!”

Hắn cười hỏi: “Em nói xem tôi có dám không?!”

Cô nhắm mắt, cố gắng nhịn lại tiếng nức nở chỉ chực phát ra, một lúc sau mới nghẹn ngào nói: “... Anh gọi thím ấy đến!”

Hắn quay đầu lại, không hề nhìn cô, chỉ nói: “Em tưởng tôi sẽ để mấy người đó tới nhiều lời, rồi em cảm thấy có chỗ dựa dựa lại tôi? Đừng có mơ!” Hắn ngừng một lát lại nói: “Đến nay em không cần nghĩ đến bất kỳ ai khác, em là người của tôi, có chuyện gì chỉ cần tìm tôi.”

Hắn đẩy cửa đi ra ngoài, chợt nghe thấy tiếng cô ở sau lưng: “Anh hãy nhớ tôi sẽ khiến anh phải hối hận!” Hắn quay người lại, nhìn cô dựa vào chân giường, vai gầy rộc, đôi mắt đầy nước mắt đỏ đầy sự kiên cường và hận thù. Dưới cái nhìn của cô, hắn chợt cảm thấy lực bất tòng tâm, tim đau đớn từng hồi nhưng vẫn lãnh đạm đáp: “Được, nếu em có khả năng đó thì chúng ta thử đợi xem!”

Hắn sập cửa rồi đi, vào khoảnh khắc hắn đóng cửa hắn nghe rõ thấy một tiếng nức nở. Hắn nắm chặt tay nắm, đóng cửa lại rồi quay người đi xuống lầu. Cầu thang trải thảm đỏ trải dài trước mắt hắn, hắn đi chậm chậm, cơ thể hơi nghiêng ngả, mỗi bước đều rất chậm, rất vững, trong ánh mắt là sự trống trải mênh mông, trống rỗng như vừa mới bị khoét hết đi.

Sỹ quan phụ tá Quách Thiệu Luân đi vào từ phòng bên hông, thấy hắn thì đi lên nói: “Thiếu soái, thất phu nhân điện thoại tới mời thiếu soái chiều nay về phủ một chuyến, bảo là đại soái không có ở phủ nên chuyện cưới xin của tứ tiểu thư cần nghe ý kiến của thiếu soái.”

Tiêu Bắc Thần đứng ngẩn người một lúc lâu không nói năng gì, ánh mắt rời rạc, thậm chí Quách Thiệu Luân còn tưởng hắn không nghe thấy nên liền gọi nhỏ một tiếng: “Thiếu soái.”

Lúc này đôi mắt hắn mới dần có tiêu cự, hắn thở dài một hơi, nói: “Vây giờ qua đó luôn đi.”

Thức ăn trên bàn chưa hề được đụng.

Lâm Hàng Cảnh dựa vào chân giường, ôm đầu gối ngơ ngẩn nhìn tấm bình phong to bằng gỗ lim hai mặt khảm hoa. Trên bình phong có vẽ rất nhiều hoa mẫu đơn, nở đẹp đến vậy, đẹp dễ và quý giá, từng cánh hoa chồng lên nhau, cố gắng nở bung. Mà sự nở xòe đó cũng là cái đích cuối cùng rồi, cái gì tốt đẹp nhất cũng sẽ có lúc tàn, cô còn trông chờ gì nữa.

Có tiếng ồn vọng vào từ ngoài cửa, một giọng cao của nữ truyền đến tai cô, cô giật mình, ngỡ là mình nghe nhầm. Ngay sau đó cánh cửa được đẩy ra, Tiêu Thư Nghi xuất hiện trước mắt cô, thấy Lâm Hàng Cảnh mặt đầy nước mắt thì quỳnh lên nói: “Haizz, tìm thấy em rồi, mau đi theo chị.”

Tiêu Thư Nghi không giải thích gì thêm, chỉ đi tới kéo Lâm Hàng Cảnh. A hoàn Vân Nghệ đứng bên nhanh chóng ngăn lại: “Tứ tiểu thư, tam thiếu gia dặn là...” Tiêu Thư Nghi xoay mặt nhìn cảnh cáo Vân Nghệ: “Cô tưởng anh ấy dặn trước thì tôi sợ à? Cô đi hỏi xem ở cái nhà này tôi từng sợ ai? Cũng chẳng biết dựa vào đâu mà anh ta tự dưng lại nhốt người ở đây!”

Vân Nghệ không dám cãi lại, Tiêu Thư Nghi nói với Lâm Hàng Cảnh: “Em làm chị tìm khá vất vả đấy, mấy hôm nay cậu bạn thả diều Mục Tử Chính đó sắp ở luôn phủ đại soái chúng ta rồi, cả ngày thả diều ở cái ngõ nhỏ đằng sau. Chị cũng không dám để đi bầy biết chuyện nên vội vàng tìm em, em nói xem cuối cùng là em định gả cho anh ba hay là Mục Tử Chính? Dù gì cũng phải nói cho rõ.”

Tiêu Thư Nghi cứ nói thao thao bất tuyệt, tay kéo Lâm Hàng Cảnh đi ra ngoài nhưng bỗng bị kéo lại, cô quay đầu thấy Lâm Hàng Cảnh đứng đó, nước mắt đầy trên mặt. Cô lo lắng, hoang mang lau nước mắt

cho em ấy: “Đừng khóc nữa, đừng khóc, chị biết em thích Mục Tử Chính. Em làm sao thế? Đang yên đang lành khóc gì chứ?” Cô nghĩ nghĩ rồi nói: “Chị nhìn thấy Mục Tử Chính rồi, chị bảo hắn đi nhưng hắn không chịu, cực kỳ cố chấp, em phải đi khuyên hắn, nếu không hắn cứ như vậy sợ là sẽ gây ra chuyện.”

Mấy câu này khiến Lâm Hàng Cảnh kinh ngạc, cô ghen ngào nói: “Vậy chị mau đưa em đi gặp Mục Tử Chính, em sẽ khuyên hắn.” Tiêu Thư Nghi cười: “Nha đầu ngốc, tưởng chị tìm em làm gì? Xe đang ở ngoài rồi, chị tới đón em đi.”

Cô dẫn Lâm Hàng Cảnh đi ra ngoài, binh lính ngoài cửa ngăn lại, Tiêu Thư Nghi chống nạnh rồi tát luôn mấy cái vào một bên mặt họ, trừng mắt nhìn mấy người lính và a hoàn đang chạy tới, mắng: “Mấy người còn dám cản tôi? Tránh sang một bên ngay! Cứ thử đụng vào tôi xem mấy người còn cơm mà ăn không!”

Lúc này Lâm Hàng Cảnh đã ngồi lên xe, khi Tiêu Thư Nghi chuẩn bị lên thì quay đầu lại nói với đám người hầu: “Đừng có ra về như trời sập đến nơi thế, anh ba có hỏi thì cứ nói tên tôi ra, tôi cũng chẳng sợ anh ấy.”

Cô lên xe rồi nói: “Đi đi.” Chiếc xe đó bèn khởi động. Lâm Hàng Cảnh cảm thấy chóng mặt, trong đầu đều là hình ảnh của Mục Tử Chính, lòng rối như tơ vò, chỉ muốn đi nói rõ với hắn từ nay buông xuôi thôi, bọn họ không có duyên, cô cũng sẽ rời khỏi đây, không bao giờ quay lại nữa.

Lúc xe đến phủ đại soái thì cô nhìn qua cửa sổ, thấy trên bầu trời quả nhiên có một con điều bướm bướm to màu sắc sặc sỡ đang bay lượn. Mắt cô ướt ướt, nước mắt chuẩn bị trào ra, cô cứ ngăn người nhìn con điều, ai ngờ xe lại đi thẳng tới trước cổng phủ đại soái. Tiêu Thư Nghi hỏi người lái xe: “Vừa nãy tôi bảo gì? Lái đến ngõ nhỏ đằng sau đi.”

Lái xe vội đáp: “Tứ tiểu thư, vừa rồi cô không thấy sao, ngõ nhỏ đó đang bị binh sĩ vây lại, có lẽ là đặt trạm gác ở đấy.”

Tiêu Thư Nghi còn chưa tiếp lời thì Lâm Hàng Cảnh đã giật mình một cái, con điều bướm kia vốn lượn trên không trung yên ổn, nay bỗng bay nghiêng ngã xuống, trông như có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào. Cả người cô run lên, chẳng kịp lo gì nhiều, cô đẩy cửa xe chạy về phía ngõ nhỏ.

19. Chương 19: Tin Vui Đến Bất Ngờ

Con thoi quán dây điều rơi ở đám cỏ mọc giữa khe đá, điều bướm bay lượn vòng trên bầu trời, càng ngày càng thấp. Mục Tử Chính bị binh lính vịn tay ra đằng sau, hắn cắn răng giãy dụa, trợn mắt nhìn Tiêu Bắc Thần trước mặt, tức giận gào: “Anh đưa Hàng Cảnh đi đâu rồi?”

Tiêu Bắc Thần chậm chậm rút ra khẩu súng của hắn, đôi mắt bên dưới chiếc mũ quân đội chìm trong bóng râm, hắn không nhìn Mục Tử Chính, chỉ mở chốt an toàn “lách tách”, cánh tay giơ ngang ra, giọng nói lạnh đậm đến mức khiến người ta phát sợ: “Tôi từng nói nếu cậu còn tới đây tôi sẽ tiễn cậu!”

Mục Tử Chính nghiêng rằng: “Anh đưa Hàng Cảnh...” Chưa nói hết câu thì có tiếng súng “pằng” một cái, đầu trái của hắn trúng đạn. Hai người lính hai bên buông tay, cơ thể hắn nghiêng sang một bên. Đầu trúng đạn quỳ xuống đất, khuôn mặt méo mó biến dạng do đau đớn. Người suy nghĩ đơn giản như hắn chưa từng chịu nổi đau đớn nào khủng khiếp đến thế.

Đúng lúc Mục Tử Chính trúng đạn rồi quỳ trước mặt Tiêu Bắc Thần thì một bóng người xuất hiện ở đầu ngõ. Sự sợ hãi trên mặt cô phản chiếu trong ánh mắt của Tiêu Bắc Thần, cô khiến hắn đau đớn dễ dàng tới vậy, cơ thể hắn cứng nhắc ngay lập tức, đôi mắt đen hiện lên nỗi khiếp sợ, cánh tay cầm súng buông thõng. Mục Tử Chính thấy Tiêu Bắc Thần có biểu hiện kỳ lạ thì quay đầu nhìn, vừa nhìn đã thấy ngay cô với vẻ mặt kinh hoàng đang đứng chờ người ở đầu ngõ. Hắn chẳng màng gì, chỉ khập khiễng lê bước đến gần cô, máu trào ra từ vết thương trên đầu trái thành một đường dài. Hắn như không biết đau, hờ hững như vừa sống lại qua họa nạn, cười to với cô: “Hàng Cảnh, Hàng Cảnh, Hàng Cảnh, tớ đến đưa cậu đi ——”

Đôi con ngươi của Tiêu Bắc Thần bỗng chốc co lại, giơ tay về phía Mục Tử Chính, bắn một phát. Cơ thể Mục Tử Chính run mạnh, đạn bắn vào lưng hắn, xuyên qua lồng ngực. Âm thanh cuối cùng của hắn nghẹn ở cổ họng, người đổ về phía trước, ngã xuống đường, không còn tiếng động gì nữa.

Ngã xuống cùng hắn còn có Lâm Hàng Cảnh.

Cô quỳ rạp xuống đất, mặt không còn hạt máu, cô thấy Mục Tử Chính nằm trước mắt mình, máu tràn ra khắp người hắn. Đầu óc cô trống rỗng, ánh mắt chỉ còn tuyệt vọng và hoảng sợ, cả người run rẩy. Đúng lúc cô đang sợ hãi thì bỗng thấy khuôn mặt của Tiêu Bắc Thần, hắn khom người ôm lấy cô vào lòng, khuôn mặt góc cạnh đó có sự lạnh lùng sắc bén, cô cứ nhìn hắn chăm chăm, hít thở dồn dập. Giơ tay túm chặt lấy khuy áo lạnh lạnh trên trang phục quân đội của hắn, run run há miệng nhưng lại không nói ra tiếng nào. Cả người tuyệt vọng như đã chết, chỉ lắp bắp nói được một chữ: "... Anh... anh..." Cố gắng thế nào cũng không nói nổi chữ thứ hai.

Hắn nhìn cô, nói rành mạch từng chữ: "Hắn nói sẽ đưa em đi, tôi điên rồi mới để hắn làm vậy!"

Ánh mắt hắn như một cái lồng giam trói buộc cô. Còn cô chỉ cảm thấy đau đớn, trong giây lát sau, cô như một cái xác không hồn, cô chẳng còn gì nữa, ngón tay cô buông lỏng, trước mặt đều là màu đen, cô đã ngất đi.

Tiêu Bắc Thần lặng lẽ ôm cô đi khỏi ngõ, mấy binh lính hạ súng, đi tới kéo xác Mục Tử Chính về một cái ngõ khác. Máu trào ra từ ngực Mục Tử Chính thành một đường, còn con diều bướm sống động kia cuối cùng không bay lên cao nữa, mà tà tà bay xuống, chậm chậm đáp xuống đất trong yên lặng.

Căn phòng trống vắng không hơi ấm.

Cô dựa người trên giường, nghe tiếng ồn ào bên ngoài. Giọng Vân Nghi loáng thoáng vọng tới, đều là những lời sai bảo người hầu. Mỗi từ, mỗi câu đều khiến lòng cô lạnh ngắt, cô ngơ ngẩn ngồi đó, cô vẫn còn nhớ dáng vẻ hắn khi cười, đôi mắt đen sáng như đá quý đó rực rỡ, cô còn nhớ cảnh hắn nằm trên đường, máu me đầm đìa, máu chảy theo kẻ đá trên đường, diều rơi xuống rồi, sau này không còn cơ hội nào bay lên...

Cô hại chết hắn, là do cô đã hại hắn chết.

Cô chỉ ngồi như vậy, như một bức tượng, cơ thể nhẹ bẫng như con diều đứt dây, người chẳng còn chút lực, cứ thuận theo gió bay là xong.

Lúc Tiêu Bắc Thần đẩy cửa vào thì thấy một cảnh như vậy, cô hơi nghiêng đầu nhìn cánh cửa ban công, tóc đen dài xõa xuống, cả người rất yên tĩnh, thậm chí như không có cả tiếng hít thở.

Hắn đứng bên cửa nhìn cô một lúc lâu rồi mới đi tới vén lại chăn cho cô. Cô vẫn không động đậy, ánh mắt không hề có tiêu cự hay sức sống, hắn biết cô chẳng thèm để ý tới mình. Hắn lặng lẽ nói: "Dì bảy bảo sẽ tổ chức hôn lễ của em tư trước, còn của chúng ta thì để tới tháng mười hai. Mấy ngày nữa dì sẽ đến thăm em."

Mắt cô khẽ chuyển động, vẫn nhìn vào cánh cửa như cũ, miệng cười giễu cợt: "Hóa ra tôi cũng có hôn lễ? Tôi bất trị thể này quả là làm khó cho anh."

Một câu nói đơn giản cũng đâm thẳng vào tim, hắn đứng đó, tay nắm chặt chiếc ghế bên giường, hít sâu một hơi rồi cười nhạt: "Em không cần phải nói thế, tôi không cảm thấy khó khăn gì cả. Dù gì em cũng có một mình tôi, điều này em nên rõ."

Cơ thể cô run mạnh, ngoảnh đầu trừng mắt nhìn Tiêu Bắc Thần một lúc lâu rồi nói: "Tiêu Bắc Thần, nếu muốn tôi kết hôn với anh cũng được, anh phải đồng ý một chuyện."

Hắn bật thốt lên: "Chuyện gì?"

Cô nhìn hắn, cái nhìn lạnh buốt thấu xương, gằn từng chữ: "Một là anh giết Tiêu Bắc Thần, hai là giết Lâm Hàng Cảnh."

Sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Cô vẫn nhìn thẳng hắn, biết sẽ chẳng thể đầu lại hắn, nhưng cô biết hắn đau chỗ nào, biết hắn để ý chuyện gì, vì vậy cô mới dễ dàng ép hắn đến góc chết như thế, cô không sợ hắn, cô chỉ muốn hắn biết mình hận hắn nhiều đến mức nào.

Tiêu Bắc Thần đối diện với ánh mắt cô trong vài giây, cuối cùng tự cười chính mình, giọng hắn lãnh đạm nhất có thể: “Được, vậy tôi thỏa lòng em!”

Hắn ôm vai cô lại, rút khẩu súng của mình ra rồi đặt vào tay cô. Khẩu súng cầm tay đó nặng trĩu kéo cả cánh tay cô thông xuống. Mặt cô tái nhợt, ánh mắt hoang mang và run rẩy, cô vẫn còn nhớ khoảnh khắc khẩu súng này chĩa vào Mục Tử Chính, cô vẫn nhớ hình ảnh sau khi hắn trúng đạn rồi ngã xuống trước mặt cô. Cô đau lòng đến cực hạn, cầm khẩu súng chĩa vào Tiêu Bắc Thần, tay không ngừng run. Hắn nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Em giết tôi thì em có thể đi, còn không thì đừng bao giờ nghĩ tôi sẽ thả em!”

Bàn tay cầm khẩu súng càng run mãnh liệt hơn, cả người cô lạnh toát, nhưng dường như cô đã tìm ra lối thoát cuối cùng rồi, cô nghiêng răng nói: “Tiêu Bắc Thần, nhất định anh sẽ bị báo ứng!” Sau đó cô cầm súng chĩa vào chính mình, nhắm mắt, bóp cò.

Mà Tiêu Bắc Thần vẫn lặng lẽ đứng đó.

Khi cô mở mắt ra liền thấy khuôn mặt xuất hiện nhiều lần trong những cơn ác mộng, hắn nhìn cô, vẫn ánh mắt lạnh lạnh đó, u tối đó, phần nộ mà điên cuồng. Hắn chẳng nói chẳng rằng chỉ giành lấy khẩu súng từ tay cô, mở chốt an toàn “lách tách” rồi bắn thẳng vào bình hoa nhiều màu trên giá gỗ lim. Cùng với tiếng hét bật ra từ miệng cô là tiếng vỡ vụn của bình hoa. Binh lính ở dưới lầu kinh ngạc, cầm súng chạy lên, chưa kịp xông vào thì đã nghe tiếng Tiêu Bắc Thần quát: “Cút hết đi!”

Ngay lập tức ngoài cửa im ắng hẳn, cô ngẩn ngơ nhìn bình hoa vỡ vụn đó, hắn giơ tay đỡ người cô, nhìn cô chăm chăm: “Tôi nói cho em hay, nay em đã vào tay tôi thì có muốn chết cũng không dễ dàng thế!”

Trái tim cô từ tuyệt vọng và uất ức trở nên tĩnh mịch, như tro tàn sau khi lửa cháy. Cô tóm lấy bàn tay hắn cắn thật mạnh, hắn không hề nhúc nhích, mặc cô cắn. Cô chẳng có sức ngồi thẳng, dựa nửa người vào bên giường, nhưng vẫn cố gắng cắn hắn, cô hận hắn đến thế, tức hắn đến thế... Nước mắt cô rơi xuống mu bàn tay hắn làm hắn giật mình, hắn kéo cô đến trước mặt mình, không nói nhiều mà chỉ hôn lên môi cô.

Lâm Hàng Cảnh kinh ngạc, lại sợ tới mức không thốt nên lời, giẫy cũng không ra được, hắn ôm chặt cơ thể yếu ớt của cô vào lòng, đôi môi ấm áp áp lên hai cánh môi cô. Nụ hôn sâu này nhắc cô nhớ lại đêm ác mộng nọ, cô biết hắn muốn làm gì, cô trợn trừng mắt, hận hắn đến mức gần như điên lên nhưng lại chẳng làm gì được. Không khí chung quanh bỗng nhiên như bị hút hết đi, dù cô có cố gắng thế nào cũng không hít vào được một chút, lồng ngực như bị tảng đá lớn đè lên, cô ra sức hít thở, như một người sắp chết đuối.

Cuối cùng hắn cũng nhận ra sự khác thường của cô, hoang mang ôm cô, thấy mặt cô nhợt nhạt, trán đổ đầy mồ hôi đang dựa vào lòng hắn, mười ngón tay yếu ớt túm lấy góc áo hắn, ngực phập phồng mạnh mẽ, vội vàng hít ra thở vào

Sau đó hắn cũng không làm gì nữa, chỉ ôm lấy cô. Còn cô bỗng nghe thấy giọng hắn: “Cửu Nhi...”

Ngón tay đang túm chặt góc áo hắn chợt buông thõng...

Hắn cúi đầu trên đỉnh đầu cô, đôi mắt tràn đầy sự yêu thương vô hạn, lẩm bầm nhỏ nhỏ, ấm áp như trong giấc mơ: “Cửu Nhi... Cửu Nhi... Cửu Nhi...”

Hắn si tình đến vậy, “tình cảm dạt dào như biển cả” cũng không tả hết được.

Từng tiếng một lọt vào trong tai, cô khóc, nước mắt lặng lẽ rơi trên quần áo hắn... Cô không biết hận ai, tình yêu không theo mong muốn của bản thân là điều đau khổ nhất.

Thời gian như thoi đưa, mới đó mà đã tới tháng chín, vừa vào thu đã có mấy trận mưa, càng ngày càng lạnh.

Tiếng mưa rơi nhẹ vào lá cây bên ngoài cửa sổ, rì rào thành tiếng, lá chuối to thỉnh thoảng bay lên xuống trong gió. Ngoài ban công là vườn hoa kiêu tây nhỏ nhỏ, bãi cỏ luôn được xén gọn gàng, trên giá hoa

Cô ngủ không say, trời mới mờ sáng cô đã bị tiếng mưa tí tách làm tỉnh giấc. Khi tỉnh dậy liền cảm thấy dạ dày khó chịu, nôn nào từng hồi. Cô xỏ chân vào đôi dép mềm rồi đi ra mở cánh cửa xếp ở ban công, sau đó đi vào phòng ngồi lên sô pha. Trên chiếc bàn cạnh đó có một đĩa nho đã rửa sạch sẽ, quả nào quả nấy bóng bẩy, không hiểu thế nào cô lại bứt một quả ăn, thấy ngon lại ăn hết quả này đến quả khác.

Cô lắc lắc đầu, thấy một cô bé khoảng mười tuổi đi theo Vân Nghệ, mặc quần áo người hầu, trông có vẻ rụt rè. Cô không nói gì, chỉ lặng lẽ cầm một chùm nho đưa cho cô bé, đứa bé nhìn Vân Nghệ một cách do dự, Vân Nghệ cười: “Tú Nhi có phúc quá, Lâm cô nương thưởng còn không mau nhận đi?”

“Không cần đâu.” Lâm Hàng Cảnh nhìn mưa gió bên ngoài, nói nho nhỏ: “Không cần phải vậy.”

* Có cái món này thật mng ạ, kiểu như trứng đánh nhuyễn hòa đường ấy: s:// .google /search ...
iw=1142&bih=580

20. Chương 20: Hoa Nở Hoa Rụng, Tình Ý Liên Miên

Tiêu Bắc Thần bèn cáo ốm không gặp, một mặt phái Hứa Tử Tuấn và Mạc Vỹ Nghị ra mặt ngày ngày đưa vị đại diện này đi chơi bởi phố xá, tiếp đãi tận tình; một mặt hấn ở đại doanh bắc liên tiếp mấy ngày cùng Dư Bạch tiên sinh và mấy tướng lĩnh thân tín nghiên cứu biện pháp đối phó. Hôm nay đã bàn xong, thư ký trưởng chuẩn bị điện tín trả lời chính phủ trung ương. Về mặt Tiêu Bắc Thần đầy thoải mái, quay đầu nói với thư ký trưởng: “Cậu cũng không cần trả lời lão cáo già đấy quá văn vẻ làm gì, không cần phải khách sáo, cứ viết đúng 30 chữ, ”Khó mà quy thuận, liên hợp còn có thể bàn. Chồng giặc ngoại xâm là nhiệm vụ người lính, còn muốn Dĩnh quân đổi cờ thì tuyệt đối không thể! “

56

Hắn đang nhìn bản đồ quân sự đang đặt trên bàn, nghe thấy câu hỏi thì ngẩng đầu cười: “Cứ để Hứa Tử Tuấn, Mạc Vỹ Nghi tiếp đãi xem hắn ta chịu được mấy ngày. Mấy ngày nay Dư lão tiên sinh theo tôi chắc cũng mệt lắm rồi, về nhà nghỉ ngơi đi.”

Dư lão tiên sinh cười ha ha rồi nói: “Nhà tôi có sư tử hà đông, không về không được.” Ông rút một hơi thuốc rồi lại cười với Tiêu Bắc Thần: “Mấy hôm nay nghe nói chuyện vui của thiếu soái sắp tới rồi, không biết lúc đó lão già đây có thể tới uống một chén rượu hỷ của cậu không?”

Hắn cười đáp: “Bác Dư nói gì vậy, tôi còn hy vọng bác làm người làm chứng hôn lễ đây.”

Dư lão tiên sinh gật đầu, vừa vuốt râu vừa cười, thị vệ đứng gần đó đi đến, tay cầm một bộ áo mưa và bảo ngoài trời mưa nặng hạt, xe đã chuẩn bị đâu vào đó rồi. Dư lão tiên sinh bèn cáo từ rồi đi theo anh ta ra ngoài. Chỉ còn một mình Tiêu Bắc Thần ở trong phòng làm việc, hắn cầm chiếc bút lông vẽ vẽ lên bản đồ quân sự, bất chợt cười khế, một lát sau hắn đặt bút xuống, ngẩng đầu gọi to về phía ngoài: “Quách Thiệu Luân!”

Quách Thiệu Luân đi vào, Tiêu Bắc Thần nói: “Về Hoa Thịnh châu.” Quách Thiệu Luân cầm một chiếc áo mưa màu xanh lá sen quàng lên vai Tiêu Bắc Thần, hắn buộc dây trước cổ rồi đi luôn ra ngoài.

Mưa cứ rả rích trồn một ngày, đến chiều tối vẫn không có dấu hiệu sẽ tạnh.

Tiêu Bắc Thần về tới Hoa Thịnh châu thì đã có lính đứng đợi sẵn và nhận lấy áo mưa. Hắn liền đi lên lầu, không ngờ thấy đại a hoàn Vân Nghiễn dẫn vài người mặt mày nhăn nhó đi tới, do dự lúc lâu mới nói: “Tam thiếu gia, Lâm cô nương không ở trên lầu.”

Hắn giật mình: “Cái gì?”

Vân Nghiễn chỉ tay ra khu vườn đằng sau, trông có vẻ đã bó tay: “Cô Lâm đang ở vườn hoa đằng sau, chẳng ai trong chúng em có thể tới gần, cô ấy cứ dầm mưa như vậy, có vẻ như cố tình muốn làm hại chính cơ thể mình, đã ngồi đó cả buổi chiều rồi ạ.”

Mưa rơi trên cây hoa quế, rơi trên lá cây vang tiếng lộp độp. Cánh hoa quế trắng muốt rụng trên nền đất bùn bần nên đã không rõ màu sắc từ lâu. Hoa rụng rồi hoa sẽ nở, hoa nở tất sẽ có ngày rụng. Dù tỉnh hay mơ đều đã muộn. Mưa gió thổi đầy cánh hoa rơi, trông như làn mưa khói mỏng manh.

Lâm Hàng Cảnh ngồi lẳng lặng trên ghế, mưa thấm vào quần áo ướt sũng, cô nhìn cây hoa quế, trên một chạc cây có cái tổ chim ác là nho nhỏ. Con chim ác là to đứng bên tổ kêu riu rít, giang rộng cánh bảo vệ chú chim nhỏ bên trong tổ, tình thân đó, sự bảo vệ con đó khiến lòng cô đau đớn, hai hàng nước mắt trào ra.

Cứ ngồi như vậy không biết đã bao lâu, thấy trận mưa càng ngày càng nặng hạt, mưa rơi rào rào vào lá cây nhưng trên người cô lại chẳng thấy có hạt mưa nào. Cô giật mình, chậm chậm ngẩng đầu lên rồi ngẩn người. Trên đỉnh đầu có một chiếc ô, che hết phong ba bão táp cho cô, cô nhìn theo tán ô rồi quay đầu lại, ánh mắt rời rạc khế kinh ngạc.

Tiêu Bắc Thần che ô trên đầu cô, còn chính hắn thì đứng bên ngoài, trận mưa càng ngày càng nặng đó tạt hết vào người hắn, cũng không biết hắn dầm mưa như thế đã được bao lâu, cả người ướt như chuột lột. Nước mưa chảy thành dòng từ chiếc mũ quân đội của hắn xuống đất. Khuôn mặt quang minh chính đại kia hiện tại vô cùng trầm tĩnh.

Cô lặng yên nhìn hắn một lúc lâu, sau đó từ từ quay đầu đi, lại nhìn cây hoa quế nọ. Ngón tay cô dần co lại, cô ra quyết định cuối cùng. Tiếng cô lẫn trong tiếng mưa gió rất nhỏ, gần như không thể nghe thấy, trong giọng nói có sự tuyệt vọng, có sự bất lực, còn có cả sự cam chịu: “Tiêu Bắc Thần, coi như kiếp trước tôi nợ anh.”

Mười giờ buổi sáng là lúc phủ đại soái bận rộn. Tứ tiểu thư Tiêu Thư Nghi đi đôi guốc gỗ đi loẹt quẹt từ trên lầu xuống, nghe thấy giọng đi bầy đang sai người làm: “Tiêu An, cậu dẫn vài người mang cái cặp lồng gỗ kia tới Hoa Thịnh châu đi, còn nữa, mấy cuốn sách này đều là sách thường ngày Hàng Cảnh thích đọc,

đều mang hết qua đó cho nó. Nhớ nói với thằng ba là đầu bếp tôi phải tới này làm đồ ăn phương nam rất ngon, nhất định Hàng Cảnh sẽ thích ăn.”

Tiêu Thư Nghi vội vàng đi xuống, thấy chị hai Thư Ngọc cũng đang ở đây, cô bèn nói với dì bảy: “Mọi người định tới Hoa Thịnh châu ă? Vậy con cũng đi.”

Dì bảy xoay người thấy là cô thì cười nói: “Con còn dám tới đó? Lần trước con khơi ra chuyện kia còn chưa đủ hả? Không sợ thằng ba tìm con tính sổ?”

Tiêu Thư Nghi hất cằm: “Tính sổ thì tính sổ, ai sợ ai!”

Dì bảy đáp: “Con ấy à, toàn ý mình cùng thằng ba là do phu nhân sinh ra, cùng chui ra từ một bụng. Sau khi phu nhân qua đời thì anh ba của con thương con nhất, con mới dám ương bướng trước nó như thế. Con xem, chị cả con, chị hai, lại thêm em năm em sáu, có ai dám chọc vào thằng ba như thế. Giờ con nghĩ lại vẫn chưa muộn, coi như cảm ơn nó thương con bao nhiêu năm nay đi, đừng làm rối thêm nữa. Làm gì có cô gái nào sắp gả đi mà còn hùng hổ như thế này cơ chứ.”

Tiêu Thư Nghi bị dì bảy nói mà đỏ cả mặt, nhưng vẫn ngẩng đầu kiêu ngạo: “Chuyện đó anh ấy không đúng, con không cho qua được.” Dì bảy bật cười, cũng không tiếp tục tranh luận với cô nữa. Chị hai đứng bên phe phẩy chiếc quạt đang cầm trong tay, cười nói: “Con nghe Vân Nghi bảo rằng nửa tháng nay cậu ba và Hàng Cảnh đã không xảy ra chuyện gì nữa. Em Lâm cũng đã bắt đầu tươi cười, hai người coi như vợ chồng son. Xem ra Hàng Cảnh đã quyết định làm người nhà họ Tiêu chúng ta rồi.”

“Đứa bé Hàng Cảnh này trông thì mềm yếu nhưng rất cứng rắn,” dì bảy cười nói với Tiêu Thư Ngọc, “Bản thân nó có suy nghĩ riêng của mình, dì thấy đợi tới lúc thằng ba tiến dần từng bước, rồi lúc đó chúng ta lại bàn tới câu trên.”

Tiêu Thư Nghi ngắt ra: “Tiến dần từng bước gì cơ?”

Dì bảy quay mặt nhìn, phất cái khăn tay qua mặt cô một cái rồi nói: “Cái cô nương này chuyện gì cũng hỏi được ấy, dì đây chẳng hiểu nó nghĩ là gì, con muốn biết thì đi mà hỏi chú rể nhà họ Hà ấy.”

Lúc này Tiêu Thư Nghi mới hiểu là nghĩa không trong sáng gì, ngoan ngoãn im miệng, quay người chạy đi.

Trong biệt thự ở Hoa Thịnh châu, Tiêu Bắc Thần vừa mới đi ra từ thư phòng thì thấy Vân Nghi dẫn vài người hầu bận bịu bê sách, đi lên lầu rồi đi xuống mấy lần, hần bèn hỏi: “Đang làm gì đấy?”

Vân Nghi liền cười nói: “Là vài rương sách dì bảy đưa đến ă. Nghe bảo là sách ngày thường cô Lâm thích đọc nhất, hiện giờ cô ấy cùng vài người đang sắp xếp giá sách trên lầu, sợ là cái giá sách kia không đặt hết được số sách này.”

Tiêu Bắc Thần liếc nhìn lên lầu một cái, cười: “Vậy sửa lại cái phòng khách nhỏ trên lầu thành thư phòng đi. Mọi người cứ tiếp tục, tôi đi lên xem.”

Hần lên lầu, thấy cửa phòng ngủ chính đang mở một nửa, Lâm Hàng Cảnh mặc bộ váy hồng viền trắng có thắt lưng, tay áo trắng rộng, tóc dài buộc lên cao, mặt mày trông như trẻ con, cực kỳ thông minh trong sáng. Lúc này cô đang xếp sách lên giá, nha đầu Tú Nhi ôm sách đưa cho cô, cô nhìn một cái rồi cười: “Đây là truyện cổ tích Nga đã được dịch sang tiếng Trung, là cuốn sách từ khi chị còn rất nhỏ, bố chị mua cho đọc. Em biết chứ không?” Tú Nhi lắc lắc đầu, cô bèn xoa đầu cô bé: “Vậy đợi lúc chị rảnh chị đọc cho em nghe.”

Tú Nhi gật đầu, quay người thấy Tiêu Bắc Thần đang đứng ở bên cửa thì vội vàng chào: “Tam thiếu gia.” Hần liền đẩy cửa đi vào. Cô không nói gì nữa, chỉ tiếp tục xếp sách lên giá. Tú Nhi liếc trái liếc phải, đặt sách đang cầm lên bàn rồi lặng lặng đi ra. Tiêu Bắc Thần đi đến bên bàn, thấy cô sắp xếp từng cuốn sách một. Hần tiện tay lật cuốn Tú Nhi vừa đặt lên bàn, canh đúng lúc cô quay đầu qua thì cười nói: “Anh cũng không biết chữ, lúc nào em rảnh thì đọc cho anh nghe nhé.”

Cô ngừng tay, ngược mặt lên nhìn hần, thấy trong đôi mắt thâm thúy của hần tràn ngập niềm vui, cô cúi đầu nói: “Em không đọc. Anh đang cố ý trêu em đấy ă.”

Hắn bật cười, nói: “Ai da, em nói linh tinh gì vậy, anh đâu có trêu em.”

Lâm Hàng Cảnh cũng không nhìn vào đôi mắt kia nữa, quay đầu tiếp tục xếp sách, cô nói: “Ai mà không biết anh biết tiếng Trung, biết cả tiếng Nga, giờ lại nói với em là anh không biết chữ, chẳng phải là trêu em hay sao?”

Hắn cười: “Vậy anh dạy em tiếng Nga: *”

* Tra Google thì nghĩa là “Em rất đẹp” :”>

Lâm Hàng Cảnh không quan tâm câu cuối cùng hắn nói gì, chỉ đáp nhỏ: “Em không học.”

Hắn cười hỏi: “Vì sao?”

Cô nói: “Hồi nhỏ mẹ từng mời thầy dạy tiếng Anh về, sau đó ba nói: tiếng Trung còn học chưa xong, học tiếng Anh làm gì, rồi học dở trung dở tây, lỡ như chẳng nói được câu nào thì làm sao?”

Giọng kể của cô vô cùng bình thường nhưng lại khiến Tiêu Bắc Thần cảm thấy rất buồn cười, hắn cười to ha ha. Duỗi tay giúp cô sắp xếp sách, cô thấy hắn chỉ đặt bừa lên thì vội nói: “Đừng làm rối lên, em xếp có thứ tự.” Hắn lại cười: “Thứ tự thế nào? Em nói cho anh nghe đi.” Cô biết hắn cố ý chọc cho cô nói, cô cũng không trả lời hắn nữa, chỉ là mặt dần đỏ, môi hơi nhếch lên, trông như đang nhịn cười.

Hết chương 20.

21. Chương 21: Đào Tơ Mơn Mơn, Giai Nhân Như Ngọc

Chiều nay Mạc Vỹ Nghị và Hứa Tử Tuấn cùng tới Hoa Thịnh châu vì nửa tháng nay hai người bọn họ bị Tiêu Bắc Thần sai đi tiếp sứ giả Nhật Bản, cả ngày rong chơi nơi phồn hoa trong thành Bắc Tân; mặc dù Hứa Tử Tuấn trời sinh chơi bời nhưng cũng không chịu nổi nữa, thêm vào đó sứ giả Nhật Bản cực khó đối phó vì vậy hai người không ngừng kêu khổ, tranh thủ chút rảnh rỗi liền chạy đến kể khổ với Tiêu Bắc Thần ở bên này.

Tiêu Bắc Thần nghe hai người họ kể lại, Hứa Tử Tuấn vừa uống trà vừa nói: “Hai anh em chúng em không tiếp tục được nữa đâu, mình tình diện ảnh rồi ca kịch đều đã mời qua cả, chiều gì cũng dùng hết rồi, mà hiện giờ ông sứ giả kia chỉ kêu muốn gặp anh. Mạc Vỹ Nghị nói anh ốm, tên bệnh cũng đã đổi mấy lần, Tiêu tam ca, nếu anh không ra mặt nữa thì chúng ta có thể chuyển thành bệnh nan y được rồi đấy.”

Tiêu Bắc Thần cười to ha ha, sau đó thờ ơ đáp: “Vậy gặp thì gặp, anh muốn xem vị người Nhật này sẽ đưa ra cái lý gì.”

Cả Mạc Vỹ Nghị và Hứa Tử Tuấn đều thở phào nhẹ nhõm, ngồi đợi Tiêu Bắc Thần lên lầu thay quân phục ra. Mấy ngày nay Hứa Tử Tuấn bị sứ giả người Nhật tra tấn, cuối cùng đợi được Tiêu Bắc Thần đi xuống thì vui quá buột miệng: “Lần này Tiêu tam ca xuất mã còn hơn cả một đám cố nương nhà hát.”

Một câu này khiến Tiêu Bắc Thần đứng sững người giữa phòng khách, quay đầu nhìn Hứa Tử Tuấn, đang định mở miệng thì thấy đôi mắt hắn ta mở to ngẩn ngơ, nhìn phía sau mình, cả Mạc Vỹ Nghị đứng bên cạnh cũng không thấy nói gì nữa.

Hắn xoay người, là Lâm Hàng Cảnh và Tú Nhi vào nhà kính hái hoa về. Tú Nhi ôm một bình hoa màu sắc, còn trong tay cô là mấy cành lan hồ điệp thanh nhã mộc mạc. Vừa vào tới phòng khách thì đã thấy ba người bọn họ, cô cúi đầu xuống định tránh đi, Hứa Tử Tuấn ngớ người, to miệng nói: “Chị dâu, chị đừng hiểu nhầm, Tiêu tam ca không đi chơi con hát đâu.”

Lâm Hàng Cảnh giật mình, quay mặt nhìn Hứa Tử Tuấn, quả thật là không hiểu hắn ta muốn nói gì nữa. Sắc mặt Tiêu Bắc Thần trầm xuống, mở bao súng đeo bên hông ra “tách” một tiếng, chuẩn bị rút súng. Mạc Vỹ Nghị không nhịn được cười, đi lên lôi Hứa Tử Tuấn: “Mau im cái mồm đi, chọc phải Tiêu tam ca thì lãnh đủ.” Hắn nhìn sang Tiêu Bắc Thần, nói: “Sứ giả người Nhật phàn nàn là ngôn ngữ khác biệt...”

Mạc Vũ Nghị còn chưa nói hết câu, Tiêu Bắc Thần nghe tới đây đã bật cười, đáp: “Vậy thì nói với vị người Nhật đó, Tiêu Bắc Thần anh đây tiếng Trung còn chưa sôi, học tiếng Nhật làm gì, lỡ như hai cái đều dở dở ương ương, không nói được câu nào thì biết làm sao!”

Cô đang đi ra ngoài, nghe thấy câu này của hắn thì quay đầu lại nhìn một cái. Hắn chỉ đợi cái liếc mắt này của cô, bốn mắt chạm nhau, trong đôi mắt đen của hắn là sự vui sướng và sự ấm áp. Cô khép đôi hàng mi dài cong như cánh quạt, khóe miệng hơi nhỉnh lên một độ cong đẹp đẽ, trông như đang dịu dàng cười.

Nụ cười mềm mại như nước đổ lại như một cơn gió ấm thổi thẳng tới đây từ khuôn mặt kia, thổi đến tận trái tim hắn. Cho dù là trời đầy bóng râm hay lòng hắn có rất nhiều nghi vấn thì vào giây phút này tất cả đều được quét sạch, làm hắn say mê dưới đáy của cảnh sắc đẹp đẽ này.

Tiêu Bắc Thần đi đến tận tối mới về. Vừa vào tới phòng khách, cũng chẳng màng cởi áo choàng quân đội màu đen ra đã hỏi Vân Nghệ đang đi tới: “Lâm cô nương ngủ chưa?”

Vân Nghệ là một người lanh lợi, thấy nửa tháng nay quan hệ giữa Lâm Hàng Cảnh và Tiêu Bắc Thần đã dần trở nên thân mật, vì vậy bèn đáp: “Lâm cô nương vừa mới hỏi Tam thiếu gia đã về chưa? Em trả lời là vẫn chưa, Lâm cô nương liền cầm một cuốn sách rồi đọc, có vẻ định đợi Tam thiếu gia về rồi mới nghỉ ngơi.”

Tiêu Bắc Thần cười khẽ rồi lên lầu. Vân Nghệ nói: “Tam thiếu gia, áo choàng của cậu vẫn chưa cởi ra kia, vào nhà rồi, sẽ nóng lắm.” Lúc này hắn mới nhận ra mình vẫn đang khoác áo, cũng mới thấy nóng, vội cởi khuy ở giữa cổ rồi đưa áo cho cô, sau đó đi lên lầu.

Hắn mới đi tới trước cửa phòng Lâm Hàng Cảnh thì trùng hợp gặp Tú Nhi đẩy cửa phòng ngủ chính đi ra. Nhìn thấy hắn, đang định lên tiếng thì hắn đã ra ý bảo cô bé đừng nói. Hắn đẩy cánh cửa ra, nhìn vào bên trong phòng ngủ, Lâm Hàng Cảnh đang ngồi dưới ánh đèn của chiếc đèn có chụp đèn bằng lụa hồng phấn, lặng lẽ đọc sách. Trên cái giá bên cạnh đặt một bình hoa gốm xanh, trong bình là mấy nhành hoa lan hồ điệp, cánh hoa trắng mộc mạc mà nhã nhặn đó tôn lên khuôn mặt trắng như tuyết của cô, sự mềm mại khiến cô trông mỏng manh, yếu đuối như cánh ve.

Tiêu Bắc Thần yên lặng nhìn cô một hồi, khi cô nhận ra thì ngược đôi mắt trong veo kia lên, nhìn thấy hắn đang đứng bên cửa thì mặt cô lập tức ửng hồng, nói khẽ: “Sao anh về mà không nói? Cứ lặng lặng vậy.” Hắn đi đến, chỉ cười nhẹ nhàng: “Bỗng nhiên nhớ đến một câu: Đào tơ mơn mớn xinh tươi, Hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong. Hôm nay nàng đã theo chồng, Nền bề gia thất ấm nồng thuận vui.” (Nguồn)

Lâm Hàng Cảnh biết câu này là trong Kinh Thi, ý bên trong cô hiểu nên mặt càng đỏ hơn, quay đầu nhìn lan hồ điệp được bày bên cạnh, cô nói nhỏ: “Toàn nói linh tinh, đây lại chẳng phải hoa đào.”

Hắn bật cười: “Hoa gì cũng không đẹp bằng em.”

Mặt cô tiếp tục đỏ bừng, trên có má mịn màng đỏ thắp thoáng xuất hiện hai lúm đồng tiền, lông mi đen nhánh hơi giương lên, trông lại giống như đang giận: “Hôm nay đang yên đang lành tự dưng anh nói theo cha em làm gì.”

Hắn nhìn cô, ánh mắt cười cười, khẽ khẽ đáp: “Được, vậy coi như anh nợ em, lần sau em nói giống cha anh là hòa.”

Hắn nói thế làm cô nhớ tới dáng vẻ ngâm điều thuốc rắn dạy của Tiêu đại soái ngày thường, không nhịn được mà cười, ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt cô, cô nói: “Lại nói linh tinh.”

“Em đừng cười nữa, anh mang về thứ này cho em.”

Hắn lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra trước mặt cô, đó là một đôi hoa tai Đông châu. Đông châu bóng và sáng hơn chân trâu nhiều, trơn láng, nhưng vẫn có vài phần tao nhã. Tiêu Bắc Thần cầm lấy đôi hoa tai rồi đeo vào tai cô. Vành tai cô trắng trẻo, lại thêm đôi hoa tai Đông châu rủ xuống tô điểm thêm, nhẹ lay động dưới ánh đèn, long lanh sáng ngời, trông có vẻ tĩnh lặng mà dịu dàng.

Hắn cười, khuôn mặt càng anh tuấn: “Người ta nói ”Hoa trời, sắc nước thấy đều vui“, anh thấy câu tiếp theo nên là ”Ngọc ngà, Hàng Cảnh đều rất hợp.”

Cô bị hấn làm cho càng ngày càng ngại ngùng, sắc đỏ trên mặt vẫn còn, cô quay đầu nghịch mấy nhành hoa lan hồ điệp, lặng im một hồi rồi khẽ nói: “Ngày mai anh có thời gian không?”

Tiêu Bắc Thần đáp: “Em có việc à?”

Cô lặng lẽ ngắm cành hoa: “Lâu rồi không thăm dì bảy, cả thím em nữa, cả ngày em ở đây chỉ thấy chán chường trong người.”

Hắn hơi ngẩn ra, ánh mắt nhìn cô một lúc lâu, mới đáp: “Qua thời gian này là đến hôn lễ của Tiêu Thư Nghi rồi, lúc đó anh sẽ đưa em về.”

Ngón tay cô dừng lại trên lá nhành lan đó, xoay mặt liếc nhìn hắn, trong đôi mắt đó long lanh nước, cô khẽ chớp mắt, một giọt nước mắt bèn thuận theo gò má rơi xuống, giọng khe khẽ, thút thít: “Thôi bỏ đi, em không đi nữa, chẳng có gì hay cả.”

Câu nói mang mấy phần trách móc, nước mắt lăn xuống óng ánh như đôi hoa lai đang rủ, Tiêu Bắc Thần không nổi, biết là do hấn cô mới vậy, hắn giơ tay lau nước mắt trên mặt cô, nói khẽ: “Em xem em lại khóc rồi... Được, ngày mai anh đưa em về.”

Cô nghe thấy câu này thì lông mi nhẹ rung, không khỏi cười nhẹ. Trên khuôn mặt đó vẫn còn nước mắt long lanh, Tiêu Bắc Thần cảm thấy đôi lông mi đó như đang vuốt ve tim hắn, làm cả người hắn dịu lại, hắn cười nhẹ nhàng, dịu dàng nói: “Em thì hay rồi, khóc là em, cười cũng là em, chuyện gì anh cũng nghe em, em nên thưởng anh chút gì mới được, nếu không chẳng phải là anh oan uổng quá sao?”

Hết chương 21.

22. Chương 22: Hoa Rụng, Rời Khỏi Cây

Lâm Hàng Cảnh xoay mặt nhìn hắn, mắt hắn tràn ngập sự dịu dàng. Hắn không nhận được mà giơ tay chạm vào gò má mịn màng kia. Cô tiện tay ngắt một bông lan hồ điệp đặt vào tay hắn: “Nếu anh còn đứng đây nói vớ vẩn nữa thì ngày mai em sẽ nói với dì bảy là em đã hết cách với anh, nhất định đi sẽ dạy dỗ anh.”

Tiêu Bắc Thần bèn cười nói: “Câu này em nói sai rồi, nếu đến cả em còn không trị được anh thì trên đời này chẳng ai trị được anh nữa.” Hắn ngừng một lát, ánh mắt dần dần tối đi, nhìn khuôn mặt hơi ngược lên của cô rồi bất chợt cúi đầu xuống hôn lên gò má trắng như tuyết đó. Sự bất ngờ khiến cô không kịp phòng bị, cô run một cái, sợ đến mức lùi về sau một bước, nghiêm mặt nói: “Tiêu Bắc Thần, đến nay tôi đã thỏa hiệp rồi, cuối cùng anh còn muốn tôi phải làm sao nữa? Hôn lễ còn chưa tới, nếu anh dám... thì không coi tôi là người nữa! Dù tôi chết rồi tôi cũng sẽ...”

“Đừng có nhắc chết chết gì nữa, em nói gì anh cũng nghe hết, vậy không được sao?” Hắn ngắt lời cô, cười nói: “Anh hiểu ý của em, cũng sẽ không làm khó em, nhưng chỉ cần qua hôn lễ của chúng ta thì em không thể đuổi anh ra ngoài nữa.”

Lâm Hàng Cảnh quay mặt đi, nói nhỏ: “Anh mau ra ngoài đi.”

Hắn nhìn cô, thấy một bên mặt đã đỏ bừng, hắn nói: “Vậy anh đi đây, em cũng nghỉ ngơi sớm.” Cô gật gật đầu, đáp vâng một tiếng khe khẽ. Hắn cười rồi xoay người đi về hướng cửa. Lúc quay người đóng cửa thì không nhận được lại liếc nhìn cô một lần, gọi khẽ: “Hàng Cảnh.”

Lâm Hàng Cảnh nhìn hắn, hắn cười nói: “Hôm nay mấy lời Hứa Tử Tuấn nói đều là vớ vẩn, anh không đi nghe hát hay chơi gì đâu.”

Ban đầu cô ngẩn ra, nghĩ lại mới hiểu hắn nói chuyện ban ngày, khoe môi cô giương lên, trên má xuất hiện lúm đồng tiền không sâu lắm, trông có vẻ trẻ con, cô nói: “Anh đi chuyện của anh, em không quan tâm.”

Tiêu Bắc Thần đáp: “Nếu em đã không quan tâm thì mai anh lại đi cũng chưa muộn.”

Lâm Hàng Cảnh nghe hấn nói câu này, lại nhìn nụ cười trên môi hấn, lông mi cô khẽ rủ xuống, môi mím nhẹ, một lúc lâu sau mới nói nhỏ: “Không cho...” Mới nói được nửa thì dừng nhưng cũng đủ để đi vào tim hấn, hấn nhìn dáng vẻ cô như vậy, cảm thấy cả con tim mình đều mềm hấn đi, vừa cười vừa hỏi một câu: “Câu này của em không đầu không đuôi, là ”không cho” cái gì cơ? Làm sao mà “không cho”?”

Cô ngẩng đầu, nhìn vẻ vui sướng trong mắt hấn, lúc này đến cả tai cô cũng đỏ lên, cô chẳng nói thêm câu gì mà chỉ quay người đi đứng bên đám hoa lan. Đôi hoa tai trên châu khê đúng đưa bên dưới gò má trắng trẻo, trông đẹp như mơ.

Hấn cảm thấy tâm trạng vô cùng vui vẻ, cuối cùng vẫn đóng cửa lại, đi xuống lầu, chân giẫm lên tấm thảm dày cộm, ánh sáng ấm áp hắt ra từ chiếc đèn với chụp đèn bằng lụa hồng. Hấn cúi đầu nhìn một bông hoa lan trắng muốt mà cô đặt vào tay hấn, bật cười, còn bông hoa lan hồ điệp đẹp đẽ kia nhẹ nhàng nở ra trong lòng bàn tay hấn.

Chiều ngày hôm sau Tiêu Bắc Thần đưa Lâm Hàng Cảnh về phủ đại soái. Cô ngồi trong xe, nhìn cổng lớn của Hoa Thịnh châu mở ra trước mắt mình, ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời ở bên ngoài cổng xanh tới mức khác thường. Cô lặng lẽ cụp mí mắt, hấn nhìn thấy sắc mặt cô trắng nhợt thì hỏi: “Em sao thế? Anh thấy sắc mặt em mấy ngày nay không tốt lắm.”

Cô xoay mặt sang, chỉ cười: “Có lẽ là do tối qua ngủ không ngon, trận mưa thu cứ tí ta tí tách cả buổi tối, rơi vào lá cây lộp độp, em toàn bị tỉnh giấc.”

Hấn nghe xong thì cười: “Để em ngủ yên giấc, anh chỉ có thể chặt hết cây cỏ trong vườn đằng sau đi thôi.”

Cô liếc hấn một cái, biết hấn đang đùa nên cô chỉ cười nhẹ: “Nếu anh chặt hết thì có lẽ cả năm em đều mất ngủ mất. Hôm qua em còn mới trồng một loại đào ở trong vườn, nghe bảo hai năm nở hoa, ba năm kết trái, không biết có thật không? Cứ đợi xem sao vậy.”

Tiêu Bắc Thần ngẩn người, ngắm khuôn mặt bình yên của cô, hấn nói: “Không chừng cần thời gian cả đời mới nở hoa kết trái ấy.”

Cô buồn cười nhìn hấn: “Vậy đến lúc đó người cũng già rồi, chẳng ăn nổi đào nữa.”

“Không sao,” hấn nói, “Anh và em cùng đợi xem, đợi cả đời.” Đến phiên cô ngẩn ra, cô khẽ nhắm mắt. Hấn duỗi tay nắm lấy tay cô nói nhỏ: “Có một câu như thế nào nhỉ ’Lúc tử sinh hay khi cách biệt, Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi. Cầm tay nâng hẹn mấy lời: ’Sống bên nhau mãi đến hồi già nua.’ (Nguồn)

Cuối cùng thì tay hấn cũng nắm được tay nàng, bình yên như vậy. Lòng cô bất chợt rung động, tựa như hồ nước yên ả bỗng có một gợn sóng lan ra, nhưng dù là vậy thì cô vẫn cứng rắn ổn định tinh thần, ngược mắt lên nhìn hấn, cười nói: “Đứng nói nữa, anh không sợ người khác nghe thấy à?”

Ghế trước có sỹ quan phụ tá Quách Thiệu Luân và người lái xe, hai người đã coi mình như khúc gỗ từ lâu. Tiêu Bắc Thần ngắm kỹ vẻ mặt cười nhẹ của cô, lòng thoải mái hơn, hấn đáp: “Ừ, chỉ cần trong lòng em biết những gì anh muốn nói là được.”

Xe ô tô đi vào phủ đại soái, đã có người báo cho đi bầy từ trước. Tiêu Bắc Thần dẫn Lâm Hàng Cảnh vào đại sảnh thì liền thấy rất nhiều người đang ngồi trong phòng khách lộng lẫy. Dì bầy đứng dậy, cười nói đón hai người: “Đến rồi. Thư Tinh, Thư Ngọc nghe nói hai đứa hôm nay về nên đến từ sớm đấy, vậy mà hai đứa lại về muộn thế này.”

Bà cười, kéo tay Lâm Hàng Cảnh rồi đột nhiên quở trách: “Cậu ba, sao chẳng biết chăm sóc người ta thế? Nhìn xem Hàng Cảnh đã gầy đến mức nào rồi đây.”

Tiêu Bắc Thần nói: “Con cũng gầy sao dì không nhận ra?”

Chị hai Tiêu Thư Ngọc che miệng cười: “Xưa nay không nhận ra đấy, hóa ra thiếu soái nhà chúng ta biết làm nũng với dì bầy, may mà thằng năm thằng sáu đã cho đến bên chỗ cha rồi, hai đứa nó mà nghe được câu này thì nhà lại ầm ĩ lên.”

Chuyện trò rôm rả trong không khí thân mật được một hồi thì Tiêu Thư Nghi mới đi vào từ bên hông, thấy Tiêu Bắc Thần cũng chẳng nói gì, chỉ đi nhanh tới kéo tay Lâm Hàng Cảnh, viên mắt ửng hồng, buột miệng nói: “Hàng Cảnh, em...”

Lâm Hàng Cảnh cười nhẹ nhàng: “Em rất ổn, không lâu nữa chị đi lấy chồng rồi, lúc em đến thăm chị lần tiếp theo chắc là lúc chị làm cô dâu. Nghe nói hôn lễ tổ chức kiểu tây à?”

Dì bảy nhìn hai người nói chuyện rồi xen vào, mặt đầy vui mừng: “Là kiểu tây, hôn lễ của con và cậu ba cũng kiểu tây nốt, chuẩn bị xong hết rồi.”

Lâm Hàng Cảnh kéo tay Tiêu Thư Nghi, cười nói: “Chị xem, hai chúng ta đều sẽ mặc váy cưới.”

Nhờ câu nói này mà dì bảy yên lòng hẳn, bà nhìn Tiêu Bắc Thần đang cười khê, thâm nhủ giờ thì tốt rồi, cuối cùng mây cũng tan để thấy ánh mặt trời, không uổng tấm lòng của cậu ba.

Bữa cơm tối ngày hôm nay ăn ngay trong phủ đại soái. Mọi người ăn cơm xong trong vui vẻ. Hàng Cảnh gặp lại thím Lưu nên cười rất thoải mái. Trời đã tối, Tiêu Thư Nghi cứ liên mồm nói muốn cùng Lâm Hàng Cảnh chơi cờ, mới đi được mấy bước Tiêu Thư Nghi đã ăn gian, cuối cùng bị Hàng Cảnh giơ tay định đánh, hai người đuổi nhau tới tận đằng sau cái giá hoa. Tiêu An đi vào báo rằng đã chuẩn bị pháo hoa đầu vào đó. Dì bảy cười gọi Lâm Hàng Cảnh: “Đây là ý của Thư Nghi, nó bảo khó khăn lắm cả nhà mới tập hợp lại, phải bắn pháo hoa cho vui, mau theo đi ra xem.”

Chỗ bắn pháo hoa chính là ở khu vườn đằng sau. Người hầu trong phủ bận bịu một hồi, cuối cùng pháo hoa cũng nổ bùng trên bầu trời, rạng rỡ chói mắt, cả trời lấp lánh. Cô đứng bên dì bảy, lặng lẽ ngắm pháo hoa. Bỗng chợt cảm thấy hơi lạnh, cô hơi cúi đầu xuống, ánh mắt lướt qua Tiêu Bắc Thần. Không ngờ hẳn vẫn luôn nhìn cô, trong đôi mắt sâu thẳm đó có ánh sáng của pháo hoa, sáng như sao, ấm áp như gió xuân.

Cô ngại ngừng nhìn đi chỗ khác, khuôn mặt được pháo hoa chiếu vào sáng ngời đó đẹp hơn hoa đào, xinh đẹp không thể nào tả hết, như mộng như ảo. Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, Tiêu Bắc Thần cười khê, cũng xoay mặt đi, cùng cô ngắm pháo hoa trên trời.

Chính vào lúc náo nhiệt này bỗng nghe thấy tiếng hét sợ hãi của Tiêu Thư Nghi: “Á, quần áo con bén lửa rồi!” Hóa ra cô quá nghịch nên muốn cùng bắn pháo hoa với người hầu, ai ngờ lửa bén vào bộ quần áo kiểu tây. Dì bảy sợ tới mức mặt mày trắng bệch, hét lên: “Mau dập lửa! Mau dập lửa!”

Mọi người chạy tới, cũng đã có người đi lấy nước, mới đó đã hỗn loạn thành một đồng. Ngọn lửa không to lắm, chỉ mới nhen nhóm đã bị dập tắt ngay rồi, nhưng đã gây ra một màn kinh hãi. Tiêu Bắc Thần cẩn thận kiểm tra Tiêu Thư Nghi, thấy không bị thương, chỉ là quần áo coi như vứt đi. Tiêu Thư Nghi cứ túm tay hẳn không chịu buông, miệng la liên hồi là đau chân, dùng dằng một hồi lâu. Sắc mặt dì bảy do sợ hãi mà trở nên khó coi, kéo Thư Nghi rồi mắng: “Nha đầu này, sắp đi lấy chồng rồi còn cứ hấp ta hấp tấp!”

Tiêu Bắc Thần thấy Tiêu Thư Nghi không sao nên thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu tìm người kia, lập tức ngăn người ngay tại chỗ. Ánh mắt trống rỗng, lòng trầm xuống, tay chân lạnh băng.

Đúng lúc này, trên trời nổ thêm một tiếng “bùm”.

Lại là một chùm pháo hoa nổ rộ, lại là ánh sáng lấp lánh trong một giây phút, cuối cùng tắt lịm...

Hết chương 22.

23. Chương 23: Hương Thơm Còn Đó, Mà Người Ở Nơi Đâu

Bình minh, ánh đèn trắng sáng soi rọi trong phòng bảo vệ của biệt thự Hoa Thịnh châu, hai mắt Quách Thiệu Luân đỏ bừng, hẳn ngồi nghe báo cáo. Tất cả các tuyến đường trong thành Bắc Tân đều có trạm gác cực kỳ nghiêm ngặt, trên đường còn đặt thêm chốt chặn, kiểm tra dọc đường, phòng cảnh sát điều động suốt đêm đến từng hộ nhà dân kiểm tra.

Thị vệ trưởng Thiệu Chấn Bằng bận rộn cả nửa buổi nay mới được nghỉ ngơi, ngồi uống ngụm trà trong phòng bảo vệ rồi nói: “Vị Lâm cô nương này bỏ đi rất lạ, nghe nói là được sắp xếp bởi cô Tư phủ đại soái, đúng là chuẩn với câu ‘trộm nhà khó phòng’, cũng không biết cô Tư đã làm cách nào mà mới chớp mắt đã

không thấy người đâu. Ngay cả người thím của cô Lâm đó cũng biến mất. Giờ phủ đại soái cũng không yên ổn, dù Thất phu nhân có hỏi kiểu gì thì cô Tư cũng không mở miệng, anh xem phải làm sao đây?”

Quách Thiệu Luân đáp: “Còn có thể làm gì nữa? Tìm chứ sao! Nói gì cũng phải tìm về bằng được. Cậu cũng thấy thiếu soái đã tức giận đến mức này rồi, nếu không tìm được cô ấy thì cậu với tôi cũng đừng mong yên ổn!”

Câu này khiến Thiệu Chấn Bằng im miệng, vội vội vàng vàng đeo dây lưng vũ trang và súng lên rồi đi ra ngoài, hần nói: “Cô ta có chạy cũng không chạy ra được, tôi không tin là lật ngược cái thành Bắc Tân này lên mà không tìm được một người!”

Quách Thiệu Luân cũng đứng dậy, đi thẳng tới thư phòng Tiêu Bắc Thần. Cửa thư phòng không hề đóng, hần liếc mắt vào nhìn, thấy Tiêu Bắc Thần đang đứng thẳng tắp trước cái đồng hồ quả lắc, vì là nhìn đằng sau nên không thấy được vẻ mặt của hần, chỉ thấy hần đột nhiên nắm chặt tay lại thành nắm đấm rồi nắm mạnh vào mặt thủy tinh của chiếc đồng hồ đó. Loảng xoảng vài tiếng, nháy mắt đã thấy thủy tinh vỡ đầy đất, Tiêu Bắc Thần vẫn tiếp tục đánh, tay siết chặt, cứ không ngừng nắm lên mặt thủy tinh. Quách Thiệu Luân kinh hoàng, đẩy cửa xông vào cầm chặt lấy bàn tay đã đầy máu tươi của Tiêu Bắc Thần, không ngừng hô: “Thiếu soái! Sẽ tìm được người! Sẽ tìm được người thôi!”

Liên tiếp mấy ngày sau, thành Bắc Tân được phong tỏa tầng tầng lớp lớp, đường lối đi lại đều được Dĩnh quân canh gác. Dân chúng trong thành còn tưởng sắp có chiến tranh, ai ai cũng lo lắng hần lên. Mưa thu đến cùng lúc, mưa mãi không ngớt làm không khí trong thành như nổi lên với bầu trời, âm u khiến người ta thấy sợ.

Ngoài nữ tu viện mà người Anh mở không được phép vào thì cảnh sát đều đã soát cả thành một lượt, kể cả nhà nghỉ, khách sạn và nhà dân. Ngày ngày tìm kiếm vẫn không ra kết quả, Quách Thiệu Luân nay lại dẫn thêm cảnh vệ đến nữ tu viện muốn vào soát, khiến viện trưởng Thái Thụy Sa rất tức giận, bà nói thẳng sẽ đến đại sứ quán kháng nghị. Quách Thiệu Luân không thể quá đáng quá nên chỉ tìm cho qua rồi đưa binh lính ra ngoài, sau đó báo cáo lên trên là đã tìm xong. Tuy vậy vẫn chọc giận người ở đại sứ quán Anh, họ điều thêm binh sỹ tới nữ tu viện rồi lại thêm một tầng kiểm soát ở bên ngoài, nhốn nháo khiến thành Bắc Tân gần một tháng không được yên. Cứ như vậy cuối cùng kích động sinh viên đại học Bắc Uyển, người người ra đường biểu tình làm cả thành náo loạn. Chính phủ trung ương phía nam tranh thủ cơ hội này đã tăng thêm binh lực tuyến tây, tấn công liên tiếp mấy lần, cục diện chiến tranh ngày càng căng thẳng.

Nội bộ Dĩnh quân càng rối loạn hơn, các vị đứng đầu không hài lòng, có người cậy mình nhiều tuổi nên chỉ trích Tiêu Bắc Thần, nói hần không biết làm việc, họ muốn đánh điện gấp đại soái nói chuyện. Mạc Vỹ Nghị và Hứa Tử Tuấn đến Hoa Thịnh châu mấy lần đều không gặp được người. Hứa Tử Tuấn là người nóng tính, tức đến mức chửi mắng âm ỉ trong biệt thự, nhưng cũng không có kết quả gì.

Quách Thiệu Luân lòng nóng như lửa đốt, thấy tìm sắp được một tháng rồi mà làm thế nào cũng không thấy người, sợ cứ thế này thì không được, cuối cùng hần sai người đến phủ đại soái mời Thất phu nhân tới. Chưa đến hai tiếng sau đã nghe tiếng xe ô tô bên ngoài biệt thự, là Thất phu nhân đội mưa đội gió tới.

Quách Thiệu Luân lên đón, bà khoác áo mưa, một tay kéo Tiêu Thư Nghi đi vào. Vừa vào liền cởi áo mưa ra, nói: “Cậu ba ở đâu?” Hần nhanh chóng cầm lấy áo mưa, đáp: “Ở thư phòng ạ.” Dì bầy quay người kéo Tiêu Thư Nghi, mặt giận dữ: “Đi, con đi lên nói với nó!”

Tiêu Thư Nghi vẫn còn không phục: “Con không làm gì sai! Làm gì có chuyện người ta muốn đi còn cố bắt ép ở lại, dì không biết Hàng Cảnh hận thế nào đâu, anh ba cũng quá ngang ngược, anh ấy có lỗi với Hàng Cảnh!”

Dì bầy tức đến mức đờ người, không nói được câu nào, một lúc sau mới hỏi: “Chẳng lẽ con muốn ép anh ba của con đang sống sờ sờ đến chết mới cam lòng?”

Thư Nghi đáp: “Con chỉ nói sự thật, cái cậu làm điều kia có tội tình gì mà anh ba anh ấy...” Cô còn chưa nói hết thì đã chịu một cái tát lên mặt từ dì bầy. Đây cũng là lần đầu tiên trong một tháng này dì bầy đánh cô. Tiêu Thư Nghi ôm má, tức giận hét: “Dì dựa vào đâu mà đánh con? Con làm sai chuyện gì?!”

Dì bảy không nhiều lời nữa, chỉ lời Tiêu Thư Nghi đi về phía thư phòng Tiêu Bắc Thần. Bà đẩy cửa thư phòng ra rồi đi vào luôn, thấy hần đang ngồi trên ghế sofa, mệt mỏi và suy sụp. Hần quay người thấy người đến là dì bảy là Tiêu Thư Nghi, đôi mắt đỏ hần đầy hơi máu, trên tay quần hàng tăng vải nhưng vẫn có vết máu thấm ra.

Tiêu Thư Nghi chỉ biết đứng ngăn người, còn dì bảy do quá đau lòng nên không tìm được nước mắt, bà vội bước đến cầm lấy tay phải hần, vừa khóc vừa nói: “Cậu ba, con mất trí rồi, làm sao thế này?!”

Tiêu Bắc Thần trầm mặc, hần nhìn qua Tiêu Thư Nghi một cái rồi quay mặt đi nhìn trận mưa nặng hạt rào rào ngoài cửa sổ. [VôDanh@Kites]

Dì bảy quay lại nói với Tiêu Thư Nghi: “Thư Nghi, con có tìm không hả? Con xem anh ba của con đã thành ra thế nào rồi còn không chịu nói xem Hàng Cảnh đi phía nào?” Tiêu Thư Nghi đã rơi nước mắt khi nhìn thấy bộ dạng đó của Tiêu Bắc Thần, lúc này cô quỳ sụp xuống đất, vừa khóc vừa đáp: “Thật sự là con không biết giờ Hàng Cảnh ở đâu. Em ấy chỉ bảo con giúp em ấy trốn đi, con liền giúp. Thật ra tối đầu tiên em ấy vẫn chưa đi, mà ở trong phủ ta, ngay trong phòng của con. Hai ngày sau con mới điều xe đưa em đi, chuyện đúng là thế...” Tiêu Thư Nghi khóc lóc, cúi đầu lấy ra một bức thư trong người, “Hàng Cảnh chỉ để lại một bức thư, nói là sau khi em ấy đi một tháng hãy đưa cho dì bảy...”

Câu này càng khiến dì bảy lo lắng hơn, vội vã nói: “Hóa ra còn có thư, Thư Nghi, giờ là lúc nào rồi còn giấu giấu diếm diếm, mau mở ra đọc đi.”

Tiêu Thư Nghi nhìn Tiêu Bắc Thần đang lặng người như tượng đá, nhanh chóng lau nước mắt rồi mở thư Lâm Hàng Cảnh để lại, đọc từng chữ rõ ràng:

”Dì bảy thân mến,

Con không từ biệt mà đã đi khỏi dinh thự Tiêu gia, khiến dì một mối, lo lắng, khiến phủ náo loạn, đây đều là lỗi của con. Cứ đi như vậy quả là vô lễ, con nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể để lại một bức thư đưa cho chị tư gửi dì, xem như lời từ biệt.

Viết đến đây lòng con rất chua xót, tuy Hàng Cảnh chỉ là một đứa con gái yếu đuối nhưng sinh ra trong gia đình thư hương, từ nhỏ hiểu đạo làm người, hiểu công lý, biết lễ nghĩa liêm sỉ, cũng biết hoa rơi nước chảy đầu thế gượng ép. Nam bắc xa cách ngàn dặm, hai trái tim còn luận gì sống chết (chỉ tình yêu/ tình thương không sợ chia cắt bởi sự sống cái chết). Cầm sắt buồn bã không người đánh, tình này cảnh này thật đáng buồn. Đến nay mọi chuyện đã xong, nước mắt cũng rơi hết, hoa tự rụng nước tự chảy theo dòng. Lần này con đi một thân một mình, dù có gặp mưa gió khó khăn thì cũng là số mệnh đã định, Hàng Cảnh không hối hận.

Nhớ khi mười lăm tuổi con đã ở nhờ phủ đại soái, bá phụ nhân từ, dì bảy coi con như con đẻ. Suốt bốn năm con đều được yêu thương bảo vệ chu đáo, chị cả, chị hai, chị tư, các chị em tình cảm sâu nặng. Em năm, em sáu ngây thơ đáng yêu, đều xem Hàng Cảnh như người thân. Bốn năm ở Tiêu phủ con xin nhớ mãi ơn nuôi dưỡng, khắc sâu trong lòng. Kiếp sau nhất định sẽ báo đáp. Con xin từ biệt tại đây, mong dì bảy chớ nhớ mong Hàng Cảnh. Lời đến đây là hết, nước mắt đã rơi, trước khi đi con xin chào lần nữa, chúc dì mạnh khỏe!

Lâm Hàng Cảnh.”

Càng về cuối thư, câu chữ càng thể hiện sự dứt khoát ra đi, như ghim chặt vào trong tim. Tiêu Thư Nghi đã khóc không nói nên lời. Dì bảy cầm khăn lau nước mắt, một lúc lâu sau mới nói được một câu: “Hàng Cảnh, cái đứa bé này, sao mà quật cường...”

Hần ngồi trên ghế, nghe Tiêu Thư Nghi đọc hết câu cuối cùng mới từ từ quay đầu lại, nhìn em tư đang quỳ dưới đất. Ánh mắt toát ra sự ảm đạm và buồn bã. Tiêu Thư Nghi quăng bức thư đi, lòng đau râm ran, cô bỏ nhào về phía trước ôm lấy đùi hần khóc lóc: “Anh ba, anh ba, em sai rồi. Anh ba, anh đánh em đi, anh đánh em đi! Đây là lỗi của em! Anh đánh chết em em cũng không hận anh!”

Bàn tay phải đang đặt bên người của Tiêu Bắc Thần dần dần nắm lại, nắm rất chặt, vết thương trên mu bàn tay còn chưa lành nay lại nứt ra, trên tăng khăn băng bó nay hiện thêm nhiều vết máu. Dì bảy sợ hãi kêu: “Cậu ba cậu ba, thả lỏng tay!”

Tiêu Bắc Thần không hề nghe lời, chỉ nhìn Tiêu Thư Nghi đang khóc, cứ lẳng lặng nhìn như thế hồi lâu, cuối cùng hần duỗi tay trái ra vỗ vỗ lên bờ vai cô, cũng không nói gì, chỉ đứng lên khỏi ghế và đi ra ngoài.

Ngược lại, Tiêu Thư Nghi càng khóc càng to, thấy anh cô đứng dậy đi, cô quỳ dưới đất không ngừng gọi: “Anh ba, anh ba...” Nước mắt rơi xuống không ngừng, dì bầy cầm khăn lau lau khóe mắt, thấy Tiêu Thư Nghi như vậy thì đến đỡ cô dậy, cuối cùng vẫn là giận quá nên quát: “Thư Nghi! Con đừng là gây họa!”

Cửa phòng ngủ chính được đẩy ra, mọi thứ trong phòng vẫn y nguyên như ban đầu, không hề có gì thay đổi, chỉ là căn phòng cực kỳ yên tĩnh. Từ sau khi cô đi, hần chưa từng để ai vào phòng, tất cả những gì ở đây đều đang lưu lại hơi thở của cô. Lan hồ điệp trong chiếc bình hoa sứ men xanh kia đã khô cong, từng cánh hoa rơi xuống, nhuộm màu vàng khô khan.

Tiêu Bắc Thần giờ tay nhặt lên một cánh hoa khô vàng, cánh hoa đó đã mất hết nước, nằm im trong lòng bàn tay hần. Ánh mắt hần trầm tĩnh, nhớ lại đêm đó, cô đứng trước bình hoa lan hồ điệp cười nhẹ nhàng, ôn hòa, giờ nhớ lại, nó như cây kim đâm vào trái tim hần. Hần chậm chậm nắm chặt cánh hoa khô, mặc kệ nó nát ra trong bàn tay, nói nho nhỏ: “Em lừa tôi, thì ra em phí công như vậy, nghĩ hết mọi cách chỉ để lừa tôi. Tôi lại tin em thật... Tôi đã tin em... ‘Hai trái tim luận gì sống chết’... ‘Hai trái tim luận gì sống chết’, câu này rất hay...”

Lòng ngực hần đau đớn, mở lòng bàn tay ra, cánh hoa đã nát rơi qua kẽ ngón tay xuống đất, trông như đã thành bụi, tất cả đều trở thành cát bụi, giống như hần không thể bắt lấy cô, dù có nỗ lực thế nào cũng không giữ được. Trái tim cô đã hóa thành bụi. Cô nói cô hận hần, hóa ra hận tới mức này, dứt khoát đến vậy!

Bên bình hoa có một chiếc hộp nhỏ được đặt ngay ngắn. Hần hơi ngần ra, cầm hộp lên, mở hộp, quả nhiên là đôi hoa tai trân châu ở bên trong. Vẫn bóng mượt bắt mắt như trước, long lanh trong vắt như giọt lệ. Cô trả lại hần đôi hoa tai này, một màn “trả chàng minh châu”^{*} thật đẹp. Cuối cùng vẫn trả lại hần sự trống trải, như mơ một giấc mơ, một giấc mơ đẹp như hoa trong kính, trăng trong gương.^{**}

^{*}: chỉ sự từ chối, từ bài thơ đã từng trích ở chương trước:

Khúc ngâm của người tiết phụ

(Người dịch: Trần Trọng San)

Thiếp có chồng chàng đã hay biết

Đôi minh châu tha thiết còn trao

Tạ lòng vương vẫn biết bao

Ngọc này thiếp buộc áo đào thắm tươi

Nhà thiếp ở kẻ ngoài ngự uyển

Chồng thiếp làm lính điện Minh Quang

Biết chàng lòng sáng như trăng

Thờ chồng thiếp nguyện đá vàng thủy chung

Trả minh châu lệ đôi dòng

Hận không gặp lúc chỉ hồng chưa xe

^{**}: chỉ những thứ không thật, hư vô

Trận mưa chiều tối hôm đó nặng hạt đến không ngờ.

Quách Thiệu Luân thấy Tiêu Bắc Thần đi từ lâu xuống, hần liền vội vàng đi theo. Dì bầy và Tiêu Thư Nghi ở bên cạnh cũng bước đến. Ánh mắt Tiêu Bắc Thần vẫn trống rỗng, không nhìn thấy ai cả, hần chỉ đi về phía bên ngoài đại sảnh. Mưa mùa thu lạnh run, Quách Thiệu Luân cầm áo choàng quần đội và áo mưa tới, nhưng hần vẫy tay không cầm. Dì bầy đau lòng, khóc lóc, gọi hần nhiều lần: “Cậu ba, cậu ba...”

Hắn đi chậm chậm vào trong làn mưa, bước từng bước vào vườn. Mưa quất vào người hắn ướt nhẹp, nước mưa nhuộm màu máu đỏ theo bàn tay phải đang nắm chặt rút xuống. Trong vườn chỉ có gió mưa rào rào, hắn từ từ đứng lại, thẳng tắp giữa trời. Trước mặt hắn là một cây đào nho nhỏ mới lên, đang nghiêng ngả trước trận mưa.

Hình ảnh cô đang cười nhẹ nhàng hiện lên trước mắt hắn, đẹp đến thế, cô nói với hắn, cây đào này hai năm ra hoa, ba năm ra quả, đợi xem sao. Hiện giờ hắn mới biết rằng, chẳng qua cô muốn lừa hắn, muốn hắn không còn đề phòng nữa, còn hắn thì tưởng thật, còn nói muốn đợi cả đời này cùng cô. Còn nói gì mà ‘Lúc tử sinh hay khi cách biệt, Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi.’ và còn ‘Cầm tay nâng hẹn mấy lời: “Sống bên nhau mãi đến hồi già nua”; Hắn nên hiểu ra từ trước, với tính cách thà chết chứ không cúi đầu như cô thì sao có thể dễ dàng chịu sự uất ức đó. Là do hắn không ngờ cô sẽ làm vậy, trước mặt cô, chẳng qua hắn chỉ là một kẻ ngu ngốc si tình mà thôi.

Mưa to rét đến thấu xương.

Tiêu Bắc Thần đứng đó cúi đầu, từ từ gơ tay phải ra, đôi hoa tai trên châu đỏ lặng lẽ nằm trong lòng bàn tay, bị máu của hắn và nước mưa dính vào, trông như giọt nước mắt sáng ngời. Hắn cứ nhìn như vậy, con mắt tràn đầy tơ máu hiện lên sự đau khổ đến tuyệt vọng, bờ môi lại dần nở nụ cười chua xót mà mỗi một.

Nam bắc xa cách ngàn dặm, hai trái tim luận gì sống chết. Cầm sắt buồn bã không người đánh, tình này cảnh này thật đáng thương.

Đến nay chỉ là một giấc mơ.

Gió mưa lạnh lẽo buốt giá tận tim. Đình viện sâu thẳm, ngô đồng lẻ loi, chia ly bất ngờ, trả chàng châu ngọc, nỗi hận vô bờ, hoa rơi vẫn còn đây, hương thơm còn đó, mà người ở nơi đâu?

Hết chương 23.

24. Chương 24: Ngày Giờ Nào Lại Nhớ, Năm Tháng Say?

Đang là đầu hạ, từng chùm hoa tử đằng rủ xuống từ giá hoa trong phủ đại soái. Dì Bẩy và mấy vị phu nhân đánh bài cả buổi chiều, lúc này mới rảnh rang. Tiêu An bèn sai người hầu đưa điểm tâm, đặc biệt chuẩn bị một bát sữa bò đưa cho nha đầu Tiểu Trạc. Tiểu Trạc bê bát sữa lên, còn chưa đi vào phòng khách đã nghe thấy tiếng cười của dì Bẩy truyền ra: “Bảo bối ngoan của bà, nào, cười với bà ngoại một cái.”

Ở một bên phòng có bày chiếc sofa màu xanh ngọc kiểu tây, một bé trai khoảng bảy tám tháng tuổi đang bò trên đó. Dì Bẩy nựng nó, tiếng cười không dứt. Tiểu Trạc bưng bát sữa vào, Tiêu Thư Nghi đang ngồi bên cầm lấy. Dì Bẩy xoay mặt lại cười nói: “Để dì đi, dì biết thiếu phu nhân nhà họ Hà con dù có làm mẹ rồi thì tay chân vẫn lóng ngóng.”

Tiêu Thư Nghi mặc bộ sườn xám thêu mây vàng, tóc búi lên, vẻ bề ngoài đúng là phụ nữ đã có chồng, cô nói: “Con đã gả sang nhà họ Hà cũng hơn hai năm rồi, hóa ra dì bẩy vẫn nhớ mấy chuyện hồi con còn nhỏ đó.”

Dì Bẩy cười, cầm chiếc thìa dứt sữa bò cho đứa bé, miệng lẩm nhẩm: “Nào, Tư Hành há mồm to, bà ngoại cho con uống sữa bò nhé.”

Tiêu Thư Nghi tiếp lời: “Nói ra thì cái tên Tư Hành này do anh ba đặt, bảo là gì mà ‘tam tư nhi hậu hành’ (Sau khi suy nghĩ ba lần mới làm), cũng mang ý giống hệt suy nghĩ của dì, đều là để nhắc nhở con.”

Dì Bẩy cầm chiếc khăn tay từ bên hông sườn xám, lau lau giọt sữa bên miệng đứa nhỏ, cười nói: “Tối qua anh ba của con có về, tối nay cũng sẽ ở đây ăn cơm, con cũng đợi ăn xong bữa tối rồi hãy về.”

Tiêu Thư Nghi đáp: “Vâng, vậy con điểm danh món con muốn ăn: Vịt bát bảo. Hay là dì để đầu bếp nhà mình cho con, con đưa về nhà rồi ngày nào cũng được ăn vịt bát bảo chính hiệu.”

Dì bảy cười nói: “Một cô nương gả ra ngoài rồi, là một bát nước đã hắt đi, thành con nhà người ta, giờ còn tính cướp cả đầu bếp nhà chúng tôi.”

Tiêu Thư Nghi cười hì hì: “Cho người con cá không bằng dạy người đánh bắt.” (Cho người ta con cá giải quyết chuyện đôi lúc này nhưng không có tác dụng lâu dài - Tiêu Thư Nghi nếu ăn ở đây chỉ được một bữa nên muốn đưa người đầu bếp về nhà luôn.)

Dì bảy bật cười: “Ai da, còn biết nói vắn về nữa cơ đấy! Sau khi cô tư làm thiếu phu nhân Hà gia thì trưởng thành hơn nhiều đấy nhỉ, con quên chuyện hội Nữ đại trượng phu năm đó rồi hả?”

Tiêu Thư Nghi đỏ mặt, vội vàng cãi lại: “Chẳng phải sau đó Hàng Cảnh đổi thành...” Chưa nói xong cô đã ngừng lại, đến mặt dì bảy cũng hơi đỏ sắc, hai người đều buồn hẫng đi. Đứa bé trên sô pha đang bị bỏ không biết nói những gì, một lúc lâu sau Tiêu Thư Nghi mới nói tiếp: “Tính ra thì, em Lâm cũng đi hơn hai năm rồi.”

Dì bảy lại đáp: “Thôi đừng nhắc chuyện này nữa, để anh ba con nghe thấy thì không biết sẽ buồn tới mức nào.” Bà vỗ nhẹ đứa bé, thở dài một cái. Bé trai bảy tám tháng uống sữa xong nên rất thỏa mãn, túm lấy ngón tay dì bảy lắc lắc.

Bỗng nghe tiếng bước chân từ trên lầu truyền xuống, Tiểu Trạc nói: “Tam thiếu gia xuống rồi.”

Tiêu Thư Nghi bèn đứng dậy từ sô pha nhìn Tiêu Bắc Thần đi từ trên lầu xuống. Dì bảy thấy hấn ăn mặc chỉnh tề, có vẻ như sắp đi ra ngoài, bèn hỏi: “Con định đi Hoa Thịnh châu?”

Hấn đáp: “Tối nay Hứa Tử Tuấn mời đến quán Hồng Hưng, không đi không được.” Hấn thấy Tiêu Thư Nghi thì cười nói: “Sao lại chạy tới đây? Vợ chồng cãi nhau à?”

Tiêu Thư Nghi bĩu môi, cười: “Có anh ba ở đây, xem anh ta dám!”

Hấn nhìn đứa bé đang vẫy tay miệng ê a trên sô pha, bèn đi qua nắm lấy bàn tay nho nhỏ, đùa một hồi khiến bé cười khanh khách thì mới quay người cười nói với dì bảy: “Nghe nói Trầm Yến Thanh đại ca về Bắc Tân cũng được hai tháng rồi, con còn không biết.”

Dì bảy nghe xong vội nói: “Vậy con mau đi thăm, dù gì người ta cũng là ân nhân cứu mạng của con, hai tiếng ‘đại ca’ này đâu có thể chỉ gọi cho có.”

Tiêu Bắc Thần cười đáp: “Con đã bảo Quách Thiệu Luân sắp xếp rồi, tối mai sẽ đi.”

Tiêu Thư Nghi liền hỏi: “Không lẽ đó là Trầm Yến Thanh, người mà một năm trước đã cứu lữ đoàn bốn Dĩnh quân và anh ba?”

Dì bảy trả lời: “Đúng, lúc đó quả là nguy hiểm, ai ngờ tên khốn nạn Giang đoàn trưởng kia dám làm phản. Anh ba con và một lữ đoàn bị quân trung ương miền nam ép vào đường cùng, may mà Trầm Yến Thanh đứng giữa hòa giải, cuối cùng đạt được hiệp nghị với chính phủ trung ương, thúc đẩy liên minh nam bắc. Nếu không có anh ta thì lần đó anh ba con sẽ... Trầm Yến Thanh giữ chức gì nhỉ? Thư ký của ngài Terry người Mỹ.”

Tiêu Bắc Thần cười nói: “Trầm đại ca đã nghỉ từ lâu rồi, bây giờ rửa tay gác kiếm, ngày ngày tiêu diêu tự tại.”

Đang nói chuyện thì Tiêu An đi vào báo đã chuẩn bị xong xe, hấn gật đầu rồi đi ra ngoài. Mới đi được vài bước đã thấy hai bên hành lang là hàng hoa nhài, cánh hoa trắng nhỏ như chén rượu, tỏa ra hương thơm ngọt ngào. Hấn đứng ngẩn ở đó một hồi.

Tiêu An đứng bên thấy hấn bất động, gọi liên mấy tiếng mới thấy hấn giật mình. Tiêu Bắc Thần nhắm mắt, không nói một câu đã xoay người đi tiếp, ngồi xe đi cả đường đến quán rượu.

Phòng Hứa Tử Tuấn đặt ở trong cùng, đều là các tướng lĩnh trẻ tuổi của Dĩnh quân, tính cả hấn thì mới ngồi hết nửa cái bàn. Rượu mang lên là rượu hoa điều ấm nóng, Mạc Vỹ Nghị bèn rót rượu cho hấn. Bỗng nghe có giọng nữ nũng nịu: “Ai da, chúng tôi đến muộn rồi, thật là xin lỗi Hứa thiếu gia.”

Cửa phòng mở ra, đi vào là mấy cô gái ăn mặc kiểu tây, mùi nước hoa Pháp phả thẳng vào mặt, người đến nhiều, mùi hương cứ ở trước mũi. Người đi đầu là con gái của Trịnh sư trưởng - Trịnh Phụng Kỳ, mới đi

nước ngoài về, dẫn theo mấy cô tiểu thư cũng mới về nước, cười hi hi đi vào. Hứa Tử Tuấn hớn hở: “Trịnh tiểu thư, cuối cùng cũng đợi được mọi người rồi. Các tiểu thư mà không đến thì hôm nay anh uống rượu có gì vui.”

Trịnh Phụng Kỳ cười cười, môi tô son đỏ tươi, bóng bẩy mềm mại. Cánh tay trắng nõn lộ ra dưới lớp vải ren. Cô dẫn mấy vị tiểu thư kia ngồi xuống, ánh mắt nhìn thấy Tiêu Bắc Thần khiến bản thân cô rụt rè đi ít nhiều. Hắn đang cúi đầu uống rượu. Cô nói với Hứa Tử Tuấn: “Vốn là em sẽ không đến, nếu không phải là anh mời, cộng với mấy tiểu thư đây muốn chiêm ngưỡng vẻ anh tuấn của các tướng lĩnh trẻ tuổi Đinh quân, nên em mới đưa họ tới đây.”

Hứa Tử Tuấn cười đáp: “Chỉ sợ là không phải nể mặt anh, là lý do khác không biết chừng.”

Trịnh Phụng Kỳ tỏ vẻ tức giận: “Anh dám nói xem!” Câu này càng kích Hứa Tử Tuấn nói ra, hắn bèn la to: “Trịnh tiểu thư gọi điện cho tôi còn chỉ đích danh Tiêu tam ca bảo tôi mời, lẽ nào tiểu thư quên rồi?” Cả bàn người đều bật cười, Trịnh Phụng Kỳ sốt ruột, vòng nửa vòng rồi đến đánh Hứa Tử Tuấn. Ngồi bên hắn chính là Tiêu Bắc Thần, mà hắn lại đẩy cô một cái sang bên Tiêu Bắc Thần, cuối cùng Trịnh Phụng Kỳ ngã vào lòng Tiêu thiếu soái. Cô vui mừng, tỏ vẻ xấu hổ ngược lên nhìn hắn, vẻ mặt hắn vẫn bình thản. Cô bật cười, đứng dậy, cũng không quan tâm bao người đang ngồi xem, cô cười nói với Tiêu Bắc Thần: “Đừng uống nhiều như vậy, hại cơ thể.”

Hứa Tử Tuấn cười ha ha: “Tiêu tam ca nghe thấy không? Trịnh tiểu thư lo lắng cho cơ thể anh, anh phải kiềm chế một chút, đừng khiến người ta buồn.”

Trịnh Phụng Kỳ giơ tay đẩy nhẹ một cái lên mặt Hứa Tử Tuấn, cười nói: “Cái mồm này của anh phải dán lại, nếu còn nói nữa em nói cha em dạy dỗ anh.” Mặc Vỹ Nghị đang ngồi uống rượu ở bên, chỉ cười thần nhiên: “Hứa Tử Tuấn, nếu cậu còn không cầm miệng lại thì người chính cậu sợ là không phải Trịnh sư trưởng đâu.”

Mọi người ai cũng cười, không khí trong phòng nóng dần lên. Tiêu Bắc Thần vẫn không nói gì, chỉ rót đầy chén rượu, ngửa mặt uống cạn.

Đêm đó uống rượu đến tận khuya, Tiêu Bắc Thần tự chuốc chính mình đến say mềm, ánh mắt rời rạc. Hắn nằm ngủ luôn trên bàn rượu. Mặc Vỹ Nghị bèn gọi sỹ quan phụ trách Quách Thiệu Luân vào, hắn nói: “Đưa thiếu soái về Hoa Thịnh châu.”

Quách Thiệu Luân dẫn vài binh lính đỡ lấy Tiêu Bắc Thần. Trịnh Phụng Kỳ vội vàng đứng dậy, cười nói: “Tam ca say thế này cần người chăm sóc, tôi theo anh ấy về vậy.”

Quách Thiệu Luân còn đang ngẩn ra thì cô đã khoác lên chiếc áo ren hoa, cười hi hi đi theo.

Xe ô tô chạy về Hoa Thịnh châu rất nhanh, Quách Thiệu Luân sai mấy người lính đưa Tiêu Bắc Thần lên lầu, thấy Trịnh Phụng Kỳ cũng theo lên thì mặt mày nghiêm túc nói: “Xin Trịnh tiểu thư dừng bước, thiếu soái chưa mở lời thì tôi không dám để tiểu thư đi lên.”

Trịnh Phụng Kỳ thấy hắn như vậy thì đành đứng lại, cô ngắt một bông mẫu đơn ở bình hoa bên cạnh, vuốt ve trong lòng bàn tay, cười cười: “Hôm nay đã muộn thế này rồi, tôi cũng không tiện về nhà, đành mượn Hoa Thịnh châu ở một đêm, được không?” Quách Thiệu Luân khó xử, trông Trịnh Phụng Kỳ như vậy hóa ra không dễ giải quyết, mà trời quả là muộn rồi, Trịnh sư trưởng cũng không được đắc tội, hắn đành đáp: “Mời Trịnh tiểu thư tới phòng cho khách nghỉ ngơi.”

Có người hầu đến dẫn cô tới phòng khách, hắn thở phào một hơi, quay đầu đi về phòng bảo vệ. Đêm nay không phải ngày hắn trực nhưng hắn vẫn ở đây.

Tiêu Bắc Thần ngủ thẳng đến nửa đêm, thấy cổ họng khô khốc thì mơ màng tỉnh dậy, với tay sang bên tìm nước thì không ngờ trong cốc cũng không còn chút nước. Hắn khát khô nên đành đứng dậy, nghiêng ngả đi ra ngoài, mới đi đến hành lang để tìm nước thì liếc thấy phòng ngủ chính có ánh sáng hắt ra, có người ở trong. Hắn cảm thấy ngực thắt lại, cái cốc đang cầm trong tay rơi cách xuống đất. Hắn sải bước dài tới đầu cửa, ánh đèn soi sáng, soi rõ cả sự hoảng hốt của hắn. Có người đang đứng nơi đó, tóc dài đen nhánh xõa xuống, cúi đầu giữ sách. Khoảnh khắc đó hắn quên cả việc phải thở, chỉ gọi một tiếng đầy kinh ngạc: “Hàng Cảnh...”

Hết chương 24.

25. Chương 25: Gió Lắng Hương Trần, Vật Đổi Sao Dời

Người đang đứng nghe thấy tiếng hân thì bóng lưng run một cái, quay đầu lại, chưa lên tiếng đã nở nụ cười, trên khuôn mặt trắng trẻo đều là niềm vui: “Anh ba...”

Người xoay mặt lại là Trịnh Phụng Kỳ.

Chỉ trong nháy mắt mà như từ thiên đường rơi xuống địa ngục, Tiêu Bắc Thần cảm thấy máu toàn thân hân đều lạnh hân, tình cảm chôn giấu ở nơi sâu nhất đó cứ tràn ra như thế, không kịp kháng cự, lại thêm một nhát dao đâm vào (tim), hân không thể nào trốn thoát.

Trịnh Phụng Kỳ nhìn Tiêu Bắc Thần đi tới thì cười nói: “Em đi loanh quanh thôi, sau đó đi vào căn phòng này, sao anh cũng tới đây vậy?” Hân nhìn sách trên giá đều bị đung vào bừa bãi, ánh mắt trầm xuống, nói: “Ai cho cô chạm vào mấy thứ này?”

Trịnh Phụng Kỳ nén cười, nghiêng đầu nhìn hân: “Sao em không được đung vào?”

Hân quay đầu lại: “Đi ra!”

Cô ngó người, ngó ngác nhìn bóng lưng thẳng tắp của hân, mặt trở nên trắng bệch, rồi lại chuyển thành xanh, giọng nói cũng bắt đầu chua ngoa: “Anh nói gì?”

Hân quay mạnh người nhìn cô, chiếc đèn trên đỉnh đầu chiếu vào đôi mắt hân, tỏa ra sự lạnh lẽo như dao cắt, hân giận dữ quát: “Ra ngoài cho tôi! Ngay lập tức! Chỗ này cô không xứng mà đứng! Cút! Nghe rõ chưa!”

Cô nghiêng rằng tức giận: “Tiêu Bắc Thần, anh được lắm!” Quay phắt người đẩy cửa đi, ra ngoài làm ầm ĩ một hồi khiến mấy người lính cũng kéo tới. Quách Thiệu Luân phải khuyên can hết lời rồi điều xe đưa cô ta về. Sau đó hân chạy vội lên lầu nhưng lại thấy cửa phòng ngủ chính đã khóa trái, hân chỉ đành đứng ngoài gõ một hồi lâu, bên trong vẫn yên tĩnh, chẳng có lấy một tiếng động. Hân thở dài một hơi, buông thõng tay.

Từ xưa đến nay, đường Đông Lan ở thành Bắc Tân là nơi ở của các cán bộ quan chức và đại gia. Một dãy toàn nhà kiểu tây, lan can chạm trổ hoa văn, cột trụ bằng đá màu trắng ngụy nga. Trầm Yến Thanh chuyển về đây mới được hơn hai tháng, không muốn nói cho ai hay. Hân vốn là thư ký của ngài Terry công sứ* Mỹ, tri thức đầy mình. Ở chiến dịch tại Hạng Bình Khẩu một năm trước, nhờ khả năng ngoại giao tài ba mà xúc tiến được việc liên hợp giữa nam bắc, đổi lấy một khoảng thái bình cho đất nước. Do đó người Nhật không dám có hành động sơ xuất gì, tất nhiên họ cũng rất cảm hận hân.

* Chuyên viên ngoại giao có hàm thấp hơn đại sứ.

Chiều tối hôm nay có người hầu vào báo, bảo là thiếu soái Dinh quân Tiêu Bắc Thần đến. Trầm Yến Thanh vội vàng đứng dậy ra cổng đón. Tiêu Bắc Thần nhìn thấy hân thì bật cười: “Đại ca cũng thật chẳng nề mặt gì, chuyển đến đây lâu thế rồi còn không báo em một tiếng.”

Trầm Yến Thanh ở nước ngoài từ nhỏ, hiện đã hơn ba mươi tuổi. Cả người phong độ ngời ngời, nho nhã tuấn tú, hân thấy Tiêu Bắc Thần vừa tới thì non nửa đường Đông Lan đều được canh gác, binh lính tăng cường, bèn cười nói: “Vốn muốn đến thành Bắc Tân nghỉ ngơi một hồi mà cậu xem, cậu vừa biết tin là anh chẳng còn được yên thân nữa, ít nhất thì hàng xóm ở đây thế nào cũng chửi anh chết.”

Hân đưa Tiêu Bắc Thần vào phòng khách. Trên cái cổng vòm khắc hoa màu trắng ngà ở phòng khách có treo mảnh thủy tinh, từng chuỗi hạt rủ xuống, chạm mặt tẩm tẩm. Trong phòng cũng được trang trí theo phong cách phương tây, sô pha vải hoa. Trên cái giá bên cạnh có bày một bình hoa Cảnh Thái Lam, cảm mấy cành tường vi trắng như tuyết.

Tiêu Bắc Thần ngồi xuống, mới hàn huyền cùng Trầm Yến Thanh được mấy câu thì người hầu nữ mang trà lên. Trà đựng trong bộ chén men xanh, rất hợp với trà Bích Loa Xuân, tạo nên một màu thanh nhã tươi mới. Tiêu Bắc Thần cười nói: “Đại ca thật có mắt nhìn.” Trầm Yến Thanh nhìn sang người hầu, bà nói: “Đây là do phu nhân chọn ạ.”

Trầm Yến Thanh chỉ cười nhẹ: “Thím Trương, thím lui xuống làm việc đi.” Thím Trương bèn im miệng, mới lui xuống thì chợt có một đứa bé trai tầm tám chín tuổi chạy vào từ bên ngoài chiếc màn hạt thủy tinh. Cậu đi đôi giày da nhỏ, âu phục kiểu tây, hoảng hốt định trốn đằng sau chiếc sô pha. Trầm Yến Thanh bèn nói: “Tiểu Khác, thấy chú mà không chào một tiếng hả? Sao lại không lễ phép như thế?” Tiểu Khác nằm bẹp xuống dưới gầm sô pha, đôi mắt to đen nhánh mở to như quả nho, nhìn Tiêu Bắc Thần: “Chú, chú đừng lên tiếng nhé, mẹ bắt cháu uống thuốc, cháu không uống đâu.”

Tiêu Bắc Thần bật cười khê, bỗng nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền tới, có một giọng nói vang lên từ sau bức màn thủy tinh, nhẹ nhàng, dịu dịu như trong mơ, khiến trái tim bất giác mềm hẳn đi: “Thím Trương, thím thấy Tiểu Khác đâu không?”

Cả người hần chợt cứng đờ, lồng ngực tắc nghẹn, nghe tiếng Trầm Yến Thanh cười nói với bên ngoài: “Em còn không đến bắt nó đi này, tiểu quỷ đang trốn trong đây.” Tiếng bước chân đó bèn đến gần, càng ngày càng gần, đằng sau màn thủy tinh xuất hiện một bóng người. Tiếp đó, những ngón tay thon nhỏ vén tấm màn lên.

Nháy mắt đó, cả người hần như bị sấm sét đánh trúng, trở nên đờ đẫn.

Cô vén màn rồi xuất hiện trước mắt hần, khuôn mặt xinh đẹp đó vẫn không hề thay đổi. Váy màu xanh như màu bầu trời sau mưa, trên váy có thêu hình hoa lan nhã nhặn, càng tôn lên vẻ đẹp của cô. Tóc dài đen nhánh, đôi mắt sáng ngời. Trên môi đang nở nụ cười dịu dàng đến thuần khiết.

Lâm Hàng Cảnh nhìn thoáng qua phòng khách, thấy hần thì mặt cô lập tức trở nên trắng bệch. Cô quay người định đi ra ngoài. Trong lòng hần đang rất xúc động, hần bèn đứng bật dậy. Có tiếng gọi của cậu bé vang lên từ sau lưng hần: “Mẹ, mẹ, đừng đi, mẹ đừng đi.” Mấy tiếng này như nước đá ập xuống, hần cứng người như tượng đá.

Trầm Khác chín tuổi thò đầu ra từ sau sô pha, chạy vụt tới, kéo tay cô: “Mẹ, mẹ, con uống thuốc là được chứ? Mẹ đừng giận.”

Cô bị Trầm Khác kéo tay, đi không được mà ở cũng không xong, tuy vậy cô vẫn quay lưng lại kéo Trầm Khác đến trước mặt mình, cúi đầu nói nhỏ một câu khiến cậu bé ngoan ngoãn thò đầu ra nhìn cha: “Cha, mẹ bảo cha qua đây.”

Trầm Yến Thanh hơi ngẩn người, quay sang nói với Tiêu Bắc Thần: “Anh đi một lát.” Hần thấy mặt Tiêu Bắc Thần nhợt nhạt thì không khỏi ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì thêm mà đi đến chỗ Lâm Hàng Cảnh. Cô cúi đầu dẫn Tiểu Khác ra ngoài, Trầm Yến Thanh cũng đi theo.

Rèm hạt thủy tinh này còn đựng đưa.

Trà Bích Loa Xuân trong chén men xanh lặng lẽ lắng xuống đáy chén, nhưng cách một màn hơi nước, màu xanh biêng biếc ấy trở nên nhạt hơn trong mắt hần.

Bữa tối vẫn là ăn ở nhà Trầm Yến Thanh. Bàn ăn dài kiểu tây, ghế dựa sơn vàng, đèn trần xanh nhạt. Người hầu đưa thức ăn lên, Trầm Yến Thanh vui vẻ cười, lấy bình rượu vang Cabernet Sauvignon trên giá để rượu, đặt lên trên bàn rồi nói: “Lâu lắm rồi mới gặp, tối nay chúng ta không say không về.”

Chai Cabernet Sauvignon này là rượu mạnh, đổ vào ly để cao, rượu đỏ như ráng chiều. Tiêu Bắc Thần trầm ngâm, hần nhìn chỗ rượu đó. Trầm Yến Thanh quay sang nói với thím Trương: “Gọi phu nhân và thiếu gia qua đây, bảo là khách này không phải người ngoài, bọn họ không cần tránh.”

Vị thím Trương hơi ngạc nhiên, nhìn Trầm Yến Thanh một lát rồi mới nở nụ cười mang đầy ý sâu xa: “Vâng, tôi đi gọi phu nhân đến.”

Tiêu Bắc Thần cười: “Đại ca kết hôn từ lúc nào thế?”

Trầm Yến Thanh đáp: “Cũng mới hơn nửa năm thôi, cậu biết đấy Khác nó không được khỏe, có mẹ mới cũng như có người chăm sóc nó chu đáo.” Hấn đang nói thì Trầm Khác đã chạy từ ngoài vào phòng ăn, bổ nhào vào lòng Trầm Yến Thanh, ngẩng đầu lên cười hì hì: “Cha, hôm nay mẹ dạy con ba bài thơ, con thuộc hết cả rồi.”

Lúc cô đi vào khuôn mặt đầy vẻ dịu dàng, Trầm Khác đến kéo tay cô, nhõng nhẽo: “Mẹ phải thưởng con kem, ăn kem ăn kem!”

Cô lau mồ hôi trên mặt cậu: “Vừa uống thuốc xong, không ăn kem được. Con uống nước cam đi.”

Trầm Yến Thanh cười nói: “Em lại chiều nó.”

Cô cười nhẹ, kéo Trầm Khác đến ngồi cạnh Trầm Yến Thanh. Hấn giới thiệu với cô: “Đây là tam đệ của anh - Tiêu Bắc Thần, thiếu soái Dĩnh quân. 24 tỉnh phía bắc này đều là của nhà họ Tiêu.”

Cô nhìn sang Tiêu Bắc Thần, cười cười, chào lịch sự: “Tiêu thiếu soái, hân hạnh được gặp anh.”

Hết chương 25.

26. Chương 26: Nước Chảy Theo Xuân Khuất

Mây trôi cùng với ai

Tiêu Bắc Thần ngẩng đầu lên nhìn Lâm Hàng Cảnh, ánh mắt sâu thẳm mà sắc bén đó lộ ra những tia sáng nóng bỏng, như kim châm, khiến người ta không khỏi thấy lạnh. Cô vẫn nhìn thẳng hấn như cũ, lặng lẽ, nụ cười dịu dàng trên môi không đổi, thanh nhã như hoa lan được thêu trên cổ áo màu xanh của cô.

Hấn nhắm mắt, hít sâu vào một hơi rồi cầm lấy chén rượu vang đỏ, uống một hơi cạn sạch, đặt ly không lên bàn, sau đó đứng lên khỏi ghế, nhìn Trầm Yến Thanh nói: “Đại ca, em còn có việc, em về trước.”

Trầm Yến Thanh ngạc nhiên: “Cậu...”

Hấn đã đi ra khỏi cửa, thị vệ đứng bên đi tới đưa chiếc mũ quân đội, hấn lại đứng một lát, quay đầu nhìn, con mắt sáng ngời thấy cô ở bên bàn, lặng lẽ nắm tay nho nhỏ của Trầm Khác, cô đang cúi đầu, khuôn mặt vẫn bình tĩnh như thế. Hấn nghẹn thở, mắt thấy đau đốn, quay người đi khỏi mà không hề quay lại.

Trầm Yến Thanh tiễn Tiêu Bắc Thần, lúc vào nhà nhìn thấy Lâm Hàng Cảnh vẫn còn ngồi trong phòng ăn, Tiểu Khác đã được thím Trương đưa đi rồi. Hấn bèn ngồi xuống, xoay mặt nhìn cô, hấn nói: “Lâm tiểu thư, chuyện tối nay...”

Cô ngẩng đầu lên nhìn hấn, khuôn mặt hơi nhợt nhạt nhưng vẫn gượng cười bình thản: “Chuyện tối nay cảm ơn Trầm tiên sinh giúp đỡ rất nhiều.”

Trầm Yến Thanh biết cô không muốn nói, cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ trầm ngâm: “Cơ thể Tiểu Khác ốm yếu, may mà được em chăm sóc mới hồi phục tốt thế này. Giúp em cũng là điều tôi nên làm. Những chuyện đã qua là việc riêng của Lâm tiểu thư, em không muốn nói tôi sẽ không hỏi nhiều, tôi chỉ sợ... mạo phạm em.”

Cô nhìn về mặt hấn, lòng hơi hoảng hốt, vội đứng lên: “Tôi phải về rồi.”

Hấn thấy cô đứng dậy thì cũng đứng lên cùng lúc: “Trời đã tối như vậy, tôi đánh xe đưa Lâm tiểu thư về.” Cô lắc đầu: “Không phiền Trầm tiên sinh, vừa rồi thím Trương gọi xe hộ tôi, xe đang ở ngoài.”

Hấn cười cười, chợt nói: “Em đi thế này đêm đến Tiểu Khác tỉnh dậy lại làm loạn lên.”

Cô ngẩn người: “Anh nói với nó, nếu nó không ngoan ngoãn ngủ thì mai tôi không tới nữa, nhất định nó sẽ không dám hư.” Trầm Yến Thanh cũng cười, như tự nhủ với chính mình: “Nếu vậy thì tôi chắc chắn sẽ bắt nó ngủ ngoan.”

Cô nhắm mắt, cũng không nói gì rồi rời đi. Thím Trương đi tới từ phòng bên hông, thấy cô đã đi rồi mà Trầm Yến Thanh vẫn ngồi ở phòng ăn, trông hẳn có vẻ buồn bã, thất vọng. Bà bèn cười cười tới nói: “Chúc mừng Trầm tiên sinh.”

Trầm Yến Thanh đáp: “Thím Trương lại nói đùa rồi.”

Thím Trương cười: “Hiếm thấy là Khác thiếu gia lại hợp với Lâm tiểu thư như vậy, ngay lần gặp đầu tiên đã nhìn trúng cô ấy, luôn miệng gọi mẹ. Mới quen có hai tháng mà thiếu gia đã không thể rời Lâm tiểu thư. Người ta nói trẻ con nhìn người rất chuẩn, tôi cũng thấy Trầm tiên sinh và Lâm tiểu thư là một đôi trời sinh, vô cùng hợp nhau. Thấy tình hình tối nay khá tốt, Trầm tiên sinh còn có điều gì phải lo lắng nữa.”

Nếu là trước đây thì Trầm Yến Thanh nhất định sẽ ngắt lời, nhưng tối nay hẳn lại không quở trách, dường như những lời thím Trương nói đã đi vào tim hắn, hắn chỉ nhìn theo hướng cô đã rời đi, trên khuôn mặt ôn hòa nho nhã bèn xuất hiện một nụ cười nhẹ.

Trường tiểu học Đức Hình là trường do nữ tu viện nước Anh mở. Phần lớn học sinh cũng là trẻ mồ côi ở cô nhi viện của nữ tu viện. Những đứa trẻ này ngày nào cũng đeo cặp sách nho nhỏ tới trường. Lâm Hàng Cảnh là giáo viên tiếng Anh ở đây, cô ở trong khu nhà cách trường không xa lắm, đây cũng là đất của nữ tu viện. Mỗi tháng cô còn nhận được tiền lương 65 đồng. Ban ngày cô lên trường dạy học, buổi tối đến nhà họ Trầm làm gia sư cho Trầm Khác, cuộc sống trôi qua bình lặng yên ổn, đây là điều cô mong muốn nhất.

Trưa nay, cô đang ngồi trước cửa sổ trong phòng giáo viên để phê vở ghi thì bỗng có một cánh tay nho nhỏ thò vào từ ngoài cửa sổ, trong tay là một bông nhành nhành màu trắng. Cô buông bút máy xuống, nhón miệng cười, bên má liền xuất hiện hai lúm đồng tiền không sâu lắm, nói nhẹ nhàng: “Các em còn nghịch nữa là cô đi mách với mẹ Thái Thụy Sa đây.”

Cô vừa nói xong thì thấy một hàng đầu nhỏ xuất hiện trước cửa sổ gỗ. Tất cả đều là trẻ em khoảng trên dưới mười tuổi, mặc quần áo vải xanh của cô nhi viện. Đầu cắt bằng, cười hì hì nhìn cô, một đứa mặt tròn xoe trong đám chớp mắt nói: “Chị Lâm, chúng em đi chơi đây.”

Lâm Hàng Cảnh nói: “Gọi cô giáo Lâm.”

Mấy đứa bé cười vui vẻ nhưng tất cả đồng thanh hô: “Chị Lâm.” Cô nhìn đám trẻ mà không giả bộ nghiêm nghị được, chỉ cười nói: “Muốn ra ngoài chơi cũng được, hôm qua thơ cô dạy các em đã thuộc hết chưa?”

“Thuộc hết rồi, thuộc rồi.” Đứa bé trai mặt tròn trả lời trước tiên: “Em còn nhớ câu, ‘Nâng vang đồ, Hoàng đăng đỏ; Khấp thành rờn liễu màu xuân tỏ.’” Cậu cũng chỉ nhớ được có một câu mà đã dẫn đám trẻ xông ra ngoài, tay cầm một chiếc điều màu sắc sặc sỡ, nói với Lâm Hàng Cảnh: “Chị Lâm, chúng ta đi thả điều, đi thả điều đi.”

Chợt nghe “cạch” một tiếng, chiếc bút máy vốn đang ở trên bàn bị cô làm rơi xuống đất, lập tức tách thành hai mảnh. Máy đứa trẻ giật mình, thấy mặt cô nhợt nhạt thì gọi ngập ngừng: “Chị Lâm...” Lâm Hàng Cảnh gượng cười, cô nói: “Cô không thả điều, các em tự đi được không?”

Đám trẻ cũng rất hiểu chuyện, thấy cô như vậy thì ngoan ngoãn cầm điều ra ngoài thả. Phòng giáo viên bỗng chốc yên tĩnh hẳn, cô ngẩn người nhìn chiếc bút gãy làm đôi, trong đầu lại hiện lên hình ảnh con điều to nhiều màu sắc. Đó là tình yêu đầu tiên, là tình yêu thuần khiết nhất của cô, mũi cô cay cay, khóe mắt ẩm ướt.

Một trận gió thổi vào phòng qua cửa sổ đang mở, những tờ giấy Tuyên Thành nhẹ tênh đang đặt trên bàn, không được chặn nên bị gió thổi bay lên cao rồi phân nửa rơi ra ngoài cửa sổ. Cô lấy lại tinh thần, vội vàng đứng dậy rồi bước nhanh ra ngoài cửa. Giấy rơi trên hành lang, đầy khắp lối đi. Cô cúi người xuống nhặt, mới nhặt được một xếp mỏng thì có người đứng trước mặt cô.

Lâm Hàng Cảnh nhìn thấy đôi dày quân đội màu đen, trái tim lập tức đập nhanh, tay bấu chặt vào xếp giấy Tuyên Thành trong lòng. Cố gắng bình tĩnh lại rồi cô mới chậm chậm đứng dậy, lúc ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo chỉ lẳng lặng nhìn người nọ, gật khẽ rồi chào lịch sự: “Tiêu thiếu soái.”

Cánh tay đang cầm xếp giấy như hăng một cái, là hấn đã giơ tay tung xếp giấy trắng bay lên. Giấy Tuyên Thành bay loạn giữa cô và hấn, tán loạn như đất trời xoay chuyển. Đôi mắt hấn ẩn dưới bóng râm do chiếc mũ quân đội nhưng vẫn tỏ ra phần nộ và căm hận, như cắt thẳng vào tim cô, khiến cô hiểu rõ rằng cô đã không còn cơ hội chạy trốn hay giả vờ không quen biết hấn!

Hấn lẳng lặng nhìn cô, vẫn dứt khoát như xưa: “Lâm Hàng Cảnh, tôi chỉ cho em hai lựa chọn, một, em bỏ hấn; hai, tôi làm cho hấn phải rời khỏi em.”

Cô ngược mắt lên nhìn hấn, ánh mắt cô rất bình thản, nhưng là sự quật cường đến bình thản: “Tiêu Bắc Thần, cuối cùng anh muốn thế nào?”

“Tôi muốn thế nào em biết rất rõ!” Hấn nhìn chằm chằm vào cô, nói từng chữ rành mạch: “Tôi muốn có em!”

Trong đôi mắt trong bóng tối của hấn có vẻ mặt bình thản của cô, hình ảnh đó bị bao quanh bởi ánh lửa nóng bỏng. Đó là ánh lửa điên cuồng do chờ đợi và sự mất mát lâu ngày nung nấu thành, nóng tới mức khiến người ta chỉ dám nhìn, không dám đụng vào hấn, sợ sẽ cháy thành tro.

Cô ngoảnh mặt đi, giọng nói nhàn nhạt: “Tôi đã lấy Trầm Yến Thanh, tôi sẽ không bỏ anh ấy.”

Hấn giơ tay túm lấy cằm cô, để cô quay đầu lại nhìn. Cô giật mình, hoảng loạn lùi về sau. Một tay kia của hấn đã giơ ra chặn đằng sau gáy, khiến cô chẳng thể lùi. Hấn nhìn thẳng vào ánh mắt vừa lo sợ trong nháy mắt đó của cô, hấn gần như nói rít từ kẽ răng, căm hận: “Vậy tôi sẽ làm hấn rời khỏi em!”

Cô đang bị hấn giữ chặt nhưng ánh mắt vẫn bình lẳng như mặt nước, toát lên sự lạnh lùng: “Anh luôn miệng gọi anh ta là đại ca, cả thế giới này đều biết một năm trước Trầm Yến Thanh đã cứu mạng anh, vậy mà anh dám làm những chuyện có lỗi với anh ấy? Anh không sợ bị người đời cười nhạo sao?!”

Giọng hấn lạnh như băng: “Đúng vậy, anh ta là đại ca của tôi, là ân nhân cứu mạng của tôi, chỉ cần một câu của anh ấy, tôi có thể hai tay dâng lên bất cứ thứ gì, đến cái mạng này cũng có thể cho, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không nhường em cho bất kỳ ai trên thế giới này! Dù đó là ai! Tôi là người như thế nào thì từ lần đầu tiên gặp tôi chắc em đã biết rõ! Tôi chỉ muốn ——”

Những chữ cuối cùng hấn chưa kịp nói ra thì Lâm Hàng Cảnh đã giãy mạnh một cái, thoát khỏi tay hấn, sau đó bèn giơ tay tát “bốp” lên mặt hấn. Hấn ngớ người, đôi mắt đen trắng rõ ràng của cô vẫn rét lạnh như cũ, như băng như tuyết, lời nói bình bình càng đâm vào lòng khiến người ta đau đớn: “Hôm nay, giờ phút này, tôi nói cho anh biết, từ khoảng khắc anh giết Mục Tử Chính, tôi chỉ còn lại sự căm hận đối với anh. Cả đời này chỉ còn hận thù!”

Hấn đối diện ánh mắt kiên quyết đó, lồng ngực đau đớn đến khó thở. Cô như một ngôi sao trên bầu trời, chỉ có thể ngắm chứ không thể có được, cô nói rõ ràng với hấn: “Tiêu thiếu soái, từ nay về sau nếu anh còn nhớ đến nửa phần ân nghĩa của Trầm Yến Thanh thì xin anh gọi tôi một tiếng Trầm phu nhân, đừng để tôi phải khinh thường anh.”

Cả người hấn dần xụi lơ, bóng râm trên hành lang đổ lên người hấn, tất cả chỉ còn lại bóng đen lạnh nhạt. Giấy Tuyên Thành rơi trên mặt đất cũng toát ra cái lạnh màu trắng. Giữa khung cảnh chán chường đó, dường như có một cái kim rất nhỏ, từ từ đâm loạn vào trái tim hấn. Hấn thấy cô xoay người đi, mà cuối hành lang đó, Trầm Yến Thanh và Trầm Khắc không biết đã đứng từ bao giờ.

Trầm Khắc nhìn thấy cô quay người bèn chạy đến bổ nhào vào lòng cô, nói rõ: “Mẹ, hôm nay cha đưa con đi chơi công viên, xe đang dừng bên ngoài.” Cậu ngừng một lát rồi thò đầu ra khỏi lòng cô, thấy Tiêu Bắc Thần thì cẩn thận hỏi: “Mẹ bận mình với cái chú kia à?”

Cô im lặng, ngẩng đầu nhìn Trầm Yến Thanh, hấn mặc một bộ đồ âu, vẻ mặt cực kỳ thông dong bình thản. Hấn nhìn Tiêu Bắc Thần đang đứng bên đó bèn đi tới, cũng không nói gì nhiều, chỉ giơ tay đặt nhẹ lên vai hấn, gọi một tiếng: “Tam đệ...”

Đôi mắt Tiêu Bắc Thần ẩn chứa đau thương, mà là nỗi đau thương đến hồn bay phách lạc, không cách nào che giấu. Hấn nhìn Trầm Yến Thanh, khuôn mặt anh tuần đó đang thể hiện sự ngỡ ngàng và đành chịu, hấn chỉ nói được một câu: “Trầm Yến Thanh, sao lại là anh...”

Trầm Yến Thanh ngạc nhiên, còn Tiêu Bắc Thần lặng lặng gạt tay hấn khỏi vai, bàn tay lạnh lẽo, đôi mắt ẩn dưới mũ quân đội như dát thêm màn sương mù, chỉ nhìn thấy mờ mờ. Tiêu Bắc Thần đã biết rõ rằng cô hận hấn, hóa ra là hận đến như vậy, căm hận đến tàn nhẫn như vậy. Hấn không nói lời nào, quay người đi. Giày quân đội giẫm lên nền đá, từng bước đều đau, đau như rách gan rách phổi, như giẫm phải đinh, đau đến tận huyết Thái Dương của hấn.

Cô cúi đầu nhìn Trầm Khác ở trong lòng, cô nghe thấy bước chân rời đi của hấn, sau đó rất lâu, rất lâu cô mới chậm chậm quay đầu lại, nhìn đầu kia của hành lang dài đằng đẵng đã không còn bóng dáng hấn, chỉ còn lại dây nho bám trên hành lang, đang nở hoa nhạt màu. Lá cây rụng đưa theo từng trận gió nhẹ, tỏa ra hương thơm bông bênh.

Cô hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Trầm tiên sinh, cảm ơn anh.”

Trầm Yến Thanh thở dài một cái: “Lâm tiểu thư không cần khách sáo, Trầm Yến Thanh tôi tự nhân không phải là quân tử, đồng ý giúp cô cũng do có chút ý định riêng.”

Cô khẽ nhắm mắt, kéo tay Trầm Khác đưa cho hấn, giọng bình lặng: “Trầm tiên sinh, tôi có con trai tên Nam Quy (trở về phương nam), năm nay đã hơn một tuổi, may mà được viện trưởng tu viện Thái Thụy Sa giúp đỡ nên nửa năm trước đã đưa đi Mỹ, được thím của tôi chăm sóc. Hiện tại tôi không còn mong muốn gì nữa, đứa bé đó là tất cả sinh mạng của tôi.”

Trầm Yến Thanh vô cùng ngạc nhiên, hấn hiểu được ý từ chối trong lời cô, nhưng vẫn nhìn cô một cách kinh ngạc, một lúc lâu sau mới hỏi: “Là... Tiêu Nam Quy?”

Ánh mắt cô đơn thuần như nhánh dành dành trắng muốt: “Lâm Nam Quy.”

Hết chương 26.

27. Chương 27: Tìm Nhau Trong Mộng, Tỉnh Dậy Thở Dài

Nháy mắt liền qua một tháng, vừa vào tháng bảy thì thời tiết đã nóng lên hấn. Mới là sáng sớm, người hầu trong biệt thự đã bận rộn, Tiêu An chạy qua chạy lại thu xếp, cũng theo lệ của mấy năm trước, sinh nhật dì bảy không mời khách, chỉ mời một đoàn kịch vào phủ. Vì hai năm trước, cậu năm Tiêu Bắc Vọng và cậu sáu Tiêu Bắc Ý đều được đưa sang Mỹ tới chỗ Tiêu đại soái nên nay chỉ còn đại tiểu thư, nhị tiểu thư cùng tứ tiểu thư đến, cùng ở bên dì bảy. Bà ăn mỳ mừng thọ nhưng trông không hề có tinh thần, bảo đoàn kịch ra về rồi đi cùng mấy cô tiểu thư vào phòng khách nghỉ ngơi. Đánh bài một lúc đã tới buổi trưa, dì bảy nhìn trời, quay đầu lại hỏi đại nha hoàn Tiểu Trạc: “Cậu ba còn chưa đến à?”

Tiểu Trạc bối rối lắc đầu. Dì bảy lại thở dài một cái. Đại tiểu thư Tiêu Thư Tinh thấy bà không vui về gì bèn cười nói: “Nghe nói tháng này cậu ba đều ở đại doanh bắc, đến Hoa Thịnh châu còn chẳng về nữa là. Bận bịu suốt ngày suốt đêm, sắp ngất đến nơi. Dì bảy đừng lo, nói không chừng buổi chiều nó sẽ về đây.”

Thư Ngọc cũng khuyên: “Dì bảy đừng lo quá ạ, cứ đợi thêm một lát.”

Tiêu Thư Nghi thì thở dài, cô nói: “Nếu anh ba không đến thì mấy tiết mục vui đằng sau thôi hoãn cả đi.” Câu này cô nói rất vô tâm, nhưng người nghe lại suy nghĩ nhiều. Dì bảy buồn bã nói: “Nhớ lần sinh nhật hai năm trước, đúng là vui thật. Mọi người tề tựu, cậu ba còn đặc biệt chuẩn bị một chậu hoa lan cho dì, thằng năm thằng sáu cũng đang ở đây... Còn có cả Hàng Cảnhh...” Bà ngừng một lát, viên mắt đỏ lên: “Nhớ tới em Lâm của các con làm dì đau lòng quá, từ nhỏ đã đến ở phủ đại soái chúng ta, lớn lên dưới tay dì. Từng cử chỉ, động tác đều khiến người ta yêu mến, mà nó cũng nhẫn tâm, đã đi là đi lâu đến thế, đến thư từ cũng chẳng gửi, uống công dì... yêu thương nó...”

Dì bảy cầm khăn tay lau nước mắt, ba vị tiểu thư cũng im lặng không nói lời nào. Bỗng nghe tiếng một người hầu chạy nhanh vào phòng khách báo: “Tam thiếu gia đã về.” Dì bảy vừa nghe liền cuống quýt đứng dậy. Vừa mới đứng dậy thì cảm thấy cổ trống không, dây chuyền châu ngọc đã đứt, từng hạt trân châu rơi lả tả xuống đất. Tiểu Trạc vội vàng đi nhặt. Bà không quan tâm, dẫn theo Thư Tinh, Thư Ngọc và Thư Nghi rồi đi ra, ai ngờ nhìn thấy binh lính vây thành đoàn, Hứa Tử Tuấn cùng Mạc Vỹ Nghi đỡ Tiêu Bắc Thần đi vào. Ba người đầy mùi rượu. Mặt dì bảy liền tối sầm, còn chưa nói gì thì Hứa Tử Tuấn đã vội vàng giải thích: “Dì bảy, hôm nay đều tại con, vốn chỉ bảo rằng mọi người đã mệt mỗi liên tiếp mấy ngày nên đi

uống mấy chén mà thôi. Không ngờ Tiêu tam ca nổi hứng, con và Mạc Vỹ Nghi mới không để ý mà anh ấy đã làm mình thành thế này.”

Đi bầy nhìn Tiêu Bắc Thần đầy hơi rượu, đứng còn không vững thì vô cùng tức giận, bực mình mắng: “Hứa Tử Tuấn, nếu sau này cậu còn dám dẫn tam ca nhà chúng tôi ra ngoài uống rượu thì cứ đợi tôi nói với cha cậu đi, chắc chắn sẽ cho cậu một trận nhớ đời. Tiêu An, mấy người còn ngăn ra đó làm gì. Trần châu rơi thì mặc nó, còn không mau đến điu tam thiếu gia lên lầu nghỉ ngơi?”

Tiêu An dẫn mấy người đi nhanh đến đỡ Tiêu Bắc Thần lên lầu, đi bầy đi theo lên. Vào phòng thì đích thân đắp một tầng chăn đệm mềm mại lên người hắn, sờ mặt hắn thấy nóng bừng bừng thì bà nói: “Không biết là uống bao nhiêu rồi, Tiểu Trạc, mau bưng một bát canh giải rượu lên đây.”

Tiểu Trạc vội vã đi pha, Tiêu Thư Nghi đứng bên cạnh không ngừng gọi: “Anh ba, anh ba...”

Hắn mê man, đầu óc như nặng ngàn cân, chỉ cảm thấy lồng ngực như đang bị đốt nóng, lục phủ ngũ tạng cũng cháy rực lửa, làm hắn cực kỳ khó chịu. Dường như bên tai có tiếng vọng liên hồi, là cô đang nói chuyện, là cô đang nói với hắn: tôi lấy chồng rồi; là cô đang nói: giờ phút này, tôi nói cho anh biết, từ khoảng khắc anh giết Mục Tử Chính, tôi chỉ còn lại sự căm hận đối với anh. Cả đời này chỉ còn hận thù! Cô lạnh lùng như vậy, cô cương quyết như thế, hắn không biết cuối cùng mình đợi được gì suốt hai năm ròng rã? Hắn lưu giữ lại tất cả những thứ thuộc về cô. Một mình hắn chờ đợi, một mình hắn bảo vệ, hắn tận mắt thấy cây hoa đào cô đích thân trồng đơm hoa. Đến cuối cùng, cái mà hắn đợi được chính là kết cục này đây.

Cô ngoảnh đầu nhìn dưới tán ô giấy màu hồng, đầu hơi cúi xuống, trên môi có nụ cười nhẹ nhàng, đôi lông mày thanh tú. Lúc cô viết chữ bên cửa sổ, vẽ mặt nghiêm túc và tập trung, đôi hoa tai trên châu cô đeo đúng đưa nhẹ nhàng, cô quay đầu lại, cười dịu dàng với hắn.

Cô đi rồi... Cô đã trở về, cô nói với hắn: Tôi đã lấy chồng... Cô khoét mắt trái tim hắn.

Cảnh hazy còn mà người đã mất, tất cả đều trở thành uống công, chút hy vọng cuối cùng của hắn đã bị cô đốt cháy rụi, cô ép hắn từ bỏ, hóa ra hắn không còn cơ hội nào để giữ cô lại nữa... Đến cơ hội bắt ép cũng không còn... Đời này kiếp này... Sẽ không thể có cô nữa...

Đi bầy nhìn mặt Tiêu Bắc Thần càng ngày càng nhợt nhạt, đau lòng nhưng không biết nên làm thế nào. Đúng lúc này Tiểu Trạc mang canh giải rượu tới, bà bèn bưng lấy bát, dùng thìa nhỏ dứt canh vào miệng hắn. Do bị sức nóng của rượu ảnh hưởng nên môi hắn khô khốc, đau rát, hắn có vẻ vô cùng khó chịu, đến canh giải rượu cũng không mớm vào được. Đi bầy thấy hắn nhắm chặt mắt, mê man nói gì đó nên vội vàng hỏi: “Cậu ba... Nói gì cơ?... Nói to lên chút... Cần gì thì đi bầy đi tìm về cho con...”

Ai ngờ bà vừa nói xong thì Tiêu Bắc Thần gần như hôn mê trên giường lại lắc đầu, miệng nở nụ cười lạnh lẽo, giọng nói có sự hối hận, có bi thương, có tuyệt vọng, hắn lẩm bẩm: “... Cô ấy sẽ không về... Sau này cô ấy sẽ không trở lại nữa... Cho dù con có đợi đến bao giờ... Cô ấy cũng sẽ không về...”

Tiêu Thư Nghi đứng bên vừa nghe tới đây thì trong lòng đã rõ cả, cuối cùng không kiềm chế được mà lấy khăn che miệng, nước mắt do áy náy không ngừng tuôn ra, cô nghẹn ngào: “Đi bầy, đi xem, anh ba như thế này thì phải làm sao mới được?”

Suy nghĩ của hắn không còn rõ ràng, dạ dày thì đau đớn như thiêu như đốt, hắn chậm chậm nói ra cái tên đó, cái tên khảm trong tim hắn, nói nhỏ nhỏ như đang mê sảng. Đi bầy bưng bát canh giải rượu, mới đó mà hai mắt đã ứng hồng, nhìn Tiêu Bắc Thần đang mê man, bà thở dài, vừa khóc vừa nói: “Cái thằng bé này sao mà vẫn chưa từ bỏ thế!”

Ngày hôm sau đến rất nhanh, dù là ban ngày nhưng trong nhà vẫn bật những ngọn đèn nhỏ màu xanh nhạt. Tiêu Bắc Thần dậy rất muộn, đi vào nhà ăn thì thấy đi bầy mặc bộ sườn xám màu lam, cổ áo có nút cài bằng đá quý, bà đang ngồi một mình sờ sờ mấy quân bài, thấy hắn đi vào thì nói với người hầu đứng bên cạnh: “Mau đi lấy cháo trắng với vài món tôi dặn nhà bếp làm lúc sáng, mang lên đây cho tam thiếu gia.”

Người hầu bèn lui xuống lấy đồ ăn, hắn đi đến nhìn bà và quân bài, cười nói: “Để con xem mặt dưới là quân gì.” Hắn sờ lên quân bài lại bị đi bầy đẩy tay ra, ngăn đầu nói với hắn: “Đi đang bói, đừng có quấy, mau đi ăn đi. Hôm qua con uống nhiều rượu như thế sợ là ruột úng cả rồi.”

Dạ dày hắn đúng là đang khó chịu, thấy người hầu bưng lên cháo trắng và vài món đơn giản, không ngờ là có cả măng và thịt viên, trông rất tinh tế. Hắn nhìn mà thấy thèm ăn nên ngồi xuống ăn luôn mấy miếng, dì bầy bèn cười: “Tam thiếu gia ăn uống ngon lành thế có còn nhớ hôm qua là ngày gì không?”

Hắn cười: “Là sinh nhật dì bầy.”

Dì bầy lườm một cái: “May mà con còn nhớ rõ đấy.”

Tiêu Bắc Thần nói: “Con đã đặt riêng cho dì một bức tượng Quan Âm bạch ngọc, hiện vẫn đang trên đường đến đây. Dì còn sốt ruột hơn cả con, vừa gặp đã hỏi tội, con bị oan quá.” Hắn làm dì bầy mỉm cười, bà cũng không bói bài nữa, chỉ nói: “Đúng là mồm mép. Được rồi, coi như con vẫn còn có hiếu. Tối nay dì mời Hà tiểu thư con gái Hà đội trưởng quân đoàn đến tiệm Vân Nam ở Hưng Hòa Viên ăn bữa cơm, con cũng phải đến đó cho dì.”

Hắn bèn cười, trêu chọc: “Dì bầy càng ngày càng thời thượng, không đánh bài với các vị phu nhân nữa mà nay thành ăn cơm với các tiểu thư.”

Dì bầy nhướn mày, cười hỏi: “Cậu ba, đang giả vờ không hiểu với dì à?”

“Có cho con mười lá gan con cũng không dám giả vờ.” Hắn vừa cười vừa nói, đứng dậy trước bàn: “Mấy ngày nay bận quá, con vẫn phải tới đại doanh bắc gặp đại diện mới tới từ phía nam, đúng là không có thời gian rảnh. Dì bầy đi một mình vậy.”

Hắn nói xong thì không đợi bà đáp mà lên lầu thay quần áo luôn. Quách Thiệu Luân và binh lính đã đợi ở ngoài, hắn lên xe và bảo: “Đi đại doanh bắc.”

Quách Thiệu Luân trông có vẻ khó xử, hắn theo Tiêu Bắc Thần đã bao năm nay, ngoài quan hệ cấp trên cấp dưới thì còn có cảm tình bạn bè, hắn do dự một hồi mới nói: “Thiếu soái về Hoa Thịnh châu nghỉ ngơi đi ạ, cả tháng này thiếu soái đều ở đại doanh bắc, việc quân chất như núi cũng đã giải quyết xong cả rồi. Mạc tham mưu trưởng và Hứa lý trưởng cả ngày đều làm việc không ngừng nghỉ, bọn họ sợ thiếu soái lắm rồi.”

Hắn nhìn vẻ mặt khó xử của Quách Thiệu Luân, không nhịn được cười to: “Rồi rồi, làm như tôi là kẻ bóc lột, suốt ngày bắt chẹt các cậu không bằng. Vậy thì về Hoa Thịnh châu.”

Chiếc xe liền lăn bánh đi về hướng Hoa Thịnh châu. Lúc này đang là giữa trưa, đúng lúc ngôi trường tiểu học trên con đường này tan học. Trên đường đầy học sinh đeo ba lô nhỏ, tay cầm bàn tính, đuổi nhau chơi đùa. Quách Thiệu Luân nói với lái xe bên cạnh: “Đi chậm thôi.” Chiếc xe liền đi chậm lại.

Cảnh bên đường phản lên cửa sổ xe, có cả người đi đường. Tất cả đều rất rõ ràng, cô mặc bộ váy liền cổ đứng màu tối, tóc dài đen nhánh đã buộc lên, gọn gàng đằng sau lưng, Cô đang dẫn Trầm Khác vừa mới tan học đi về. Đứa bé lại chạy nhảy không ngừng, giữa đầu lên không biết nói gì với cô mà lúc xe đi ngang qua có thể nhìn thấy cô chăm chú nghe cậu bé nói, bên môi có một nụ cười dịu dàng.

Xe đi qua, chỉ trong giây lát bóng dáng cô đã biến mất khỏi cửa sổ, như bị một trận gió thổi bay đi, không thể nào giữ lại, không thể nào tìm lại được... Chỉ còn lại một nỗi đau đớn trống rỗng. Từ nay về sau không ngừng dày vò trái tim hắn cả ngày lẫn đêm...

Xe đã chạy qua con đường đó, Quách Thiệu Luân ngồi ở ghế trước do dự một lát rồi quay đầu nhìn Tiêu Bắc Thần, không ngờ thấy hắn đang yên lặng dựa đầu bên cửa sổ xe, mắt nhắm, trông như đang ngủ.

Quách Thiệu Luân cũng không dám nói gì nhiều, chỉ quay đầu đi.

Hết chương 27.

Mình không giữ được tiến độ 1ch/ tuần nên vẫn sẽ để màu nâu vậy

28. Chương 28: Hải Đường Vẫn Như Cũ

Tháng chín, lại là lúc mưa thu rả rích. Chạng vạng hôm nay, không khí lạnh dần, mưa rét lạnh rơi trên lá chuối vang tiếng lộp độp. Một cây phong trong vườn ở Hoa Thịnh châu được nước mưa làm tăng thêm chút sắc đỏ. Mưa rơi trên cửa sổ thành những vệt nước dài, toát ra cái lạnh.

Tiêu Bắc Thần vừa mới về từ bên ngoài, đại a hoàn Vân Nghi đi tới giúp hắn cởi áo mưa. Trông sắc mặt hắn khá tốt nên cô chần chờ một lát rồi nói: “Tam thiếu gia, có người tìm người, em để người đó đợi trong phòng khách, đã đợi cả buổi chiều rồi.”

Hắn nhìn về mặt Vân Nghi, hơi ngẩn ra, sau lại bật cười: “Chẳng qua cũng để đám Hứa Tử Tuấn nhõn nhõn mấy ngày, còn chưa làm gì mà, lẽ nào Dư lão tiên sinh đã đến gõ cửa rồi?”

Vân Nghi cười nhẹ, nói: “Tam thiếu gia cứ đi vào phòng khách xem sẽ biết.”

Hắn thấy Vân Nghi chỉ nói lấp lửng, cũng không hỏi nhiều nữa, xoay người đi vào phòng khách. Cửa phòng khách được khép hờ, hắn giơ tay ra đẩy, cánh cửa đó bèn mở ra trước mắt.

Cô mặc bộ váy màu tím nhạt, trên cổ có thêu hoa thanh nhã, đang đứng trước cửa sổ sát đất. Nghe thấy tiếng cửa mở, vào khoảnh khắc đó cô khẽ quay đầu lại, tóc dài buộc đằng sau lưng mượt như tơ, đôi mắt đen trắng rõ ràng như hai cái hồ sâu chứa nước trong suốt.

Bốn mắt nhìn nhau, hắn lẳng lặng nhìn cô một hồi rồi quay đầu đi, cũng không hề đi vào phòng, chỉ dựa trên cánh cửa rồi chậm chậm lấy ra một điều thuốc ngậm bên miệng. Sau đó cầm chiếc bật lửa, bật lên, một ngọn lửa màu lam nhảy nhót trong ánh mắt hắn. Hắn hơi cúi đầu xuống châm lửa, nhưng không biết vì sao mà lại bị sặc, ho liên tiếp mấy cái, khói thuốc nhạt nhòa tản ra giữa không trung, ánh lửa từ chiếc bật lửa cũng tắt ngúm.

Hắn cảm thấy hơi bức mình, vung tay ném cả bật lửa và điều thuốc ra ngoài, sau vẫn trầm mặc. Mưa bên ngoài rơi tí tách trên cửa sổ trở thành âm thanh duy nhất trong phòng. Cuối cùng hắn cũng mở miệng: “Trầm Yên Thành gặp chuyện gì sao?”

Lâm Hàng Cảnh biết hắn thâm trầm, cũng không cần thiết phải nói vòng vo làm gì. Lòng cô đã rối bời, không thể cứ kéo dài mãi thế này nên cô nói thẳng: “Có người bắt cóc anh ấy, đối phương chỉ để lại một tấm thẻ, bên trên có khắc chữ Hiêu, là người bang Long Hiêu.”

Tiêu Bắc Thần vẫn đang dựa ở khung cửa, trong ánh mắt sâu sắc của hắn bỗng lóe lên một ánh sáng mà người khác khó mà nhìn thấy, tia sáng nhanh chóng chìm vào đáy mắt để lại con người như bình thường. Hắn chỉ hỏi một câu: “ Bao lâu rồi?”

“Sáu ngày.”

Hắn bật cười, bên môi là nụ cười chế giễu: “Em Lâm đúng là nhện giỏi thật, sáu ngày rồi em mới tìm đến tôi, em thế này là muốn anh ta chết hay là sống?”

Lâm Hàng Cảnh trầm mặc một lúc lâu mới đáp: “Tôi biết hiện giờ anh ấy vẫn còn sống. Nhưng nếu anh không cứu thì anh ta đúng là không thể sống nổi.”

Hắn quay đầu sang nhìn cô, đôi mắt đỏ đen nhánh như mực, giọng nói đều là sự lạnh lẽo, còn rét lạnh hơn mấy phần so với mưa gió mùa thu ngoài kia, hắn nói: “Vì sao tôi phải giúp anh ta?”

Ngón tay Lâm Hàng Cảnh cứng đờ, buột miệng: “Anh ấy từng cứu mạng anh.”

Tiêu Bắc Thần cười cười: “Cũng cướp đi người tôi yêu nhất!”

Cô bị câu nói này của hắn làm nghẹn họng, ngực thắt lại, không thể chịu đựng được nữa. Ánh mắt của hắn nóng bỏng, sau khi quét qua mặt cô thì lại từ từ chuyển sang cửa sổ, lẳng lặng nhìn cảnh bên ngoài. Hoa hải đường bên ngoài đang nở rất đẹp, phiến lá được mưa rửa sạch càng thêm màu xanh biếc.

Đau đớn đứt ruột gan,

Nỗi lòng buồn bã,

Tháng năm tan tác

Xuân như cũ,

Người hao gầy

Còn cô chẳng hề hay biết.

Ánh mắt hắn phản chiếu mưa gió mùa thu điều hiu, chỉ nói: “Có phải tôi cứu anh ta thì ân tình giữa tôi và anh ta liền hết? Tôi sẽ không nợ anh ta cái gì nữa? Tôi sẽ không cần kiêng kị gì nữa?”

Cô vừa nghe liền hiểu ý trong lời nói của hắn, lòng bàn tay cô rịn ra một lớp mồ hôi mỏng. Hắn đã không còn kiên nhẫn nữa, nói thẳng ra, rất rõ ràng: “Em nên biết tôi cần gì! Lấy thân em đổi lấy mạng anh ta!”

Lâm Hàng Cảnh nói: “Năm đó lúc Trầm Yến Thanh cứu anh chỉ mang một tấm lòng tốt đẹp, không hề có nhiều điều kiện như thế này.”

Hắn cười hờ hững, nhìn mưa trên cửa sổ sát đất, ánh nhìn xa xăm: “Tôi cũng chẳng phải chính nhân quân tử gì cả! Tất nhiên muốn gì thì sẽ đoạt lấy, cần gì phải dong dài. Nếu em đồng ý thì tôi sẽ cứu anh ta từ trong tay bang Long Hiêu. Nếu em không đồng ý thì đi đi.”

Mưa bên ngoài nhỏ dần, cửa sổ sát đất ám một lớp hơi nước mỏng manh. Trên cửa sổ có bóng của cô, hắn duỗi tay chạm nhẹ lên lớp thủy tinh đó, dưới ngón tay là cái lạnh như băng. Sau mấy giây dài đằng đẳng như thời gian ngừng trôi, cô quay người, không ngờ là bỏ đi. Trong ánh mắt đen nhánh của hắn chỉ có lại cái lạnh âm trầm như rừng rậm.

Trong lòng là sự tức giận bùng bùng không thể đè nén.

Lâm Hàng Cảnh còn chưa đi được mấy bước thì bả vai đã phát đau. Hắn túm lấy vai cô, kéo lại. Ánh mắt hắn đáng sợ và lạnh lùng, trừng trừng nhìn thẳng vào sâu trong mắt cô: “Lâm Hàng Cảnh! Cuối cùng em có hiểu không hả! Chỉ có tôi mới cứu được anh ta! Nếu em không đồng ý với tôi thì Trầm Yến Thanh sẽ chết! Chẳng phải em luôn miệng nói mình là Trầm phu nhân hay sao?! Em muốn nhìn anh ta chết?!”

Lâm Hàng Cảnh lặng lẽ nhìn hắn, miệng cười chế giễu: “Tiêu thiếu soái, hóa ra anh còn nhớ tôi là Trầm phu nhân!”

Hắn biết cô cố tình khiêu khích hắn, nhưng hắn không quan tâm, ánh mắt mênh mông như biển, giọng hắn trầm xuống: “Tôi không quan tâm em là Trầm phu nhân, Trương phu nhân hay là Vương phu nhân, tôi chỉ biết em là Lâm Hàng Cảnh. Em muốn tôi cứu Trầm Yến Thanh thì em nhất định phải đồng ý điều kiện của tôi!” Hắn dùng sức túm đầu vai cô, trong mắt có sự điên cuồng đã cố gắng đè xuống, lòng bàn tay hắn nóng bừng. Đây là cơ hội của hắn, là cơ hội duy nhất có thể đưa cô trở lại của hắn! Hắn sẽ không - cũng sẽ không từ bỏ dễ dàng!

Cô nhìn hắn rồi chợt nói một tiếng: “Vậy được, tôi đồng ý với anh.”

Tiêu Bắc Thần chờ người, không hề ngờ được rằng câu trả lời của cô lại dễ dàng và trực tiếp đến thế. Niềm vui bất chợt xuất hiện đó gần như khiến hắn không thể hô hấp, hắn không dám tin mà nhìn cô, cổ họng run rẩy: “Hàng Cảnh...”

“Lúc nào? Ở đâu?”

Hắn ngừng hít thở: “Em nói gì?”

Đôi mắt cô vẫn bình yên như trước, cô nhìn hắn đầy thờ ơ, khuôn mặt lại đầy vẻ khinh thường: “Không phải anh nói sao? Bảo tôi dùng bản thân đổi lấy mạng chồng tôi. Tôi đồng ý với anh. Cuối cùng là tôi nào? Anh nói cho tôi hay, rồi tôi hiến thân cho anh, anh đi cứu chồng tôi!”

Sự khinh thường trên mặt cô như con dao sắc bén đâm vào trái tim hắn. Sự tuyệt vọng đến tận cùng đó lan đến mọi góc ngách trong cơ thể hắn, thậm chí hắn còn cảm giác được cô đâm hắn từng nhát cho đến khi cơ thể tê liệt. Cuối cùng, đến cả giọng nói của chính mình cũng đều là hoảng hốt, cô đơn, cứng đờ đến vô cùng: “Lâm Hàng Cảnh, em biết thứ tôi cần không phải là cái này.”

Ngoài cửa sổ là mưa rả rích, cô đứng trước mặt hắn, giọng nói bình thản nhưng còn lạnh thấu xương hơn cả mưa gió: “Những thứ khác anh không xứng!”

Hóa ra cô ghê tởm hắn đến thế!

Hắn nhìn chăm chú lên khuôn mặt cô, trái tim trong lồng ngực đập thành thịch thịch thịch, hô hấp dần nặng nề, ánh mắt dần trầm xuống, như có hai ngọn lửa chợt nhen nhúm. Trước ánh nhìn nóng rực của hắn, cô cảm thấy hơi sợ hãi, không khỏi lùi về sau một bước. Hắn chợt cau mày, kéo cô lại, chỉ bực không thể đập tan sự lạnh lùng của cô. Lâm Hàng Cảnh buột miệng thốt lên theo bản năng: “Tiêu Bắc Thần! Anh đừng có ép tôi!”

Hắn nhìn thấy sự sợ hãi trong một khoảnh khắc đó của cô, không nhịn được cười: “Sợ cái gì? Cũng không phải lần đầu tiên! Nếu em đã muốn dùng cách này để thỏa mãn rồi thì tôi cũng đồng ý với em vậy. Không phải em hỏi là khi nào ở đâu sao? Tôi đây nói cho em...”

Cô hoảng sợ, mà những giây dựa và phản kháng của cô chẳng là gì đối với hắn, một tay hắn vẫn cố chấp túm vai cô, một tay còn lại giữ lấy gáy cô, ánh mắt trong trẻo đó ép sát vào mắt cô, như lóe ra tia điện.

“Bây giờ! Ở đây! Giờ này phút này! Tôi muốn em!”

Mặt cô trắng bệch, không ngờ hắn lại nói ra những lời này thật. Giây phút đó cô sợ hãi, hai tay đẩy trên ngực hắn, ngón tay bắt đầu run rẩy như không còn chút sức lực nào. Hắn cau mày nhìn cô, cuối cùng đôi mắt đó cũng toát lên chút chế giễu, hắn cười nói: “Sao? Vừa rồi em bảo muốn hiến thân cho tôi, nhanh vậy đã lật lọng? Không phải em nói những thứ khác tôi không xứng à? Vậy thứ tôi có thể lấy thì có bao nhiêu tôi lấy hết!”

Hắn vừa nói xong thì lập tức cúi đầu định hôn cô. Cô hét lên một tiếng, hai tay để ở trước ngực hắn, đầu nghiêng đi. Giọng nói cô có chút hoảng loạn, là lời cảnh cáo của cô: “Tiêu Bắc Thần, tôi đã là vợ của Trần Yến Thanh rồi. Tôi... Tôi và Trần Yến Thanh... Chúng tôi đã...”

Tóc dài vốn buộc lên của cô bỗng xõa xuống, là do hắn tháo cái kẹp bướm của cô. Tóc đen dài như thác nước xen qua kẽ tay hắn buông xuống. Sự tiếp xúc mềm mại đó cùng với giọt nước mắt từ khóe mắt cô rơi vào lòng bàn tay hắn vào cái đêm cô và hắn từng thân mật nhất, là sự ấm áp không thể nào quên, khảm sâu vào xương cốt.

29. Chương 29: Trời Cho Mùa Thu U Buồn

Hắn nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong như làn nước mùa thu của cô, môi hắn cong lên, hắn cười nhẹ, nói nhỏ: “Lẽ nào em tưởng tôi để ý đến chuyện đó?” Hắn ngừng một lát, ánh mắt đen thẫm lóe lên một tia sáng, cúi đầu xuống nói thầm bên tai cô: “Vậy tôi nói cho em hay, không sao cả, tôi chẳng để ý chút nào!”

Mặt cô trắng nhợt, trong mắt vẫn là sự quật cường: “Tiêu Bắc Thần, loài súc sinh còn biết báo ơn, vậy mà anh lại trơ tráo như thế này! Hôm nay nếu anh chạm vào tôi dù chỉ một chút thì anh không phải là người, chẳng khác gì đám lưu manh thô phỉ ngoài kia cả! Cả đời này cũng đừng mong tôi coi trọng anh!”

Thân thể hắn hơi cứng lại, mấy câu nói đâm thẳng vào tim hắn, nhưng hắn vẫn không cam lòng. Sự lạnh lùng, sự dứt khoát của cô làm hắn sốt ruột đến cực điểm, hắn tức giận quát: “Tùy em! Em trong trắng, em đứng ở trên cao, em muốn coi tôi thế nào thì mặc kệ! Không liên quan gì tới tôi!” Hắn chỉ túm chặt lấy cô, vội vàng cúi đầu xuống hôn lên môi cô, nhưng một lần nữa lại ngừng động tác trước ánh mắt lạnh lẽo đó. Khuôn mặt cô nhợt nhạt, còn đôi mắt bắn ra những tia điện rét lạnh, có sự ghét bỏ vô tận, nó khiến máu toàn thân hắn như đông đặc lại, dần dần trở nên lạnh buốt.

Hắn bị ánh mắt đó làm đông cứng tại chỗ.

Hắn quá hiểu cái tính này của cô. Sự quật cường, sự cố chấp của cô, cô trông yếu đuối nhưng rất cứng cỏi, hậu quả của việc ép buộc cô chỉ là thù hận nối tiếp thù hận. Cô sẽ không bao giờ có cái ngày thỏa hiệp, và

hắn vĩnh viễn cũng chẳng làm gì được cô!

Tiêu Bắc Thần nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, con ngươi đen nhánh hiện ý châm chọc và cả cái lạnh, ngón tay hắn khẽ buông, thả cô ra. Hắn cười khẩy, trong giọng nói bình thản đó mang theo vài phần lạnh nhạt: “Lâm Hằng Cảnh, hôm nay tôi bỏ qua cho em. Nhưng em hãy nhớ, Trần Yến Thanh chết hay sống đều do một ý nghĩ của em, em tự suy tính cho kỹ!”

Cô không nói câu nào, quay người bước ra khỏi phòng.

Hắn đứng thẳng tắp ở đó, nhìn cô ra đi, trong cơ thể liền xuất hiện một nỗi đau đớn vì trống rỗng. Tiếng mưa bên ngoài tạt vào cửa sổ, vang tiếng tí tách. Ngoài âm thanh đó thì tất cả đều tĩnh lặng, đến ngay cả cái bóng của hắn trên mặt đất cũng tịch mịch đến khổ sở...

Khoảng một phút sau đó, cửa phòng khách vẫn khép hờ như trước, đại a hoàn Vân Nghi cẩn thận đi vào, chỉ định nhìn qua phòng khách một cái, không ngờ nghe thấy tiếng Tiêu Bắc Thần nói, cực kỳ hồ hững: “Đi gọi điện thoại gọi Mạc tham mưu trưởng đến gặp tôi.”

Mạc tham mưu trưởng đến Hoa Thịnh châu mới biết chuyện Trần Yến Thanh bị bang Long Hiêu bắt cóc. Tâm trạng hắn trùng xuống, ai mà không biết kẻ đứng đầu bang này là ông chủ Hồng Phúc Sinh của câu lạc bộ Thái Hằng, dựa vào thế lực tô giới Anh, là một người kiếm lợi từ cả giới quân sự và giới tài chính. Đảo Tân Bình chính là hang ổ của ông ta. Bình thường Dĩnh quân và ông chủ Hồng này như nước sông không phạm nước giếng, vậy mà giờ đây lại có một làn nước bị vẩn đục với nhau. Mạc Vỹ Nghi trầm ngâm một lát mới nói: “Thiếu soái, cướp người từ tay bang Long Hiêu cũng không khác gì lột da hổ cả, chúng ta phải tính kế lâu dài.”

Tiêu Bắc Thần cũng hiểu rõ điều này, hắn nói: “Dám bắt người trên đất tôi, lại còn bắt Trần Yến Thanh đại ca tôi, nếu không cho bọn họ nhớ đời thì họ sẽ tưởng quân đội Tiêu gia này dễ chơi.” Hắn ngừng một lát, lại nói: “Tất cả hàng ăn, vũ trường, club, hộp đêm... chỉ cần đứng tên của Hồng Phúc Sinh thì phải tìm tận gốc, đóng cửa hết cho tôi!”

Mạc Vỹ Nghi bèn cười đáp: “Chuyện tìm gốc rễ này nên phái Hứa Tử Tuấn đi làm, đảm bảo không cần đến một buổi tối đã đóng cửa hết số đó cho anh.”

Tiêu Bắc Thần có dự định sẵn trong lòng, hắn nói: “Tối mai có chuyến tàu đi đến trạm tàu hỏa phía nam đảo Tân Bình, bảo Thiệu Chấn Bằng chặn lại, trên tàu đó chắc chắn vận chuyển không ít thuốc phiện, tất cả đều tịch thu hết!”

Mạc Vỹ Nghi hoảng hốt, bật cười: “Đó là cái mạng của Hồng Phúc Sinh.”

Tiêu Bắc Thần hừ một tiếng: “Hồng Phúc Sinh buôn bán thuốc phiện ngay trước mắt tôi đã nhiều năm như vậy, hắn còn tưởng tôi không biết. Tôi nể mặt mũi hắn, hắn lại không biết chừng mực, nay còn dám làm phản lại tôi thế này. Tôi đây chặt đứt đường sống của hắn ta!” Hắn nghĩ nghĩ lại nói: “Lấy tên tôi, đi gửi lời mời đến Hồng Phúc Sinh, bảo vài ngày nữa tôi sẽ mang quà lớn đến thăm hắn ta.”

Mạc Vỹ Nghi hơi ngạc nhiên: “Thiếu gia đi chuyến này... Sợ là nguy hiểm...”

Tiêu Bắc Thần cười nói: “Hồng Phúc Sinh hắn lấy đầu ra gan to thế! Hơn nữa nếu muốn Trần Yến Thanh không mất một sợi tóc nào thì lần đi đảo Tân Bình này nếu không là tôi thì không được. Hơn nữa, vẫn bối là tôi đây nếu đã không nể mặt mũi hắn như thế kia thì dù sao cũng phải đích thân đến bồi thường cho hắn.”

Mạc Vỹ Nghi ngẫm nghĩ kỹ càng chuyện này, thấy không còn chỗ nào không ổn, liền yên tâm: “Lần này ông chủ Hồng có lẽ không tính toán kỹ, quên mất hai mươi tư tỉnh phương bắc vẫn thuộc họ Tiêu.”

“Đây gọi là đánh trước xoa dịu sau, đầu tiên phải để bọn họ biết hậu quả nếu đắc tội chúng ta!”

Tiêu Bắc Thần cười khê, khuôn mặt anh tuấn toát lên vẻ kiêu ngạo, hắn lạnh lùng nói: “Hắn chỉ biết câu ‘phép vua thua lệ làng’, tôi nay dạy thêm cho hắn một câu, thế nào gọi là ‘dân không đầu lại được quan, kẻ trộm không thoát nổi binh!’”

Tối đó Lâm Hàng Cảnh không quản mưa gió đi về nhà họ Trầm. Vừa vào cửa đã thấy thím Trương ra đón, mặt mày lo lắng, lo tới mức không ngừng xoa xoa tay. Vừa nhìn thấy cô thì bà như nhìn thấy vị cứu tinh, liền mồm nói: “Lâm tiểu thư, Khác thiếu gia lại phát sốt rồi, giờ đang khóc rồi làm loạn bên trong, không chịu nghe ai dỗ cả. Cô mau mau vào xem.”

Lâm Hàng Cảnh vội vội vàng vàng sải bước lên lầu, vào phòng Trầm Khác thấy mấy người làm đang vây quanh cậu bé. Mặt cậu đỏ bừng bừng, ngồi bệt trên đất, cố gắng đi giày, vừa đi vừa gào khóc gọi bố. Ai cản cậu cậu liền cầm giày của mình đánh lên người đó, tiếp đó là tiếng gào khóc rách cổ họng.

Mũi cô cay cay, nhanh chóng đi tới nói: “Tiểu Khác.”

Trầm Khác vừa nhìn thấy cô liền đứng dậy, dang hai tay ra rồi bỏ nhào vào lòng cô, khóc tới mức khó hô hấp: “Mẹ... Con muốn bố... Con cần bố, mẹ tìm bố về giúp con...”

Cô thấy cậu bé như vậy thì nước mắt cũng không kìm được nữa. Cậu cứ giữ lấy tay cô không chịu buông. Tiếng khóc của trẻ con có thêm vài phần đau thương, làm trái tim cô như thắt lại, làm cô nhớ đến đứa bé tên Lâm Nam Quy cô sinh ra ở tu viện. Đứa nhỏ bé như vậy, chỉ bằng lòng bàn tay, lúc cô ôm vào lòng lần đầu tiên cô cũng có cảm giác thương xót như thế này. Nước mắt rơi xuống như mưa.

Thím Lưu đứng cạnh cũng khóc, bà nói: “Lại là sinh non nữa, phải xem có duyên số gì với con không, không biết có thể sống được không.”

Cô nhớ đến đứa bé hô hấp khó khăn đã tiễn đi nửa năm trước đó, cũng ở trong lòng cô, túm chặt lấy cô như thế này. Cô cọ cọ mặt sát trên khuôn mặt nhỏ xíu của bé, không kìm nổi nước mắt, cô nói gì mà không nhớ xa, không nhớ buông tay. Thím Lưu đến ôm lấy bé, nói như cắt vào tim cô: “Rồi cũng sẽ phải đi, đây là vì Nam Quy, con không thể nhìn nó chết được. Thái Thụy Sa ma ma đã tìm được một bệnh viện tốt ở bên Mỹ, đợi tôi và đứa nhỏ ổn định xong, cửa khẩu kiểm soát bớt ngặt thì con lại sang. Cứu nhi, bỏ tay ra...”

Cô ôm Trầm Khác, nước mắt giàn giụa. Cậu bé chỉ gọi bố, từng tiếng gọi đó như ghim vào tim cô, cô càng thấy đau lòng cho bé, càng đau lòng cô càng đồng ý với tất cả những yêu cầu của bé, đồng ý hết, Nam Quy của cô...

Trầm Khác bỗng đẩy mạnh cô ra, chạy xuống lầu, vừa chạy vừa gọi bố. Lúc này Lâm Hàng Cảnh mới lấy lại tinh thần, vội vàng theo xuống dưới. Cô gọi: “Tiểu Khác...”

Tiểu Khác chạy xuống dưới lầu thì sốt nặng hơn, người nóng bừng, cậu ngã xuống thảm. Cô duỗi tay ôm cậu lên, cậu vừa khóc vừa duỗi tay cầm tay cô, thút tha thút thít: “Mẹ, sau này con... sẽ nghe lời, mẹ tìm bố về được không?”

Trái tim cô đau nhói, vừa khóc vừa nói: “Ừ, tiểu Khác ngoan, cô tìm bố về cho con.”

Cô đã quyết định, cũng coi như gặp ác mộng thêm lần nữa mà thôi. Cô đứng dậy, nói với thím Trương đứng một bên: “Chăm sóc tiểu Khác.” Quay người định đi ra ngoài thì ai ngờ vừa quay mặt liền gặp người, Tiêu Bắc Thần đang đứng ở cửa chính, đằng sau hắn có mấy binh sỹ đeo súng. Ngoài cổng đã được đặt trạm gác. Hắn đang khoác trên người chiếc áo mưa quân đội màu xanh, lặng lẽ đứng ở cửa, đợi cô quay đầu lại.

Lâm Hàng Cảnh nhìn hắn, ánh mắt hắn đen thẫm như màn đêm. Cô nắm chặt tay, cảm thấy trái tim mình nhanh chóng rơi thẳng xuống, như bầu trời và mặt đất bỗng đổi chỗ. Cô thậm chí còn không tin được giọng nói này phát ra từ chính cổ họng mình, giọng cô lạnh băng, chậm chậm nói từng chữ: “Điều kiện của anh là bao lâu? Một ngày, hai ngày, một năm, hai năm, ba năm...”

Tiêu Bắc Thần nhìn cô, con mắt sâu thẳm, hắn đi từng bước tới. Trên áo mưa quân đội vẫn còn vương hạt mưa, giọt mưa rơi xuống thảm nền mềm mại rồi nhanh chóng thấm hết xuống. Hắn đến gần cô, đôi mắt dưới chiếc mũ sáng ngời như ngọn lửa đang bùng cháy, như bắn ra những đốm lửa vậy. Hắn đứng thẳng tắp, nhìn cô, trả lời rành mạch: “Tôi cần em cả đời.”

Cô đã có linh cảm từ trước. Giống như một chiếc lồng được phủ kín mít, cô từng trốn thoát được, nay lại bị bắt trở về. Hóa ra đi vòng vào một hồi cuối cùng vẫn phải trở lại. Bên tai vẫn nghe thấy tiếng gào khóc của tiểu Khác, giọng nói của cô như bị nước mắt làm khăn khăn, toát ra sự đau thương vô hạn. Cô chỉ đáp một tiếng: “Được...” Nước mắt bèn trào ra từ khóe mắt cô...

Hết chương 29.

30. Chương 30

Hắn khép hờ mắt, gắng lờ đi những giọt nước mắt đó, còn lồng ngực hắn thì lại phập phồng mạnh mẽ như vừa được sống lại. Hắn cố gắng kiềm chế, khi mở miệng vẫn là giọng nói bình thản: “VẬY em hãy nhớ lời em nói ngày hôm nay. Giờ em theo tôi.”

Lâm Hàng Cảnh đang khóc vẫn ngẩn ra: “Đi đâu?”

“Đảo Tân Bình, em đã kéo dài sáu ngày rồi, còn lễ mễ nữa thì chúng ta cứ đợi mà nhật xác Trầm Yến Thanh là vừa.” Hắn quay người đi ra phía cửa, Quách Thiệu Luân vừa mới chạy vội từ bên ngoài vào, trên quần áo vũ trang đã ướt đầm vẫn bám đầy những hạt mưa, nghiêm chào Tiêu Bắc Thần rồi mới nói: “Báo cáo thiếu soái, phòng vệ dọc đường đã sắp xếp xong xuôi, rất an toàn. Dinh thự nhà họ Tiêu bên đó cũng đã thông báo rồi, Mạc tham mưu trưởng đã điều đội năm, lúc này đang canh gác ngoài dinh thự ở đảo Tân Bình. Phía tô giới Anh cũng đã lo xong.”

Tiêu Bắc Thần cười nói: “Quả nhiên Mạc tham mưu trưởng làm việc thật thần tốc.”

Bọn họ đối đáp như vậy càng làm Lâm Hàng Cảnh bồn chồn, cô hiểu ra ngay, cô hơi tức giận, giọng nói có chút run rẩy: “Anh... Anh đã chuẩn bị xong xuôi hết từ lâu rồi?”

“Ai biết, có lẽ đã chuẩn bị ổn cả, cũng có lẽ là không.” Hắn quay đầu lại nhìn cô, nói lạnh nhạt: “Em chỉ cần nhớ rõ, sau khi cứu Trầm Yến Thanh thì ngay tức khắc em không còn là Trầm phu nhân gì nữa, mà thuộc về tôi. Cả đời này đều thuộc về tôi.”

Khuôn mặt hắn vẫn luôn tuấn tú và âm trầm như thế, vẻ mặt lãnh đạm, bình thản. Tất cả đều được hắn sắp đặt kỹ càng, kể cả cô. Cô không bao giờ có thể thoát được lòng bàn tay hắn, hắn luôn phá hủy dễ dàng cuộc sống mà cô mong muốn. Trong trái tim Lâm Hàng Cảnh có một cảm giác lạnh lẽo, đôi mắt xuất hiện một lớp sương. Trầm Khác khóc hu hu, cậu bé đang tay ra muốn cô ôm, cô khom người xuống, ôm lấy đứa bé nhỏ xíu vào lòng. Trên người trẻ con luôn toát ra một loại cảm giác khiến người ta yên lòng. Cô nghe thấy tiếng bước chân hắn đi vòng qua cô. Tim cô đau đớn, sự căm hận bỗng bật ra ngoài, rít thành những chữ rõ ràng: “Tiêu Bắc Thần, anh nhớ lấy, cả đời này tôi luôn hận anh!”

Tiêu Bắc Thần quay đầu lại nhìn Lâm Hàng Cảnh đang ôm Trầm Khác, con mắt đen nhánh của hắn bỗng ảm đạm hẳn, nhưng vẫn lạnh nhạt đáp lời: “Tôi nhớ rồi.”

Vào đêm khuya, chuyến tàu được chuẩn bị riêng để đi đến đảo Tân Bình bắt đầu lăn bánh dưới trời mưa lớn. Do Trầm Khác khóc lóc mãi không thôi, không muốn bị bỏ lại một mình nên Lâm Hàng Cảnh cũng không còn cách nào khác mà đành phải đưa cả bé lên tàu. Toa hạng nhất của tàu rất rộng rãi, như một phòng ngủ nhỏ được trang trí lộng lẫy. Sàn được trải một tầng thảm, bên trên thảm là chiếc sofa êm ái. Trên chiếc bàn bên cạnh sofa có một chiếc đèn bàn bé.

Tiêu Bắc Thần ngồi trên ghế sofa mềm mại. Ánh đèn mờ lung bao phủ quanh hắn. Thỉnh thoảng hắn lại nghịch chiếc bật lửa, ánh sáng xanh lam đó xuất hiện, rồi lại tắt lụi. Trầm Khác nằm ở chiếc giường bên cạnh, nó ho liên tục, ngủ không yên giấc. Lâm Hàng Cảnh bèn ngồi cạnh xoa đầu cậu, lặng lẽ trấn an.

Trong toa tàu không có ai nói chuyện, chỉ có tiếng tàu chạy trên đường ray, âm thanh đó không ngừng truyền vào trong toa. Trên cửa sổ có một chiếc rèm mỏng màu trắng, tiếng mưa tí tách vang vọng bên ngoài. Tiêu Bắc Thần ngược mắt lên, lẳng lặng nhìn cô, cô đang ở trước mặt hắn, chân thực đến thế... Một lúc sau hắn mới chậm chậm lên tiếng: “Hơn hai năm nay em sống thế nào?”

Cô nghe thấy giọng hắn thì lòng hơi nhói, cô nhìn xuống, nhìn vào Trầm Khác đang ho trong chăn, nói nhỏ rằng: “Đó là chuyện của tôi, anh không cần biết.”

Tiêu Bắc Thần đáp: “Tôi cần biết.”

Cô quay đầu nhìn hấn một cái, trong giọng nói của hấn không cho phép cô tránh né, cô quay mặt đi, nhìn lên chiếc rèm mỏng ở cửa sổ, mở miệng lạnh nhạt: “Sau khi chạy khỏi phủ đại soái, tôi luôn trốn ở tu viện nữ. Thái Thụy Sa ma ma ở tu viện là cô giáo của mẹ tôi. Khi đó tôi chỉ muốn rời khỏi thành Bắc Tân, nhưng không ra khỏi thành được, sau đó bị một số việc giữ chân lại, không đi được nữa. Nửa năm trước tôi định nhờ Thái Thụy Sa ma ma đưa đi Mỹ, nhưng anh kiểm tra quá kỹ, tôi không lên được thuyền.” Cô ngừng một lát: “Vả lại, cha mẹ tôi vẫn còn bị giam ở Tương Kinh, tôi không thể nào yên tâm đi được.”

Ngọn lửa trên chiếc bệ trong tay hấn bỗng tắt ngúm, ánh mắt hấn xẹt qua một tia sáng khác lạ, hấn nói chậm rãi: “Chỉ thế thôi?”

Lâm Hàng Cảnh không muốn nói nhiều nữa, chỉ đáp: “Đúng.”

Hấn đợi mỗi câu này, sau đó lập tức hùng hổ hỏi: “Vậy Trầm Yến Thanh xuất hiện vào lúc nào?”

Cô giật mình, lòng rối bời, quay đầu lại không ngờ đối diện với ánh mắt hung hăng của hấn, chúng sáng ngời như hiểu hết tất cả. Cô cảm thấy tất cả những gì cô tạo dựng đều sụp đổ, câu nói nghẹn ở cổ họng, chẳng thể nào đáp lại lời hấn. Hấn nhìn về mặt cô, một ý nghĩ bỗng chốc xuất hiện trong đầu làm hấn thở mạnh: “Lâm Hàng Cảnh, em lừa tôi?”

Mặt cô trắng bệch, lập tức đáp: “Tôi không lừa anh!”

Hấn lạnh lùng, nhìn cô đầy áp bức: “Em chưa bao giờ rời khỏi thành Bắc Tân! Trầm Yến Thanh đến Bắc Tân con chưa đến ba tháng! Em chỉ cần trả lời tôi một câu, hai người làm sao mà kết hôn từ nửa năm trước được?”

Sự chất vấn của hấn như đợt sóng biển cực mạnh đổ ập đến khiến cô không kịp trở tay, đầu óc rối rắm, ánh mắt nóng rực của hấn làm cô không suy nghĩ được gì cả. Hơi thở đã không còn bình tĩnh nữa, lúc này làm sao mà cô có thể nghĩ ra một cái cớ để hợp với những gì cô đã nói được? Lòng bàn tay cô đều là mồ hôi. Đúng lúc này, Trầm Khác vẫn đang nằm trên giường bỗng lên tiếng: “Mẹ, sao mẹ lại quên rồi, nửa năm trước con và cha đến Bắc Tân mà.”

Cô như được đại xá, cúi đầu xuống nhìn cậu bé: “Tiểu Khác...”

Trầm Khác vừa ho vừa cố gắng nói nho nhỏ: “Cha đưa con đến Bắc Tân chơi... Tò he ở thành Bắc Tân đẹp nhất, tiếc là không ăn được. Cha nói chỉ có thể ăn người bằng kẹo đường thôi. Là lúc đó đấy... Cha và mẹ...” Sau khi cậu nói những lời đó thì lại bắt đầu ho không ngừng, cô vội vàng che miệng cậu bé lại, khuyên bảo: “Ừ, cô biết rồi, Cha về sẽ lại mua kẹo cho con ăn. Tiểu Khác ngoan, ngủ ngoan đi nhé.”

Trầm Khác mở to mắt nhìn Lâm Hàng Cảnh, tiếng ho đã nhỏ đi một chút: “Người cha yêu nhất là mẹ và con, đợi cha về rồi chúng ta cùng đi công viên chơi, mẹ dạy con gấp thuyền giấy, chúng ta thả thuyền. Không thả điều nữa đâu, lần trước con đòi thả điều làm mẹ khóc, cha quát con, sau này con sẽ không chơi điều, không khiến mẹ buồn nữa.”

Trầm Khác nói xong thì cảm thấy khuôn mặt mình ảm Ứt, cậu ngược mắt nhìn, thấy trên mặt Lâm Hàng Cảnh đang lóng lánh những giọt nước mắt. Cậu nằm đó, hoảng hốt giơ cánh tay nho nhỏ lên lau cho cô: “Mẹ đừng khóc, đều tại con không hiểu chuyện, lại làm mẹ buồn.” Lâm Hàng Cảnh nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cậu, lòng rối bời, chỉ nói được một câu: “Con đã hiểu chuyện lắm rồi.” Giọng nói nghẹn ngào kèm cả nước mắt, nước mắt ấm nóng tuôn ra càng nhiều.

Có tiếng mở cửa bên cạnh, hóa ra là hấn đi ra. Cô cúi đầu, nước mắt rơi xuống thành hàng. Trong bàn tay cô là bàn tay bé nhỏ của Trầm Khác. Cậu đang ngủ bên cạnh, hơi thở dần dần bình ổn lại. Cô quay đầu sang, thấy cánh cửa đang khép một nửa, có thể loáng thoáng thấy bóng dáng hấn, hấn đang đứng bên ngoài. Bỗng nhiên đôi mắt cô lại đọng đầy nước mắt một lần nữa...

Những chuyện trong quá khứ đầy hỗn loạn đó, những chuyện đã xảy ra trong hai năm này, hấn không biết, cô sẽ mãi mãi không cho hấn biết. Đứa nhỏ đáng thương và chịu nhiều thiệt thòi mà lúc nào cô cũng nhớ đến đó... Cô đang mang thai bé nằm trong cô nhi viện của tu viện, Thái Thụy Sa ma ma nói với cô: Dù con có hận anh ta đến mức nào thì đó đều là ý trời, trẻ em không có tội.

Cô chỉ muốn đi, nhưng lại không đi được. Dĩnh quân cố chấp muốn lục soát tu viện, cô chỉ có thể dầm mưa chạy trốn lên núi, cuối cùng bị động thai. Nếu không được Thái Thụy Sa ma ma cứu chữa thì cả cô và con

đều đã chết rồi. Cô cắn chặt răng, cố gắng dồn hết chút sức lực cuối cùng để sinh bé ra, nhưng vì sinh non nên lại càng khó sinh, cô đau tới mức gần chết, máu chảy ra mãi không ngừng. Lúc đó, cô như một người đang hấp hối, túm chặt lấy tay thím Lưu, khóc lóc, chỉ nói được mấy chữ là: cô hận, cực kỳ hận, nỗi hận nhiều đến thế, cô hận hân, hận hân cường bức cô, hận sự trắng trợn của hân, hận hân bóp chết tình yêu thuần khiết nhất của cô, hận hân hủy hoại một cô trong trắng.

Nếu ngay từ đầu cô không đến đây, nếu ngay từ đầu cô không gặp hân thì cả đời này chắc chắn cô chỉ ở Giang Nam nơi gió nhẹ mưa phùn, và có cả ánh sáng lấp lánh của sông nước, ngọt ngào và mịn màng như rượu gạo... Nếu biết trước đây là kết quả cuối cùng, kết quả chỉ còn cảm hận này...

Nhưng tiếc là...

Tất cả mọi chuyện trên thế gian đều không bao giờ thắng nổi một chữ “nếu”.

Chuyến tàu đến đảo Tân Bình vào sáng sớm, mưa vừa mới ngớt, trong không khí vẫn còn sự ẩm ướt trong trẻo. Chân trời có màu đen hơi lạnh. Cả ga tàu đã được canh phòng nghiêm ngặt, ba bước lại có một tốp lính, năm bước một trạm gác. Quách Thiệu Luân dẫn theo các binh sỹ vây quanh Tiêu Bắc Thần xuống tàu. Người đứng đón chính là đội trưởng đội năm Phùng Thiết Thành, hân đứng nghiêm chào. Tiêu Bắc Thần gật đầu, sau đó quay đầu lại nhìn, Lâm Hàng Cảnh vừa mới dẫn Trần Khác xuống. Trần Khác thỉnh thoảng lại ho, cô cũng vậy. Cậu bé cười vui vẻ: “Mẹ giống hệt con.” Tiêu Bắc Thần bèn đi đến, nhìn Lâm Hàng Cảnh và nói: “Tôi đưa hai người đến dinh thự Tiêu gia.”

Trong lòng cô đang rất lo lắng, vì vậy hỏi: “Lúc nào mới cứu Trần Yến Thanh?”

Hân nhìn cô, ánh mắt bỗng chợt lạnh lùng hân, giọng thờ ơ: “Em vội gì chứ? Tôi bảo đảm Trần Yến Thanh chắc chắn sẽ sống được chưa? Ô tô đã đợi bên ngoài, đến dinh thự trước đã.”

Hết chương 30.

31. Chương 31: Đụn Hồng Chất Tuyết, Chỉ Sợ Vô Tình

Lâm Hàng Cảnh cũng không còn cách nào khác, cô đành dẫn Trần Khác lên xe. Xe ô tô đi thẳng tới dinh thự Tiêu gia - nơi ở của nhà họ Tiêu trên đảo Tân Bình. Bình thường cũng chỉ có vài người làm ở đó trông nhà, nghe tin Tiêu Bắc Thần sắp đến, họ liền quét tước dọn dẹp sạch sẽ, tất cả đã xong xuôi từ lâu. Thấy sắp đến giờ, đôi vợ chồng già họ Lý quản lý dinh thự bèn dẫn người làm trong nhà ra ngoài cửa lớn chờ. Đầu tiên thấy binh lính bao vây toàn bộ dinh thự, sau đó có mấy chiếc xe con đi vào.

Lâm Hàng Cảnh bị Trần Khác lây bệnh cảm sang, cả đường chăm cho cậu thì cô cũng ho liên tục, sờ lên trán thấy hơi hơi nóng. Ngược lại, Trần Khác có vẻ hơn hớn hân, hò hét lần này mẹ cũng giống cậu. Lâm Hàng Cảnh nhìn cậu mà chẳng biết nên cười hay khóc. Lúc này cô theo chân Tiêu Bắc Thần đi vào trong phòng khách. Bác Lý bước đến chào cậu, khom lưng nói: “Tam thiếu gia, tôi là lão Lý trông nhà này, nếu cậu có gì sai bảo thì chỉ cần nói với tôi.”

Tiêu Bắc Thần đưa mũ quân đội cho người hầu đứng một bên, hân nói: “Giờ đi tìm một bác sỹ đến đây, khám cho hai người bọn họ.” Bác Lý liền theo lời đi. Hân quay đầu nhìn qua Lâm Hàng Cảnh và Trần Khác, thấy vẻ mặt cô nghiêm nghị, trông đầy lo lắng, thế là hân bật cười: “Hai người cách lính của tôi xa xa một chút, lát nữa đừng có vì hai người mà cậu ta không còn sức chiến đấu!”

Cô hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu lên thấy trong đôi mắt hân tràn đầy vui vẻ, cùng sự nhẹ nhàng, cô không biết nên đáp lại thế nào, chỉ đành cúi đầu xuống. Trần Khác ho vài tiếng, ngược mặt lên hét to: “Không cho chú nói chuyện với mẹ tôi!”

Cô giật mình, kéo Trần Khác: “Tiểu Khác, đừng có hư!”

Trần Khác không nghe, cậu trừng mắt nhìn Tiêu Bắc Thần rồi hét lên như tuyên bố: “Mẹ là của cha tôi!”

Hân nhìn Trần Khác, xong lại nhìn cô đang đứng một bên, môi hân nhếch lên rồi đi tới. Cô hoảng hốt nắm chặt tay Trần Khác. Hân đã đi đến trước mặt cậu bé, cúi người xuống nhìn rồi cười khê: “Gọi ”cha“!”

Trần Khác trừng mắt: “Đồ xấu xa!”

Hắn đáp: “Nếu không gọi ”cha” thì không cứu Trầm Yến Thanh!”

Trầm Khắc trừng mắt, trông có vẻ khiếp sợ, cậu nhìn Tiêu Bắc Thần, một lúc lâu sau thì thỏa hiệp, nhưng lại gọi một cách bực dọc: “Cha.”

Tiêu Bắc Thần nói: “Mẹ của ai?”

Cậu bé mở to mắt, buột miệng nói: “Của cha!”

Tiêu Bắc Thần giơ tay vỗ vỗ đầu cậu, khẽ cười: “Ừ.”

Lâm Hàng Cảnh đứng cạnh cau mày, cô kéo chặt cậu bé sát vào người, nói nhỏ: “Anh đừng có bắt nạt nó!”

Hắn đứng thẳng dậy, nhìn cô cười cười: “Em nói gì vậy, giờ anh đã là cha nó, anh yêu thương nó còn không kịp nữa là, sao nỡ bắt nạt!”

Cô lẳng lặng quay đầu đi, không tiếp tục tranh cãi với hắn. Sau đó có người hầu dẫn cô và cậu bé lên lầu. Căn phòng được bày biện theo kiểu truyền thống, dùng đồ gỗ từ gỗ trắc. Cô chuẩn bị cho Trầm Khắc nằm nghỉ trước, cậu bé kéo tay cô rồi hỏi nhỏ: “Mẹ, lúc nào cha mới về?”

Lâm Hàng Cảnh nhìn ánh mắt đáng thương của cậu, cô cười nhẹ nhàng, đáp lời: “Cha sẽ về nhanh thôi.”

Có tiếng gõ cửa vọng tới, cô đứng dậy mở cửa, là bác Lý đưa theo bác sỹ đến, đằng sau ông có người hầu bưng đồ ăn sáng. Cô bèn để bác sỹ khám bệnh cho Trầm Khắc trước, còn mình thì người bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn xuống, không ngờ thấy Tiêu Bắc Thần lên xe, chiếc xe khởi động và đi ra ngoài.

Khu giải trí Thái Hằng là khu vui chơi do Hồng Phúc Sinh - thủ lĩnh bang Long Hiêu trên đảo Tân Bình mở ra. Hắn dựa vào thế lực của tổ giới Anh, bề ngoài là một Hồng Phúc Sinh tuân thủ luật pháp, nhưng thực tế lại buôn bán thuốc phiện, mở sòng bạc, bắt cóc giết người không từ thủ đoạn. Đảo Tân Bình có một câu nói là: “Sáng Thái Hằng nhộn nhịp, đêm Long Hiêu thật người”, chính là nói đến lão gia Hồng Phúc Sinh của xã hội đen.

Thiếu soái Dĩnh quân Tiêu Bắc Thần đến nơi ở xin gặp lão gia Hồng Phúc Sinh với thân phận văn bồi, đây là một quán ăn rộng của tổ giới Anh. Hành động này của hắn đã rất nể mặt Hồng Phúc Sinh. Đến chiều tối, Tiêu Bắc Thần đang đợi ở trong phòng thì thấy cửa phòng mở ra, Hồng Phúc Sinh mặc một bộ áo gấm dài, da dẻ màu đồng, mặt mày hơn hở đi vào.

Tiêu Bắc Thần bèn đứng dậy, cười lịch sự chào hỏi: “Đã bao nhiêu năm không gặp, bác Hồng vẫn như ngày xưa vậy, mà càng ngày càng trẻ ra.”

Ông ta thì không hề khách sáo, chỉ Tiêu Bắc Thần cười nói: “Năm đó lúc tôi gặp tiểu tử cậu, lúc đó chẳng qua cũng chỉ là một thằng nhóc mười hai mười ba tuổi, mới đó mà đã lớn vậy. Không nói thì thôi, chứ cái gan của cậu lớn hơn của cha cậu nhiều lắm. Ông già này cũng hiểu, thế giới là của người trẻ, còn mấy ông già tôi đây thì chỉ là đồ bỏ đi thôi!”

Tiêu Bắc Thần biết lời nói của ông ta có ẩn ý, nhưng hắn chỉ cười: “Bác Hồng nói quá lời rồi, cháu có mấy cái gan cũng chẳng dám nói với bác ba chữ ”đồ bỏ đi“, mà nếu có dám vậy thật thì cha cháu nhất định sẽ đánh chết cháu!”

Hồng Phúc Sinh ngồi xuống, chiếc nhẫn ngọc ở ngón tay cái sáng lấp lánh dưới ánh đèn, ông ta đi thẳng vào vấn đề: “Dĩnh quân các cậu ở thành Bắc Tân làm loạn cả chuyện làm ăn của Hồng Phúc Sinh này, nói phong tỏa là phong tỏa cả. Hôm nay tôi đây xin tận mặt thiếu soái, tha cho ông già này một đường sống, được không?”

“Bác Hồng cứ nói đùa.” Tiêu Bắc Thần đích thân rót đầy chén rượu cho Hồng Phúc Sinh, hắn nói: “Trong chuyện này có chút hiểu lầm, cháu chỉ vì đại ca Trầm Yến Thanh xảy ra chuyện nên mới lo lắng rồi lục soát cả thành, phong tỏa các tuyến đường, cấp dưới cũng không hiểu rõ ngọn ngành nên đụng phải bác Hồng. Đây là lỗi của cháu, cháu xin lỗi bác, cháu xin tự phạt ba chén.”

Hồng Phúc Sinh nhìn Tiêu Bắc Thần uống liên tiếp ba chén rượu, ông chỉ xoay xoay chiếc nhẫn ở ngón cái rồi nói: “Cậu biết, tôi cũng không phải ngu ngốc, chúng ta nói trắng ra luôn, không cần phải vòng vo.

Không phải là tôi muốn cái mạng của Trầm Yến Thanh, cũng không phải là người của tôi giới Anh, mà là bọn Nhật ra cái giá trên trời để lấy mạng hắn, còn nguyên nhân là gì thì cậu cũng rõ đấy.”

Hắn cười, đáp lời: “Cháu rõ, Trầm Yến Thanh là phần tử trí thức, luôn không màng tính mạng mình mà thúc đẩy sự liên hợp giữa nam và bắc, vì vậy mới đắc tội với bọn Nhật. Bác Hồng lại là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, người Giang Nam Giang Bắc đều biết đến cái danh này, lẽ nào lại làm theo lời của bọn Nhật!”

Hồng Phúc Sinh nhíu mắt nhìn Tiêu Bắc Thần, cười to ha hả: “Tiểu tử biết ăn nói đấy! Nếu đã là nam tử hán tất nhiên tôi đây còn lâu mới làm theo lời người Nhật, mà trở thành bọn chó bán nước, hơn nữa tôi cũng biết mối quan hệ giữa cậu và Trầm Yến Thanh. Trầm Yến Thanh hiện đang nhốt trong phủ của tôi, chịu ít khổ, nhưng tính mạng vẫn an toàn. Nay cậu đích thân đến thì tôi đây cũng nể mặt mày một ít, tôi cũng chẳng phải không biết tốt xấu, đợi vài ngày nữa thả hắn ra là được.”

Tiêu Bắc Thần cười đáp: “Nếu đã như vậy thì cháu xin cảm ơn bác Hồng!”

Hồng Phúc Sinh uống chén rượu, gấp một đĩa bỏ vào miệng: “Cậu cũng đừng vội cảm ơn tôi. Hôm nay tôi có một thằng nhỏ, từng đỡ đạn cứu một cái mạng này, nó nghe nói đến uy danh của thiếu soái Đinh quân nên rất muốn gặp một lần, không biết Tiêu thiếu soái có nể cái mặt này không?”

Tiêu Bắc Thần bèn cười: “Cháu đã nói rồi, nếu bác Hồng đã mở lời thì cháu sao dám nói tiếng ”không“!”

Hồng Phúc Sinh nói: “Quả nhiên là phóng khoáng! Tôi mai tôi mời được con hát kinh kịch nổi danh Thu Tiêu Cúc đến hoa viên Hồng gia hát, còn mời được cả thiếu soái đại giá quang lâm, cái tề xá của tôi cũng được thơm lây một lần.”

Tiêu Bắc Thần gặp Hồng Phúc Sinh xong liền ngồi xe về dinh thự. Trăng treo nghiêng nghiêng trên cành cây, trên đường có người qua kẻ lại, người bán hàng rong rao mời, cũng khá là nhộn nhịp. Quách Thiệu Luân ngăn ngừng một lát rồi quay đầu lại nhìn Tiêu Bắc Thần đang ngồi ở ghế sau: “Tôi mai thiếu soái đến hoa viên Hồng gia thật à? Đó là hang ổ của Hồng Phúc Sinh, quá nguy hiểm!”

Tiêu Bắc Thần nhìn cảnh đêm bên ngoài rồi bình thản đáp: “Không nghe thấy lão già ấy nói gì cả? Mấy ngày nữa mới thả Trầm đại ca, nghĩa là mấy ngày này, cái mạng của anh ta vẫn nằm trong tay lão ấy. Tôi không đi sợ là không được.”

Quách Thiệu Luân vẫn lo lắng, đang định nói nữa thì Tiêu Bắc Thần khua tay nói: “Yên tâm, lão già ấy chắc chắn không dám làm gì tôi. Để xem cuối cùng là lão ấy toan tính cái gì!” Hắn nói xong thì chỉ nhìn ra đường qua cửa sổ xe, bỗng nhìn thấy một cửa hàng hoa ở bên đường, qua kính cửa sổ, những chậu hoa bày la liệt, đủ màu sắc. Ngoài cửa là hoa bách hợp, hoa nhài trắng thuần khiết, đang khẽ lay động trong gió.

Lòng hắn rung động, buột miệng nói: “Dừng xe!”

Trong phòng khách của dinh thự Tiêu gia, có một chiếc đèn đặt trên bàn, nó ánh lên những đường thêu hoa mẫu đơn ở chiếc bình phong bằng gỗ sưa bên cạnh chiếc sofa. Trầm Khác đã ngủ say, Lâm Hàng Cảnh bèn ở lại phòng khách đợi Tiêu Bắc Thần về, cũng để nghe được tình hình hiện tại của Trầm Yến Thanh sớm một chút. Bác Lý đứng cạnh nhìn chỉ thấy cô ngồi lặng lẽ đọc sách, ông liền đi lên và bảo: “Trầm phu nhân, để tôi bật nhạc cho cô nhé.” Ban ngày ông nghe thấy Trầm Khác gọi Lâm Hàng Cảnh là “mẹ” nên liền gọi cô là “Trầm phu nhân”.

Lâm Hàng Cảnh lắc đầu, cười nói: “Không cần đâu, tôi đọc cuốn sách này thấy khá được.” Cô vừa nói xong thì bỗng thấy một trận gió mang hương thơm tràn vào từ bên ngoài. Quay đầu lại, không ngờ thấy mấy binh lính đeo súng sau lưng, tay bê đủ loại hoa tươi và chậu cảnh, xếp thành hàng. Cô ngồi đó ngẩn cả người, nghe tiếng chào bên ngoài rồi thấy Tiêu Bắc Thần bước vào. Hắn mới đi vào liền thấy cô ngồi ở sofa, bèn cười nói: “Tôi tưởng em ngủ rồi, định bày cả phòng khách rồi ngày mai cho em bắt ngủ!”

Khuôn mặt anh tuấn của hắn đầy sự dịu dàng, trong ánh mắt ẩn chứa niềm vui, hắn nhìn cô cười nhẹ nhàng. Bàn tay cô run lên, trong lòng cô rối loạn, nhưng cô lẳng lặng đè nén nó xuống. Cô không nhìn đến số hoa đó, thản nhiên hỏi: “Trầm Yến Thanh thế nào rồi?”

Hắn bèn đứng yên tại chỗ.

Phòng khách như yên lặng ngay tức thì, như đã đóng thành băng, như đang bốc lên từng đợt hơi lạnh, làm đóng băng lòng người. Hắn trầm mặc. Đằng sau hắn bày các loại hoa như đã chuyển cả cửa hàng hoa về đây, hoa nhài trắng muốt, hoa bách hợp thuần khiết, linh lan đầy sức sống... muôn vàn loại hoa. Hắn tự tay chọn, phí công sức chỉ để đổi lấy một nụ cười của cô, vậy mà cô vẫn nhìn hắn đứng đưng, câu đầu tiên cô nói với hắn lại là về chuyện một người đàn ông khác mà cô luôn quan tâm trong lòng.

Ánh sáng đèn sáng ngời đổ chiếu xuống, đôi mắt bên dưới chiếc mũ quân đội bỗng chốc sáng ngời, bắn ra từng tia sáng lạnh lẽo, hắn nhìn chằm chằm vào cô, một lúc lâu sau mới đáp: “Anh ta không sao cả!”

Cô buột miệng: “Vậy lúc nào anh ấy mới...”

Cô còn chưa nói hết thì chợt nghe một tiếng “xoảng”, hóa ra là hắn quay người cầm chậu hoa nhài lên, ném mạnh xuống đất. Chậu hoa vỡ nát. Cô giật mình, ngẩn người, sau đó bình tĩnh lại hỏi hắn: “Anh làm gì vậy?!”

Hắn không hề quay đầu, biểu tình trên mặt lạnh nhạt, giọng nói lạnh lùng: “Tôi cũng không biết mình đang làm gì! Nếu tôi biết thì cần gì phải khổ sở đến bước này!”

Hết chương 31.

32. Chương 32: Vô Vạn Tơ Tình, Mộng Tỉnh Người Đi

Ánh mắt cô âm thầm nhìn, cô nhìn bóng lưng thẳng tắp của hắn rồi bước lên lầu. Bác Lý đứng bên bèn đi theo, vội vàng nói: “Trầm phu nhân, tôi đưa cô lên...” Tiêu Bắc Thần chợt nhượng mảy, quay đầu lại, quát bác Lý: “Sau này không được phép gọi cô ấy là Trầm phu nhân!” Bác Lý kinh hãi, hoảng loạn quay người lại thưa: “Tam thiếu gia.”

Hắn ngẩng đầu lên nhìn Lâm Hàng Cảnh đang đứng sững trước cầu thang, lạnh nhạt đáp: “Gọi là Lâm tiểu thư.”

Bác Lý sợ run trước giọng nói lạnh băng của hắn, liền vội vàng đáp vâng, ông nói với Lâm Hàng Cảnh một lần nữa: “Lâm tiểu thư, tôi đưa cô về phòng.” Cô chỉ khẽ nhắm mắt lại, sau đó đi theo bác Lý lên lầu. Hắn nhìn theo bước chân cô. Ở đằng sau, Quách Thiệu Luân vẫn đang dẫn vài người lính chuyển hoa vào trong phòng khách. Đôi mắt Tiêu Bắc Thần tối sầm xuống, quay người quát: “Còn chuyển vào làm gì! Ném ra ngoài hết cho tôi!”

Quách Thiệu Luân ngơ ngẩn, tuy nhiên thấy vẻ mặt khó coi của Tiêu Bắc Thần nên cũng không dám nói nhiều, bèn sai mấy binh sỹ chuyển hết đi ra ngoài.

Hắn ngồi trên ghế sofa, chậu hoa nhài bị hắn đập vỡ hiện ra trước mắt, đất trong chậu đã che phủ hết hương thơm của hoa, lá xanh tàn úa. Ánh mắt hắn như ngưng lại, hắn chỉ ngồi yên trên ghế, không lên tiếng.

Ngày hôm sau Lâm Hàng Cảnh đã dậy từ sáng sớm, cô đến thăm tiểu Khắc trước. Bệnh cảm của cậu bé đã đỡ hơn rất nhiều, cô dỗ cậu ăn sáng xong rồi mới xuống lầu. Thấy trên giá gỗ sưa trước cửa sổ trong phòng khách có một chậu hoa nhài, bông hoa trắng muốt, mịn màng đang khẽ rung trước gió lạnh bên ngoài cửa sổ. Ánh sáng mặt trời dường như cũng đang làm nổi lên từng chút mềm mại của bông hoa. Cô ngẩn ngơ, đi đến mở cánh cửa sổ ra, cảm nhận từng đợt hương hoa thơm ngát, mái tóc đen của cô cũng khẽ khàng bay lên...

Trên hành lang dài của lối đi có bày đủ loại hoa rất chỉnh tề, có hoa nhài, bách hợp, linh lan... bày đến tận cánh cổng đá hoa hải đường đầu bên kia. Trước cổng là một cây hoa ngọc lan, nở đầy hoa, bên dưới có chậu cảnh mẫu đơn, hoa hồng, vân vân... Trên bức tường bên cạnh là cây thân leo, có vô số những bông hoa tím nho nhỏ đang nở, trông có vẻ thanh tịnh. Dưới những bông hoa tím rủ xuống là hải đường, thực được... chúng đang nghênh đón gió.

Thím Lý thấy Lâm Hàng Cảnh chỉ đứng lặng ở trong đình nên bèn đi đến ân cần nói: “Lâm tiểu thư, đây là do tam thiếu gia bày biện cho cô từ tối hôm qua. Dù gì cô cũng ngắm qua một chút, xem có thích không?” Bà định nói tốt cho tam thiếu gia dăm ba câu, ai ngờ Lâm Hàng Cảnh chỉ đứng lẳng lặng nhìn số hoa đó, đứng một lúc lâu, sau đó mới khẽ nhắm mắt lại, môi mím nhẹ, trông giống như một đứa bé quật cường, cố chấp, không hề nói một câu nào.

Hoa viên Hồng gia chính là nơi ở của Hồng Phúc Sinh - chủ khu giải trí Thái Hằng. Hôm nay ở trước cổng lớn có trang trí cổng chào hoa hòe, hai bên đứng đầy tay sai Hồng gia, đều được trang bị đầy đủ vũ trang. Quách Thiệu Luân và đoàn trưởng đoàn năm Phùng Thiết Thành phong tỏa cả con đường này. Đến gần chiều tối thì Tiêu Bắc Thần mới tới. Hồng Phúc Sinh mặc bộ áo dài, cười ha ha dẫn hấn vào phòng khách lớn nghe kịch. Vừa mới ngồi xuống thì chợt nghe tiếng chiêng trống, con hát nổi danh Thu Tiêu Cúc đã lên tiếng, chính là vở “Bá vương biệt cơ”. Nhìn quanh cũng chỉ có hai người Hồng Phúc Sinh và Tiêu Bắc Thần mà thôi.

Tiêu Bắc Thần vốn không hứng thú lắm với việc xem kịch, hấn ngồi chán nản, khó khăn lắm mới nghe hết được một vở. Vị Thi Tiêu Cúc kia nói lời cảm ơn xong lập tức có người cầm hộp thu tiền tản ra chung quanh, tiếng tiền kêu như tiếng mưa rơi. Vở kịch vừa hết thì Hồng Phúc Sinh liền cầm chén trà nhấp một ngụm, ông ta cười cười, nói với Tiêu Bắc Thần ở bên cạnh: “Vị anh em của tôi đã đến từ lâu rồi, đang đợi ngoài kia, Tiêu thiếu soái nể mặt lão già này gặp một lần được chứ?”

Về mặt Tiêu Bắc Thần thản nhiên, Hồng Phúc Sinh đã đặt chén trà xuống, dựa người vào thành ghế, ông cầm tẩu thuốc hút một hơi thỏa mãn, rồi vỗ vỗ tay. Đôi bàn tay chai sần đập vào nhau vang lên tiếng khá lớn, lập tức có tiếng cửa mở ngoài phòng khách. Tiêu Bắc Thần liếc qua một cái, thấy một người ăn mặc gọn gàng, thắt lưng có dắt khẩu súng ngắn, tay áo rộng thùng thình, đang đi vào. Mặt mày lạnh lùng. Người đó khiến hấn ngẩn ra, có cảm giác hấn ta khá quen.

Hồng Phúc Sinh ở bên cười nói: “Tiêu thiếu soái còn nhận ra cậu ta không? Theo lý thì hai người là người quen cũ. Còn tôi nợ cậu ta ân tình nên nay cần mời cậu đến, cũng coi như trả nợ xong cho cậu ta. Chuyện giữa các cậu thì các cậu tự xử lý đi, tôi không tham gia.”

Tiêu Bắc Thần nhìn người nợ đi đến gần, đôi đồng tử đen nhánh lẳng lặng co lại. Người đến bỗng bật cười, con mắt đen sáng như đá quý toát ra sự lạnh lẽo, hấn nói: “Tiêu thiếu soái không nhớ tôi, nhưng tôi lại nhớ thiếu soái. Nếu không phải một phát đạn của anh cho tôi năm đó, thì cũng chẳng có tôi của ngày hôm nay!”

Một câu nói đã mở ra tất cả những ký ức của ngày xưa. Tiêu Bắc Thần cười lãnh đạm, chỉ quét ánh mắt rét lạnh của hấn lên mặt người đến mấy lượt, hấn nói: “Mạng lớn đấy!” Người nợ cười cười: “Tôi đã khác người từ bé, có tim nằm bên phải, tiếc là lúc đó Tiêu thiếu soái không biết!”

Tiêu Bắc Thần cũng cười lạnh: “Giờ biết vẫn chưa muộn!”

Hồng Phúc Sinh nghe cuộc đối thoại nhưng không hề chen vào một câu, ông chỉ nhìn lên đài diễn. Chiêng trống lại bắt đầu vang lên ầm trời, đây chính là một vở kịch võ mà ông ta đích thân chọn.

Đảo Tân Bình gần phương bắc hơn thành Bắc Tân, mới vào đêm liền thấy cái lạnh của mùa thu. Tối này, Tiêu Bắc Thần đi đến nửa đêm mới về. Vừa vào phòng khách, bác Lý liền đi lên báo rằng Lâm tiểu thư vẫn còn đang đợi ở thư phòng trên lầu. Hấn biết chắc chắn là cô đợi tin tức của Trầm Yến Thanh nên hấn đi thẳng lên lầu. Mở cánh cửa ra, thấy ánh sáng chiếc đèn bàn có chao đèn màu hồng phấn, tỏa ánh sáng mờ mờ đang bao trùm lên cô, cô dựa người lên ghế sofa dài, đã ngủ mất.

Hấn đi tới, cởi chiếc áo khoác quân đội màu đen của mình ra, cẩn thận đắp lên người cô. Cô có vẻ rất lạnh, còn chiếc áo thì vẫn giữ hơi ấm của hấn nên theo bản năng, cô cuộn mình trong chiếc áo, quần kín như một đứa bé. Hơi thở của cô ổn định. Hấn cúi người xuống trước mặt cô, lẳng lẽ ngắm khuôn mặt thuần khiết và an tĩnh đó. Thư phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng đồng hồ chuyển động nho nhỏ.

Trong cái nhìn không tiếng động đó, trên khuôn mặt tuần tú bức người của hấn dần dần xuất hiện những cảm xúc phức tạp khó nói thành lời, hấn chậm chậm nói khe khẽ: “Cuối cùng thì trong lòng em đang nghĩ gì?”

Ánh sáng từ chiếc đèn phủ lên hai người họ. Hấn chỉ lẳng lặng nhìn cô, không biết đã qua bao lâu, cô đang ngủ say bỗng nhiên chau mày, như đang mơ một giấc mơ không đẹp đẽ gì. Sắc mặt dần dần nhợt nhạt, mắt nhắm chặt, thốt lên những tiếng hoảng loạn: “Đứa bé... Đứa bé... Đừng mang nó đi, đừng đi...”

Cô bị vướng trong cơn ác mộng, không mở nổi mắt, cánh tay gầy gầy vươn ra khỏi chiếc áo choàng quân đội, như đang muốn túm lấy thứ gì đó. Tiêu Bắc Thần duỗi tay ra nắm lấy tay cô, tay cô rất lạnh, vào khoảnh khắc chạm vào tay hắn, cô giống như một người đang vẫy vùng trong nước bỗng túm được một khúc gỗ trôi nổi, cô nắm thật chặt. Nước mắt lập tức tuôn ra, ướt đầm đôi lông mi dài đen nhánh: “Đứa bé... trở về...”

Cô cứ gọi như thế liên tục cho đến khi làm chính mình tỉnh dậy. Vừa mở mắt ra thì đôi mắt vẫn còn ngập nước liền phản chiếu rõ khuôn mặt của Tiêu Bắc Thần. Sự bất ngờ làm cô không thể tránh được ánh mắt của hắn. Đứa bé đó quả thực giống hệt hắn. Dường như cô vẫn đang chìm trong giấc mơ, mặt nhợt nhạt, trong đầu đều là những hình ảnh trong mơ, theo bản năng túm chặt lấy tay hắn, như đó là chỗ dựa của cô, nước mắt cô lăn dài, thổn thức: “... Đứa bé... đứa bé...”

Đôi mắt hắn hiện vẻ lo lắng: “Đứa bé nào?”

Giọng nói khiến cô tỉnh hẳn, trái tim hốt hoảng, trán ra đầy mồ hôi. Bốn mắt nhìn nhau, hắn như đang dồn ép cô, còn đôi mắt cô vẫn còn vương những giọt nước mắt như thủy tinh, lông mi cũng ẩm ướt, cô nghẹn ngào: “Tôi... tôi mơ thấy tiểu Khác... lại bị ốm...”

Mắt cô vẫn đầy hoảng hốt như trước, hắn cứ nhìn chăm chăm vào cô, như có thể nhìn xuyên vào tận trái tim. Cô càng hoảng sợ, nhìn sang chỗ khác lại thấy tay mình vẫn đang nắm chặt tay hắn, cô nhanh chóng buông ra. Ai ngờ ngón tay vừa mới cử động thì hắn đã phản ứng lại rất nhanh, càng nắm chặt hơn, chặt chẽ trong lòng bàn tay hắn.

Cô kinh ngạc. Đôi mắt hắn đen như mực, hắn mở miệng: “Lâm Hàng Cảnh, tôi hỏi em, nếu như giữa tôi và Trầm Yến Thanh chỉ có một người sống thì em sẽ chọn ai?”

Cô nhìn hắn, chỉ đáp: “Bỏ tay ra.” Cô định rút tay mình khỏi tay hắn, không ngờ hắn càng siết chặt hơn nữa, thậm chí còn không ngại làm đau cô. Lòng bàn tay hắn nóng hầm hập như sắt nung, ánh mắt dần toát ra cái lạnh, hắn buột miệng: “Nếu tôi và Mục Tử Chính chỉ có một người có thể sống, thì em sẽ chọn hắn, hay là chọn tôi?”

Lâm Hàng Cảnh vừa nghe thấy ba chữ “Mục Tử Chính” thì như bị một con dao đâm thẳng vào tim, nước mắt bỗng trào ra, cô không nói nên lời. Đôi mắt hắn chợt hiện lên một sự điên cuồng, như tấn công cô, làm tâm trạng cô rối bời. Hắn cố chấp muốn nghe câu trả lời của cô.

“Lâm Hàng Cảnh, cuối cùng là hắn hay là tôi?!”

Hắn hỏi làm vết thương lòng của cô lại một lần nữa rỉ máu. Cô chỉ muốn trốn tránh, nhưng hắn ép đến từng bước, ánh mắt hắn làm cô khó thở. Cô ngược mặt lên nhìn hắn, nước mắt bèn men theo khóe mắt trào ra, nóng bỏng, cô vừa khóc vừa nói: “Anh cần gì phải nói thế để đâm tôi, nếu tôi chọn anh ấy thì anh có thể làm anh ấy sống lại chắc?”

Bàn tay hắn chợt buông lỏng, nó mất hết sức lực chỉ trong một khoảnh khắc. Hai mắt đầy nước mắt của cô hiển hiện sự đau đớn khôn cùng. Cả đời này hắn chỉ sợ nước mắt của cô, mỗi giọt nước mắt đều như chiếc kim đâm vào trái tim hắn. Cô chăm chú nhìn khuôn mặt hắn, run rẩy nói: “Anh ta đã chết bởi súng của anh rồi, anh còn muốn thế nào nữa?! Anh nợ anh ta! Anh nợ Mục Tử Chính một mạng!”

Hắn đột nhiên thấy bức, tức giận quát: “Vậy tôi trả cho hắn!”

Hết chương 32.

33. Chương 33: Tất Cả Đã Đổi, Chim én Bay Về

Câu nói này khiến cô ngẩn người, cũng khiến hắn ngẩn người. Thư phòng nho nhỏ bỗng chốc trở nên yên tĩnh. Hắn bình tĩnh lại, chỉ im lặng nhìn cô, sau đó nói chậm chậm: “Nếu tôi trả lại cho hắn thì em có còn hận tôi không?” Câu hỏi này của hắn giống như một tiếng thở dài. Ánh đèn bàn tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Đôi mắt hắn hiện lên một sự thống khổ như gặp ác mộng. Trái tim cô chợt nhói đau, cô không thể trả lời, hoảng hốt quay đầu đi, nhưng một giọt nước mắt đã từ từ men theo da thịt trắng mịn như ngọc mà rơi xuống...

Trước mắt bỗng sáng hẳn, hóa ra hắn đã đứng dậy bỏ đi, hắn đi đến cửa thư phòng. Tiếng bước chân nặng nề làm tim cô run rẩy. Giọng hắn truyền tới, mệt mỏi và hồ hững: “Sáng mai đến ga tàu đợi Trầm Yến Thanh.”

Cô quay đầu lại ngạc nhiên, nhưng hắn đã đi ra ngoài. Đèn ngoài hành lang sáng rực, hắt vào qua cánh cửa khép hờ, nó giao với ánh sáng mờ ảo trong phòng, trông như nơi tiếp xúc giữa hiện thực và hư ảo. Cô cứ thần người ra nhìn, trong lòng là từng đợt đau đớn, đầu óc chỉ còn sót lại những hình ảnh trong giấc mơ vừa rồi. Giấc mơ rõ ràng đến vậy... Cô ôm chặt đứa bé gầy và yếu ớt, thím ở bên vừa lau nước mắt vừa nói nhỏ: “Dù sao thì hắn cũng là cha đứa bé, quả thật là giống hệt... yêu không được, mà hận cũng không được... Cửu Nhi, con phải làm sao đây...”

Cô từng nghĩ một cách ngây thơ rằng mình đã trốn thoát, nhưng không ngờ, đứa bé cô dốc sức sinh ra kia mới chính là sự ràng buộc, không biết từ bao giờ mà cô và Tiêu Bắc Thần đã bị nối với nhau bằng hàng ngàn sợi dây, được thắt nút lại, và rồi cả đời này không thể tháo ra nổi.

Trong thư phòng có tiếng kim đồng hồ chạy. Trên chiếc rèm cửa mỏng màu đỏ thẫm có thêu hoa màu vàng kim nhạt. Trong đôi mắt cô là sự hoảng hốt do nước mắt dẹt lên, không biết đã qua bao lâu, cuối cùng cô cũng dần bình tĩnh lại. Cô tỉnh dậy từ trong mộng, dần dần quay đầu nhìn, không ngờ lại thấy chiếc áo khoác quân đội màu đen của hắn đang đắp trên người cô.

Chín giờ sáng, Quách Thiệu Luân lái xe đưa Lâm Hàng Cảnh và Trầm Khác đến ga tàu. Tất cả người đứng ở ga đều là Dĩnh quân, canh phòng rất nghiêm ngặt. Trầm Khác kéo tay Lâm Hàng Cảnh, lắc lắc nhẹ, cậu ngẩng đầu lên nói: “Mẹ, bao giờ cha mới về?” Lâm Hàng Cảnh cúi đầu xuống xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cậu, cô nói khẽ: “Cha sẽ đến ngay thôi.”

Quách Thiệu Luân đứng một bên nói: “Xin Lâm tiểu thư yên tâm, Tổng tư lệnh [chỉ Tiêu Bắc Thần] đã đi đón Trầm tiên sinh, sắp về rồi.”

Cô gật đầu, đáp một tiếng “cảm ơn”. Quách Thiệu Luân ngừng một lát rồi nói tiếp: “Hong Phúc Sinh là kẻ cầm đầu xã hội đen, là tên nguy hiểm bậc nhất, đến đại soái không không dám đắc tội. Lần này Tổng tư lệnh khổ tâm phí sức như thế, xông vào vòng hiểm nguy... Tình cảm này xin Lâm tiểu thư tự hiểu.”

Cô trầm mặc, đôi lông mi dài khẽ sụp xuống, nhẹ rung trong gió. Bỗng có một hồi tiếng ô tô, xe quân đội đi vào ga rồi mới dừng lại. Cánh cửa xe đã mở, Trầm Yến Thanh nghiêng ngả bước ra ngoài. Bộ quần áo vest đã rách tươm, mặt mày tiều tụy, cằm đầy râu. Trầm Khác hét lên một tiếng: “Cha...” Cậu bé đang hai tay chạy đến ôm Trầm Yến Thanh. Lâm Hàng Cảnh sợ cậu bị ngã nên cũng vội vàng đi theo. Trầm Khác sà vào lòng cha cậu rồi khóc òa lên, chùi hết nước mắt nước mũi lên quần áo Trầm Yến Thanh. Trầm Yến Thanh ôm cậu vào lòng, cũng rơi nước mắt: “Tiểu Khác, lúc cha không có nhà con có bị ốm không đấy?”

“Có ốm một lần.” Trầm Khác khóc tu tu, giọng nói nức nở: “Lúc nào mẹ cũng chăm sóc con. Mẹ nói cha nhất định sẽ về, con liền đợi, đợi rất ngoan.”

Trầm Yến Thanh ngẩng đầu lên nhìn thấy Lâm Hàng Cảnh đang đứng đó, niềm xúc động tràn đầy trái tim. Hắn bế Trầm Khác lên và đi đến trước mặt cô, nói nhỏ: “Cảm ơn em...” Cô nhìn thấy nước mắt trên mặt hắn, cũng không kiềm chế được mà rút nước mắt, cô vội vàng lấy khăn tay lau đi. Trầm Khác ở trong lòng Trầm Yến Thanh nói: “Mẹ, con cũng muốn lau.” Cô bèn đưa tay ra lau mặt cho cậu bé vẫn đang dựa trong lòng Trầm Yến Thanh. Trầm Khác túm tay cô, cười hi hi: “Chúng ta về nhà đi.” Giọng nói lạnh lạnh của cậu đã xóa tan hết bi thương. Cô và Trầm Yến Thanh nhìn nhau, cùng lúc bật cười.

Quách Thiệu Luân đứng gần đó đi tới: “Trầm tiên sinh, Lâm tiểu thư, lên tàu thôi.” Trầm Yến Thanh gạt đầu, sau đó bế Trầm Khác và dẫn Lâm Hàng Cảnh đi về phía toa tàu. Cô đi được vài bước, dường như cảm thấy được điều gì đó nên cô quay đầu lại.

Tiêu Bắc Thần đứng bên chiếc xe mà Trầm Yến Thanh vừa bước ra, lẳng lặng nhìn gia đình họ đoàn viên. Hắn đứng đó hút thuốc. Phù hiệu trên quân phục phát sáng dưới ánh mặt trời, chói cả mắt. Khói thuốc trắng nhanh chóng tỏa ra không trung. Điều thuốc mới hút được nửa đã bị ném xuống, hắn ngẩng đầu lên nhìn cô, trên mặt hiện lên những suy nghĩ phức tạp mà xưa nay cô chưa từng thấy. Cô ngạc nhiên, hắn đã quay người lên xe đi mất.

Cô nhìn theo chiếc xe dần dần đi khỏi ga, cô cứ đứng sững tại chỗ. Quách Thiệu Luân dẫn người đưa Trầm Yến Thanh và Trầm Khác lên toa tàu, sau đó mới qua chỗ Lâm Hàng Cảnh nói: “Lâm tiểu thư, Tổng tư lệnh vẫn còn chuyện phải làm nên dặn tôi đưa mọi người về trước.”

Cô chần chừ một lát mới hỏi: “Chuyện vì Trầm Yến Thanh?”

Quách Thiệu Luân thở dài một hơi: “Tay sai của Hồng Phúc Sinh có một người tên là Mục Tử Chính, mới nổi danh là thủ lĩnh đám du côn. Chính hắn ta đã thay Hồng Phúc Sinh bắt Trầm Yến Thanh cho người Nhật, không ngờ hắn lại là người quen cũ của Tổng tư lệnh. Hôm qua mới sai người gửi thiệp tới, mời Tổng tư lệnh đến lầu Như Ý ôn chuyện cũ.”

Khuôn mặt Lâm Hàng Cảnh chợt trắng bệch, quay ngoắt lại nhìn Quách Thiệu Luân, đôi mắt đầy kinh ngạc và hoảng hốt: “Anh nói ai? Mục Tử Chính?”

Quách Thiệu Luân đáp: “Đúng, chính là tam đương gia Mục Tử Chính, tay sai của Hồng Phúc Sinh.” Hắn vừa nói xong thì cô đã bắt đầu run rẩy, tựa như mới quăng mình vào giữa băng tuyết, ngay cả tiếng nói cũng trở nên run run, cô không ngừng lặp lại: “Lập tức... đưa tôi tới lầu Như Ý.”

Quách Thiệu Luân giật mình: “Lâm tiểu thư...”

“Mau đưa tôi đi! Đưa tôi đi!” Cả người cô run bần bật, cô dồn hết sức lực để nói ra câu vừa rồi, nước mắt tức khắc tuôn ra.

Quách Thiệu Luân thấy cô như vậy thì không dám kéo dài, hắn vội vã gọi xe tới đưa cô đến nhà hàng Như Ý. Thấy đoàn trưởng đoàn năm Phùng Thiết Thành đang canh gác ở dưới lầu, Quách Thiệu Luân bèn rào bước tới hỏi: “Tổng tư lệnh đâu?”

Phùng Thiết Thành chỉ lên trên lầu: “Phòng thứ ba tầng ba.”

Quách Thiệu Luân bèn dẫn theo Lâm Hàng Cảnh định đi lên lầu, Phùng Thiết Thành lập tức duỗi tay ra cản hai người bọn họ: “Tổng tư lệnh đã dặn, nếu không có lệnh của Tổng tư lệnh thì không ai được phép vào!”

Câu nói đó đã chặn cả Quách Thiệu Luân và Lâm Hàng Cảnh ở bên ngoài. Cô cảm thấy từng đợt khí lạnh xông thẳng vào tim, đầu óc rối bời, như có vô số con quạ đang kêu bên tai cô. Cô không nghe lời Phùng Thiết Thành, cô không nói gì mà chỉ tiếp tục xông về phía trước. Phùng Thiết Thành lập tức dẫn theo hai lính canh chặn ngay ở đầu cầu thang, hắn nói: “Lâm tiểu thư, chúng tôi đã nhận lệnh, xin đừng làm khó chúng tôi.”

Quách Thiệu Luân lúc đó tức giận quát lên: “Phùng Thiết Thành, cậu muốn chết à?! Cứ thử đụng vào cô ấy thử xem!”

Phùng Thiết Thành thản nhiên quay đầu sang nhìn Quách Thiệu Luân: “Tôi làm theo lệnh, có gì mà không dám chứ!”

Ngay lúc này bỗng nghe có tiếng súng “đoàng” một tiếng trên lầu. Trái tim cô như bị treo ngược, cô lao đảo xông lên trên lầu. Không ngờ hai lính gác kia lại khẽ lánh sang cho cô qua. Phùng Thiết Thành và Quách Thiệu Luân nhìn nhau, không nói thêm gì nữa, còn Lâm Hàng Cảnh đã chạy vội về phía căn phòng. Cô mở cửa chạy vào, lập tức nhìn thấy Mục Tử Chính đang đứng giữa phòng, mặc quần áo như lưu manh, tay cầm khẩu súng nghiêng nghiêng. Mặt hắn đầy kinh ngạc nhìn về phía trước. Cô cũng hoảng hốt quay đầu lại, Tiêu Bắc Thần đang nằm soài trên đất, tay ôm lấy vai trái, máu không ngừng rỉ ra từ giữa những ngón tay.

Đầu óc cô bỗng chốc ngơ ngẩn, hồn vía như bay gần hết. Vào khoảnh khắc nguy hiểm này, cô chẳng quan tâm gì nữa, thân thể bỏ nhào về phía Tiêu Bắc Thần theo bản năng, che trước họng súng của Mục Tử Chính. Mặt cô hoảng sợ đến trắng bệch, buột miệng hét: “Mục Tử Chính! Anh không thể giết anh ấy!”

Cả người Mục Tử Chính cứng đờ, hấn ngậy người nhìn Lâm Hàng Cảnh, hấn không thể ngờ rằng mình có thể gặp lại cô vào giờ phút này, tại nơi này. Bỗng nghe tiếng bước chân lộn xộn ở bên ngoài, là Phùng Thiết Thành dẫn quân lính xông vào, tất cả mũi súng đều chĩa vào Mục Tử Chính. Chốt an toàn được kéo mở ra rầm rầm, chuẩn bị sẵn sàng bắn. Tiêu Bắc Thần chịu đựng cái đau từ vết thương, kiệt lực hô lên: “Bỏ súng xuống!”

Câu lệnh làm mấy người lính ngớ ra, họ chỉ chĩa súng vào Mục Tử Chính chứ không dám làm gì thêm. Quách Thiệu Luân cùng Phùng Thiết Thành cũng đứng đờ tại chỗ sau câu nói của Tiêu Bắc Thần. Tiêu Bắc Thần thở phì phò, hai đầu lông mày nhíu lại một chỗ, nhin đau mà nói: “Là tôi cho hấn nổ súng. Thả người đi.”

Lâm Hàng Cảnh kinh ngạc, cô quay đầu lại nhìn Tiêu Bắc Thần. Vai trái của hấn chảy máu rất nhiều, sắc mặt dần dần nhợt nhạt. Khi đối diện với ánh mắt của cô thì hấn vội nói: “Chỉ cần em không còn hận tôi nữa thì có chết... tôi cũng đồng ý.”

Nước mắt cô lập tức rơi xuống, Mục Tử Chính đứng ngẩn ra một hồi rồi mới mở miệng: “Hàng Cảnh, em qua đây, tôi đưa em đi.” Ánh mắt hấn luôn nhìn vào cô, nói tiếp: “Hàng Cảnh, giờ anh có tiền rồi, có Hồng Phúc Sinh và người Nhật chống lưng, anh có tất cả, anh có thể bảo vệ em. Tiêu Bắc Thần sẽ không làm gì được em nữa.”

Cô quay đầu lại, nhìn Mục Tử Chính đang đứng trong phòng. Cô im lặng nhìn hấn, đây là tình yêu đầu tiên của cô, tình yêu vừa mới chớm nở mà chưa kịp nở ra. Cô trao những yêu thương chân thật nhất cho hấn, ột cậu thanh niên ngây thơ biết làm điều, cho người mà khi cười lên có hai mắt sáng ngời như đá quý. Nhưng mới đó mà mọi chuyện đã đổi thay, bãi biển hóa nương dâu, cô đã không còn là Lâm Hàng Cảnh trong quá khứ, một Lâm Hàng Cảnh chơi thả diều cùng cậu đầy vui vẻ, một Lâm Hàng Cảnh thực sự tin tưởng rằng cậu có thể đưa cô về Thượng Hải. Cô của bây giờ có một đứa con đáng thương tên là Lâm Nam Quy, mà đứa bé đó, là tất cả của cô.

Còn cha của bé, chính là Tiêu Bắc Thần!

Hóa ra con diều có bay cao đến thế nào đi nữa thì cũng bị dây diều giữ lại. Đây là số mệnh của cô, cô không thể nào chạy trốn khỏi nó.

Mục Tử Chính nhìn cô chằm chằm, khuôn mặt cô thể hiện sự tuyệt vọng và đau thương vô hạn, đôi môi run rẩy bật ra một câu: “Mục Tử Chính, tôi đã không thể đi cùng anh nữa.”

Ánh mắt hấn ảm đạm hấn, giọng nói chỉ còn tuyệt vọng: “Đi thì đi, không đi thì không đi, ”đã không thể đi” nghĩa là gì?! Lẽ nào... em đã thay lòng?”

Cô nhìn hấn, lòng như xoắn lại, cuối cùng cô chằm chằm quay đầu đi, run run nói: “Tiêu Bắc Thần, nếu anh không muốn tôi tiếp tục hận anh nữa thì phải để anh ta sống.”

Tiêu Bắc Thần ôm chặt vai trái rỉ máu, nhìn vào mắt cô và đáp nhỏ: “Được, tôi hứa.”

Mục Tử Chính ngậy ngẩn nhìn Lâm Hàng Cảnh, cô rơi nước mắt và nói: “Mục Tử Chính, anh mau đi đi!” Mục Tử Chính nhìn hai người bọn họ, dường như hấn đã hiểu ra, hấn quay mặt đi, đắm chìm trong đau thương, hấn đáp: “Được, tôi biết trong lòng em bây giờ cũng không còn tôi nữa, uống công tôi vẫn luôn nhớ mong em, chúng ta thật phí công quen biết.” Hấn xoay người định đi, mấy người lính kia còn định ngăn lại nhưng nghe Tiêu Bắc Thần quát một tiếng: “Để hấn đi!”

Phùng Thiết Thành nói: “Tổng tư lệnh, đây khác nào thả hổ về rừng...”

Tiêu Bắc Thần bực mình: “Ít lời thôi!”

Phùng Thiết Thành hét cách, vẫy vẫy tay, binh lính liền tránh đường ra. Mục Tử Chính đi khỏi mà không hề quay đầu lại.

Cô mở to mắt nhìn theo hắn rời đi, trái tim cô như bị khoét mất. Bàn tay bỗng có cảm giác nóng ấm, cô ngẩn người nhìn, thấy Tiêu Bắc Thần đang cố sức nắm lấy tay mình. Tay hắn dính đầy máu của vết thương, lúc này, nó đang túm chặt lấy tay cô. Hắn cắn răng chịu đựng cái đau đớn cháy bỏng từ vai, đôi mắt đen nhánh, nói với cô khe khẽ: “Tôi... đúng là không ngờ, em sẽ xông đến bên tôi...”

Hết chương 33.

34. Chương 34: Cảnh Đẹp Ngày Vui, Trả Ngọc Cho Người

Tiêu Bắc Thần chưa nói hết câu đã thở hổn hển. Trong lồng ngực có niềm hân hoan gần như khiến hắn phát điên. Loại vui sướng ngấm vào xương cốt này còn vượt xa cả cái đau từ vết thương, làm người ta khó mà chịu nổi. Mắt hắn chợt tối sầm, sau đó hắn ngất đi, tuy nhiên tay vẫn nắm chặt lấy tay cô không hề buông lỏng.

Lâm Hàng Cảnh thấy khuôn mặt hắn tái nhợt sau đó hắn ngất đi. Trên tay cô dính đầu máu nóng ấm của hắn, cô sợ hãi đến mức mặt mày trắng bệch, hồn vía lên mây, cô hét lên một tiếng: “Anh ba!”

Mục Tử Chính đi thẳng ra khỏi lầu Như Ý, sau đó gọi một chiếc xe kéo rồi đi về hoa viên Hồng gia. Vừa mới đi tới một con đường vắng vẻ thì người kéo xe bỗng dừng lại. Mục Tử Chính nhìn xung quanh rồi nói: “Vẫn chưa đến đâu!” Không ngờ người kéo xe cười khô khốc: “Chính xác là tới rồi, cậu xuống mà xem.”

Mục Tử Chính không nói thêm câu nào, hắn rút ngay khẩu súng ngắn của mình ra rồi bắn người kéo xe, ai dè đạn lại trúng vào thân cây bên cạnh. Hắn liền nhảy khỏi xe, chửi lấy chửi để: “Mẹ kiếp! Ông đây biết ngay là có người đứng vào khẩu súng này! Khốn nạn! Trúng kẻ của Tiêu Bắc Thần rồi!”

Một chiếc xe quân đội đã dừng ngay giữa đường, mười mấy người lính lưng đeo súng bao vây hắn. Mục Tử Chính nhìn quanh, tuy trong bụng có hơi sợ nhưng hắn vẫn gượng cười lạnh lùng: “Giết tôi thì các người không sợ Hồng lão gia sẽ tìm đến tính sổ à? Tôi là cánh tay đắc lực nhất của ông ấy đấy!”

Cửa sổ của chiếc xe quân đội từ từ kéo xuống, một người đàn ông tuấn tú khoảng ba mươi tuổi ngồi trong xe, đó chính là trưởng ban đặc vụ Diệp Thịnh Xương của Dinh quân. Hắn cười nói: “Tổng tư lệnh chúng tôi nói rằng, anh làm việc cho bọn Nhật, phải giết! Nay trong nhà Hồng lão gia nuôi lớn một tên Hán gian như thế này thì chúng tôi phải thay ông ấy xử lý!”

Giây phút đó mồ hôi Mục Tử Chính chảy đầy sau lưng, hắn lên tiếng: “Tiêu Bắc Thần... hắn bắt tôi...”

Diệp Thịnh Xương cười đáp: “Tổng tư lệnh còn nói câu cảm ơn anh đã giúp anh ấy đưa được người đẹp về dinh nên sẽ cho anh ra đi vui vẻ, nhanh chóng. Chúng tôi chỉ làm theo lệnh, những chuyện khác không nói nữa.” Hắn vung tay một phát, mấy người lính kia bèn chia thẳng súng vào Mục Tử Chính đang đứng ở giữa. Mục Tử Chính không thể trốn đi đâu được, quay đầu hét lên một tiếng đau đớn: “Hàng Cảnh, cứu!!” Tiếp đó là một tràng tiếng súng khiến cả con đường yên tĩnh chấn động như nổ pháo...

Cuối tháng mười, thời tiết đã lạnh đi nhiều. Trong dinh thự Tiêu gia ở đảo Tân Bình, không khí cũng có thêm vài phần vắng lặng của mùa thu. Ánh mặt trời buổi sáng sớm chiếu nghiêng nghiêng vào trong phòng ngủ, chiếu qua rèm cửa sổ màu hổ phách thêu hoa, như dẹt lên trên chiếc thảm trải sàn một tầng vàng kim mỏng manh.

Tiêu Bắc Thần đã thức dậy từ lâu, hắn đang ngồi dựa người trên chiếc ghế mềm trước cửa sổ, tay cầm một cuốn sách để đọc. Mới đọc được mấy trang thì chợt nghe tiếng bước chân khê khàng truyền vào từ ngoài cửa, tiếp đó là tiếng gõ cửa. Hắn cười khê, nhưng không lên tiếng mà lại nhắm mắt. Tiếng gõ cửa ngừng lại, người ở bên ngoài đợi một lúc lâu, cuối cùng mới đẩy cửa đi vào.

Lâm Hàng Cảnh bưng đồ ăn sáng, thấy Tiêu Bắc Thần đang dựa trên ghế thì cô bèn đặt đồ ăn xuống, xoay người đi đến bên giường lấy chiếc chăn mỏng đi đắp cho hắn. Vừa đắp xong, thấy mắt hắn vẫn nhắm nhưng khóe miệng lại khẽ động đậy, trông có vẻ như đang cười. Cô hiểu ngay tức khắc, rút tay về định đi nhưng

không ngờ tay cô đã bị túm lại. Cô không rút ra được, nhìn sang hắn, đôi mắt sáng như sao của hắn đang nhìn cô, đầy vui vẻ.

Lâm Hàng Cảnh nói: “Anh mau bỏ tay, đừng khiến vết thương rách ra.”

Hắn nắm lấy tay cô nhưng không hề buông lỏng, hắn cười: “Em không cử động thì sẽ không ảnh hưởng đến vết thương của anh.”

Cô hơi cúi đầu xuống: “Anh cứ thế này thì sao mà ăn sáng được.”

Hắn liền nói: “Người xưa quả là thông minh, ”sắc đẹp có thể no“, câu này quá đúng.”

Cô không nói không rằng mà cố tình rút tay ra, hắn tức thì cúi đầu kêu “ai ôi” một tiếng. Cô giật mình, vội vàng hỏi: “Anh sao thế? Vết thương đau à?”

Hắn ngẩng đầu, hai mắt cười cười: “Vết thương thì không đau, nhưng mà tim đau!”

Cô bị vẻ mặt tươi cười của hắn làm rối loạn. Cô quay đầu đi không nhìn hắn nữa. Cô múc cháo đầy cho hắn, bỗng nghe hắn nói tiếp: “Hôm qua anh nhận được một bức thư của Trầm đại ca, việc em giả vờ làm Trầm phu nhân đã bị vạch trần rồi!”

Nửa tháng trước, Trầm Yến Thanh đã đưa Trầm Khác về Mỹ, trước khi đi có gửi một bức thư cho Tiêu Bắc Thần, trong đó nói rõ hết tất cả mọi chuyện. Lâm Hàng Cảnh múc đầy bát cháo xong đưa cho hắn, hắn liền đặt cháo lên chiếc bàn thấp ở bên, chăm chú nhìn cô rồi cười nói: “Trầm đại ca đã viết tám chữ ở cuối thư, rất hay.”

Cô nhìn về mặt đầy bí mật của hắn, cô hỏi: “Tám chữ gì?”

Hắn khẽ bật cười: “Cảnh đẹp ngày vui, trả ngọc cho người.”

Hắn nói rõ ràng từng chữ, niềm vui trên mặt còn có lẫn cả sự dịu dàng, gần như khiến người ta chìm đắm vào. Cô im lặng nhắm mắt lại, hắn cười nói: “Lúc em bắt anh gọi là Trầm phu nhân đó, chẳng khác nào giết sống anh cả. Cuối cùng thì hôm nay anh cũng đợi được sự thực sáng tỏ. Em thử nghĩ xem tám chữ này, bốn chữ đầu quả là hay - cảnh đẹp ngày vui (lương THẦN hảo CẢNH), trên đời này không ngờ cũng có chuyện trùng hợp đến thế, đúng là càng nghĩ càng thấy chúng là... trời sinh.”

Cô nói: “Tôi không muốn nghĩ.”

Hắn không nhịn được cười: “Em lo lắng gì chứ, anh còn chưa nói chúng ta là ”gì“ trời sinh, vậy mà em đã bảo không muốn nghĩ rồi. Không được, em phải suy nghĩ cho anh!”

Cô ghen hống: “Biết là không nói lại được anh mà!”

Hắn cười đáp: “Là vì anh có lý!”

Cô lại bị hắn trêu chọc nhưng không tìm được lời nào để đáp lại, đành nói: “Anh nói thế khác nào tôi là người không có lý, cố tình đến đây gây chuyện.”

Hắn cười cười: “Là em nói nhé, không phải anh.”

Cô biết mình tiếp tục bị hắn trêu, ngẩng đầu lên bèn thấy đôi mắt hắn tràn ngập niềm vui, tỏa sáng lấp lánh như sao trên trời. Hắn chăm chú ngắm đôi mắt trong veo của cô, lòng bỗng rung động, không liềm chế được mà vươn tay ra nắm tay cô, đặt tay cô vào lòng bàn tay hắn, nói khe khẽ: “Hàng Cảnh, một tháng này quả thật là anh vui sắp điên lên rồi. Cuối cùng anh cũng đưa được em về, không phải là trong mơ, mà là anh thực sự đã đưa được em về.”

Lòng bàn tay hắn nóng hầm hập, nhưng cô vẫn bình tĩnh đáp lời: “Tôi thấy vết thương của anh đỡ hơn nhiều lắm rồi. Tôi đã mua vé, ngày mai... tôi về thành Bắc Tân.”

Hắn ngẩn ra, nhìn về diềm đệm của cô, cô rút tay khỏi tay hắn, lẳng lặng cúi đầu xuống. Bờ môi mềm khẽ mím lại, đường nét hơi cong cong thể hiện một sự quật cường. Nụ cười trên khuôn mặt hắn dần dần biến mất, ngừng một lát hắn mới nói: “Vậy anh đưa em về.”

Cô nhanh chóng đáp: “Vết thương của anh vừa mới hồi phục, nghỉ ngơi thêm đi, tôi tự về thôi.”

Hắn cười nhàn nhạt, quay đầu sang nhìn cửa sổ gỗ ở bên, lẳng lặng nói: “Vây cũng được, nếu em đã quyết định như thế thì anh cũng không cản em. Đi đường cẩn thận.”

Thái độ của hắn như thế lại làm cô hơi bất ngờ, nhưng cô cũng yên tâm hơn. Cô luôn luôn không thể nào đối mặt được với hắn trong những tình huống như thế nào, trong lòng có đủ mọi suy nghĩ hỗn loạn. Nhưng vết thương vẫn còn lưu lại trong trái tim cô, làm sao có thể dễ dàng xóa mờ nó đi được. Cô càng sợ sẽ ở trong cái lồng của hắn một lần nữa, hắn luôn có cách điều khiển tất cả mà ngay cả cô cũng không thể biết hết được.

Cô đứng dậy, cũng không dám nhìn sườn mặt hắn, cô nói: “Vây tôi đi xếp đồ. Anh mau ăn sáng đi, lát nữa còn phải uống thuốc.” Cô không đợi hắn trả lời thì đã xoay người định đi ra ngoài. Hắn biết cô lo gì, hắn chỉ ngấm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nói chậm chậm: “Em vẫn còn nhớ chuyện em đồng ý với anh lúc đến đảo Tân Bình cứu Trầm Yến Thanh chứ?”

Cô chờ người đứng lại tại chỗ.

Hắn vẫn giữ nguyên tư thế, lẳng lẽ nhìn hoa cúc vàng đang đung đưa ngoài cửa sổ, nói tiếp: “Anh biết từ trước đến giờ trong lòng em không được thoải mái, anh cũng biết dù có ép em ở bên anh cả đời này thì cũng không thể có được trái tim em, vô ích mà thôi. Vì vậy những điều kiện đó của anh em hãy quên đi.”

Hắn tiếp tục nói: “Nhưng trái tim anh chưa từng thay đổi, còn chuyện đi hay ở thì tùy em quyết định.”

Hắn bình thản nói ra hai từ “ra đi” và “ở lại”, nhưng chúng lại mang ý nghĩa rất sâu. Cô chậm chậm nắm tay lại, cụp mi mắt, sau đó cô nói: “Sáng sớm mai tôi đi, anh nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Tiêu Bắc Thần cười nhẹ: “Ừ.”

Tiếng đóng cửa truyền tới từ sau lưng, bước chân cô dần dần đi xa. Chung quanh lại trở nên yên tĩnh. Bên tai chỉ còn tiếng chân cô, dần dần rồi cũng không nghe thấy nữa... Ngực hắn nặng nề như đóng thành tảng băng, sự đau khổ mất mát này hắn không muốn phải chịu thêm lần thứ hai. Hắn không muốn! Hắn ngồi dậy, gơ tay ra ấn cái chuông ở trên bàn bên cạnh.

Chuông mới kêu thì đã nghe tiếng gõ cửa, Quách Thiệu Luân liền đi vào.

Vé cô mua là vé tàu về Bắc Tân lúc sáng sớm. Khi đến đảo Tân Bình cô không mang nhiều đồ nên cũng lúc cũng không cần phải thu dọn gì nhiều. Thím Lý dẫn mấy người làm đến tiễn cô, mới ra khỏi phòng khách thì đã thấy Tiêu Bắc Thần đứng trước chiếc bàn đá ngoài vườn. Tuy bị thương nhưng dáng đứng vẫn thẳng tắp và vững chãi.

Hắn quay đầu lại, nhìn cô, cười nói: “Anh đến tiễn em, đường xa như thế...”

Lâm Hàng Cảnh đáp: “Cũng không xa lắm, chiều sẽ về tới Bắc Tân.”

Tiêu Bắc Thần bật cười: “Vây anh nhớ nhầm rồi. Người ta nói áng mây chóng tan, thủy tinh dễ vỡ, những chuyện tốt đẹp trên thế gian này không tồn tại lâu dài. Cuối cùng thì em cũng phải đi.” Hắn nói chậm chậm, bên môi có một nụ cười khổ sở, sau đó nó biến mất rất nhanh: “Em xem, bây giờ anh đúng là lú lẫn thật, Hàng Cảnh, anh chẳng thể nào giữ được em. Đến cùng thì em muốn gì chứ, cho dù là cả thế giới này, anh cũng có thể lấy về cho em...”

Cô ngược mắt lên nhìn, trong đôi mắt đó là ánh sáng tĩnh lặng, giọng nói của cô bình thản và mềm mại: “Tôi chỉ cần một ngày ba bữa, cả đời cứ trôi qua bình lặng như thế. Tiêu tổng tư lệnh vang danh thiên hạ không thể nào mang đến cho tôi cuộc sống đó.”

Khuôn mặt hắn lộ vẻ cô đơn, hắn lẳng lẽ nhìn cô một lúc, sau đó cười cười: “Sao em lại lạnh lùng đến thế, lúc nào cũng đẩy anh ra xa cả ngàn bước. Điều em muốn, anh có thể cho em, nhưng em cũng không cần. Nỗi hận của em với anh không ngờ lại sâu đến vậy.”

Cô khẽ cúi đầu xuống, nói nhỏ: “Tôi đi đây.” Cô không dám nhìn hắn thêm nữa, bước chân đi ra khỏi vườn. Hắn vẫn đứng thẳng tắp ở đó, trên bờ môi vẫn còn một nụ cười nhẹ như trước. Cô còn chưa đi được mấy bước đã nghe tiếng động ngoài cổng.

“Cậu ba bị thương ra sao thế? Có vào xương không? Mấy đứa chúng bay đúng là một lũ vô dụng! Lâu thế rồi mới báo cho tôi biết, lát nữa tôi phải...”

Lâm Hàng Cảnh giật mình, cô ngẩng đầu lên thấy cánh cổng được đẩy ra, dì bảy khoác chiếc áo khoác gấm xanh ngọc được Quách Thiệu Luân cùng vài người lính dẫn vào, vẻ mặt đầy lo âu. Vừa vào đến vườn liền nhìn thấy Lâm Hàng Cảnh đang đứng đó, bà cũng kinh ngạc y như cô, thất thanh gọi: “Hàng Cảnh, Hàng Cảnh...”

35. Chương 35: Tình Đẹp Như Hoa

Cả người Lâm Hàng Cảnh run rẩy, chớp mũi chua xót, trong cơ thể cô bỗng nhiên xuất hiện một loại cảm giác hoảng sợ, cô lùi lại vài bước. Dì bảy đã bước nhanh tới, nắm chặt lấy tay cô, rơi nước mắt: “Con ngoan, con ngoan, để dì nhìn con nào. Dì còn tưởng chúng ta không còn duyên gặp lại nữa. Lần này nhất định không được đi đâu...”

Cô cảm thấy viên mắt mình nóng lên, nhẩn nhẩn không rơi nước mắt, cô rút tay khỏi tay dì bảy, nói nhỏ: “Dì bảy, giờ con phải đi rồi.”

Dì bảy ngăn người, nhìn theo Lâm Hàng Cảnh đi ra phía cổng, bà quay đầu lại thấy ánh mắt Tiêu Bắc Thần, bà tức khắc hiểu ra. Bà vội vội vàng vàng chạy lên kéo tay Lâm Hàng Cảnh, mở miệng nghẹn ngào hỏi: “Hàng Cảnh, dì hỏi con, suy cho cùng thì trái tim con làm bằng gì vậy? Sao lại lạnh lùng đến thế! Đã đến nước này rồi còn còn muốn đi, con muốn đi đâu nữa chứ?!”

Mắt Lâm Hàng Cảnh cũng đỏ lên: “Dì bảy...”

Bà không nói nhiều nữa, chỉ kéo cô đến trước mặt Tiêu Bắc Thần, tay còn lại của bà túm bàn tay phải của hắn, giờ mu bàn tay đầy những vết sẹo lên trước mặt cô, đau lòng nói: “Còn nhìn tay nó đi, đây là lúc con đi, nó tự đập vào kính. Con nhìn nó đi, nó vì con mà chạy đến tận đảo Tân Bình xa xôi này lãnh đạn. Hai năm nay con đi, nó không nói nhưng dì biết hết, ngày nào đêm nào nó cũng nhớ con đến khó chịu, đến cả mơ cũng gọi tên con.”

Đôi mắt cô đã đông đầy nước, cô không dám nhìn Tiêu Bắc Thần, cô mím chặt môi, nỗi tủi thân lan tràn khắp trong cô. Cô giẫy khỏi tay bà. Từng lời của bà như đang ép cô, cô làm như không nghe thấy gì hết. Bà tiếp tục giữ cô lại: “Coi như ngày xưa nó khổ nạn, đã làm chuyện có lỗi với con, nhưng con cũng đã già rồi nó hơn hai năm nay rồi, cũng nên bỏ qua đi. Con không theo nó thì còn muốn theo ai. Sao mà tính tình con ngang bướng thế! Tình cảm của cậu ba nhà chúng ta đối với con có trời đất chứng giám, tim con có làm bằng sắt đá cũng nên tan chảy vì nó đi thôi.”

Những lời bà nói khiến nội tâm cô giằng xé, trong lúc hoảng loạn, cô ngẩng đầu lên, lập tức đối diện với đôi mắt đen nhánh đầy tình cảm của hắn. Cả người cô run run, tất cả tường thành trong lòng như sụp đổ trong nháy mắt. Tiếng dì bảy cứ vang bên tai, lòng cô rối loạn, cô lại vùng khỏi tay bà, nhẩn nhẩn không rơi nước mắt và bước tiếp về phía cổng. Dì bảy thấy vậy vội vàng đuổi theo, mới được vài bước đã ngã phịch ra đất. Tiêu Bắc Thần gọi to một tiếng: “Dì bảy!” Hắn nhanh chóng đỡ bà dậy, bà lườm hắn một cái, cũng không chịu đứng lên, chỉ duỗi tay về phía Lâm Hàng Cảnh: “Con à, dù sao dì cũng coi như một người mẹ thứ hai của con mà...”

Lâm Hàng Cảnh quay đầu lại, nhìn thấy bà ngã trên đất, cô không dám đi tiếp nữa, quay người lại đỡ bà và nghẹn ngào nói: “Dì, dì để con đi đi.”

Bà nắm lấy tay cô, đặt vào tay Tiêu Bắc Thần, nhìn cô rồi nhẹ nhàng nói: “Con ơi, con còn đi đâu được nữa! Đây là cái số của con!”

Cô xúc động, trong lòng như có hàng ngàn cảm tình quấn lại với nhau, bện chặt đến mức làm cô không nói nên lời. Miệng cô khê mở, nước mắt rơi xuống như mưa.

Cuối thu vắng lặng, trời lạnh hơn nhiều so với năm ngoái. Còn chưa đến mùa đông mà thành Bắc Tân đã có tuyết, tuy nhiên tuyết rơi xuống đất thì tan ngay nên càng khiến không khí lạnh hơn. Tiêu Bắc Thần bị

công sứ người Nhật làm phiên liên tục mấy ngày nay, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc bọn họ chuẩn bị về nước, lúc này hẳn mới thăm thở phào nhẹ nhõm.

Tối nay, Tiêu Bắc Thần bày tiệc chia tay cho công sứ Sato và tổng lãnh sự Nhật Bản Yoshida. Hứa Tử Tuấn và Mạc Vỹ Nghị cũng theo tiếp khách. Rượu quá tam tuần, mặt mày đỏ bừng, lúc này vị công sứ Nhật Sato liền đưa ra một chiếc hộp gấm nhỏ, đưa đến trước mặt Tiêu Bắc Thần bằng cả hai tay, giọng nói trịnh trọng: “Đây là huân chương thiên hoàng Nhật Bản chúng tôi trao tặng cho Tiêu tổng tư lệnh. Tổng tư lệnh còn trẻ nhưng là rồng giữa muôn người, xứng đáng được nhận huân chương này.”

Tiêu Bắc Thần cười cười, hẳn mở chiếc hộp ra, quả nhiên nhìn thấy chiếc huân chương màu vàng kim bên trong. Hắn cũng không hề nói gì, đóng hộp lại đặt sang bên rồi mới cười nói: “Các vị khen ngợi thế này thật khiến cho tôi không dám nhận.” Tổng tư lệnh Yoshida thấy thái độ của Tiêu Bắc Thần vẫn qua loa cho có như trước, lòng thầm nhủ lần này không thể nào mà về không được, thế là hắn bèn nói một tràng tiếng Nhật. Người phiên dịch lập tức dịch lại: “Tổng lãnh sự nói, đã nghe tiếng Tiêu tổng tư lệnh giỏi Quốc học từ lâu, nay rất muốn được tận mắt thấy, không biết có thể mời Tiêu tổng tư lệnh hạ bút để Tổng lãnh sự mang về Nhật không?”

Tiêu Bắc Thần uống rượu rồi cười cười thờ ơ: “Các vị khen nhầm rồi, giỏi Quốc học gì chứ, tôi cầm bút là quên cả chữ, mấy bài thơ ngày xưa học đều trả hết cho thầy, quên sạch sạch sành. Xin tổng lãnh sự đừng làm khó tôi.”

Vị tổng lãnh sự Yoshida kia thấy Tiêu Bắc Thần từ chối thẳng thừng thì đành ngồi chúc rượu với Hứa Tử Tuấn, sau đó lẳng lặng nói với công sứ Sato bằng tiếng Nhật: “Làm cho hắn để lại một cái gì đó đi, chúng ta đăng nó lên báo, bảo là lòng cảm ơn của hắn đối với huân chương Thiên hoàng ban thưởng. Rồi sau đó chuyện gì cũng dễ dàng hơn.”

Lúc này công sứ Sato mới hiểu kế của Yoshida, biết rằng đây chính là cơ hội tốt nhất cho việc hợp tác giữa Dĩnh quân và Nhật Bản, khiến Tiêu Bắc Thần gánh cái danh phản quốc. Hắn liền sai lính Nhật một câu, một lát sau, thấy người lính đó mang nghiền mực giấy bút vào, đặt lên trên bàn. Công sứ Sato thông thạo tiếng Trung, cũng không cần phiên dịch mà quay người nói thẳng với Tiêu Bắc Thần, hắn cười: “Hôm nay Tổng tư lệnh thưởng cho chúng tôi vài chữ, cũng xem như chúng tôi không phí công đi chuyến này.”

Hắn vừa nói xong, Mạc Vỹ Nghị và Hứa Tử Tuấn đều tái mặt. Đây khác nào ép người, không thể từ chối được nữa, không thể không viết, nhưng dù viết gì thì cũng sẽ bị người Nhật lấy làm cái cớ. Hứa Tử Tuấn bèn nói: “Anh ba, để em viết!” Ý hắn là sẽ thay Tiêu Bắc Thần đội cái danh phản quốc, nhưng người Nhật đâu có cần chữ của hắn. Tiêu Bắc Thần thản nhiên nhìn Sato đang cười khê. Yoshida giơ tay thành tư thế mời, hắn bèn đứng dậy, xắn tay áo rồi cười nói: “Được, vậy tôi đành phải viết vậy, nếu đặt bút xuống rồi còn quên cả chữ thì mong công sứ thông cảm cho.”

Vị công sứ người Nhật cười cười. Tiêu Bắc Thần bèn đi đến bên chiếc bàn, cầm bút lên, nháy mắt đã viết xong một câu, chính là “Mây đen như mực, tuyết bay khắp trời”. Lạc khoản là ba chữ “Tiêu Bắc Thần”, viết xong hắn liền ném bút sang bên, cười thản nhiên: “Câu này đi. Nếu nói về khí thế thì tặng cho hai vị không thể chuẩn hơn.”

Yoshida vội vàng cầm lấy tờ giấy, lòng thầm nhủ bút tích chính tay Tiêu Bắc Thần viết ra này mà đăng lên báo thì đừng hòng phải sạch quan hệ với người Nhật chúng ta! Hắn định cất tờ giấy đi, không ngờ vị công sứ Sato đứng bên tái cả mặt, nhanh chóng ngăn Yoshida lại. Sato đã ở đây lâu, là một người Nhật vô cùng thông thạo văn hóa người Hán, ông ta nhìn kỹ câu mà Tiêu Bắc Thần viết, một lát sau mới cười nhẹ: “Chữ của Tổng tư lệnh quả là đẹp.”

Tiêu Bắc Thần cười đáp: “Sato tiên sinh quá lời rồi.”

Công sứ Sato không đáp lại, đứng dậy nói với Tiêu Bắc Thần: “Chúng tôi đã làm phiên Tổng tư lệnh mấy ngày nay, hôm nay uống đến đây thôi, chúng tôi phải đi đây.”

Tiêu Bắc Thần cùng Mạc Vỹ Nghị, Hứa Tử Tuấn đứng dậy tiễn khách. Binh lính Nhật Bản bên ngoài cũng đi theo khi thấy công sứ Sato đưa tổng lãnh sự Yoshida ra.

Công sứ Sato đi thẳng xuống lầu, về mặt khó chịu đến cực độ, quay đầu lại thấy Yoshida vẫn đang giữ tờ giấy không nỡ buông, hắn liền đi tới xé toang tờ giấy đó. Yoshida ngăn người, định cản lại, Sato tức giận

nói: “Anh còn định lập mưu với hần, hần đã bẫy lại anh đây này. Đàng những chữ này lên báo khác nào tự tay và miệng mình, mặt mũi của Thiên hoàng cũng bị mất hết vì chúng ta!”

Yoshida vẫn không hiểu gì, Sato bèn nói: “Đây là thơ của Lục Du triều Tống. Câu đầu tiên vốn là ‘Vân phiên nhất thiên mặc’ (1), thằng khốn Tiêu Bắc Thần nó cố tình viết thành ‘Vân phiên nhất thiên hắc’ (2). Nghĩa rõ ràng là người ta không cho anh một tấc đất (3) nào cả, càng thêm uy phong cho đất nước người ta, dập tắt khí thế của chúng ta. Anh lại còn ở đây mà vui vẻ, lẽ nào anh quên câu chuyện về vị đại tướng quân viết Hắc (4) kia rồi à!”

1. : mây đen quay cuồng, bầu trời như được vẩy mực

2. : mây đen quay cuồng, một trời đen sì

3. Hai câu trên, chữ “Mặc” được thay bằng chữ “Hắc”, chữ “Hắc” thiếu một bộ Thổ (đất đai) so với chữ “Mặc”

4. Tương tự như với Tiêu Bắc Thần, khi đại tướng quân này viết chữ cho người Nhật, ông đã viết “Hắc” thay vì chữ “Mặc”, ý là không ột tấc đất nào.

Yoshida tức thì hiểu ra, định chửi to lên. Sato cười lạnh lùng: “Chúng ta không cần phí thời gian với thằng nhãi đó. Có ai mà không biết trẻ con thì nghe lời người lớn chứ, chi bằng tìm thằng tới Tiêu đại soái, chắc chắn ông ta sẽ thức thời hơn thằng khốn Tiêu Bắc Thần này!”

Yoshida nói: “Nếu Tiêu đại soái không đồng ý điều kiện của chúng ta thì phải làm sao?”

Sato bèn cười thoải mái: “VẬY thì Tiêu đại soái không hiểu thời thế rồi. Coi như sau này ông ta có không chịu đi chăng nữa, thì tôi thấy, ông ta cha tài mà con ngu, vị thiếu soái đào hoa này chẳng qua cũng hơi thông minh một chút, xem ra còn dễ khống chế lắm!”

Tối đó, dì bảy đã sai người báo Tiêu Bắc Thần làm việc xong phải quay về phủ đại soái. Hần cũng không dám lè mề, nhưng vì phải mở tiệc tiễn người Nhật nên tốn rất nhiều thời gian. Lúc hần về thì đã hơi muộn. Không khí trong phủ đại soái ấm áp như mùa xuân, trăm hoa đua nở. Hoa thủy tiên đẹp để được trồng trong chậu thủy tinh, nhụy hoa màu vàng, cánh trắng muốt, trông đáng như đỉnh vàng.

Hần vừa mới vào phòng khách thì thấy đèn sáng ngời, Tiêu Thư Nghi và Lâm Hàng Cảnh đều ở đó. Dì bảy thấy hần bước vào thì liền cười đón: “Nhân vật lớn nhà chúng ta đã về rồi đây. Ngoài trời đang có tuyết, con mau cởi áo choàng ra cho người làm phủ tuyết đi, đừng để nó tan lại làm con chết công.”

Tiêu An ở bên bèn đi tới nhận lấy áo choàng của Tiêu Bắc Thần để đi phủ. Tiêu Bắc Thần thấy Lâm Hàng Cảnh đang ngồi bên cạnh dì bảy bóc vỏ quýt, hần bèn đi tới, cầm lấy quả quýt đã được bóc vỏ xong trong tay cô. Ban đầu cô ngạc nhiên, ngẩng đầu lên thấy là hần thì lập tức cúi xuống, cô nói: “Em bóc vỏ cho đi bảy.”

Hần ném thử rồi cười nói: “Dì bảy muốn ăn thì bảo em tư bóc cho.”

Tiêu Thư Nghi đang ôm Kha Tư Hành chưa được một tuổi, cô cười đáp: “Anh ba thế này là không được đâu, chúng ta không ai được phép sai em Lâm, uống công dì bảy hôm nay cố ý đón bằng được em ấy từ trường về đây. Dì bảy, mau mau sai người đưa em Lâm về đi, dù gì chúng ta cũng mất công hết cả.”

Dì bảy ngả lưng trên chiếc ghế mềm, khẽ cười: “Làm thế sao được, hôm nay nếu Hàng Cảnh không đồng ý với dì một chuyện thì dì sẽ không để nó về đâu.”

Tiêu Thư Nghi đã biết tổng từ trước, lúc này còn giả vờ phụ họa theo: “Chuyện gì vậy?”

Dì bảy lấy ra một chiếc hộp dạng ống, đặt lên bàn trà nhỏ khảm hoa văn như ý, bà cũng không nói gì, chỉ ra hiệu bằng mắt với Tiêu Thư Nghi, sau đó nói: “Cô tư, chuyện này vẫn phải để anh ba con đích thân nói, chúng ta không chen vào được. Đi ra đằng sau xem hoa đã nở chưa nào.”

Tiêu Thư Nghi cười híp mắt rồi ôm Kha Tư Hành đứng lên, đi với dì bảy ra ngoài. Tiêu Bắc Thần cầm chiếc hộp, nên trong chính là giấy kết hôn, là của hần và cô. Từ hai năm trước nó đã được chuẩn bị sẵn, nhưng đến hôm nay mới đặt trước mặt hai người.

Lâm Hàng Cảnh không hề liếc vào bên trong hộp, cô hơi cúi đầu nhìn quả quất trong tay mình, lẳng lặng nói: “Trời cũng tối rồi, em nên về thôi. Anh thay em chào dì bảy một tiếng.”

Hắn chậm chậm đặt chiếc hộp xuống.

Cô đã đứng dậy, hắn cũng đứng dậy theo cô, khẽ cười: “Bên ngoài tuyết đang rơi, anh đưa em về.”

36. Chương 36

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng, thoải mái. Cô quay sang nhìn hắn, hắn cũng nhìn sang cô, mặt mày ngay thẳng, mắt cười cười, rất tự nhiên.

Một lúc sau Tiêu Thư Nghi và dì bảy mới trở lại, thấy phòng khách đã chẳng còn ai. Tiêu Thư Nghi nhìn chiếc hộp vẫn còn nguyên đó, tức thì bực mình: “Dì bảy, nhìn xem kia! Chúng ta đúng là phí công! Bọn họ còn chẳng thèm xem, thế này thì làm sao được!”

Dì bảy ngồi xuống chiếc ghế mềm, cầm một múi quất đã được bóc sẵn, bỏ vào miệng ăn, sau đó cười nói: “Con lo gì chứ, người ta bảo ”dục tốc bất đạt“, Hàng Cảnh có tính cách như thế nào chẳng lẽ anh ba của con còn không rõ sao?”

Trời đã rất tối, xe ô tô chạy nhanh. Đèn xe chiếu sáng ngời cả con đường. Tuyết ngoài cửa sổ rơi xuống ào ào. Tiêu Bắc Thần lái xe, bỗng nhiên hỏi cô: “Hôm nay dì bảy cùng các em làm gì đấy?”

Lâm Hàng Cảnh đáp: “Cũng không có gì, chỉ là xem hai vở kịch cùng dì.”

Hắn cười hỏi: “Vở nào?”

Cô trả lời: “Kỳ lân khóa và Tử tiêu ký.” Cô ngừng một lát, xong bỗng nhớ ra chuyện gì đó, cô chợt bật cười: “Ban đầu dì bảy xem khá vui, tiếc là mới được một nửa thì Tư Hành khóc mãi không thôi. Thư Nghi dỗ cũng không được, ồn ào đến mức dì cũng không xem được kịch nữa...” Cô nhớ lại vẻ ngây thơ đáng yêu của bé mà không nhịn được cười. Hắn quay đầu sang nhìn cô, mắt cong cong, hắn nói: “Em khá là thích trẻ con nhỉ.”

Nụ cười trên mặt cô đông cứng, cô chỉ đành đáp một tiếng: “Vâng.”

Hắn nghe giọng cô có vẻ buồn, thế là nói: “Anh nhớ buổi tối em đến phủ đại soái đó, cũng là ngày tuyết lớn, còn rơi nhiều hơn hôm nay nhiều.”

Lâm Hàng Cảnh quay mặt đi nhìn tuyết ngoài cửa sổ, trong tầm mắt chỉ nhìn thấy một màu trắng: “Đó là lần đầu tiên em thấy tuyết rơi nhiều đến thế.”

Hắn nhẹ nhàng đáp: “Đó cũng là lần đầu tiên anh gặp em, từ đó làm thế nào cũng không thể quên.”

Cô hơi cúi đầu, chỉ nhìn tuyết ngoài cửa sổ, mím môi không nói năng gì. Hắn cười nhẹ: “Đến cả hơn bốn năm ở Nga, lúc nào cũng nhớ đến em. Dì bảy gửi cho anh ảnh của em, bảo là ảnh lúc em tham gia dàn đồng ca trường trung học nữ Thánh Cô. Anh liền cẩn thận cất đi, chỉ đợi về gặp em, đợi...”

Lòng cô đã rối loạn, cô nhắm mắt lại, nói nhỏ: “Đừng nói nữa, em không muốn nghe.”

Xe bỗng dừng, hắn đã tấp vào bên đường. Cô chợt lo lắng. Tuyết ngoài cửa sổ vẫn rơi ào ào, cả trời đất này đều là âm thanh đó. Riêng trong chiếc xe nhỏ của bọn họ, không khí lại cực kỳ yên tĩnh. Hắn lẳng lặng ngồi ở ghế lái nhìn những bông tuyết bên ngoài. Sự im lặng này càng làm cô căng thẳng. Cô định xuống xe, nhưng hắn đột nhiên giơ tay ra nắm lấy tay cô, chỉ là giữ lấy chứ không có hành động nào khác. Hắn nói nhỏ một câu: “Hàng Cảnh, anh biết em thấy tủi thân trong lòng, anh cũng biết em vẫn còn hận anh, nhưng... Em tổn thương anh như vậy, em nói xem anh còn có cách gì nữa đây, anh yêu em, yêu đến mức điên rồi!”

Cô quay đầu đi, viền mắt hồng hồng, một lúc sau mới nghẹn ngào nói: “Em không thể nào tha thứ cho anh.”

Ánh mắt hắn dừng trên sườn mặt cô, hắn nhìn những giọt nước mắt trong đôi mắt đó, hắn im lặng một hồi, sau đó nở nụ cười khổ sở: “Em xem, tuyết có lớn đến đâu rồi cũng có lúc tan, còn anh, từ đầu đến cuối chẳng thể nào làm ấm được trái tim em. Em không cho anh lấy một cơ hội nào.”

Mí mắt cô khẽ rung, nước mắt bèn men theo đó nổi đuôi nhau chảy xuống, thuận theo gò má trắng trẻo. Giọng nói hắn dần dần lo lắng: “Cả đời này anh chẳng sợ gì ngoài việc em khóc, nếu để em không rơi nước mắt thì anh chết cũng được.”

Nước mắt cô không dừng lại mà tiếp tục rơi, nhưng cô vẫn nghe hắn nói câu đó, một lúc sau cô mới đáp: “Anh còn phải điều binh đánh trận, đừng nói những lời như thế.”

Hắn bật cười: “Nếu có thể làm em nhớ đến thì một ngày bảo anh chết mười lần cũng được.”

Câu đùa của hắn làm người ta không nghe không được mà nghe cũng không xong. Cô quay đầu sang, mới nói được một chữ: “Anh...” thì lập tức có một giọt nước mắt rơi xuống. Hắn liền nói: “Em xem, em nhiều nước mắt như thế, nếu anh chết một lần em khóc một lần thì nước mắt có thể ngập cả thành Bắc Tân, quả đúng là mỹ nhân khuynh thành, hại nước hại dân!”

Cô bị mấy lời của hắn làm dở khóc dở cười, cúi đầu xuống, cô lẳng lẳng lau nước mắt rồi nói: “Anh mau lái xe đi, em không khóc nữa.”

Hắn nhìn cô lau hết nước mắt rồi mới khởi động xe, không lâu sau liền tới nơi. Cánh cổng đen trước sân đóng chặt, trước cổng còn dón một tầng tuyết. Cô thấy đã đến nơi thì không nói thêm gì nữa, mở cửa xuống xe. Bỗng nghe tiếng mở cửa xe đằng sau, hắn cũng đã xuống.

Cô đang định rảo bước đi thì nghe hắn nói đằng sau: “Hàng Cảnh, em cũng đừng nghe dì nói, chuyện giấy kết hôn đó nếu em không thích thì anh sẽ không làm khó em.”

Bước chân cô chỉ thoáng ngừng lại, sau đó vẫn đi tiếp đến trước cổng. Mở cổng ra, vào khoảng khắc quay người lại đóng cổng, cô nhìn thấy dáng đứng thẳng tắp của hắn trong màn tuyết. Trên khuôn mặt có đường nét rõ ràng đó có sự lặng lẽ, như chỉ đợi cô quay đầu lại.

Hắn thấy cô quay lại nhìn thì khẽ cười. Cô đẩy cánh cửa, cụp mí mắt, đóng lại, chặn bóng dáng hắn ở bên ngoài. Vừa mới quay người thì nhìn thấy ông lão canh cửa đi ra từ căn phòng bên cạnh, ông cầm một bức thư vẩy vẩy với cô: “Lâm tiểu thư, thư của cô này. Là của Thái Thụy Sa ma ma gửi về từ Mỹ.”

Cô hơi ngẩn người, biết ngay đây là thư bà ấy gửi để báo cho cô tình hình của bé Nam Quy. Tim cô đập thình thịch, cô sợ có tin tức gì không hay nên đứng ngay giữa trời tuyết để mở ra xem. Hai bàn tay không ngừng được run rẩy, mới đọc được nửa mà nước mắt cô đã rơi lã chã.

“... Có thím Lưu tận tâm chăm sóc, cơ thể Nam Quy đã khỏe mạnh, không khác gì các bạn đồng trang lứa, bé còn rất thông minh. Giờ đang tập tễnh học đi, bi bô tập nói những từ như cha, mẹ...”

Trong lòng cô có một sự vui sướng khó nói thành lời, các ngón tay vẫn còn run rẩy. Sự lo lắng và sợ hãi gần nửa năm nay cuối cùng cũng tiêu tan. Nam Quy của cô không sao cả. Sự vui sướng này hết như được sống lại, đến cô cũng không biết mình muốn làm gì nữa, cô quay người mở cánh cổng đen ra, vừa nhìn đã thấy Tiêu Bắc Thần đang đứng trong tuyết.

Cô nhìn thấy hắn, trong nháy mắt đó cô mới hiểu vì sao mình lại mở cổng, là vì để nhìn thấy hắn, vì muốn nói cho hắn niềm vui này, vì hắn là... Suy nghĩ đó làm cô giật mình, sau đó cô nắm chặt bức thư trong tay, ngạc nhiên hỏi một câu: “Anh vẫn còn ở đây?”

Tiêu Bắc Thần đang đứng ở chỗ cũ, trên áo choàng đen đã có một tầng tuyết mỏng. Hắn nhìn cô, khẽ cười: “Anh có cảm giác em sẽ quay đầu lại nhìn anh.” Hắn ngừng lại rồi nói tiếp: “Em xem, chẳng phải anh đã đợi được rồi sao, đợi em quay lại.”

Trong màn tuyết đó, ánh mắt của hắn sâu thẳm như biển, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Cô như bị nó làm nghẹt thở, cô vội vàng quay đầu đi. Giọng hắn vang tới từ đằng sau, dịu dàng, nhưng đầy tình cảm: “Hàng Cảnh, cho anh một cơ hội. Anh nợ em, nhất định anh có thể bù đắp được cho em.”

Cô nhắm mắt, đôi mắt dần dần được bao phủ bởi một làn hơi nước, là nước mắt từ tận sâu trong trái tim cô. Cô nắm chặt bức thư, trước mắt hiện lên hình ảnh của bé, những hàng chữ trong thư hiện rõ: “... tập

nói những từ như cha, mẹ...” Hấn gọi tên cô ở phía sau, lặng lẽ: “Hàng Cảnh...” Trong lòng đau đớn, sự cố chấp trong tim bỗng chốc tan vỡ, sự kiên trì quật cường nhất cũng không thể không thỏa hiệp với số mệnh.

Giây phút đó, tất cả đều biến thành hư ảo, không còn gì quan trọng nữa. Chỉ có đứa bé yếu ớt kia là điều chân thực nhất, là chuyện cô để ý nhất. Thế gian này không thể thoát khỏi hai chữ “số mệnh”.

Đèn trong sân soi sáng màn đêm tối, cũng soi sáng cả một màn tuyết trắng. Những bông tuyết rơi xuống theo những đường như có như không. Cô chậm chậm quay đầu lại, môi khẽ run, cổ họng như bị nghẹn thứ gì đó, giọng nói nhỏ đến mức khó nghe thấy: “Giấy kết hôn đó... em ký.”

Hấn lại nghe rất rõ ràng.

Lòng ngực điên cuồng phập phồng, hấn liều mạng ấn xuống. Niềm vui như khiến hơi thở hấn dồn dập hẳn, trong ánh mắt đen nhánh hiện lên những đốm sáng ngời. Hấn đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được giờ phút này, vào đêm tuyết này, cuối cùng cô cũng đồng ý.

Lâm Hàng Cảnh nhìn Tiêu Bắc Thần đi về phía mình, khi nhìn vào mắt hấn, cô không khỏi có chút lúng túng. Cô định lùi lại, nhưng đã không kịp nữa. Hấn nói nho nhỏ: “Hàng Cảnh, anh vui đến điên mất!”

Hấn vừa nói xong thì cả người cô chợt nhẹ bẫng, hấn ôm cô lên. Khoảnh khắc đó trời đất quay cuồng, cô sợ đến mức kêu lên một tiếng. Hấn cười to, ôm cô xoay hết vòng này đến vòng khác trong trời tuyết. Tất cả mọi thứ như đang bay lên, khiến cô có cảm giác không thực. Lâm Hàng Cảnh hoảng hốt nhắm mắt lại. Tuyết như rơi dày hơn, bốn bề đều là tiếng tuyết rơi, cả thế giới như biến thành một màu duy nhất.

Hết chương 36.

37. Chương 37

Vì lễ cưới của Tiêu Bắc Thần và Lâm Hàng Cảnh sắp đến nên Tiêu đại soái ở Mỹ xa xôi cũng chỉ đợi kiểm tra phổ một lần nữa, nếu không có vấn đề gì thì sẽ đưa cậu năm Bắc Vọng, cậu sáu Bắc Ý về nước. Dì bảy cực kỳ vui mừng, sửa sang lại cả phủ một lượt. Tết âm lịch năm nay sẽ ăn ở Hoa Thịnh châu. Mới đến chiều, Thư Tinh, Thư Ngọc, cả hai người con rể và đám nhỏ đã đến. Dì bảy rất thích đông vui, bà và mấy tiểu thư Tiêu gia đang nói chuyện thì thấy Tiêu Thư Nghi cùng chàng rể họ Kha đến. Tiêu Thư Nghi khoác một chiếc áo khoác đồ tươi cổ lông. Vừa bước vào cởi áo ra thì đã cười hì hì nói với dì bảy: “Dì bảy, hôm nay chúng ta đón giao thừa ở Hoa Thịnh châu, làm phiền anh ba một trận đi. Ấy, sao không nhìn thấy Hàng Cảnh đâu?”

Bà bèn cười đáp: “Anh ba con lái xe đến trường tiểu học Đức Hình đón người rồi. Lát nữa sẽ tới thôi.” Mới nói xong thì nghe tiếng bước chân vọng đến, là Tiêu Bắc Thần đã đón Lâm Hàng Cảnh về. Hai người họ vừa bước chân vào phòng khách ấm áp thì đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Thư Tinh nhìn Lâm Hàng Cảnh rồi cười nói: “Em Lâm vẫn ở trường tiểu học à? Đã ký giấy kết hôn, nhẫn cũng đeo rồi, đã mang họ Tiêu của chúng ta, chính thức trở thành tam thiếu phu nhân, chỉ thiếu mỗi một nghi thức thôi mà, sao vẫn không chịu chuyển về Hoa Thịnh châu vậy?”

Dì bảy nhón lấy một miếng mứt lên ăn, bà nói: “Cô cả đừng có ép em nó, Hàng Cảnh ngại đấy. Qua Tết sang xuân là đến lễ cưới. Cậu ba còn đợi được thì chúng ta có vội cũng có tác dụng gì đâu. Nhưng mà đến sau lễ cưới, Hàng Cảnh vẫn không chịu chuyển về đây thì dì dẫn mấy con đến trường Đức Hình làm loạn. Cho Thư Nghi cầm đầu. Để xem tam thiếu phu nhân nhà chúng ta có chịu được không!”

Dì bảy khiến tất cả mọi người đều bật cười. Khuôn mặt Lâm Hàng Cảnh hơi đỏ, cô không nói năng gì. Tiêu Bắc Thần đứng bên cũng không lên tiếng, hấn chỉ quay mặt sang nhìn cô cười, sau đó khẽ nói: “Em ở đây với dì nhé, anh đến phòng phía bắc đã.” Ở căn phòng phía bắc có mấy người con rể của nhà họ Tiêu đang ngồi. Lâm Hàng Cảnh gật đầu, hấn nhìn cô một cái rồi mới quay người đi.

Đến tối, dì bảy cùng mọi người ăn bữa cơm tất niên rất vui vẻ. Tiêu Bắc Thần và mấy người con rể cũng uống vài chén rượu và ăn xong bữa tất niên. Tiêu Thư Nghi nói đêm nay muốn đón giao thừa ở đây. Ngay sau đó thấy sỹ quan Quách Thiệu Luân đi vào báo đã chuẩn bị pháo hoa xong xuôi. Tiêu Bắc Thần bèn đi ra ngoài xem.

Tuyết vẫn rơi rất nhiều trong đêm giao thừa. Xa gần là những tiếng pháo nổ liên hồi. Tiêu Bắc Thần nhìn Quách Thiệu Luân cùng vài người lính đã sắp xếp tất cả đâu vào đấy rồi, hần liền sai đi phát lì xì. Quách Thiệu Luân bỗng nhiên cười, nói với hần: “Tổng tư lệnh, tam thiếu phu nhân tìm anh kìa.”

Tiêu Bắc Thần quay đầu lại, thấy cô đang đứng khoanh tay ở hành lang. Khi thấy hần quay mặt sang thì cô có vẻ lúng túng. Quách Thiệu Luân đã dẫn theo mấy người lính lén tránh đi. Tiêu Bắc Thần nhìn cô cười mỉm, không hề đi qua mà chỉ đợi cô gọi. Cô do dự một lát mới mở miệng: “Này, anh... qua đây một lát.”

Hần nhin cười, sau đó đi đến. Cô nói: “Dì bảy bảo em nói với anh chuẩn bị xe, xem bắn pháo hoa xong mọi người sẽ về phủ đại soái, em cũng phải về trường tiểu học.”

Hần ừ một tiếng, lại nhìn cô, khẽ cười và hỏi: “Này’ là ai thế?”

Mặt cô lập tức đỏ bừng, hần tiếp tục cười trêu: “Em định cả đời gọi anh là ”này“? Giấy kết hôn cũng ký rồi, dù gì em cũng phải thay cách gọi anh đi chứ, tam thiếu phu nhân ạ.”

Cô bị mấy câu trêu chọc của hần làm khó xử, nhìn vẻ mặt nhin cười của hần, một lúc sau cô mới gọi nhỏ một tiếng: “Anh ba.”

“Anh ba?” Hần ngẩn người, thấy mặt cô đỏ bừng thì không khỏi cười to: “Anh ba thì anh ba, em muốn gọi thế nào cũng được, dù gì cũng như nhau cả.”

Tiếng cười của hần làm lòng cô rối bời, cô quay người định đi vào, hần lại nắm lấy tay cô, cũng không nói gì khác mà chỉ nắm thật chặt. Cô xoay mặt nhìn, liền thấy sự vui mừng trong ánh mắt hần. Lòng cô rung động, cô chậm chậm cúi mặt xuống, trông đầy dịu dàng.

Trên hành lang có treo một dàn đèn lồng. Đèn không được thắp bằng nến, mà dùng bóng điện, chúng chiếu sáng cả màn tuyết. Ở dưới đèn có tua rua màu đỏ, nó đang đung đưa theo gió. Hần thấy chiếc áo choàng có cổ màu hồng phấn cô đang mặc được thêu hoa mai rất tinh xảo, viền vàng kim, trên đầu vai có hoa văn tứ hợp như ý, điểm xuyết những hạt ngọc bóng bẩy. Mặt trong chiếc mũ là lông thiên nga trắng, càng làm nổi bật da mặt mịn màng của cô. Hần bèn cười hỏi: “Ồ đâu ra chiếc áo đẹp thế này?”

Lâm Hàng Cảnh đáp: “Dì bảy vừa bảo em mặc vào.”

“Quả nhiên dì thương em nhất! Đến Tiêu Thư Nghi dì cũng không cho, mà chỉ cho em.” Hần ngừng một lát, vẻ mặt đang cười nhẹ nhàng của cô làm hần vô cùng vui vẻ, hần lại bật cười, ghé đầu bên tai cô nói thầm: “Dì bảy có nhiều đồ tốt lắm, lát nữa chúng ta cùng đòi.”

Cô vừa nghe liền cảm thấy buồn cười: “Muốn đòi thì anh tự đi đi, em không cùng làm cướp với anh đâu.”

Tuyết dần dần ngừng rơi. Vào đêm giao thừa này, khắp trời đều là tiếng pháo nổ. Đến giờ phút giao thừa, chính là giây đầu tiên của mừng một năm mới, nhà họ Tiêu người người thay nhau chúc tết. Quách Thiệu Luân dẫn theo vài binh lính đi đốt pháo. Dì bảy cùng mọi người liền ra ngoài xem, tụ tập đông vui ở hành lang. Pháo hoa bay lên bầu trời, nổ bung, bùng sáng cả Hoa Thịnh châu. Có đủ loại pháo hoa, bay thẳng, xòe tán... màu sắc rực rỡ tô điểm chân trời. Tiếng pháo rất to, Lâm Hàng Cảnh cảm thấy trái tim mình cũng bị chấn động theo. Cô vừa ngẩng đầu lên ngắm, vừa duỗi tay ra từ áo choàng để che tai lại. Đang nhìn những màu sắc chói lòa đó thì cô bỗng nhiên cảm thấy hơi ấm trên tay. Cô quay đầu lại, Tiêu Bắc Thần đứng đằng sau, đã giơ tay áp lên đôi tay cô, giúp cô bịt tai. Lòng bàn tay hần phủ lên những ngón tay hơi lạnh của cô, mang đến từng đợt ấm áp.

Lâm Hàng Cảnh cũng không nói gì, chỉ quay đầu đi, quay lưng về phía hần. Hần khẽ cười, một tay ôm lấy cô kéo vào lòng hần, để cô dựa vào trước ngực, tay còn lại vẫn đặt bên tai cô. Trong không khí ồn ào đó, cô vẫn có thể nghe thấy tiếng tim hần đập rất rõ ràng, càng ngày càng nhanh...

Hắn nhìn pháo hoa bắn nối tiếp nhau, một bầu trời rực rỡ, sau đó hắn hơi cúi đầu xuống, liền thấy chiếc nhẫn cưới mà Lâm Hàng Cảnh đeo trên tay. Hắn cười nhẹ và nói: “Chiếc nhẫn này ở trên này em là đẹp nhất.” Cô không lên tiếng, hắn biết cô ngượng, hắn tiếp tục cười nói: “Quên không bảo em, Trầm đại ca gửi quà Tết từ Mỹ cho chúng ta, có cả quà của Trầm Khác con trai anh ấy gửi nữa, nghe nói là đích thân làm cho em.”

Cô vừa nghe thấy tên Trầm Khác là đã nhớ ngay đến đứa bé thông minh ngoan ngoãn đó, lòng dịu đi hẳn, cô vui vẻ hỏi: “Quà gì thế?”

Hắn đáp: “Vừa nhận được ban ngày, anh cũng chưa mở, đang để trên lầu ấy. Em tự đi xem nhé.” Hắn vậy vậy tay gọi a hoàn Vân Nghệ ở bên: “Đưa tam thiếu phu nhân đi xem quà ban ngày tôi nhận được.”

Cô nhìn thấy dì bảy và mọi người vẫn đang nói cười vui vẻ, thế là cô nói nho nhỏ: “Vây em đi xem, lát nữa sẽ quay về liền.”

Hắn gật gù đầu, nụ cười nhẹ nhàng vẫn luôn ở trên môi.

Lâm Hàng Cảnh đi cùng Vân Nghệ lên trên lầu, đến trước phòng ngủ chính, Vân Nghệ mở cửa ra. Đèn chiếu sáng ngời. Cô dẫm chân lên tấm thảm lông mềm mại, nhìn thấy một bức thư lớn đặt trên bàn dưới giá sách. Trông nó khá dày. Vân Nghệ cười nói: “Đó là quà của Trầm thiếu gia, còn có ý viết bên ngoài là chỉ tam thiếu phu nhân mới được mở ra.”

Cô thấy vui vẻ ngay tức thì, cô đi đến trước bàn. Vân Nghệ lặng lẽ ra ngoài. Lâm Hàng Cảnh mở phong thư, rút ra một bức tranh thủy mặc khá đẹp. Tranh vẽ mấy chú nòng nọc và mấy loại rong. Ở viền tranh có nét chữ của Trầm Khác, viết rất thẳng hàng: “Tặng mẹ Hàng Cảnh”. Cô bèn nở nụ cười, đang định cất tranh đi thì nghe thấy tiếng cửa đằng sau.

Lâm Hàng Cảnh quay người lại, thấy Tiêu Bắc Thần đi vào. Cô nói: “Hóa ra là một bức tranh thủy mặc, lại còn là mẫu em dạy tiểu Khác vẽ.”

Hắn gật gù đầu: “Ừ.”

Cô vẫn đang rất vui, tiếp tục cười nói: “Lúc mới dạy nó còn luôn miệng than khổ, nào có nghĩ giờ nó sẽ vẽ đẹp như thế này. Anh có muốn xem không?”

Hắn đi đến bên cạnh cô, nhìn khoe môi đang mỉm cười đó, hắn đáp: “Để mai anh xem.”

Cô bèn quay người, cầm phong thư lên. Bỏ bức tranh vào đó xong rồi dán thư lại, cô bỗng cảm giác thấy chung quanh cực kỳ yên lặng. Hắn đứng ngay sau cô. Loại áp lực vô hình đã lặng lẽ bao trùm lên cô từ lúc nào. Đến khi cô phát hiện ra thì cả người hoang mang, cô ngẩng phắt đầu, quay lại.

Hắn đang im lặng nhìn cô, trong đôi mắt đó như đang đốt lên hai đốm lửa. Ngón tay cô run rẩy, định lùi lại sau nhưng phía sau lại là cái bàn. Cô không dám nhìn vào mắt hắn, hoảng hốt quay đầu đi. Cô cũng không biết mình phải nhìn gì nữa, đầu óc trống rỗng, tim đập rất nhanh. Cô rất sợ, giọng nói cũng run run: “Em... em phải về cùng dì bảy.”

Hắn cười nhẹ: “Dì vừa cùng hội Thư Nghi về rồi.”

Cô càng hoang mang, không biết nên làm gì mới được. Hắn nhìn chiếc áo choàng màu hồng cô đang mặc, nhìn đến khuôn mặt hơi đỏ bừng dưới nền mũ lông trắng, hàng mi dài khe khẽ rung. Cô khó xử trước cái nhìn của hắn, tai đỏ tím đập loạn, cô hoang mang nói: “Vây em cũng phải về thôi.” Vừa định đi thì hắn đã nắm lấy tay cô, gọi khẽ một tiếng: “Hàng Cảnh...”

Cô giật mình, còn hắn đã gơ tay kéo chiếc mũ lông xuống. Lòng bàn tay cô đều là mồ hôi. Trong lúc này cô chợt nhớ đến chuyện bé Nam Quy, cô định đợi Tiêu bá bá về rồi sẽ nói, nhưng lúc này cô cần tay hắn và bảo: “Em có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”

Hắn chỉ coi đó là “kế hoãn binh” của cô, cười cười: “Mai nói cũng được.”

Cô hơi ngẩn ra. Chiếc mũ đã tuột xuống, ngã đằng sau áo. Nụ hôn của hắn đã không thể kiên chế hay chờ đợi nữa, in hẳn lên môi cô. Nó đầy khao khát, như nắng hạn gặp mưa rào. Nó nóng bỏng và không ngừng

đòi hỏi. Cô bị ôm rất chặt, khó mà hít thở, cổ tay như bị hấn bóp gãy, cô không nhịn được mà kêu “a” một tiếng. Hấn bèn thừa cơ xông thẳng vào, mặc sức nhấm nháp sự ngọt ngào bên trong...

Cô chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, hoảng loạn đẩy hấn ra, nhưng đây giống như là số mệnh, xa nhau lâu như thế, đến bây giờ cô vẫn là của hấn. Cơ thể cô dần dần được hấn ôm vào lòng. Chiếc khuy cài áo choàng cũng bị cởi ra, ngón tay hấn chạm vào da thịt trắng mịn ở cổ cô... Cổ họng Lâm Hàng Cảnh bỗng nghẹn lại, cơ ác mộng kinh hoàng chôn sâu trong trái tim đó nháy mắt xuất hiện, lấp đầy đầu óc cô!

Cô gần như lấy chút sức lực cuối cùng đi đẩy hấn, nhưng không đẩy được, mà còn bị hấn đè lên sô pha. Xung quanh đều là hơi thở của hấn, sự cuồng loạn của hấn. Nỗi sợ như trong ác mộng đó càng ngày càng nhiều lên. Cô cảm thấy không khí đều đã đông đặc, hít thở trở nên vô cùng khó khăn. Nước mắt của sự sợ hãi không ngừng rơi xuống, cô nghẹn ngào: “Không...”

Đôi mắt hấn như có một ngọn lửa, hơi thở dần nặng nề, hấn cúi đầu hôn cổ cô. Cô gắng hết sức đẩy ngực hấn, cả người bao phủ bởi sự run rẩy, giọng nói vỡ vụn khiến người ta thương cảm: “Anh ba...”

Tiếng khóc khe khẽ vang lên cuối cùng cũng làm động tác của hấn ngừng lại. Cả khuôn mặt cô tái nhợt. Hô hấp của hấn dần bình ổn lại, hấn nhìn cô thật lâu, sau đó sự dịu dàng cùng bất đắc dĩ liền đọng đầy trong mắt. Hấn không làm gì nữa, chỉ lặng lẽ ôm cô, nói nhỏ: “Em đừng sợ, anh không làm khó em.”

Hết chương 37.

38. Chương 38: Hương Tiêu Ngọc Vẫn

Sáng sớm ngày mừng một Tết, xa gần đều là tiếng pháo nổ. Trận tuyết lớn đã ngừng rơi, trời mới hửng sáng. Đại a hoàn của Hoa Thịnh châu - Vân Nghệ đang dẫn một đoàn người hầu đi làm đủ việc. Ngẩng đầu lên thấy Tiêu Bắc Thần đi xuống lầu thì cô liền đi đến khom người: “Hôm nay là mừng một Tết, chúng em chúc mừng năm mới thiếu gia, sau đó thiếu gia thưởng lì xì nhé.”

Hấn cười cười: “Cô cứ làm như tôi không biết ấy, dì bảy đã phát lì xì ọi người từ lâu rồi, hôm nay lại đến đòi tôi nữa. Đây không gọi là đi xin được thưởng, mà tự đi hỏi phạt thì có.”

Cô bèn cười đáp: “Tam thiếu gia không cho thì chúng em đành đi hỏi tam thiếu phu nhân vậy.”

Hấn thấy Vân Nghệ đang định đi lên lầu thì vội vàng nói: “Được! Bảo Quách Thiệu Luân thưởng ọi người. Đừng làm phiền cô ấy.”

Vân Nghệ tiếp tục cười: “Ai cũng biết tam thiếu gia thương yêu thiếu phu nhân, chúng em nào dám làm phiền cô ấy.” Cô lại nói thêm: “Mặc tham mưu trưởng và Hứa lữ trưởng mới tới, đang ở phòng khách đợi thiếu gia.”

Tiêu Bắc Thần nói: “Hẹn đến nhà Dư lão tiên sinh chúc tết đây mà. Tôi sắp phải ra ngoài, cô chuẩn bị bữa sáng nóng sẵn đi, lát nữa mang lên cho Hàng Cảnh.”

Vân Nghệ đáp: “Chúng em đã nấu nóng rồi, tam thiếu gia mau đi làm việc của thiếu gia đi. Mấy người chúng em đảm bảo sẽ hầu hạ thiếu phu nhân chu đáo.”

Hấn bật cười, quay người đi đến phòng khắc gập Mạc Vỹ Nghị và Hứa Tử Tuấn, rồi cùng đi chúc Tết Dư lão tiên sinh, người phụ tá đứng đầu của Dinh quân.

Ba giờ buổi chiều, Vân Nghệ đi đến trước cửa phòng ngủ chính, gõ cửa đi vào, thấy Lâm Hàng Cảnh đang mặc một bộ áo dài màu trắng ngà. Hai tay áo xắn lên, tay cầm chiếc bút lông, cô đang đứng trước bàn cần thận viết gì đó. Vân Nghệ bèn đi đến hỏi: “Tam thiếu phu nhân đang viết gì vậy? Chữ đẹp quá.”

Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Viết một câu đối cho trường ấy mà. Giáo viên đều phải viết, nếu không hiệu trưởng tức giận thì xong.”

Vân Nghệ nói: “Hiệu trưởng ăn gan hùm hay sao chứ. Cô là tam thiếu phu nhân Tiêu gia chúng ta, phu nhân tổng tư lệnh hai mươi tư tỉnh Giang Bắc, đâu phải như người thường. Hơn nữa cần gì làm cái nghề giáo viên đó, ngày nào cũng bận rộn mà chẳng kiếm được mấy đồng.”

Cô thoáng ngẩn người nhìn vẻ cười cười của Vân Nghệ, một lúc sau, cô mới từ từ cúi đầu xuống viết câu đối, cũng không nói gì cả. Vân Nghệ tiếp tục: “Thiếu phu nhân, có một bức thư cho cô, em cố ý mang lên đây này.” Cô ấy vừa nói vừa đưa một phong bì đến trước mặt Lâm Hàng Cảnh. Lâm Hàng Cảnh cười nhẹ: “Sao lại là của tôi nữa?”

Vân Nghệ đáp: “Nó được kẹp trong đồng quà Tết mà ông chủ Hồng Phúc Sinh của Thái Hằng sai người đến tặng. Em vừa nhìn liền thấy trên thư viết gửi cho Tiêu thiếu phu nhân, thế là vội vàng mang lên đây.”

Cô hơi ngạc nhiên, quả thật cô không hiểu nổi ông chủ Hồng Phúc Sinh này lại gửi thư ỉn. Vân Nghệ đứng bên cười: “Sang năm mới sẽ tổ chức lễ cưới cho Tam thiếu gia và tam thiếu phu nhân nên có lẽ ngay cả Hồng lão gia cũng cố tình chúc riêng cô. Loại thư mừng này bên chỗ tam thiếu gia nhận được không biết là bao nhiêu rồi nữa.”

Cô “ừ” một tiếng, cầm lấy bức thư nhưng cũng không mở ra, chỉ đặt ở bên bàn. Cô nói: “Lát nữa tôi sẽ đọc.”

Vân Nghệ liền đi khỏi và đóng cửa lại. Lâm Hàng Cảnh tiếp tục viết thêm mấy chữ trên tờ giấy đỏ. Cô viết xong câu đối rồi đặt giấy sang cạnh cho khô. Quay mặt đi thì nhìn thấy bức thư đó vẫn nằm ngay ngắn trên bàn đọc sách. Lúc này cô mới đặt bút xuống, cầm thư lên và từ từ mở ra.

Tiêu Bắc Thần cùng Mạc Vỹ Nghị và Hứa Tử Tuấn đi chúc tết vị Dư lão tiên sinh đức cao vọng trọng. Sau đó, theo lệ của những năm trước, hắn không từ chối được mà phải ở lại nhà ông làm mấy chén rượu. Trong lúc ăn uống khó tránh khỏi nhắc tới tình hình hôm nay, công sứ Nhật đã đuổi đến tận Mỹ, yêu cầu Tiêu đại soái ký tên lên điều khoản mà bọn họ đã soạn sẵn, tuy nhiên đã bị đại soái từ chối. Dư lão tiên sinh thở dài một hơi, bảo là đại soái quá cứng rắn, chỉ sợ Nhật Bản sẽ không bỏ qua như thế. Việc này quan trọng, đợi đại soái trở về rồi sẽ bàn bạc kỹ sau.

Bữa tiệc lại tiếp tục bàn về thế cục, đến khi tan cuộc thì trời đã chập tối. Tiêu Bắc Thần chỉ một lòng mong nhanh nhanh về nhà. Cả Hoa Thịnh châu được bao phủ không khí ấm áp, hoa tươi trang trí tạo nên khung cảnh tân xuân tưng bừng. Tiêu Bắc Thần đưa mũ quân đội cho Quách Thiệu Luân rồi đi ngay lên lầu. Liếc mắt thấy Quách Thiệu Luân cùng mấy người lính đang cười trộm, chính hắn cũng thấy mình quá nóng vội, thế là quay đầu lại nói: “Các cậu còn dám cười thì tôi cho hết ra tiền tuyến đánh Nhật!”

Quách Thiệu Luân nhanh miệng: “Tổng tư lệnh, hiện tại ở tiền tuyến không có chiến sự, nhưng nếu cần đánh Nhật thì tôi còn mong ra đó ấy chứ!”

Tiêu Bắc Thần cười lạnh lùng: “Chỉ đợi cha tôi về nói một tiếng thôi, cậu nghĩ là không đánh chắc!” Hắn cũng không nói nhiều nữa, quay người đi lên lầu. Đi đến trước cửa phòng ngủ, gõ cửa, bên trong không có tiếng người đáp. Hắn bèn đẩy cửa nhưng cánh cửa đó đã bị khóa trái. Tiêu Bắc Thần ngạc nhiên, lại gõ thêm mấy lần. Bỗng nhiên nghe tiếng Vân Nghệ ở cạnh nói: “Tam thiếu gia đã về ạ.”

Hắn quay mặt sang: “Thiếu phu nhân có ở trong không? Sao cửa không mở được?”

Vân Nghệ cũng có vẻ khó hiểu: “Thiếu phu nhân có ở trong, em mới đưa một bức thư cho cô ấy mà, còn thấy cô đang viết chữ nữa.”

Ánh mắt hắn thoáng đông lại: “Thư gì?”

Cô đáp: “Là thư kẹp trong đồng quà Tết của ông chủ Hồng của Thái Hằng. Có hai bức, thiếu phu nhân một bức, tam thiếu gia cũng có một bức, em đang để trong thư phòng của thiếu gia.”

Đôi mắt hắn trở nên lạnh buốt, rét căm như tuyết trắng làm Vân Nghệ sợ tới mức im bật. Hắn xoay người sải bước dài đến thư phòng ở tầng dưới. Vừa mở cửa ra đã nhìn thấy một bức thư được đặt trên bàn. Hắn đi đến mở thư, hai tấm ảnh bên trong liền rơi ra ngoài.

Hắn liếc qua hai tấm ảnh rơi trên bàn đó, môi mím chặt lại. Hắn không đợi nổi nữa mà vội vàng chạy nhanh lên lầu. Cửa phòng vẫn khóa trái, gõ cửa mãi cũng không mở, gọi tên cô thì cô không thưa. Sự lạnh lẽo khi phải đối mặt với cánh cửa đóng chặt và cái hoảng loạn không tên làm tim hắn đập cuồng loạn. Hắn nhứ chặt đôi lông mày, mắt đen trũng to, chân giơ lên đập “sầm” một tiếng, cửa liền mở bung. Hắn xông thẳng vào.

Cô đứng dậy khỏi chiếc sô pha, nhìn hấn. Trên mặt cô đều là nước mắt, làm người ta càng thấy khổ sở. Hấn vội vàng đi đến định kéo cô, còn chưa kịp gọi một tiếng “Hàng Cảnhh...” thì cô đã lùi lại. Thứ cô cầm trong tay rơi lả tả xuống đất, chính là hai bức ảnh, rơi giữa hai người.

Trong ảnh chính là Mục Tử Chính đã bị bắn chết, thi thể co quắp trên đường, đầu bị bắn vỡ, máu chảy cả nửa đường.

Mặt cô tái nhợt.

Hấn không nói gì cả, chỉ nhặt hai bức ảnh từ dưới đất lên, xé thành từng mảnh. Sau đó hấn đi đến bên cánh cửa sổ, mở cửa ra, ném những mảnh vụn trong tay ra ngoài, sau đó lại đóng vào. Về mặt rất bình thần mà quay sang cô nói: “Em chuẩn bị đi, lát nữa đi bây sẽ tới.”

Ánh mắt của cô chú mục vào hấn, hấn sợ ánh mắt đó, hấn cố gắng bắt chính mình bình tĩnh. Môi cô run run, hỏi: “Tiêu Bắc Thần, anh không giết không được à?”

Giọng hấn khá cứng nhắc: “Phải.”

Cô lẳng lặng nhìn, trên khuôn mặt tái nhợt có chút đau thương: “Anh từng hứa với tôi rằng sẽ không giết anh ấy. Việc anh từng hứa với tôi, vậy mà...”

Hấn sợ nhất những từ cô sắp nói. Hấn vội đi đến trước mặt cô, ngắt lời: “Anh giết thằng lưu manh, thằng bán nước, anh sai ở đâu chứ?!”

Câu hỏi vặn của hấn có khí thế bức người. Cô càng đau lòng, nhưng chỉ im lặng nhìn hấn, bờ vai mỏng manh khẽ run. Hấn nhìn thẳng vào ánh mắt cô, thầm nghĩ mình có thể tìm thấy cách xoay chuyển tình hình. Nhưng cô đã quyết định quay người đi, chạy ra khỏi phòng. Hấn lập tức sải bước túm cổ tay kéo cô lại. Cô quay đầu, cùng với đó là một cái tát lên mặt hấn. Hấn tiếp tục giữ cô không chịu buông. Trong đôi mắt cô không có nước mắt, nhưng lại lạnh như sương mùa thu: “Tiêu Bắc Thần, anh lừa tôi! Từ đầu đến giờ anh đều lừa tôi!”

Hấn sợ nhất câu này!

Đôi mắt hấn nhìn cô cũng dần dần trở nên lạnh lẽo. Trong lục phủ ngũ tạng lại y như có một ngọn lửa dần dần tỏa ra, dễ dàng đốt cháy hết những gì hấn đã cố gắng giữ.

Cô gần từng chữ: “Tất cả đều là giả dối, đều là anh bày mưu. Anh nói để tôi lựa chọn, nhưng anh đã bày sẵn cái kết cuộc, anh đã sắp xếp tất cả mọi thứ, anh để tôi tự nguyện nhảy vào cái bẫy của anh, anh nghĩ cách để tôi đi trên con đường anh muốn!”

“Đó là sự lựa chọn của chính em!” Lòng hấn rối bời. Sự hoang mang của hấn khi nhìn thấy sự tuyệt vọng trên mặt cô cuối cùng đã đổi lên ngọn lửa giận dữ: “Em đã ký giấy đăng ký kết hôn mà vẫn còn tình cảm với hấn! Hấn có chết hay sống thì liên quan gì tới em! Cả đời này em đã mang họ Tiêu! Tam thiếu phu nhân, em hãy biết tự trọng!”

Tay hấn túm chặt cánh tay cô, cô gắng hết sức chống lại, giữ lấy sự tôn nghiêm cuối cùng của bản thân: “Tiêu Bắc Thần, tôi không phải họ Tiêu, tôi họ Lâm!”

Hấn cười lạnh lùng: “Nếu không phải vì sợ thế lực của nhà họ Tiêu thì cha mẹ em đã chết ở Tương Kinh lâu rồi. Nếu không phải do Tiêu gia chúng tôi nuôi dưỡng em thì em còn sống yên ổn đến ngày hôm nay không?”

Hấn đã không màng tất cả, chỉ muốn xé rách lớp vỏ lạnh lùng của cô. Cô khiến hấn sợ, hấn còn tình nguyện cô tức giận với hấn, mong cô khóc lóc, nhưng không hề mong cô như thế này, cô với sự hờ hững không màng gì cả.

Cô giẫy khỏi tay hấn, ngẩng đầu lên đối mặt với hấn: “Tiêu Bắc Thần, tôi nói cho anh hay, Lâm gia nhà tôi vì nhà anh nên mới tan nát. Cha tôi cũng vì giúp cha anh nên mới bị giam đến ngày này. Còn nữa, nếu không có Tiêu gia nhà các anh thì tôi vẫn có thể sống!” Cô nhìn hấn, tiếp tục nói: “Câu ”tri ân tương báo” tôi hiểu, nhưng anh thì không!”

Huyệt Thái Dương của hắn như bị kim châm, giật đùng đùng, đôi mắt hiện lên sự cuồng loạn: “Vậy thì sao?”

Cô cười khổ sở, lồng ngực như đông lại, đến hít thở cũng khó khăn, nhưng cô vẫn nói rõ từng chữ: “Tôi chỉ mong từ nay về sau không còn bất cứ liên hệ nào với anh nữa, mong Tiêu Bắc Thần anh đại từ đại bi, cho tôi một đường sống.”

Hắn tức đến cực độ, nhưng lại bật cười, giọng nói có vẻ trào phúng: “Hay cho câu ”không còn liên hệ gì“. Lâm Hàng Cảnh, em đừng quên em đã là của tôi từ ba năm trước rồi, giờ còn giả vờ trong trắng gì nữa!”

Giọt máu cuối cùng trên mặt cô cũng biến mất.

Hắn còn dám đề cập đến chuyện ba năm trước, hắn quả là ma quỷ! Hắn không nể nang gì mà đào thẳng vào vết thương trong trái tim cô, lật lại cơn ác mộng đáng sợ. Tất cả đều là do hắn ban tặng, muốn cô nhớ lại tất cả những tủi hổ cô đã chịu. Hắn chính là bóng ma của cả đời cô.

Cô như một bức tượng đá đứng trước mặt hắn, miệng khê nhếch, đôi vai khe khẽ run, tóc hơi rối bên gò má cô, càng khiến khuôn mặt trở nên trắng nhợt. Cả người trông như chỉ còn một chút sức lực cuối cùng, lúc nào cũng có thể tan biến, từ nay không thể bên nhau.

Trái tim hắn thất lại. Những lời nói làm tổn thương đó mới buột khỏi miệng thì hắn đã hối hận muốn chết, thấy cô như vậy thì hắn hoảng lên gọi: “Hàng Cảnh...” Giờ tay đỡ vai cô, nhưng không ngờ cô lùi lại một bước. Hắn kinh ngạc, cô đứng mỏng manh như làn khói trước mặt, mi mắt khê chớp, hai giọt nước mắt lăn dài trên má.

Cả người hắn tức thì cứng đờ. Cô xoay người chạy ra khỏi cửa. Hắn nghe thấy bước chân cô càng ngày càng xa. Hắn như bình tĩnh khỏi giấc mộng, không màng gì nữa ngoài việc đuổi theo, bước chân hắn hấp tấp không chút ổn định.

Ở dưới đã rất loạn. Người hầu cũng không biết là có chuyện gì. Dì bảy đã đưa Thư Nghi và mấy cô đến, thấy Lâm Hàng Cảnh khóc lóc chạy xuống lầu thì vội ngăn lại. Không ngờ Lâm Hàng Cảnh không nói không rằng mà chỉ đẩy ra, rồi chạy về phía cửa. Trên lầu vang tiếng bước chân, hắn đã đuổi tới, thấy cô chạy qua phòng khách, đến cửa, đẩy cửa, thấy gió lạnh bên ngoài mang theo những bông tuyết phả vào, làm tóc cô bay lên...

Hắn như mất hết cả lý trí, gào to: “Hàng Cảnh...”

Cô nghe thấy tiếng hắn thì chợt dừng lại, vung tay ném một thứ vào, chính là nhẫn kết hôn.

Nhẫn nằm trên tấm thảm đỏ rực, không vang một tiếng.

Cô đã quyết ra đi, gió lạnh thổi tuyết vào. Những bông tuyết rơi lên thảm đỏ, nháy mắt đã biến thành nước, hết như nước mắt...

Hết chương 38.

39. Chương 39: Sáo Ai Thổi Nền Nỗi Buồn Vô Tận

Mới đó đã cuối tháng hai, thời tiết đẹp đến ngạc nhiên. Mặt trời ấm áp hơn, tuyết trong thành Bắc Tân đều tan hết. Vô số giọt nước đọng dưới mái nhà, giọt nào cũng trong suốt, óng ánh. Vì đang nghỉ đông nên giáo viên trong trường đã về nhà cả, còn Lâm Hàng Cảnh vẫn ở trong khu nhà nhỏ của nữ tu viện. Ở đây chỉ có một đôi vợ chồng già trông coi. Xung quanh yên tĩnh, thời tiết vẫn lạnh nên cô không cẩn thận bị trúng gió. Cô cứ tưởng uống thuốc vài lần là khỏi, nhưng bệnh ngày càng nặng hơn, tuy nhiên cô vẫn cố dạy mấy đứa trẻ viết chữ mỗi ngày, cứ như vậy rồi dần dần cô bắt đầu ho liên hồi.

Ánh mặt trời ban trưa chiếu nghiêng nghiêng qua cửa sổ, chiếu tới chiếc lò sưởi nhỏ đặt ở giữa phòng, bên trong là than cháy hồng. Trên nắp có đặt mấy miếng vỏ cam khiến căn phòng có mùi hương ấm áp.

Lâm Hàng Cảnh gắng gượng ngồi bên bàn, chịu đựng cơn đau đầu để dạy bọn trẻ viết chữ. Một đứa bé đang nhào người ra bàn cầm bút lông viết chữ thoảng ngang lên nói: “Lâm tỷ tỷ, tay em lạnh.”

Cô khẽ cười, biết thừa là cậu làm biếng. Cô ho vài tiếng rồi mới nói nho nhỏ: “VẬY em qua đây, cô ủ tay cho.” Cô vừa nói xong thì ba bốn đứa còn lại cũng nhao nhao bảo tay bị lạnh. Cô thấy đã đến trưa, biết rằng chúng viết cũng mệt rồi nên không ép, cười nói: “VẬY không viết nữa, mai lại viết tiếp.”

Một đứa bé nhào tới: “Cô giáo dẫn chúng em ra vườn chơi đi.” Đứa nhỏ sờ tay Lâm Hàng Cảnh, sau đó rút ngay tay lại: “Tay cô giáo nóng quá, còn nóng hơn cả lò sưởi nữa.”

Đúng lúc này, bà lão mang cơm trưa vào, bà nói: “Cô giáo Lâm, ăn cơm thôi.” Bà đặt một đĩa đồ ăn chay và bát cơm lên bàn, vừa nhìn sang Lâm Hàng Cảnh thì bật thốt lên kinh ngạc: “Cô giáo, cô lại ốm nặng hơn rồi, cô xem mặt cô...”

Lâm Hàng Cảnh sờ sờ mặt mình, tay liền cảm thấy nóng hôi hổi, khung cảnh trước mắt cứ bay bổng. Cô cố gắng chịu đựng, đáp lời: “Cháu không sao, nằm một lát là khỏe.” Bà lão nhìn cô, lại nói: “Mấy hôm nay có một người tự xưng là người của dì bảy cô giáo đến mấy lần, tôi đều bảo cô không có nhà, bảo về rồi.”

Lâm Hàng Cảnh trầm mặc một lát rồi ngẩng đầu lên đáp: “Cảm ơn thím, mấy ngày nữa cháu sẽ chuyển qua khu nhà giáo viên ở, bọn họ đỡ tìm đến. Đợi lấy được vé thuyền thì cháu sẽ đi ngay.”

Bà lão thấy cô nói chuyện mà mặt khá nhiều sức thì bèn khuyên: “Cô giáo nên đi khám bệnh đi, trời lạnh thế này mà có bệnh trong người thì không xong đâu.”

Cô gật gật đầu, xoay mặt nhìn đồ ăn trên bàn, quả thật là nuốt không trôi, thế là cô gượng đứng dậy, nói với đám trẻ: “Các em muốn ra ngoài chơi đúng không? Cô dẫn mấy đứa ra vườn.” Bọn nhỏ vỗ vẫy vui mừng, vây quanh cô đi ra ngoài vườn chơi một lúc, sau đó cha mẹ chúng đến đón về. Bà lão trông cô có vẻ mệt mỏi liền nói: “Ở đây cũng không còn việc gì nữa, cô giáo mau về phòng nghỉ ngơi đi.”

Cô gật đầu, bất giác ngẩng đầu lên, sắc mặt cô khẽ thay đổi. Không ngờ Tiêu Bắc Thần dẫn theo mấy người lính đang đứng ở cổng. Hắn bỏ mũ xuống đưa cho Quách Thiệu Luân, ánh mắt sáng quắc quét tới. Cô vội vã về phòng, vừa mới mở cửa thì hắn đã đuổi đến kịp. Cô nhanh chóng đóng cửa lại, hắn liền giơ tay chặn luôn cả cánh cửa. Nhắm mắt lại, cô xoay người đi đến bên bàn đang bày đủ bút mực, giấy trắng. Hắn đi vào, thấy cô đang thu dọn thì chỉ cười nhẹ: “Mấy ngày nay bị một đồng việc quán lấy nên không tới thăm em được, em đang trách tôi à?”

Động tác tay cô ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn hắn nói: “Tiêu Bắc Thần, tôi biết anh đang lảng tránh, anh đã quen vờ vịt lắm rồi, đến cùng thì anh muốn thế nào đây?”

Hắn cười cười: “Muốn em bái phục tôi.”

Cô tức điên, không đoái hoài đến hắn nữa, cúi đầu dọn dẹp. Tiêu Bắc Thần lại nói: “Dì bảy đã bảo, mấy ngày nữa ba về, nếu tôi còn không đón được em thì đến lúc ông ấy tới, chắc chắn tôi lại chịu một trận đòn.” Hắn nói đến cuối câu thì cười nhẹ: “Em quả là khắc tinh của tôi, vì em mà tôi bị ba dạy dỗ không chỉ một hai lần!”

Cô cười trừ: “Nếu đã là khắc tinh thì mời tổng tư lệnh cách xa tôi ra chút!”

Hắn chỉ đợi cô nói vậy, nghiêm túc thở dài một cái: “Nếu như tôi tránh xa ra được thì cần gì cứ mất hồn vì em như vậy, cả ngày cứ nhớ em đến khó chịu.” Cô quay đầu đi, hắn biết da mặt cô mỏng nên cười, nói tiếp: “Nghĩa là dù thế nào cũng không thể xa em được, vậy mới nói em là khắc tinh của tôi, làm sao mà tránh được người hay việc đã định trước sẽ xuất hiện trong đời mình.”

Cô quay đầu lại, nói lạnh nhạt: “Anh nói những lời này làm gì, tôi không muốn nghe.” Bấy giờ hắn mới nhìn rõ sắc mặt cô, đôi lông mày liền cau lại: “Sao sắc mặt em kém thế? Bị ốm à?” Hắn đi tới sờ lên trán cô, cô bèn quay mặt đi, tiếp tục dọn dẹp giấy bút trên bàn: “Bây giờ tôi làm việc của tôi, ăn cơm của tôi, không dựa dẫm vào Tiêu gia nhà anh thì vẫn sống rất tốt. Anh không cần quan tâm tới tôi.”

Hắn nhìn cô, một lát sau mới nói: “Tôi biết câu cuối cùng tôi nói ngày đó đã làm em tổn thương, tôi tức giận quá nên điên rồi mới buột miệng nói những lời khốn nạn nọ...”

Cô không nghe hắn nói hết, cảm tác phẩm của những đứa nhỏ rồi đi ra ngoài. Hắn liền giơ tay kéo cô lại, hắn quá hiểu rõ cô, trông thì yếu đuối nhưng rất cố chấp. Sắc mặt cô càng ngày càng nhợt nhạt, mắt thì

đỏ lên, những ngón tay nóng rực. Hấn thấy thương vô cùng, thở dài hỏi: “Sao lại để bản thân thành ra thế này? Nếu em khó chịu thì đừng giữ trong lòng, cứ đánh tôi là được.”

Cô hất tay ra, giọng nói mệt mỏi: “Anh không cần phải đối xử với tôi như vậy. Lúc ban đầu - là lỗi của anh, còn hiện tại, tôi ký giấy kết hôn - là sai lầm của tôi, là sự ngu ngốc của tôi. Tôi biết anh vẫn là anh của ngày xưa, không thay đổi chút nào. Tôi đã quyết định từ nay về sau không liên quan gì đến Tiêu gia các người nữa.”

Hấn nhìn cô, một lúc lâu sau mới khẽ cười lạnh lùng: “Vậy em nói rõ cho tôi, không liên quan nghĩa là gì?”

Cô cúi đầu nói: “Nhấn tôi đã trả anh rồi, còn giấy kết hôn kia anh đang giữ thì xé đi. Mấy hôm nữa tôi sẽ đi khỏi nơi này, không bao giờ trở lại. Anh cứ xem như tôi chết rồi, còn chuyện kết hôn, sẽ tự động hết hiệu lực. Từ giờ anh là anh, tôi là tôi, không liên quan tới nhau.”

Hấn lại cười một tiếng, đôi mắt rất tĩnh lặng: “Em giỏi ăn nói thật, nhưng mà người vẫn sống sờ sờ thì làm sao coi như chết rồi được. Hơn nữa, nếu tôi coi em đã chết, vậy ba mẹ em ở Tương Kinh làm sao mà sống yên ổn được đây?”

Ngón tay cô lập tức run run, quay đầu sang tránh mắt nhìn hấn, sự tức giận xộc lên đầu làm trán cô nóng bừng, cô nói với hấn: “Tiêu Bắc Thần, anh đừng có lấy ba mẹ ra để ép tôi, lúc nào anh cũng chen ép người khác như vậy. Tôi thà chết chứ không muốn ở bên anh một giây phút nào.”

Cái nhìn của hấn ngày càng lạnh: “Chẳng qua chỉ là một tên bán nước mà em quyết định tuyệt tình với tôi đến nước này, có thể thấy tôi chẳng là cái thá gì trong lòng em cả.” Hấn ngừng một lát: “Tiếc là những kẻ như Mục Tử Chính, có bao nhiêu người tôi giết hết bấy nhiêu! Trước khi tôi giết hấn còn tình nguyện nhận của hấn một phát súng, thứ tôi nợ tôi đã trả đủ rồi, vậy mà em còn thương hấn như vậy, thế sao ngày đó em còn chạy đến cứu tôi?!”

Cô thấy quá đau lòng, cô thà chết chứ không muốn nói một câu “vì anh là ba của Nam Quy”, cô nắm chặt tay lại: “Quân tử tuyệt giao, không nói lời khó nghe. Anh cần gì phải hung hăng như vậy. Hai chúng ta dày vò nhau thế này chẳng được việc gì.”

“Tôi có lòng đến xin lỗi, xem ra chỉ thừa mà thôi. Vậy chẳng cần phải dài dòng nữa, em muốn tự giác theo tôi về hay muốn tôi ra tay phá nát cái chỗ này rồi về?”

“Tiêu Bắc Thần, anh tích đức chút đi, anh dám đung tới một viên gạch ở đây thì tôi dám chết ở đây luôn. Tới lúc đó sợ là không phải “không liên quan”, mà là một lần xong hết.”

Ánh mắt hấn sắc như dao găm nhìn cô, khiến cô quay đầu đi, không ngờ hấn chợt túm lấy vai cô, cúi đầu xuống hôn. Nụ hôn độc ác, không cho cô tránh né, không thể giãy dụa. Nó làm người ta không thể hô hấp, cô càng giãy hấn càng túm chặt. Cô đã sốt cao từ trước nên không khỏe lắm, bấy giờ chỉ nhắm mắt lại rồi mặc kệ hấn. Hấn thấy vậy càng tuyệt vọng, tức giận đẩy cô vào tường.

Người cô như vỡ nát, giọng hấn đầy giận dữ: “Tôi không tin! Tôi không tin!”

Hấn gào lên như rách họng, nổi tức giận xâm nhập trái tim hấn. Cô biết hấn không tin chuyện gì, cô mở to mắt, cố gắng nói rõ ràng: “Tiêu Bắc Thần, tôi không yêu anh.”

Cả người hấn chợt cứng đờ, hô hấp ngày càng nhanh, hấn càng túm vai cô chặt hơn, định tiếp tục hôn nhưng vừa cúi đầu liền nhìn thấy mắt cô đầy nước, làm lòng hấn như bị kim chích.

Cô nghẹn ngào: “Coi như tôi van xin anh, anh tha cho tôi được không?”

Trái tim có cứng rắn đến mức nào thì đến nước này cũng vỡ nát.

Hấn nhắm mắt, đẩy cô sang một bên. Người cô lao đảo, cô vội túm lấy cạnh bàn. Quay đầu lại nhìn, hấn cũng đang nhìn cô, chợt bật cười, một nụ cười tự giễu và đau khổ, như đang tự cười chính mình như đứa ngu ngốc nhất trên đời, hấn nói: “Lâm Hằng Cảnh, tôi chỉ hận không thể móc trái tim ra cho em, còn em chỉ vì một tên bán nước mà đối xử với tôi thế này.”

Cô cố gắng vịn vào cái bàn, không hiểu sao khi nhìn thấy hấn như thế, thấy sự khổ sở đó, cô bỗng hoảng hốt, lòng đau như cắt...

Hắn nhìn thấy sự hoảng hốt đó, nhưng cho rằng đây là do cô sợ hắn. Trước mặt cô, hắn chẳng là gì ngoài kẻ chuyên dùng thủ đoạn ép người, vậy thì còn mong mỗi gì xa vời chứ, giọng nói của hắn đã bình tĩnh lại: “Em đừng mơ rời xa tôi, trừ khi tôi chết!”

Cô cúi đầu, càng ngày càng cảm thấy hít thở khó hơn.

Hắn tiếp tục nói: “Sáng mai tôi sai người đến đón em. Nếu em không nghe lời tôi thì tôi còn nhiều thủ đoạn hơn em tưởng đấy. Em hãy tự biết nên làm gì.”

Hắn nhắc bước đi ra khỏi phòng. Cô từ từ ngẩng đầu, hắn đã đi rồi, nhưng ngoài cổng vẫn có mấy binh lính ở lại. Mắt cô đau xót, đôi má ngày càng nóng, mới đó mà đã cảm thấy căn phòng này nóng như hun lửa. Cô lao đảo đi ra vườn. Người thím có tuổi đang định đến hỏi cô, thấy mặt cô đỏ bừng thì vội vàng hỏi: “Cô giáo Lâm, cô sao thế này...”

Lâm Hàng Cảnh gắng ngồi xuống chiếc ghế gỗ, ngẩng đầu lên nói: “Thím à, người cháu nóng quá, thím cho cháu cốc nước lạnh với ạ.” Bà thím cảm thấy ngạc nhiên: “Cái đứa này, ốm thế còn đòi uống nước lạnh...”

Cô bỗng nhắm nghiền hai mắt, rồi ngất đi.

Lần này cô ốm rất nặng, chỉ cảm giác có rất nhiều người đi ra đi vào, nhưng không mở nổi mắt. Lúc nào cô cũng mơ thấy ác mộng, cả người run rẩy, sự tuyệt vọng đánh vào cô như những cơn sóng, cô giãy dụa hét lên: “Đừng giết anh ấy, anh đừng giết anh ấy...”

Bàn tay đang đặt trên trán cô thoáng ngừng lại.

Tiêu Bắc Thần nghe tiếng gọi mơ của cô, hắn rút tay về, biết là cô không nghe thấy nhưng vẫn nói: “Hắn đã bị tôi giết, chết lâu rồi.” Không ngờ lại thấy đôi mắt vẫn nhắm chặt của cô chợt tuôn trào nước mắt, cô nói mê: “Anh ta không thể chết, không thể, chết rồi thì tôi phải làm sao... tôi phải làm sao...”

Hết chương 39.

40. Chương 40: Oanh Hót Trên Cành Nhớ Người Thân

Cô khóc trong cơn mê man, giọng nói càng trở nên mơ hồ. Còn hắn thì cảm thấy càng ngày càng lạnh run, biết cô đang mơ thấy Mục Tử Chính, nước mắt cô khiến lòng hắn đau khó mà chịu được. Hắn bèn quay mặt đi, về mặt cực kỳ khó coi. Vị bác sỹ người Nga thấy vậy cũng không dám nói nhiều gì, ông tiêm cho Lâm Hàng Cảnh, kê thuốc, sau đó liền có người tiễn ông về. Buổi chiều, đi bầy lại đến một lúc, Lâm Hàng Cảnh vẫn đang mê man nên không biết gì cả. Tối tối, vị bác sỹ kia lại đến tiêm, còn Tiêu Bắc Thần luôn ở bên chăm sóc cho cô.

Nửa đêm, trong phòng ngủ chỉ còn chiếc đèn bàn nhỏ tỏa sáng, ánh sáng lơ mơ. A hoàn Vân Nghệ bưng thuốc vào, thấy Tiêu Bắc Thần đang ngủ lim dim trên ghế sofa, cô liền rón rén đi vào nhưng vẫn làm hắn tỉnh giấc, cô bèn nói: “Đến giờ cho Lâm cô nương uống thuốc ạ.”

Hắn gật đầu, đứng dậy đi đến trước giường, sờ trán Lâm Hàng Cảnh, vẫn còn rất nóng. Đôi lông mày hắn nhíu lại.

Vân Nghệ đổ thuốc vào một bát nhỏ đưa tới, hắn cầm chiếc thìa bé dút cho Lâm Hàng Cảnh. Thuốc đó rất đắng, cô vừa mê man vừa nhíu mày, không chịu nuốt xuống. Hắn liền quay sang hỏi Vân Nghệ: “Không có thứ gì ngon ngọt à?”

Vân Nghệ đáp: “Có bình nước quế chiều nay dì bảy mới mang đến.”

Tiêu Bắc Thần bèn nói: “Lấy tới đây.”

Vân Nghệ vội vàng đi xuống lầu lấy bình nước quế lên, cũng đổ ra một bát. Hắn liền dút cho Lâm Hàng Cảnh một thìa thuốc, sau đó cho thêm mấy thìa nước quế, cứ như vậy cũng dút xong được chỗ thuốc. Vừa đặt bát xuống thì chợt nghe nhiều tiếng bước chân hỗn loạn bên ngoài, cánh cửa nhanh chóng được mở ra. Tiêu Bắc Thần nhíu chặt mày, tức giận sắp bùng nổ thì lại nhìn thấy là Quách Thiệu Luân, vẻ mặt cậu ta cực kỳ nghiêm trọng, nói nhanh: “Tổng tư lệnh, chỗ Triệu thống đốc ở Thịnh Kinh gửi thư mật!”

Thư được đội trưởng đội đặc nhiệm Diệp Thịnh Xương đi suốt đêm mang tới Hoa Thịnh châu. Tiêu Bắc Thần sải bước nhanh đến thư phòng, mở thư ra thoáng nhìn, mặt mày liền trắng bệch. Quách Thiệu Luân đứng cạnh thấy trong mắt hắn bỗng chốc nổi lên vô số tơ máu, trông như sắp đi ra trận đến nơi, hắn liền gọi thất thanh: “Tổng tư lệnh!” Tiêu Bắc Thần ngơ ngẩn nhìn chằm chằm bức thư, cả người trông như đã chết đứng!

Đội trưởng đội đặc nhiệm Diệp Thịnh Xương cũng ngạc nhiên mà đứng dậy: “Tổng tư lệnh...”

Hắn đập bức thư lên bàn, nói: “Quách Thiệu Luân, lập tức gọi tham mưu trưởng Mạc Vỹ Nghị và Dư Bạch tiên sinh đến đây.”

Quách Thiệu Luân biết đã xảy ra chuyện lớn nên nhanh chóng quay người xông ra ngoài. Tiêu Bắc Thần cũng quay người đi, mặt mày trắng nhợt như đã bay hết hồn vía, có lẽ hắn muốn đi về phía trước, nhưng không hiểu sao hai chân không nhấc lên nổi, vì vậy cả người liền ngã về phía trước, ngã sấp xuống đất...

Sáng sớm ngày hôm sau, trong thành Bắc Tân hây còn tối mờ mờ, một cơn gió lạnh thổi đến, có mấy người già cả liền bàn luận sao mà hôm nay thời tiết thay đổi nhanh thế, làm người ta thấy hoảng. Ủy ban chính phủ ở Bắc Tân thông báo với bên ngoài: “Máy bay riêng của đại soái đang trên đường đi từ Mỹ về Bắc Tân, nhưng đến biên giới chỗ Thịnh Kinh thì gặp bất trắc, máy bay nổ tung. Bất hạnh là tất cả những người trên máy bay gồm phó quan của đại soái Lý Thành và những nhân vật quan trọng của Dinh quân đều thiệt mạng, tuy nhiên, may mắn là đại soái vẫn đang ở Mỹ, không gặp nguy hiểm gì, tất cả vẫn bình an... Chúng tôi thông báo như thế này đến mọi người để tránh những lời đồn đại sai lệch. Thành Bắc Tân vẫn yên ổn như cũ.”

Tại Hoa Thịnh châu, Quách Thiệu Luân dẫn đầu binh lính đứng canh trước thư phòng của Tiêu Bắc Thần, cả đêm chưa chợp mắt. Bên trong có: Dư Bạch tiên sinh, Diệp Thịnh Xương, Mạc Vỹ Nghị, Hứa Tử Tuấn. Sau khi bàn luận cả một đêm thì quyết định phong tỏa toàn bộ tin tức. Dư Bạch tiên sinh ngồi trên sofa, trầm mặc một lúc lâu rồi mới lên tiếng: “Ổn định phía nam trước sau đó mới đánh Nhật - Đây mới là chuyện cần làm. Để tránh kẻ tiểu nhân chen vào làm hỏng chuyện, chúng ta phải đợi đến khi Dinh quân thiết lập xong phòng ngự, đồng thời liên hợp với chính phủ miền nam và tổng tư lệnh ổn định thế cục xong xuôi thì mới có thể báo tang cho đại soái và hai vị thiếu gia. Tin xấu như thế này chỉ có thể để mình chúng ta biết, không được để lộ bất kỳ manh mối nào cho bên ngoài.”

Cuộc nói chuyện đó vô cùng nghiêm trọng, ai ai cũng biết tầm quan trọng của việc này, nếu để lộ ra thì thiên hạ sẽ loạn. Tiêu Bắc Thần đứng dậy, mắt đỏ bừng, nói với mấy người trong thư phòng: “Ba và em tôi bị hại chết, mối thù không đội trời chung này nếu tôi không đòi lại từ bọn Nhật thì cả đời này không xứng làm người!”

Giọng hắn khàn đặc chẳng ra làm sao, nghe như bị một con dao cắt thủng cổ họng, từng chữ nhuốm máu: “Nay mời các vị anh em cùng Tiêu Bắc Thần tôi liều mạng một phen!”

Hứa Tử Tuấn mở đầu: “Anh ba, anh yên tâm, em quyết sống chết bên anh!” Diệp Thịnh Xương và Mạc Vỹ Nghị cũng gật đầu, chợt nghe tiếng Quách Thiệu Luân ở bên ngoài cửa: “Tổng tư lệnh, xe của dì bảy đã đến trước cổng, cả ba vị tiểu thư cũng cùng tới.”

Tiêu Bắc Thần ngẩn ra, Dư Bạch tiên sinh thấy hắn như vậy thì thở dài: “Trông tam thiếu gia thế này thì làm sao mà giấu được người tinh mắt như dì bảy.”

Hắn hít sâu vào một hơi, đáp lời: “Tôi sẽ có cách, chuyện lớn như thế này sợ là dì bảy sẽ chọn tin vào lời tôi còn hơn! Tôi lên lầu chuẩn bị một chút.”

Dì bảy cùng Thư Tinh, Thư Ngọc, và Thư Nghi vội vội vàng vàng đi vào, gần như đâm sầm vào cửa phòng. Trong tay bà đang cầm tờ báo mới ra ngày hôm nay, trên đó có thông báo từ ủy ban. Mặt bà tái nhợt, nhìn vào phòng ngủ chỉ thấy a hoàn Vân Nghệ đang chăm sóc Lâm Hàng Cảnh hôn mê, lại không thấy Tiêu Bắc Thần đâu, lòng hoảng hốt, bà run run hỏi: “Cậu ba đâu?”

Vân Nghệ nhanh chóng trả lời: “Tam thiếu gia chăm sóc thiếu phu nhân cả đêm không chợp mắt nên vừa qua phòng vệ sinh rửa mặt mũi rồi ạ.” Cô vừa nói xong thì nghe thấy tiếng cửa phòng vệ sinh mở ra, hắn xuất hiện, trên mái tóc ngắn còn bám những giọt nước. Vừa thấy dì bảy thì liền cười hỏi: “Sao lại đến đây

nhieu người thế này, đi tới thăm Hàng Cảnh à? Vừa hay, tối qua cô ấy mới tỉnh được một lúc, giờ lại ngủ rồi.”

Đi bầy thấy hần cười hì hì thì liền vung tờ báo trong tay, tái mặt hỏi: “Chuyện gì đây? Máy bay riêng của đại soái nổ? Đại soái, còn cả thằng năm thằng sáu...”

“Con biết đi lo chuyện này, còn đang định nói với đi đây. Trong thông báo cũng viết rất rõ ràng rồi, ba và các em đều không sao cả.” Hần cầm lấy tờ báo trong tay bà, liếc nhìn qua, sau đó lại vứt sang bên, nói thản nhiên: “Khuya hôm qua ba còn đánh điện cho con, bảo con lo chuyện này đi. Con thấy cũng chỉ có người Nhật mới có cái gan lớn thế, dám âm mưu hại ba. May mà hiện giờ ba không khỏe nên không lên máy bay. Lý phó quan bèn về báo tình hình của ba cho con, nhưng không ngờ lại thiệt mạng.”

Tiêu Thư Nghi vẫn còn thẩn thức: “Anh nói thật chứ? Không được lừa mọi người đâu đấy.”

Hần cười thong thả: “Em đúng là càng ngày càng chẳng ra làm sao, đến cả lời của anh ba còn không tin. Chị cả, chị hai, hai chị lấy lại công bằng cho em, em đã từng nói dối nhà mình bao giờ chưa?”

Thư Tinh cũng Thư Ngọc nhìn nhau, cả hai đều hoang mang, còn đi bầy thì nửa tin nửa không tin, nhưng thấy Tiêu Bắc Thần vô cùng bình tĩnh thì bà tình nguyện tin là không có chuyện gì không hay xảy ra. Bấy giờ bà mới yên tâm, đang tính hỏi thêm thì Tiêu Bắc Thần nói: “Sắp đến đám cưới của con và Hàng Cảnh, đi mau mau giúp bọn con chuẩn bị đi. Ba và em năm, em sáu vẫn đang yên ổn ở Mỹ, trông đi thế này lại như mong mọi người xảy ra chuyện ấy!”

Đi bầy vội vàng ngắt lời hần: “Đừng có nói vớ vẩn, mới sáng sớm đi đọc được tin này sợ gần chết. Giờ mới yên tâm được đấy. Con còn ở đó mà to mồm, đợi đại soái về thế nào cũng cho con một trận đòn.”

Hần cười cười: “Có đi bầy chán cho thì con sợ gì chứ! Nhưng mà tối qua ba có nói lúc về cần huấn luyện quân đội một tràng, sợ là không có thời gian rảnh mà đánh con.”

Bà thấy vẻ mặt hần ung dung, nói năng cũng đâu vào đó, Thư Tinh, Thư Ngọc và Thư Nghi bên cạnh cũng tin cả rồi, bà mới yên lòng, sau đó xoay người lại đi đến chỗ Lâm Hàng Cảnh, bà nói: “Vây để đi xem Hàng Cảnh thế nào rồi. Đứa bé đáng thương, từ nhỏ đã không được khỏe, lần ốm này không biết lại gầy đến thế nào nữa.”

Thư Nghi cũng đi đến: “Còn không phải là vì anh ba à, đang yên đang lành lại chọc người ta.” Thư Tinh, Thư Ngọc đi tới bên, cả nhà đều yên tâm, sự yên tâm này càng thêm đôi phần vui vẻ, nói là thăm bệnh nhưng ai cũng không kìm được nụ cười, tiếng nói chuyện cũng nhẹ nhàng đi nhiều.

Tiêu Bắc Thần không nói thêm nữa, thấy đi bầy đang chăm sóc cho Lâm Hàng Cảnh thì bèn đi ra ngoài. Hần vừa đóng cửa lại thì ánh sáng trong mắt như tan biến hết. Hần đi xuống lầu, còn chưa đi được mấy bước thì cả người lão đảo, hống cảm thấy tanh, ngọt, sau đó nôn ra một ngụm máu. Quách Thiệu Luân tái mặt, vội chạy tới cùng mấy người lính đỡ hần, diu vào thư phòng. Biết đi bầy đang ở trên lầu nên không dám nói to, chỉ hoảng loạn sai nhỏ người đứng bên: “Mau đi gọi bác sỹ.”

Tiêu Bắc Thần lau vết máu ở khóe miệng, hần nói: “Sợ người khác không biết tôi phun ra máu hả?”

Quách Thiệu Luân ngăn người, lúc giờ mới nhớ ra vào thời điểm này, Tiêu Bắc Thần đang bị người ngoài rất chú ý, thế mà hần lại lơ là như vậy, bèn sửa lại: “Vây đi gọi Dư Bạch tiên sinh mau, ông ấy biết chữa bệnh.”

Trong miệng Tiêu Bắc Thần đều là máu, hần liều mạng nhẫn nhịn lửa hận thù trong bụng, mới cúi đầu xuống lại nôn tiếp ra một ngụm máu. Quách Thiệu Luân thấy tình trạng hần như vậy thì cảnh hoảng: “Tổng tư lệnh, anh phải cố gắng lên, anh không thể...”

Hần nói: “Các cậu ra ngoài trước đi.”

Quách Thiệu Luân vô cùng lo lắng, nhưng thấy hần nói vậy thì cũng không dám nhiều lời, liền dẫn người ra khỏi phòng, đóng cửa lại, tất cả canh gác ngay bên ngoài.

Tiêu Bắc Thần ngồi một mình trong thư phòng, cửa sổ được che bằng rèm dày, hần ngồi trong bóng râm dưới tấm rèm đó. Máu nóng đầy miệng, nửa mặt chìm trong bóng tối, hần ngồi im như tượng như vậy thật lâu, thật lâu, sau đó mới thấy hần thoáng động đậy, ra là ngã đầu dựa vào ghế. Tay nắm chặt thành năm

đám, các khớp xương kêu răng rắc, hai mắt lẳng lẳng nhắm lại, sau đó có hai hàng nước mắt nóng hổi như máu chảy ra...

Máy bay riêng của Tiêu đại soái Dĩnh quân bỗng nhiên nổ tung ở Thịnh Kinh làm cả nước chấn động, chính phủ ở Bắc Tân nhanh chóng thông báo sự thật, công bố rằng Tiêu đại soái không lên máy bay mà vẫn đang ở Mỹ chữa bệnh, nhưng chuyện máy bay nổ cho thấy có những phần tử rắc rối tâm hãm hại, âm mưu giết chủ soái Dĩnh quân. Thiếu soái Dĩnh quân Tiêu Bắc Thần đích thân ra lệnh cho hai mươi tư tỉnh phía bắc sẵn sàng chiến đấu ngay lập tức, đề phòng những kẻ có âm mưu gây rối.

Chính phủ miền nam liền phái đại biểu tới, cả công sứ Sato của Nhật cũng tới Bắc Tân. Tiêu Bắc Thần nhiệt tình tiếp đãi cả hai, vui vẻ mời ăn mời uống, rượu thịt không thiếu. Công sứ Nhật dò hỏi tình hình Tiêu đại soái mấy lần, Tiêu Bắc Thần đều cười đáp ba mình vẫn khỏe. Lại thêm việc lễ cưới của Tiêu Bắc Thần sắp tới gần, phủ đại soái liền đông đúc, người ra vào suốt, hết như cảnh thiên hạ thái bình, vì thế người Nhật không dám manh động.

Buổi tối, Tiêu Bắc Thần đến phủ đại soái trước, thấy dì bảy cùng chị cả, chị hai, em tư đang vui vẻ chuẩn bị đủ loại đồ cưới. Dì bảy lo giàn hoa, bảo là nên dùng hoa tươi lá còn xanh thì mới trông tươi tắn, Tiêu Bắc Thần cười cười nghe bọn họ nói một hồi, sau đó mới đứng dậy. Dì bảy tiễn hân ra khỏi phòng khách ấm áp, thấy xung quanh không có ai nên mới hỏi: “Cậu ba, đại soái có nói lúc nào thì đưa cậu năm cậu sáu về không?”

Hắn quay đầu lại cười: “Dì không cần lo, ba và em năm em sáu sẽ nhanh về thôi.”

Bà nói: “Mấy hôm nay không hiểu vì sao mà trong lòng dì không yên, không phải là có chuyện gì đấy chứ?”

Hắn bình tĩnh cười như thường ngày: “Chắc chắn là do lễ cưới của con đấy, làm dì không yên thế này con thật có lỗi.”

Bà cười nhẹ: “Nói gì vậy hả, mau mau về Hoa Thịnh châu đi. Dì biết mấy ngày nay con vừa bận việc, vừa bận chăm sóc cho Hàng Cảnh, trông mắt con đỏ ửng cả lên rồi.”

Hắn gật gù đầu, lên xe. Xe đi ra đường, hắn bèn nhìn qua cửa kính, trên mặt không hề có chút biểu tình gì. Quách Thiệu Luân ngồi đối diện thấy vậy thì không nhận được mà nói: “Tổng tư lệnh, anh chèo chống đôi bên như vậy, đã không ngủ cả mấy ngày nay.”

Trong mắt Tiêu Bắc Thần đều là tơ máu, hắn đáp: “Đầu tôi quá căng thẳng, cả người lúc nào cũng run run, quên cả việc ngủ là như thế nào từ lâu rồi.”

Quách Thiệu Luân khuyên: “Cơ thể anh làm sao mà chịu được. Bây giờ đâu đâu cũng chỉ dựa vào một mình anh, anh cứ cố gắng như vậy thì khác nào liều cả mạng...”

Hắn phất tay một cái, đôi mắt đầy tơ máu kia bỗng lóe sáng như điện: “Nếu tôi không thể trả thù rửa hận cho ba và hai đứa em thì còn cần cái mạng này làm gì nữa!”

Quách Thiệu Luân kinh ngạc, thấy toàn thân Tiêu Bắc Thần bao phủ bởi một loại khí thế lạnh lẽo, đáng sợ như những con thú hoang bị thương muốn quay lại cắn người, dù có là thân tín của Tiêu Bắc Thần thì lúc này hắn cũng phải rùng mình, không dám nói thêm nữa.

Trong biệt thự Hoa Thịnh châu, đèn đuốc sáng choang, Vân Nghệ dẫn theo mấy a hoàn đứng dưới chân cầu thang trong đại sảnh, vừa nhìn thấy Tiêu Bắc Thần đi vào thì liền hốt hoảng chạy lên báo: “Tam thiếu gia, hôm nay thiếu phu nhân càng ốm nặng hơn, dứt bao nhiêu thuốc đều nôn ra hết, chúng em không biết nên làm thế nào nữa.”

Hắn nghe hết, chẳng nói câu nào liền đi lên tầng. Vân Nghệ đi theo đằng sau, vừa đi vừa không ngừng nói: “Thiếu phu nhân còn nói mơ suốt, nói nào là không thể chết... bác sỹ người Nga tiêm mấy mũi cũng không hạ sốt, người càng ngày càng mê man, còn gọi Mục Tử Chính gì đó...”

Vân Nghệ chưa nói xong, Quách Thiệu Luân đã kéo cô lại, cô ngạc nhiên quay đầu: “Sỹ quan Quách...” Ánh mắt Quách Thiệu Luân lạnh lùng, hắn nói: “Cô yên lặng chút đi. Cái tên ”Mục Tử Chính” đó cô còn dám nói ra à!”

Tiêu Bắc Thần đã sai bước tới trước phòng ngủ, đẩy cửa ra, thấy Lâm Hàng Cảnh đang nằm trên chiếc giường to. Hắn đi đến sờ trán cô, nóng hầm hập, lòng hắn trầm xuống, quay đầu thấy mấy viên thuốc đang để trên bàn, bên cạnh còn có đơn thuốc. Hắn đứng dậy, đi đến đó xem, ai ngờ vừa đứng lên đã thấy chóng mặt, bước chân hẫng một cái rồi cả người ngã ầm xuống thảm. Trước mắt tối đen, đầu đau như muốn nổ tung, bên tai chỉ có những âm thanh ong ong, hắn cảm thấy mình sắp diên đến nơi rồi. Lúc này, gánh nặng ngàn cân đang đè nặng lên vai một mình hắn, hắn càng không được ngã xuống. Nghĩ vậy, hắn liền đập chính đầu mình vào chiếc ghế bên cạnh, cái đau đó khiến hắn tỉnh táo ra được một chút.

Tiêu Bắc Thần lảo đảo đứng dậy, nhìn qua đơn thuốc, chợt nghe tiếng động trên giường. Lâm Hàng Cảnh đang lắc lắc đầu, trên trán lấm tấm mồ hôi, cô liên tục mơ thấy một cơn ác mộng giống nhau, cả người run rẩy, khóc lóc trong mơ, hoảng loạn rên rỉ khe khẽ: “... Không được giết anh ấy... Xin anh đừng giết anh ấy... Mục Tử Chính...”

Tiêu Bắc Thần nghe rất rõ ràng, khóe miệng khẽ run lên, như có hàng ngàn mũi kim sắc nhọn đâm vào tim hắn, mặt cắt không còn giọt máu, lồng ngực phập phồng mạnh mẽ, hô hấp càng ngày càng nhanh. Hắn tuyệt vọng như vậy, cô đơn như vậy, còn cô lại không ngừng mong nhớ một người đàn ông khác ở trong mơ.

Đơn thuốc rơi xuống thảm từ trong tay hắn, lặng lẽ rơi như một cánh hoa đã khô héo.

Tiêu Bắc Thần hít sâu vào một hơi, lưng thẳng tắp, bàn tay nắm chặt, hắn quay người đi về phía cửa. Còn chưa đi được mấy bước đã nghe tiếng khóc ở đằng sau”

“Mục Tử Chính, anh đừng giết anh ấy!”

Hết chương 40.

41. Chương 41

Bước chân của hắn tức khắc dừng lại, cả người cứng đờ.

Phía sau là tiếng thổn thức của cô, khóc đến đau đớn, như mất đi thứ quý giá nhất. Hắn giống như không dám tin, quay đầu lại, trong đôi con ngươi đen nhánh đó là nỗi kinh ngạc. Cô đang nằm trên giường đầy yếu ớt, nước mắt lã chã, giọng nói nhỏ nhỏ: “Anh ấy... không thể chết.”

Hắn sai bước dài đến, nắm lấy bàn tay nóng rực của cô, đôi mắt đầy tơ máu được ngọn lửa đốt sáng, tim đập như trống đánh, hắn vội vàng hỏi: “Ai không thể chết? Em nói mau đi, ai không thể chết?”

Hắn hỏi dồn dập, như đã mất hết lý trí, mà chỉ còn lại sự điên cuồng. Hắn đã sử dụng gần hết cả sức lực của bản thân mình, liều lĩnh chờ câu trả lời của cô, câu trả lời có thể khiến hắn lên thiên đường hoặc xuống địa ngục. Cô thì thào một câu rất nhỏ: “... Anh ba... không thể chết.”

Tiêu Bắc Thần ngơ ngẩn nhìn cô.

Hô hấp của hắn càng ngày càng nặng nề, cả người run rẩy, trái tim như đang đầy thứ gì đó. Cảm giác ảm áp lan tràn trong tim hắn, thần kinh căng thẳng nhiều ngày như được giải thoát trong một tích tắc. Hắn cúi người xuống, không nói không rằng mà ôm chặt lấy Lâm Hàng Cảnh đang mê man, từ từ cúi đầu xuống, giọng nói không kìm nén được sự run rẩy: “Hàng Cảnh... Hàng Cảnh của anh...”

Hóa ra ông trời vẫn còn để tâm tới hắn một chút.

Mấy ngày không ngủ không nghỉ, chỉ toàn lo lắng, đến giờ hắn đã dày vò chính mình gần như diên lên, mỗi hận đầy đau thương đó như đã cắn nuốt cả người hắn. Khuôn mặt anh tuần càng u ám hơn trong bóng tối. Một ngày nay, hắn cất giấu tất cả sự tuyệt vọng trong đáy lòng, nỗi đau như sóng ngầm lan tràn khắp người hắn, làm giọng nói trở lên khản đặc, hắn nói nhỏ: “Hàng Cảnh, ba mất rồi, em năm mất rồi, em sáu mất rồi.”

Cô vẫn lẳng lặng nằm, căn phòng yên tĩnh, không có lấy một tiếng động. Thời gian như thuộc về hân và cô, hân dựa trên giường, ôm cô vào lòng, cơ thể cô vừa ấm vừa mềm mại, như một đứa bé không hề đề phòng gì với thế giới bên ngoài. Ngón tay nhỏ nhỏ nằm trong lòng bàn tay hân, chúng trông yếu đến mức như đọng là gãy, nhưng lại trở thành chỗ dựa tinh thần cuối cùng của hân, thành nơi hân có thể cho phép bản thân trở nên yếu đuối.

Hân cứ ôm cô như vậy, trái tim vốn bị đè nén bởi áp lực, nay có ngày càng nhiều sự yên tâm ấm áp, hân chỉ nghiêng đầu một chút mà đã chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, Quách Thiệu Luân đang gà gât trong phòng bảo vệ ở Hoa Thịnh châu, chợt nghe tiếng bước chân. Hân mở mắt ra, đội trưởng đội đặc nhiệm Diệp Thịnh Xương đi vào, khuôn mặt hớn hở và có đôi chút vội vàng. Quách Thiệu Luân thấy thế thì đoán ngay việc đàm phán hòa bình giữa nam bắc đã có kết quả, hân vừa đứng dậy thì Diệp Thịnh Xương liền nói: “Chú Quách, nhân hạ quá nhĩ, còn ngủ được một giấc cơ đấy. Mau dẫn tôi đến gặp thiếu soái.”

Quách Thiệu Luân thấy trời mới tảng sáng, hân đi ra ngoài, ngóng nhìn lên lầu, sau đó do dự một lát mới nói: “Chuyện anh muốn báo có gấp không?”

Diệp Thịnh Xương sa sầm mặt: “Đến phiên chú hỏi à?”

Quách Thiệu Luân bèn đáp: “Đã ba bốn ngày thiếu soái không chợp mắt, quá sức mệt mỏi. Hôm qua mới ngủ được một chút, nếu như là việc gấp thì tôi đi báo, còn nếu...” Hân mới nói tới đây thì đã nghe tiếng chân bên trên lầu, Quách Thiệu Luân ngẩng đầu lên, Tiêu Bắc Thần đang đi xuống cầu thang, trên tóc hây còn những giọt nước, chắc là vừa mới rửa mặt xong.

Tiêu Bắc Thần thấy Diệp Thịnh Xương, Diệp Thịnh Xương nhanh chóng đi đến, nghiêm chào: “Thiếu soái, Mạc tham mưu trưởng và Dư Bạch tiên sinh đã gửi thư về, có kết quả rồi.”

Ánh mắt Tiêu Bắc Thần sáng lên, vẫy tay một cái: “Vào thư phòng rồi nói.”

Diệp Thịnh Xương và Tiêu Bắc Thần đi thẳng vào thư phòng, còn Quách Thiệu Luân thì dẫn theo lính đứng gác ngay hành lang. Trời mới tờ mờ sáng, đèn tường xanh lá đang hắt ra ánh sáng mờ ảo, chiếc đồng hồ kêu tích tắc, càng khiến không gian thêm yên tĩnh. Tới khoảng mười giờ thì Quách Thiệu Luân mới nghe giọng Tiêu Bắc Thần từ bên trong vang đến: “Quách Thiệu Luân, cậu vào đây.”

Quách Thiệu Luân nhanh chóng mở cửa vào, bên trong đầy khói thuốc, Diệp Thịnh Xương đang ngồi trên sofa, tay còn cầm một điếu thuốc. Tiêu Bắc Thần thì cúi người về phía trước, nhìn bản đồ chiến trận trải trên bàn, ánh mắt sáng ngời như đuốc, ngẩng đầu lên nói với hân: “Cậu đi sắp xếp đi, tối nay tôi mở tiệc chiêu đãi công sứ Nhật.” Hân nói đến đây thì cười lạnh: “Giữ hân ở Bắc Tân lâu như vậy rồi, cũng đã tới lúc tiễn đi.”

Đến chiều Lâm Hàng Cảnh mới tỉnh lại, vừa hết sốt nhưng vẫn rất đau đầu. Vân Nghệ chăm sóc ở cạnh thấy cô mở mắt thì vui mừng nói: “Tốt quá, cuối cùng thiếu phu nhân cũng tỉnh, mấy ngày nay tam thiếu gia lo lắng lắm rồi.”

Lâm Hàng Cảnh nằm trên giường nghe Vân Nghệ nói thế thì xoay mặt đi. Rèm mỏng màu hồng nhạt che cánh cửa sổ kính, trong bình hoa bằng sứ có cắm mấy cành hoa huệ trắng muốt, cô khẽ mở miệng, giọng khàn khàn: “Mấy bông hoa kia cần ánh sáng.”

Vân Nghệ ngẩn người, nhìn thấy mấy bông hoa đang nở thì đáp nhanh: “Vậy em sẽ mở cửa sổ ra.”

Lâm Hàng Cảnh cố gắng ngồi dậy, Vân Nghệ nhanh nhẹn lấy chiếc gối kê đằng sau cho cô, cô dựa trên trường, hít thở hơi khó khăn, cô nói nhỏ: “Tôi khát, nhờ em lấy cho tôi cốc nước.”

Vân Nghệ bèn đi rót nước cho cô, cô cầm lấy cốc sứ trắng bằng cả hai tay, uống chậm chậm, sau đó cảm thấy đỡ hơn một chút. Có người bước nhanh vào phòng, Vân Nghệ quay đầu lại nhìn, thấy rõ người đó là ai thì vui mừng nói: “Tam thiếu gia, đúng lúc quá, Lâm cô nương vừa mới tỉnh lại.”

Bước chân hân thoáng ngừng lại, có thể nhận thấy được một tiếng thở phào lặng lẽ từ hân. Ánh mắt sâu thẳm của hân nhìn đến cô đang cầm cốc nước, cô không ngẩng đầu chỉ chăm chăm ôm chiếc chén. Khuôn mặt trắng nhợt càng hiện vẻ lạnh lùng. Vân Nghệ đứng bên thấy vậy thì vội vã nói đỡ: “Thiếu phu nhân

hôn mê làm tam thiếu gia lo chết đi được, cả ngày chỉ lo việc chăm sóc, còn không kịp thay quần áo. Mà thiếu phu nhân còn toàn mơ ác mộng nữa, nói mơ gì sống chết gì đó, không biết là mơ gì nữa...”

Ngón tay Lâm Hàng Cảnh run run, chiếc cốc trên tay liền rơi xuống thảm. Nước bên trong tràn ra lã lã thấm hết xuống thảm lông mềm. Vân Nghi nhanh chóng nhặt cốc lên hộ cô, ngẩng đầu thấy sắc mặt Lâm Hàng Cảnh khó coi hơn thì liền nói: “Tam thiếu phu nhân, giấc mơ làm cô sợ đến mức này...”

Lâm Hàng Cảnh khẽ nhắm mắt, nói nhỏ: “Em đừng nói nữa, tôi không mơ gì cả.” Lúc cô nói lời này, những ngón tay của cô bấu chặt lấy mép chăn. Tiêu Bắc Thần vẫn luôn lẳng lặng nhìn cô, trong đôi mắt đen có ánh sáng nhàn nhạt, hần đi thông thả đến cạnh cửa sổ kính, kéo tấm rèm mỏng. Ánh nắng ấm áp chiếu vào, tôn lên sắc đẹp của những cành hoa huệ...

Vân Nghi đã đi ra ngoài từ lâu.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Tiêu Bắc Thần nhìn chằm chằm vào những cánh hoa trắng muốt đó, một lúc lâu sau mới khẽ cười và nói: “Em nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho khỏe đi, sau đó tôi sẽ sai người đưa em về trường tiểu học.”

Cô ngẩn ra, hần nói những lời mà không bao giờ cô ngờ đến. Ngẩng đầu lên nhìn mới hoảng hốt thấy sự tiều tụy, hốc hác trên gương mặt hần, cô buột miệng hỏi: “Anh làm sao...” Cô chưa nói hết câu thì đã nghẹn ở cổ, hần xoa mặt nhìn cô, vẫn cười nhẹ, sau đó từ tốn đi đến bên cô, khom người đắp lại chăn. Vào khoảnh khắc đó, hai người rất gần, cô cảm thấy hoảng nên quay đầu đi, còn hần chỉ chăm chăm nhìn cô thật lâu, vẻ dịu dàng hiện lên trên khuôn mặt hần. Hần nói: “Em nghỉ ngơi đi.”

Hần quay người đi ra khỏi phòng, mới đi được vài bước thì nghe tiếng cô yếu ớt đằng sau: “Anh cũng bị ốm rồi à?”

Cuối cùng cô cũng hỏi.

Bước chân hần dần dần ngừng lại, trong lòng là sự ấm áp mà chưa xót, hần gật gật đầu, đáp lời: “Em không cần lo, tôi không sao cả.”

Cô nghe thấy tiếng cửa đóng, hần đã đi ra ngoài.

Căn phòng lại trở nên yên tĩnh. Cô trầm mặc một lúc rồi chợt khóc, nước mắt không ngừng rơi...

Không ngờ cô lại mơ một giấc mơ như thế!

Cô mơ thấy Mục Tử Chính cầm súng chĩa vào Tiêu Bắc Thần, cô mơ thấy Tiêu Bắc Thần máu me đầm đìa, cô mơ thấy Tiêu Bắc Thần sắp chết rồi. Trong giấc mơ, cô sợ hãi đến cực độ, khó chịu đến phát điên... Mà lúc cô tỉnh lại, biết rõ đó chỉ là mơ nhưng cái đau thương và tuyệt vọng trong mơ đó vẫn còn hiển hiện rõ trong lòng cô, làm cô nhận ra một điều gì đó, làm cô càng lo lắng và sợ hãi hơn...

Tăng sáng ngày hôm sau, không khí đang rất lạnh. Chỉ trong vòng một giờ buổi sáng mà chính phủ tại Bắc Tân đã thông báo một tin buồn, dưới danh nghĩa bốn người Tiêu Bắc Thần, Tiêu Thư Tinh, Tiêu Thư Ngọc, và Tiêu Thư Nghi, chính thức tuyên bố với bên ngoài về cái chết của Tiêu đại soái và Tiêu Bắc Vọng, Tiêu Bắc Ý; Đồng thời cũng thông báo việc Dĩnh quân và chính phủ trung ương miền nam đã thảo luận ký kết hiệp ước xong xuôi, hợp hai đội quân: Dĩnh quân đang đóng ở Hồ Dương quan với đội quân số 9 của chính phủ trung ương, thành “Hộ quốc quân” (quân bảo vệ đất nước), xuất binh về phía nam, hóa giải tình thế bất lợi của miền nam khi bị quân Nhật bao vây. Nam Bắc liên minh, từ nay cùng nhau đấu tranh chống Nhật, cùng tiến cùng lùi.

Người Nhật đã sai lầm khi đánh giá thấp Tiêu Bắc Thần, cho rằng hần chỉ biết chơi bời, không bằng ba hần, tưởng rằng chỉ cần Tiêu đại soái không ở đây thì chúng sẽ dễ dàng khống chế được hần. Không ngờ Tiêu Bắc Thần lắm mưu nhiều kế, cố tình ẩn nhẫn với mưu đồ khác, lần liên minh Nam Bắc này đã làm Nhật Bản không kịp trở tay. Nhật mất đi thời cơ tốt nhất, lúc này có muốn xuất quân đánh thì không khác gì mơ tưởng, hơn nữa, phần lớn quân Nhật đang giằng co với chính phủ trung ương ở miền nam, không thoát ra nổi. Kế hoạch ngoại giao “đánh nam, thuyết phục bắc” của người Nhật đã hoàn toàn tan vỡ.

Sáng nay, mười giờ, phủ đại soái đã treo đầy vải trắng và đen, tất cả Dĩnh quân đều trang bị vũ trang, ở cánh tay có buộc vải đen. Bên trong phủ đã lập linh đường, có vòng hoa, có câu đối viếng... tất cả đều được

chuẩn bị đầy đủ. Dì bảy kiên cường, dẫn người làm nhìn về Tiêu Bắc Thần đang làm tròn chức trách, hẩn bê một hộp tro đi vào phủ đại soái. Mội bà khẽ động, nước mắt liền rơi xuống, lại nhìn về tiêu tụy của Tiêu Bắc Thần, cả người bà run rẩy. Tiêu Bắc Thần đối diện với ánh mắt đầy đau thương đó, hẩn nói khàn khàn: “Dì bảy, con đưa ba và em năm, em sáu về.”

Bà gật gật đầu, nghẹn ngào đáp: “Ừ, con ngoan, đã vất vả rồi.”

Bà vừa nói vừa đứng thẳng tấm lưng mảnh khảnh, nhưng nó vẫn không ngừng lắc lư, như người chủ đã gượng hết sức lực. Bà gọi rõ: “Tiêu An.” Quân gia Tiêu An đứng bên cũng mặc đồ tang, mắt đầy lệ, khom người bước đến. Bà bình tĩnh nói một câu: “Đưa lão gia cùng ngũ thiếu gia, lục thiếu gia về phủ.”

Hết chương 41.

42. Chương 42: Nhà Lớn Lung Lay, Rừng Thưa Tiêu Điều

Lễ tang ở Tiêu phủ rất lớn, tiếng nhạc buồn bã vang xa, hàng chục chiếc lều được dựng lên, các tướng lĩnh Dĩnh quân cùng đại biểu của chính phủ trung ương miền nam, rồi các đại biểu lãnh sự các nước đều đến viếng. Dì bảy chịu tang luôn cả hai đứa con, nỗi đau như thấm vào tận tim gan, nhưng bà luôn nén khóc, cố gắng giúp đỡ Tiêu Bắc Thần để xử lý hết tất cả mọi việc. Đến tối, bà được Tiêu Bắc Thần dìu vào đại sảnh nghỉ ngơi, bên ngoài đã được giao cho quân gia Tiêu phủ là Tiêu An cùng mấy người chuyên tổ chức tang lễ.

Trên chiếc bàn tròn nhỏ của phòng khách có mấy món ăn và cả cháo, ngoài ra còn có một đĩa để mấy món mà dì bảy thích ăn như bánh bao nhỏ... Đây đều do cô cả cô hai cố tình dặn đầu bếp làm. Chính giữa bàn là bát cháo thịt ngỗng cùng nhân sâm, bạch thược (tên một loại thuốc). Bà vừa ngồi xuống trước bàn thì cô tư Tiêu Thư Nghi đã nhanh nhẹn bưng bát cháo lên: “Dì bảy, ăn chút đi.” Bà chỉ gật đầu, mặt mày nhợt nhạt. Bà cầm chiếc thìa lên xúc cháo ăn. Chỉ mới dứt một thìa vào miệng mà cổ họng đã ọc ọc như muốn nôn ra, trông thấy hình ảnh như vậy ai ai cũng cảm thấy cay cay sống mũi.

Tiêu Bắc Thần cúi đầu xuống, hẩn đi lên một bước rồi quỳ xuống đất, gọi một tiếng: “Mẹ.”

Hẩn vừa nói xong tiếng này thì cô cả cô hai và cô tư đều tự hiểu và tới quỳ phía sau Tiêu Bắc Thần, cùng gọi: “Mẹ.” Tiếng gọi “mẹ” nối gót nhau khiến bà không ngăn được nước mắt.

Bà vốn là con vợ lẽ của tướng quân Thịnh Kinh, được Tiêu đại soái cưới về. Tiêu đại soái chinh chiến từ bắc vào nam, bà không ngại khổ mà đều theo ông để chăm sóc, được Danh Báo (tạp chí/báo có tiếng) có ảnh hưởng nhất trong nước lúc bấy giờ gọi là “Tùy Quân Phu Nhân” (vị phu nhân đi theo quân đội).

Khi chính thất phu nhân (vợ cả) của Tiêu đại soái, cũng chính là mẹ đẻ của Tiêu Bắc Thần bị bệnh nguy kịch, chính dì bảy là người đã ở bên chăm sóc, bưng bê thuốc thang. Chính thất phu nhân có tính cách mạnh mẽ, cứng rắn, ngày đó từng bị tổn thương bởi Tiêu đại soái, đến tận khi hấp hối, Tiêu đại soái ân hận, nằm sấp bên giường, rơi nước mắt, nhưng bà vẫn nhắm mắt không chịu nhìn ông một lần. Bà chỉ nói với dì bảy một câu: “Em à, từ nay về sau, Bắc Thần và Thư Nghi xin gửi em.” Sau đó liền qua đời. Khi ấy bà mới hai mươi chín tuổi, Tiêu Bắc Thần mười tuổi và Tiêu Thư Nghi cũng mới chỉ 6-7 tuổi. Cả Thư Tinh, Thư Ngọc đều được Thất phu nhân đưa về lầu tây phủ đại soái, nuôi nấng đến khi trưởng thành.

Đến ngày nay, một tiếng “mẹ” của Tiêu Bắc Thần chứng nhận một Thất phu nhân đã hy sinh cả đời cho Tiêu gia. Dì bảy nhìn Bắc Thần, Thư Nghi, Thư Tinh, Thư Ngọc đang quỳ dưới đất, cả cái phòng lớn như thế này, dòng máu Tiêu gia nay chỉ còn có bốn người. Mà ba cô con gái đã mang họ khác, thật ra, Tiêu gia chỉ còn mỗi Tiêu Bắc Thần mà thôi.

Dì bảy lẳng lặng thở dài, lau đi nước mắt trên mặt mình. Bà bưng bát canh nhân sâm, bạch thược và thịt ngỗng, dùng thìa khuấy nhẹ rồi chậm chậm uống một ngụm. Bà nói nhỏ: “Các con đã gọi dì một tiếng ”mẹ“, vậy thì có mấy lời này dì không thể không nói. Nhà họ Tiêu chúng ta từng có bao danh vọng, vinh quang. Người xưa có câu, nhà phú quý thì quý hay rình giáng họa, lúc sống trong yên ổn vẫn phải lường trước cái nguy hiểm, phải đề phòng cẩn thận, không được phép quên điều này. Bây giờ Tiêu gia đã gặp phải nạn lớn, sự phồn hoa ngày nào đều tan thành mây khói, những ngày tốt đẹp đã chẳng còn nữa. Người ta nói, tai họa đổ đến đầu thì chim bay tán loạn. Từ nay về sau các con cũng tản ra thôi.”

Tiêu Thư Nghi nghe vậy thì chỉ nói được một câu: “Dì bảy, như vậy sao được...” Nước mắt liền trào ra, không thể ngăn lại. Đại tiểu thư, nhị tiểu thư cũng ôm mặt mà khóc. Tiêu Bắc Thần quỳ ở đó, vẻ mặt bình tĩnh, không nói một lời. Con cái nhà họ Tiêu đều cúi đầu nghe răn dạy, dì bảy tiếp tục ăn ít canh, sau đó đặt xuống, bà nói rõ từng chữ: “Đại tiểu thư, nhị tiểu thư, cô tư, ba con tranh thủ lúc này vẫn chưa muộn mà đi đi. Ở lại trong nước thì chỉ thêm phiền, đừng làm gánh nặng cho cậu ba. Ý của dì chắc các con đều hiểu, cứ theo vậy mà làm.”

Dì bảy nói xong lại tiếp tục ăn thêm nửa bát canh, đặt thìa xuống, bà nhìn Tiêu Bắc Thần và gọi: “Cậu ba.”

Hắn ngẩng đầu lên, vẻ mặt bà rất bình thản, bà nói to: “Con thân là con trai nhà họ Tiêu, nên giống như cha con, nên là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, nhất định phải hiểu rằng khi đất nước lung lay thì còn lấy đâu ra nhà. Nếu chỉ vì sự ích kỷ cá nhân mà đầu hàng giặc, mà tươi cười nịnh bợ chúng thì thì chính là tự tìm lấy cái chết. Giờ dì coi như là chủ Tiêu phủ, dì sẽ bán hết sản nghiệp Tiêu gia, sung làm công quỹ cho quân đội. Bắc Thần, thù nước thù nhà này chúng ta không thể không trả!”

Lòng hắn ngập tràn đau thương, giọng nói như đay nghiến: “Dì bảy yên tâm, nếu không giết hết bọn Nhật đã khiến nhà chúng ta như ngày này thì Tiêu Bắc Thần con đã uống một kiếp làm người!”

Dì bảy gật gật đầu, lại tiếp tục nhìn hắn, một lát sau mới khe khẽ nói: “Còn một chuyện nữa, từ nhỏ Hàng Cảnh nó lớn lên bên dì, dì luôn coi nó như con gái ruột. Bây giờ nó đã ở cạnh con thì con không được để nó chịu thiệt, nhất định phải chăm sóc nó cho tốt.” Giọng bà cực kỳ trịnh trọng, hắn liền gật đầu: “Vâng, con nhớ rồi.”

Lúc bấy giờ dì bảy mới khe khẽ cười, bà dừng dậy bên bàn, chỉ nói một câu: “Giờ cũng coi như dì đã không khiến cha con thất vọng, dì cũng không thể lo thêm chuyện gì nữa, đi theo hai đứa nhỏ đáng thương của dì vậy.” Hai chân bà như không còn sức, bà nghiêng người rồi ngã nằm ra đất. Mọi người hoảng loạn vội chạy đến đỡ. Đại tiểu thư và nhị tiểu thư chỉ biết khóc. Tiêu Bắc Thần vội vàng lao đến, thấy trên chiếc đĩa bánh bao còn có mấy miếng cao thuốc phiện. Dì bảy đã hòa hẳn một lượng lớn cao vào trong bát canh, đây khác gì tự vẫn. Tứ tiểu thư Tiêu Thư Nghi quỳnh lên gào to: “Mau mau gọi bác sỹ... mau mời...”

Mới đó cả nhà liền loạn hết cả lên. Hắn bế dì bảy vào trong phòng, đặt dì nằm lên giường. Người bà trắng đờ, mặt xám như tro, nhưng những ngón tay vẫn túm chặt lấy tay hắn, thều thào không rõ ràng: “Bác Vọng, Bác Ý... Đứa con đáng thương của dì...” Hắn ôm lấy tay bà, trên mặt hắn chỉ còn đau thương và tuyệt vọng. Bác sỹ đã đến, nhanh chóng khám bệnh, tuy nhiên khuôn mặt bà đã trắng nhợt, bà bỗng chợt gọi một tiếng: “... Hàng Cảnh...”

Lâm Hàng Cảnh đột ngột bừng tỉnh khỏi giấc mộng, trái tim đập loạn thành thịch thịch không rõ vì sao, thậm chí cô còn ho mãi không ngừng. Hai gò má hơi hơi nóng, cô nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, Vân Nghê đẩy cửa đi vào, trên tay là bát canh lê cách thủy. Cô ấy nói: “Thiếu phu nhân, bát nước lê này chữa ho rất tốt, cô mau uống đi.”

Cô khẽ nói: “Xin lỗi, tôi lại khiến mọi người lo lắng.” Cô nói xong, ngẩng đầu lên nhìn thì tức khắc đờ ra, hai mắt Vân Nghê sưng đỏ, trên cánh tay có quần vải đen. Sắc mặt cô liền tái nhợt, miệng mở ra lại khấp vào, giọng nói như không mang chút sức lực: “Có chuyện gì vậy?”

Những giọt nước mắt trong mắt Vân Nghê liền trào ra, cô ấy quỳ sụp xuống đất, khóc lóc: “Đại soái mất rồi, cậu năm chết rồi, cậu sáu cũng chết rồi. Vừa nãy có tin từ bên phủ đại soái, nói là dì bảy cũng không cầm cự nổi nữa, bà đã ngã bệnh nằm trên giường, tính mạng như mảnh treo chuông. Mới chỉ có một ngày mà phủ đại soái đã có ba cái bài vị, Tam thiếu gia thật đáng thương...”

Trái tim cô như nhảy ra ngoài, những ngón tay phát lạnh, cô gắng gượng bước xuống khỏi giường. Vân Nghê giật thót, vội vàng chạy đến đỡ: “Thiếu phu nhân, cô không thể đi lại được.”

Lâm Hàng Cảnh không để vào tai, miệng chỉ ngen ngào gọi một tiếng “dì bảy”, không biết sức lực từ đâu ra mà cô đẩy Vân Nghê ra, sau đó lao đảo đi ra bên ngoài, rồi lại nghiêng nghiêng ngã ngã đi xuống lầu. Nước mắt rơi xuống như mưa, khung cảnh trước mắt như quay cuồng, cô đau đến tận tim. Tất cả bỗng trở nên tối đen, cô liền ngã xuống tấm thảm dày ở đại sảnh, thân thể yếu ớt, gầy gầy nằm đó, trông như một cánh bướm mỏng manh...

Đêm khuya, trong phủ vẫn tiếp tục hỗn loạn. Dì bảy tự uống một lượng lớn thuốc phiện tự sát, bác sỹ đã bó tay không chữa nổi. Hiện bà đang nằm thẳng đờ trên giường, khuôn mặt không hề có chút hồng hào, bà vẫn còn một hơi thở. Tiêu Bắc Thần đang ở bên cạnh bà, bỗng nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn ở bên ngoài. Cửa được đẩy ra, chính là Quách Thiệu Luân, được sai đến Hoa Thịnh châu để đưa Lâm Hàng Cảnh tới.

Lâm Hàng Cảnh vừa nhìn thấy tình cảnh hiện tại của dì bảy thì liền bổ nhào đến, quỳ trước mặt bà, nghẹn ngào gọi một tiếng: “Dì bảy.” Một tiếng gọi làm ánh mắt vốn đang rời rạc của bà bỗng lấp lánh ánh sáng, như hồi quang phản chiếu*. Bà giơ tay ra, cô vội vã nắm lấy. Giọng bà rất nhỏ: “Hàng Cảnh, dì coi như... đã đợi được con tới... con... qua đây... nghe dì dặn...”

* Hiện tượng một người đang hấp hối, trước khi qua đời bỗng khỏe mạnh như thường trong một thời gian ngắn.

Cô rơi nước mắt, nhanh chóng áp tai đến gần, nghe bà run run nói, cực kỳ khẽ: “Chẳng qua nó cũng chỉ là một đứa bé đáng thương, mẹ mất từ nhỏ, cha thì nghiêm khắc, quả thật bên cạnh chẳng có lấy một ai thân cận. Dì nhìn nó lớn đến bây giờ, đúng là nó từng làm chuyện có lỗi với con, nhưng nó đối với con là thật lòng thật dạ, Hàng Cảnh, dì giao nó lại cho con, con nhất định phải... chăm sóc nó cho tốt...”

Cô khóc, nước mắt không thể kiềm nén được nữa. Thấy sắc mặt bà đầy ưu sầu, bà nói liền một hơi như thế, có vẻ đã không chống cự nổi nữa. Tuy vậy bà vẫn ngóng nhìn cô, cô liền gạt nước mắt mà gật đầu: “Con nhớ rồi.” Lúc này bà mới yên tâm, khoe miệng khẽ nhếch lên, nở nụ cười nhẹ, bà lẩm bẩm khe khẽ một câu gì đó, đầu bỗng ngã sang một bên, rồi khỏi thế gian khi ba mươi tám tuổi.

Phủ đại soái đêm đó, đèn điện sáng thâu đêm không tắt vì giới chính trị và tài chính... đến phúng viếng không dứt. Người họ Tiêu và người hầu cận đến nửa đêm mới có một khoảng thời gian rảnh mà nghỉ ngơi. Họ lui xuống hết, còn phụ nữ Tiêu gia thì không gượng nổi nữa, đều được dìu về phòng nghỉ. Trong phòng viếng là một không khí yên ắng, tịch mịch, chỉ có ngọn nến tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Tiêu Bắc Thần vẫn quỳ thẳng tắp ở trong phòng, nhìn bốn bài vị đang đặt trên bàn, ánh mắt sâu thẳm, môi mím chặt thành một đường sắc như dao.

Quanh phòng bày đủ loại vòng hoa có to có nhỏ, chiếc rèm trắng khẽ lay động do cơn gió thổi vào từ bên ngoài. Tiêu Bắc Thần nghe thấy tiếng bước chân sau lưng hắn, hắn quay đầu lại, tấm màn trắng tung bay trước mắt hắn, cô mặc đồ tang trắng, cô nhìn bốn tấm bài vị, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống.

Cuối cùng, ánh mắt cô nhìn tới hắn, hắn cũng nhìn thẳng vào cô, dùng ánh mắt sâu thẳm, tịch mịch, cô đơn, ảm đạm như đêm tối. Khi ấy, ngoài cửa sổ gió tản trắng tàn, tô lên một màu thê lương, một cái nhìn lẳng lặng mà chăm chú đó như cả đất trời này chỉ còn lại đối phương, để rồi sống dựa vào nhau.

Cô đi từng bước đến gần, quỳ xuống không một tiếng động. Ánh sáng từ cây nến trắng chiếu ra, hắt bóng hai người. Bốn bài vị trên bàn như cái đầu xuyên thẳng vào tim. Màn trắng phất phới, trước mắt chỉ còn thuần một màu trắng, dịu hui, vắng vẻ. Tiêu Bắc Thần nắm chặt tay, nghiêng răng nói với chính mình, không thể gục ngã, không thể gục, tuyệt đối không thể gục xuống...

Hắn cầm súng canh trước phòng, trong mắt đầy tơ máu. Hắn lẳng lặng mở nòng súng, nhét từng viên đạn nặng trĩu vào trong, sau đó lên đạn, một tiếng “cạch” trở nên vô cùng bất tai trong khung cảnh yên ắng này.

Cả cơ thể Lâm Hàng Cảnh rung động, quay đầu lại nhìn hắn, khuôn mặt hắn chìm trong bóng tối, như đã hòa với nó làm một. Trái tim cô hoảng loạn, vội giơ tay ra nắm chặt lấy bàn tay cầm súng của hắn, run run nói: “Đừng...”

Hắn đối mặt với đôi mắt đầy nước mắt của cô.

Giọng hắn trở nên rất buồn: “Em đi đi, tôi sẽ không ngăn em nữa.”

Lâm Hàng Cảnh không kiềm chế được sự run rẩy: “Em... em...” Trong lòng có vô vàn điều muốn nói, nhưng lại không nói ra nổi một câu.

Hắn đứng thẳng, chịu hết gió lạnh trong phòng viếng, siết chặt cây súng lạnh lẽo trong tay, mắt nhìn ánh nến trắng chập chờn. Bốn bài vị đặt đó, mỗi thù mất người thân như sóng biển lạnh buốt, từng đợt ập đến,

gào rít chói tai, cuối cùng nhấn chìm cả người hắn...

Hết chương 42.

43. Chương 43: Hoa Liễu Bay Tán Loạn

Vừa vào xuân, quân liên minh Nam Bắc đã phản công toàn diện quân Nhật. Một mặt, chỉ huy quân Hộ quốc dẫn quân về phía nam, hợp lại với quân đội của chính phủ trung ương, chống trả lại quân Nhật, mà khi đó Nhật đã chiếm 1/3 miền nam. Mặt khác, ba tuyến canh phòng của Dĩnh quân rải từ đảo Tân Bình đến cửa khẩu Hộc Gia, chiến đấu kịch liệt, giam chân được phần lớn bộ phận quân Nhật. Tình hình tiền tuyến phương Bắc vẫn là dữ dội nhất.

Tuy nhiên, chưa được một tháng mà sư đoàn trưởng sư đoàn 19 của Dĩnh quân mắc sai lầm trong phòng ngự, ra trận lại sợ hãi, cuối cùng khiến quân Nhật đột phá phòng tuyến thứ hai, và khiến phòng tuyến thứ nhất và thứ ba lâm vào thế nguy hiểm. Tổng tư lệnh Dĩnh quân Tiêu Bắc Thần vội vã chạy ra tiền tuyến, xử bắn sư đoàn trưởng và hai đội trưởng của sư đoàn 19, thiết lập lại phòng tuyến thứ hai, dùng cảm đối mặt với địch. Chưa đến hai tháng, lại có tin đoàn trưởng đoàn 6 pháo binh và đội trưởng đội Độc lập bị Tiêu Bắc Thần bắn chết do không đánh nổi địch!

Chính vào lúc tình thế nghiêm trọng này, lòng người trong nội thành Bắc Tân càng trở nên hoang mang hơn, giá cả thức ăn, thuốc thang tăng vùn vụt. Báo chí gần như chỉ đăng tin chiến tranh. Có lãnh sự quán còn trực tiếp phản đối cách dùng quân quá mức tàn bạo của Tiêu Bắc Thần, độc đoán tới mức như muốn cùng chết với quân Nhật, một cách đánh trận điên rồ như muốn liều mạng. Mỗi trận chiến đều vô cùng ác liệt, cả Dĩnh quân và bên Nhật đều thiệt mạng vô số.

Mới đó đã đến cuối tháng ba, hiện đang là buổi trưa, chuông ở trường tiểu học Đức Hình kêu lên báo tan học, các cô bé cậu bé bèn chạy ra khỏi lớp học như chim sổ lồng, về nhà của riêng mình. Lâm Hàng Cảnh vừa đi ra cổng trường thì thấy một chiếc xe ô tô trước mặt. [VôDanh@Kites] Tiêu Thư Nghi mặc một bộ sườn xám quý phái màu xanh da trời, đứng đó đợi. Ngẩng mặt lên thấy Lâm Hàng Cảnh thì cô ấy bèn vẫy vẫy tay, cười nói: “Hàng Cảnh, chị đợi được một lúc rồi đấy.”

Cô hơi ngạc nhiên, hỏi lại: “Sao chị lại ở đây? Không đi Mỹ cùng chị cả, chị hai à?”

Thư Nghi cười cười: “Mấy hôm nay đã chuẩn bị đi rồi, chị cố ý muốn đến thăm em. Giờ hãy còn sớm, buổi chiều không có lớp chứ? Chị mời em đi uống cà phê.”

Quán cà phê Thánh Đại trên đường Bình An là một quán mang chút phong cách Âu Mỹ, bàn nhỏ làm bằng sợi day, bình hoa đặt trên mặt bàn có cắm nhiều hoa hồng. Trong chiếc tủ kính sáng trong là những chiếc bánh ngọt đủ màu. Cô vẫn còn nhớ khi cô và Thư Nghi còn đi học ở trường trung học nữ Thánh Di, hai người thường hay đến đây ăn bánh ngọt hạt dẻ, một loại bánh đơn giản mà có phần dân gian, vậy mà ở đây cũng có. Hồi đó, đối với hai người thì đây là chuyện khá thần kỳ.

Quán cà phê buổi chiều không có mấy khách, không gian rất rộng, càng khiến sự yên tĩnh nổi bật hơn. Thư Nghi không ngừng dùng chiếc thìa nhỏ khuấy cà phê trong chiếc cốc sứ màu trắng nho nhỏ, cứ khuấy vậy một lúc lâu xong mới ngẩng đầu lên nhìn Lâm Hàng Cảnh, cười nhẹ: “Hàng Cảnh, có nhớ ngày trước đi bầy cùng mấy đứa chúng mình cùng cười nói dưới giàn hoa tử đằng trong phủ đại soái không? Giờ nhớ lại, như đã cách một kiếp người, cứ như chuyện đó đã xảy ra từ lâu lắm rồi.”

Cô “ừ” một tiếng, nói nhỏ: “Khi đó thật vui.” Cô vừa nói vừa dùng chiếc đĩa nhỏ xiên vào bánh hạt dẻ trên đĩa, xiên chậm chậm, nhưng lại không ăn. Thư Nghi nhìn cô, bỗng nhiên cười: “Hàng Cảnh, chị kể em nghe về mẹ chị và anh ba nhé?”

Lâm Hàng Cảnh ngẩn người, trong ánh mắt hiện chút khó hiểu. Tiêu Thư Nghi từ từ kể: “Thật ra lúc mẹ chị mất, chị mới sáu bảy tuổi. Rất nhiều chuyện về mẹ là do chị được nghe từ dì bảy. Khi đó, cha chính chiến ở bên ngoài, mẹ ở quê ở Đài châu lo liệu việc nhà, phụng dưỡng ông bà nội, sinh anh ba và chị. Sau này cha chị phát tài, trở thành tổng đốc hai mươi tư tỉnh phía bắc, nhưng do bị đi ba xúi giục mà cha nghi ngờ mẹ ngoại tình, thế là cãi nhau một trận to với mẹ. Mẹ bỗng dưng bị mắc vì một nguyên nhân đầu đầu nên tức giận mà nói với ông: ‘Chưa đến tuổi vàng thì không gặp lại’, mẹ là người nói được làm được,

dù tới khi hấp hối, dù cha quỳ bên giường bệnh hối lỗi đến mức nào, mẹ chỉ nhắm mắt không thèm nhìn ông một lần.”

Lông mi cô khẽ run, Tiêu Thư Nghi nhìn cô rồi tiếp tục kể: “Thật ra sau khi cãi nhau với mẹ, chẳng đến mấy hôm cha liền biết mình đã nghi oan ẹ, ông giận đến mức đuổi hết tất cả vợ bé, chỉ giữ lại mình dì bảy, tuy vậy vẫn không có được sự tha thứ của bà. Mẹ để anh ba lại cho cha chăm sóc, mang chị về nhà ở Đài châu. Lúc mẹ bị bệnh nặng, anh ba mới mười tuổi nhưng anh đã đi một mình từ phủ đại soái đến Đài châu, quỳ trước giường mẹ. Mẹ tức đến mức đập giường quát to: ”Mẹ bảo con theo ông ấy để con trở nên giỏi giang, nếu còn chạy tới đây thì coi như không phải con mẹ nữa! Dù mẹ ốm chết rồi thì con cũng không được về đây!” Anh ba bị mẹ đuổi, đi suốt đêm về phủ. Sau này chị nghe nói anh ấy đã khóc cả đêm trên tàu, mà sau khi anh đi chưa đến ba ngày thì mẹ mất.”

Tiêu Thư Nghi lẳng lặng nói hết câu cuối, ngẩng mặt lên nhìn, ánh mắt mang nhiều tâm sự lặng lẽ chiếu vào cô, một lúc lâu sau mới mở miệng tiếp: “Hàng Cảnh, em xem, tính của em thật là giống với mẹ chị và anh ba, nhưng em và anh ba, đừng để giống như mẹ và cha chị, được không?”

Cuối cùng Lâm Hàng Cảnh mới hiểu rõ những lời Tiêu Thư Nghi vừa nói, cô nói khẽ: “Chị Thư Nghi...”

Tiêu Thư Nghi đặt cốc cà phê xuống, không cho cô cơ hội lên tiếng, mà tiếp tục nói: “Em và anh ba vốn dĩ nên là một đôi, chỉ tiếc là... Có lẽ ngay từ đầu đã bỏ lỡ cơ hội, rồi tới sau này, có làm thế nào cũng không thay đổi lại được. Nếu cứ xoay vòng vòng như vậy, không biết đến cuối cùng sẽ như thế nào? Cứ như thế này thì có gì tốt?”

“Hàng Cảnh, chị biết em quật cường, nổi hện trong lòng chưa từng xuôi đi, nhưng...” Tiêu Thư Nghi nói khẽ: “Nhưng chị nghĩ rằng, nếu đời này chị có một người đàn ông như anh ba yêu chị đến mức không màng sống chết như vậy, thì nhất định là do kiếp trước chị đã tích rất nhiều đức, nên mới có phúc đến thế.”

Lâm Hàng Cảnh tiếp tục ngẩn người, khuôn mặt dần nhợt nhạt, nhưng cô chỉ ngồi đó mà không nói. Tiêu Thư Nghi hơi cúi đầu, lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt, thở dài một hơi sâu lắng, sau đó mới ngẩng mặt lên nói tiếp: “Bây giờ chị mới biết rằng có những chuyện đã qua thì không thể nào quay trở lại được, giống như khi dì bảy vẫn còn sống vậy, giống như sự vui vẻ trong phủ đại soái, cả nhà ở bên nhau nói cười ồn ã. Ai ai cũng vui cười, nhưng hiện giờ, những điều đó không bao giờ trở lại nữa. Hàng Cảnh, chị sợ cái lạnh lẽo hiện giờ lắm, đến khi chị đi rồi thì nhà họ Tiêu chỉ còn lại một mình anh ba. Lẽ nào em không quan tâm, không thèm để ý tới anh ấy? Em xem anh ấy...” Cuối cùng Tiêu Thư Nghi vẫn nghẹn lời, nước mắt rơi xuống, một lúc lâu sau mới tiếp tục câu nói: “Hàng Cảnh, anh ba chị dù có lỗi với em đến mức nào đi nữa thì em cũng không thể nhẫn tâm như vậy được! Em không thể như thế!”

Cà phê trên bàn đã nguội từ khi nào.

Lòng cô rối bời, quặn lại tới mức đau, cái đau như nghẹn lại ở cổ họng, dù cô cố gắng đến mức nào cũng không thể lên tiếng, chỉ có tiếng hít thở bỗng trở nên dồn dập, đứt quãng hơn từ khi nào.

Có dăm ba cánh hoa hồng rơi xuống ga trải bàn ca rô trắng từ bó hồng lớn cắm trong bình hoa, màu đỏ và trắng đối lập nhau, cực kỳ nổi bật. Trên bức tường cạnh bàn có chiếc đèn trắng men, tỏa ra ánh sáng dịu dịu, ánh lên những hoa văn trên cốc đĩa. Ở con đường ngoài cửa sổ kính, người qua lại vội vàng. Ráng chiều ở phía chân trời hồng rực, xán lạn, hàng ngàn tia sáng tỏa ra khắp nơi, cả thế giới như được rọi sáng, chỉ ngoại trừ lòng người.

Tháng tư ở thành Bắc Tân là tháng hoa liễu tung bay cả thành. Bên ngoài trường tiểu học Đức Hình có mấy cây liễu, hoa liễu trắng muốt bị gió sáng sớm thổi qua tường, rơi đầy trên mặt đất, có quét cũng chẳng hết được. Chúng rơi cả trên giấy trên bàn, giấy cũng màu trắng, trắng đến mức khiến người ta hoa mắt. “Tách” một tiếng, một giọt mực rơi trên nền giấy trắng, chiếc bút lông đã lơ lửng trên không hồi lâu mà vẫn chưa được đặt xuống.

Mấy đứa nhỏ mặc bộ đồng phục màu xanh da trời của cô nhi viện đứng cạnh bàn, đứa nào đứa nấy đều mở to mắt ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Hàng Cảnh đang đứng cạnh ngăn người, chúng đồng thanh gọi: “Cô giáo Lâm, cô giáo Lâm...”

Lâm Hàng Cảnh được mấy đứa trẻ gọi hoàn hồn, cúi đầu nhìn thì thấy giấy bị bẩn mới biết mình vừa thất thần, nhưng cô cũng không có tinh thần mà viết nữa. Cô nói với đám trẻ: “Lát nữa phải lên lớp rồi, các em đi ăn sáng đi đã nhé?”[VôDanh@Kites]

Mấy đứa trẻ đều gật đầu rất ngoan, lúc này cô mới đặt bút xuống, bỗng nghe tiếng gọi của ông cụ bên ngoài cửa: “Cô giáo Lâm, tôi đã mua báo cho cô giáo về rồi đây.”

Lâm Hàng Cảnh nghe thấy câu nói đó thì trái tim liền nảy lên, cô hoảng loạn chạy ra cửa đi lấy báo. Mới cầm đến tay thì đã thấy ngay tiêu đề in to ngay trên đó: “Vụ án Tân Bình: Lữ đoàn trưởng lữ đoàn 27 Dĩnh quân bắt ngờ làm phản!” Trong đầu óc cô như có tiếng nổ “ầm” một cái, mắt hoa lên, dường như không hiểu nổi những chữ trên báo, khó khăn lắm mới khiến bản thân bình tĩnh lại thì cô lại đọc được nội dung dưới đó là: Lữ đoàn trưởng lữ đoàn 27 bộ binh do vi phạm kỷ luật quân đội, lại sợ bị xử phạt nghiêm theo luật, nên đã dẫn theo lính thân cận đi tập kích Tiêu Bắc Thần, ở ban chỉ huy lâm thời bấy giờ. Hai bên thiệt hại rất nhiều người, thị vệ trưởng của Tiêu Bắc Thần là Quách Chấn Bình chết ngay tại trận, còn tổng tư lệnh Dĩnh quân - Tiêu Bắc Thần hiện sống chết không rõ!

Khoảnh khắc đó như lấy đi sinh mạng của cô, bốn chữ “sống chết không rõ” xuyên thẳng vào đầu óc, mặt cô tái đi, những ngón tay run run không thể khống chế được.

Ông cụ đứng bên cửa thấy cô như vậy thì cũng sợ đến mức hỏi liên hồi: “Cô giáo Lâm, cô sao vậy?”

Lâm Hàng Cảnh đánh rơi tờ báo, cũng chẳng đáp được lời nào, cô xoay người chạy ra khỏi khu nhà. Trên đường, đâu đâu cũng có những cậu bé bán báo, gào to tiêu đề Vụ án Tân Bình để mời mọc khách mua. Lâm Hàng Cảnh mua một lúc mấy chục tờ khác nhau, gần như đều có nội dung tương tự. Mặt cô trắng như tờ giấy, cả người hoang mang lo sợ. Cuối cùng, cô cũng tìm được một tờ, bên trên viết rằng tổng tư lệnh Dĩnh quân - Tiêu Bắc Thần đi thăm những binh sĩ bị thương, nhìn đến ngày tháng: chính là ngày hôm nay.

Cô cảm giác toàn thân nhẹ nhõm hẳn, sau đó người như nhẹ bẫng đi, gần như không đứng vững được. Cô ngồi một mình trên chiếc ghế dựa ven đường, chỉ có thể cầm chặt tờ báo đó, bên tai vang vọng một tiếng: Anh ấy vẫn còn sống!

Gió lạnh sáng sớm thổi tới từng trận nối tiếp, trên đường đầy những tờ báo được đọc xong rồi vứt đi, chúng nương theo cơn gió mà phát ra tiếng giấy lật sần sật. Hoa liễu trắng toát tự nhiên bay loạn khắp nơi, cô ngồi lẻ loi một mình, cô không nhịn nổi nữa, nước mắt rơi xuống như mưa.

Hình như ngày còn nhỏ có một lần cô hư, không chịu viết bút lông, mẹ bảo không cần cô nữa. Cô đã rất sợ, sợ tới mức một mình ngồi trong thư phòng luyện viết bút lông, vừa viết vừa rầm rứt khóc. Sau đó, mẹ đẩy cửa vào để tìm cô, cô mới biết rằng mẹ vẫn chưa đi đâu cả, cô không hề mất đi thứ gì. Vì vậy tất cả đều là do cô sợ quá mà tự dọa chính mình. Mà khi thấy mẹ vào, một cô nhóc bé như cô vừa khóc vừa thấy tức, giống như phải chịu một bụng đầy uất ức, vì sao bắt cô phải nơm nớp lo sợ như thế? Vì sao khiến cô phải sợ hãi đến thế...

Chính là cảm giác đó...

Quanh cô đầy người đi qua đi lại, xe cộ càng tấp nập hơn. Bên ngoài thành thính thoảng còn vọng tới tiếng pháo nổ. Những người qua đường ai ai cũng không giấu nổi sự lo lắng, kinh hoảng trên mặt. Ấy vậy mà đối với cô, thế giới như trống trải, những bông hoa liễu bay rất loạn, những âm thanh truyền tới tai rất xa lạ, chỉ có duy nhất cái người trên báo kia, cái người ngang ngược cướp đi cả nửa đời cô, vào giờ phút này lại trở thành người duy nhất mà cô gắn bó.

Những đau khổ, gút mắc giữa hai người như số mệnh của họ, cô chỉ cảm thấy trong tim mình toàn là oán hận, nhưng không hề biết rằng thời gian thấm thoát thoi đưa, qua bao nhiêu thăng trầm, anh đã in dấu cuộc đời cô từ khi nào. Cứ lặng lẽ đi vào, nhưng lại ăn sâu bén rễ đến tận cùng!

Hết chương 43.

44. Chương 44: Nhạn Đến Cùng Gió Mát

Tháng sáu, thời tiết dần dần trở nên âm áp, cuộc chiến ở tiền tuyến cũng có cục diện mới. Ba phòng tuyến do đích thân Tiêu Bắc Thần bố trí đã nghiền nát khí thế tấn công của quân Nhật. Nhật lùi về ở Thanh Hà, kiên quyết cố thủ ở đó, giằng co với Dĩnh quân. Một mặt khác, quân Hộ quốc anh dũng thiện chiến, thuận lợi tháo gỡ được tình trạng bị bao vây của chính phủ trung ương miền nam. Liên Minh Quốc Tế thấy lần bắt tay nam bắc này mang thể trẻ tre, như chuẩn bị đánh tung sào huyệt của quân địch, họ bèn lấy danh nghĩa là hòa giải để nhúng tay vào việc này. Chiến tranh từ đó mới tạm hòa hoãn.

Buổi chiều, tại đại doanh bắc của Dĩnh quân, lúc này Mạc Vỹ Nghị vừa đi đến trước phòng làm việc của Tiêu Bắc Thần, thấy Quách Thiệu Luân đang sốt ruột đi đi lại lại bên ngoài. Mạc Vỹ Nghị bèn hỏi: “Bên trong thế nào rồi?” Quách Thiệu Luân chỉ chỉ vào cánh cửa đang đóng chặt: “Trọn hai ngày nay tổng tư lệnh chưa ăn gì hết, chỉ vì chuyện phía nam mà bận tới mức không nhắm mắt. Hứa Tử Tuấn lại còn tự tới tìm chết, lúc này hai người đang cãi nhau đến mức khó mà khuyên nổi!”

Mạc Vỹ Nghị thở dài: “Chuyện này cũng không trách Hứa Tử Tuấn được, tính khí anh ba giờ càng nóng nảy. Tuy bảo là thời loạn thì phải quản lý nghiêm khắc, nhưng cũng không thể coi mạng người như cỏ rác được. Hứa Tử Tuấn cũng bị ép mà thôi!” Hắn ngừng một lát, sau đó nói tiếp: “Tình hình ngày nay, chính phủ trung ương miền nam muốn hòa giải với quân Nhật, Liên Minh Quốc Tế cũng không ngừng gây áp lực với anh ba, ép anh ấy bắt tay làm hòa với Nhật. Dĩnh quân chúng ta thì lại có thù không đội trời chung với bọn Nhật, cả trong cả ngoài gây sức ép, anh ba gắng gượng đến ngày hôm nay...”

Hắn còn chưa nói xong thì chợt nghe tiếng gào không nể nang gì của Hứa Tử Tuấn vọng ra: “Giờ anh giết người mình còn giỏi hơn bọn Nhật nữa! Đến Hứa Tử Tuấn tôi cũng phải chửi anh một tiếng tàn bạo! Đội trưởng dưới quyền tôi kia cùng lắm phạt đòn 30 cái là được, làm gì đến mức phải chết!”

Tiêu Bắc Thần cũng tức giận mắng: “Tôi đã nói từ trước rồi, thời điểm quan trọng, bất cứ ai lơ là nhiệm vụ đều giết không tha!”

Hứa Tử Tuấn tiếp tục không nể mặt: “Thời điểm quan trọng cái con khỉ, có mà anh giết người giết đến đỏ cả mắt! Anh không coi mình là người nữa thì cũng đừng coi người khác không phải người! Anh có giỏi thì giờ bắn một phát chết tôi luôn đi, cũng tránh được cái đứa họ Hứa tôi đây sau này bị ép tới mức làm phản!”

Trong phòng vọng ra một tiếng “bang” to, Tiêu Bắc Thần đã nhìn nhin đến cực độ: “Cậu cú ra cho tôi!” Tiếp đó chính là tiếng hét không sợ chết của Hứa Tử Tuấn: “Điện thoại không đập chết nổi tôi đâu! Anh của bây giờ, tôi không phục! Có đánh chết tôi cũng không phục! Chỉ sợ là Tiêu bá bá ở dưới tuổi vàng cũng...”

Câu nói đó còn chưa vang hết thì bỗng nghe “pằng” một tiếng, chính là tiếng súng nổ. Quách Thiệu Luân và Mạc Vỹ Nghị ở bên ngoài cửa mặt mày đều tái mét, vội đẩy cửa xông vào. Hứa Tử Tuấn mặt mày đỏ bừng, ngẩn cổ đứng giữa phòng, trừng mắt nhìn mặt mày xanh mét của Tiêu Bắc Thần. Trong tay Tiêu Bắc Thần có một khẩu súng, còn viên đạn vừa rồi không biết đã bắn đi đâu.

Quách Thiệu Luân cùng Mạc Vỹ Nghị đều thầm than “không xong rồi”, một người tiến tới cản Tiêu Bắc Thần, người còn lại đi ngăn Hứa Tử Tuấn. Tiêu Bắc Thần siết chặt khẩu súng, trông có vẻ như sắp nổ súng tiếp. Quách Thiệu Luân tới định cản thì bị hấn đẩy mạnh ra, đầu cậu ta bèn đập vào cái giá bên cạnh, đau tới mức nghiêng răng nghiêng lợi. Còn bên này, ngực Hứa Tử Tuấn phập phồng mạnh mẽ, chứa đầy sự tức giận, hắn tiếp tục gào thét không màng tính mạng: “Anh ba anh ột phát bắn chết tôi luôn đi! Nếu tôi nhú mày một cái thì coi như anh là bố tôi!”

Tiêu Bắc Thần thở hổn hển: “Cút!”

Hứa Tử Tuấn vẫn còn đi gào nữa, Mạc Vỹ Nghị bèn ngăn lại: “Hứa Tử Tuấn, nói ít đi vài câu! Cậu vẫn đang gọi một tiếng “anh ba” đấy!”

Hứa Tử Tuấn không thèm nghe, quát to: “Cũng vì tôi vẫn gọi anh ấy là “anh ba” nên mới nói thẳng như thế này. Tiếc là giờ anh ấy đã lấp đầy bụng mình bằng hận thù, nhìn thấy máu là điên lên, chẳng nghe nổi lời khuyên nào nữa! Cả ngày chỉ muốn giết người! Cả Nhật và cả anh em của mình đều muốn giết hết sạch! Chỉ bằng giết luôn Hứa Tử Tuấn tôi đây, tôi cũng muốn chết sớm đầu thai sớm!”

Hứa Tử Tuấn la hét nhiều tới mức cổ họng đau rát, giọng nói trở nên khàn khàn. Mạc Vỹ Nghị không giữ nổi cậu ta nữa. Không ngờ lúc này Tiêu Bắc Thần nghiêng người ngồi xuống ghế, mặt lộ vẻ mệt mỏi đến cực độ, hơi thở hỗn loạn, không lên tiếng nữa. Hắn như vậy làm tất cả mọi người trong phòng đều ngạc nhiên, đến Hứa Tử Tuấn cũng yên lặng đi. Mạc Vỹ Nghị càng không dám nói gì, chỉ lẳng lặng giẫm một cái thật mạnh lên chân Hứa Tử Tuấn. Hứa Tử Tuấn lão đảo, buột miệng gọi một tiếng: “Anh ba!”

Tiêu Bắc Thần quay đầu sang nhìn cậu ta, khuôn mặt anh tuấn của hắn nhợt nhạt, hắn đã bình tĩnh lại, hắn nói: “Vừa rồi tôi bị khó thở, không liên quan tới cậu. Cậu nói không sai, người đội trưởng dưới quyền cậu đó không đáng phải chết. Cậu gửi thêm nhiều tiền trợ cấp cho gia đình cậu ta, giờ đi làm luôn đi.”

Hứa Tử Tuấn còn định nói gì nữa, nhưng Mạc Vỹ Nghị kéo cậu ta đi ra khỏi phòng. Vừa đi ra, Mạc Vỹ Nghị bèn đứng lại trước bậc thềm, quay người nói với Quách Thiệu Luân: “Sỹ quan Quách, từ lúc từ tiền tuyến về anh ba luôn ở đại doanh bắc, nếu cứ thế này thì không được, cậu phải khuyên anh ấy về nghỉ ngơi đi.”

Quách Thiệu Luân đáp lời: “Cậu tưởng tôi không muốn thế à, nghe nói mấy vị tiểu thư Tiêu gia đều đi Mỹ cả rồi, bây giờ cả phủ đại soái và Hoa Thịnh châu đều chẳng còn ai. Tổng tư lệnh mà về sợ là càng buồn hơn!”

Hứa Tử Tuấn nói: “Vậy cũng không thể cứ chịu đựng mãi thế này được.”

Quách Thiệu Luân ngẫm nghĩ, sau đó nói: “Thật ra mọi người không biết chứ, khoảng thời gian này tổng tư lệnh đến một nơi khá thường xuyên, chỉ là đến vào đêm khuya, lặng lẽ tới, không làm phiền người ta. Bảo chúng tôi dừng xe ở bên ngoài tường, cứ thế qua đêm gần sáng rồi mới nói chúng tôi quay xe đi về.”

Câu này của Quách Thiệu Luân khiến một kẻ chậm tiêu như Hứa Tử Tuấn cũng hiểu được ý, há mồm nói: “Là tiểu học Đức Hình... Là cái cô... Em Lâm... Anh ba đã nhớ nhưng thế thì sao không vào?”

Quách Thiệu Luân vội vàng ra hiệu cho Hứa Tử Tuấn yên lặng một chút. Mạc Vỹ Nghị đứng cạnh hai người, nghe vậy thì im lặng một hồi, sau đó nói nhỏ nhỏ: “Xem ra cho dù chính phủ trung ương miền nam có phá bỏ hiệp nghị liên minh hay không, Liên Minh Quốc Tế có gây áp lực đến thế nào chẳng nữa, thì chúng ta vẫn sẽ sống mái một phen với quân Nhật!”

Quách Thiệu Luân tiễn Mạc Vỹ Nghị và Hứa Tử Tuấn đi về, về tới phòng làm việc thấy Tiêu Bắc Thần đã đứng dậy, quay lưng về phía cửa, đối mặt với cánh cửa sổ to. Dáng đứng vẫn thẳng tắp như cũ, chỉ là hắn chỉ lặng lẽ đứng đó, cũng không biết đang nghĩ những gì. Quách Thiệu Luân bèn nói: “Tổng tư lệnh, từ tối qua đến giờ anh vẫn chưa ăn gì cả, tôi đã bảo nhà bếp chuẩn bị chút...”

Tiêu Bắc Thần tiện tay vẫy vẫy, ý là thôi miễn đi. Qua cánh cửa sổ, hắn nhìn thấy trạm gác phía nam của đại doanh bắc. Phòng tầm mắt nhìn xa, các trạm gác san sát, canh phòng nghiêm ngặt. Tất cả mọi thứ trong khu vực này không gì là không mang chút lạnh lẽo và vắng lặng, như toát ra cái lạnh của đao gươm.

Hắn nhìn ra phía ngoài, mặt trầm ngâm, bỗng hỏi một câu: “Giờ là mấy giờ rồi?”

Ráng chiều lan tràn khắp trời như bao phủ lên mặt đất một màu vàng kim, những chiếc lá xanh rờn của cây dây leo quấn trên tường cũng được nhuộm sắc vàng. Nền đá dưới đất lấp lánh. Đằng sau cánh cửa khép hờ có tiếng cười vui vẻ của trẻ em vọng ra.

Một chiếc xe ô tô màu đen dừng bên ngoài tường.

Tiêu Bắc Thần đứng trước cánh cổng khép hờ, quần hàm gần nơi vai ở bộ quần phục sáng lấp lánh. Trong đôi mắt đen nhánh của hắn có sự yên tĩnh đến cực độ. Phía kia của cánh cổng, xen lẫn với tiếng cười của trẻ nhỏ là giọng nói dịu dàng, nhỏ nhẹ của cô. Hắn chỉ cần nghe như vậy cũng có thể tưởng tượng ra hình ảnh cô cười, ánh mắt, đôi lông mày, chiếc mũi...

Quách Thiệu Luân dẫn mấy người lính đứng bên ngoài xe, thấy Tiêu Bắc Thần chỉ đứng ngoài cổng mà không đi vào, biểu tình trên mặt Quách Thiệu Luân có đôi chút lo lắng.

Hoàng hôn buông xuống.

Cuối cùng Tiêu Bắc Thần cũng quay người, khuôn mặt tuấn tú rất bình lặng, hắn đi đến trước mặt Quách Thiệu Luân rồi cầm lấy chiếc mũ quân đội trong tay cậu ta, đội lên đầu và nói thản nhiên: “Đi thôi.”

Thấy Tiêu Bắc Thần chuẩn bị lên xe, Quách Thiệu Luân gọi vội một tiếng: “Tổng tư lệnh!” Tiêu Bắc Thần quay đầu lại, Quách Thiệu Luân đã đi đến trước cổng, tay đẩy hai cánh cửa đang khép hờ ra. Tiêu Bắc Thần cau mày, định quát một tiếng, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, hình ảnh cô đứng trong cái sân nhỏ đã rơi vào tầm nhìn của hắn.

Dường như hắn nghe thấy một tiếng “đùng” nổ trong đầu, tim đập thành thịch, đập nhanh tới mức làm hắn khó thở. Chung quanh đều yên lặng, hắn chỉ nhìn thấy mỗi cô!

Gần nửa năm không gặp, không ngờ đã lâu tới vậy. Vào giây phút nhìn thấy cô, tất cả nỗi nhớ nhung điên cuồng đè nén trong tim liền lan tràn khắp nơi, như sóng biển ập tới. Cô vẫn dịu dàng, xinh đẹp như xưa, có hương thơm khiến người ta say đắm như hoa lan sâu trong hang núi, làm lòng người nhẹ nhõm.

Một mảnh vải trắng buộc quanh đôi mắt cô, cô đang chơi đuổi bắt với mấy nữ tu sỹ trẻ tuổi và vài đứa trẻ. Nữ tu dẫn bọn trẻ lánh đến góc xa nhất, đều đang bịt miệng nhin cười. Cô bị bịt mắt, duỗi hai tay ra quơ quơ phía trước rồi đi tới. Bên gò má trắng nõn xuất hiện nét cười, cô nói: “Vừa nãy lại còn định lừa em, lần này không được động dấy đâu, bắt được ai thì xong người đó.”

Cô bước từng bước nhỏ, cẩn thận đi về phía trước. Những ngón tay dò dẫm như túm lấy trái tim hắn, như một sợi dây vô hình kết nối với nó. Hai chân hắn không nghe theo đầu óc sai khiến nữa, dần dần bước tới. Hắn nhìn nụ cười nhẹ nhàng trên khóe môi cô, tất cả của tất cả đều trở nên hư vô, trên thế gian này chỉ còn lại mình cô. Hắn cứ nhìn cô chằm chằm, chân bước qua cổng, bước lên mấy bậc thang, từng bước, từng bước... đi đến trước mặt cô...

Không khí trên sân bỗng trở nên tĩnh lặng đến lạ thường.

Hoàng hôn vàng kim phủ phần lớn chân trời, chiếu lên những lá nho ở hành lang, chúng như tỏa ra hương thơm. Lá xanh biếc lay động theo gió, phát ra tiếng lao xao.

Hắn lặng lẽ đứng trước mặt cô.

Ngón tay cô chạm vào ngực hắn. Nụ cười bên miệng liền có chút tinh nghịch: “Bắt được một người rồi!” Ngón tay mảnh khảnh dần dần di chuyển lên trên, cuối cùng dừng lại ở gò má hắn. Khuôn mặt bên dưới mảnh vải trắng hơi ngẩng ra, chiều cao này làm cô bật thốt lên nghi ngờ: “Là... chị... Mai Ny...?”

Khi đó, ngón tay cô bất chợt chạm vào bờ môi mỏng của hắn, hơi thở nóng rực phả tới, giống như một nụ hôn nồng nhiệt. Cô giật mình, nụ cười trên môi cũng đông cứng lại, hoảng hốt lùi về sau một bước, sau đó tháo mảnh vải đang che mắt mình xuống, ngẩng mặt nhìn.

Không ngờ là hắn, là hắn thật!

Đôi mắt của Tiêu Bắc Thần đen và sâu thẳm như màn đêm, khuôn mặt tuấn tú đã gãy rộc đi, dường như cái gãy đó càng khiến hắn trông kiên nghị hơn rất nhiều. Lâm Hàng Cảnh chỉ nhìn hắn một cái, môi khẽ run, sau đó bất chợt quay người đi mà không nói một câu.

Tiêu Bắc Thần không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Em sao thế?” Hắn duỗi tay ra kéo cánh tay cô, định nhìn cô thật kỹ. Nhưng Lâm Hàng Cảnh lại ngoảnh mặt đi, hắn cố chấp muốn nhìn bằng được, cô lại cố ý muốn tránh. Hắn cảm nhận được bờ vai cô run rẩy, lòng thất lại, hắn cúi đầu gọi một tiếng: “Hàng Cảnh...” Sau đó xoay mạnh cô lại, nâng cằm cô lên nhìn. Không ngờ thấy một khuôn mặt đầy nước mắt, lông mi cũng ướt đẫm. Hơi thở của hắn như bị nghẹn ở lồng ngực, trong lòng có bao nhiêu lời muốn nói, nhưng giờ phút này lại không nói được một câu.

Cô vẫn cứ khóc.

Xa hắn mới nửa năm nay mà đã lâu như hai kiếp người. Cô biết rõ từng trận chiến của hắn ở tiền tuyến, mỗi lần chinh chiến là một lần hắn cận kề nguy hiểm. Mỗi lần có tin hắn gặp nạn là trái tim cô cũng theo những tin tức đó mà ngừng đập. Gần như nó cũng sắp bị ép đến vỡ ra rồi. Cho tới khi hắn trở về an toàn từ tiền tuyến, cô mới yên tâm. Xưa nay vẫn luôn một thân một mình, tất cả mọi chuyện đều không khiến

cô dao động nhiều, vậy mà chỉ một tin về hấn trên báo cũng có thể làm cô như rơi vào địa ngục, hay được lên thiên đường! [VD@Kites]

Nữ tu sỹ của tu viện dẫn đám trẻ của Dục Anh đường len lén đi ra ngoài hết. Quách Thiệu Luân khe khẽ thở phào một hơi, quay người đi ra ngoài, rồi tiện tay đóng cổng lại. Hoàng hôn ở chân trời vẫn y như ngọn lửa đốt cháy nửa bầu trời. Hoa đồng trắng trong sân thơm nức, những chiếc lá dày càng thêm xanh biếc.

Họ chỉ lẳng lặng nhìn nhau. Hấn nhìn đôi mắt ngập nước của cô, ánh mắt trở nên dịu dàng đi rất nhiều, bỗng hấn bật cười nhẹ: “Em tha cho anh đi, đừng có khóc nữa. Cả đời này anh chỉ sợ em khóc thôi.”

Cô nghe vậy liền cúi đầu lau nước mắt, nói nhỏ: “Anh toàn nói lung tung, em đâu có khóc.” Cô nói vậy nhưng đôi mắt vẫn hơi đỏ, ngẩng mặt lên nhìn hấn, một hồi lâu sau mới hỏi một câu: “Sao anh lại gầy đến thế này?”

Giọng nói quan tâm của cô vang lên bên tai hấn, không thật, như đang mơ. Trái tim hấn đập nhanh vô cùng, hốt hoảng nhận ra giọng nói của mình như vọng tới từ nơi nào đó thật xa: “Anh gầy? Vậy chắc là vì đói. Giờ anh mới nhớ ra mình vẫn chưa ăn gì cả.”

Cô nhìn hấn, cũng không nói gì. Sau đó cô đi đến trước chiếc bàn đá nhỏ dưới giàn nho, quay mặt lại nói nhỏ nhỏ: “Anh qua đây ngồi đi.”

Tiêu Bắc Thần đi tới ngồi xuống, thấy cô xoay người đi qua cổng bán nguyệt, rồi đi ra sau hậu viện, không lâu sau bưng lên một mâm đồ ăn. Trên mâm là một bát mì sợi mảnh, và còn vài món rau dưa, trông khá thanh đạm và ngon lành. Cô đặt mâm lên bàn, khẽ cười và nói: “Những món đơn giản này không biết có lọt được vào mắt anh không?”

Vốn dĩ hấn bị một mớ đủ loại chuyện bám lấy, người cũng sắp không chịu nổi nữa. Hai ngày gần đây không ăn chút gì cũng chẳng cảm thấy đói, ấy vậy mà lúc này ở bên cô, ở trong cái sân yên tĩnh này, lại như được ở trên thiên đường. Dạ dày tưởng tê liệt nay bắt đầu hoạt động trở lại, hấn thấy cực kỳ đói, nhìn thấy bát mì liền gơ tay ra bưng, cô thấy vậy vội vàng can: “Nóng...” Nhưng đã muộn, hấn bị bỏng tới mức rụt ngay tay về, ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt quan tâm của cô, cười nói: “Em nói đúng, quả là nóng!”

Cô không nhịn được cười: “Anh nói cứ như là em lừa anh vậy. Mau ăn đi, lát nữa nguội lại không ngon.”

Hấn “ừ” một tiếng, cầm đũa lên rồi bắt đầu ăn mì. Cô ngồi ở đối diện, đôi mắt trong suốt, lẳng lặng nhìn hấn ăn, sau đó cười khẽ: “Trông anh như hai ba ngày rồi chưa ăn gì ấy.”

Hấn vừa ăn vừa cười: “Đúng là hai ngày nay chưa ăn.”

Cô ngẩn người, nhìn khuôn mặt trở nên góc cạnh của hấn, mắt hấn đầy tơ máu. Không gặp nửa năm mà hấn như lột xác thành người khác, thêm vài phần từng trải và sự chín chắn. Trong lòng cô cũng không rõ là cảm giác gì, cô trầm mặc một hồi, sau đó chỉ nói: “Không ăn thì làm sao được.”

Hấn cười: “Cũng đâu thể trách anh, đồ ăn ở đại doanh bắc đầu có ngon như em nấu. Bát mì của em ở đây còn ngon hơn sơn hào hải vị nhiều.”

Cô bật cười: “Vậy anh ăn nhiều vào, em nấu nhiều lắm.” Hấn gật đầu. Cô ngồi trước mắt hấn, mặt mày dịu dàng, trông rất yên tĩnh. Hoàng hôn dần tắt, lá trên giàn nho đậm màu xanh hơn. Hoa đồng lẳng lặng nở xòe, cả sân vườn như trở nên tịch mịch hẳn đi.

Hết chương 44.

45. Chương 45: Quê Hương Phủ Bội

Cả khuôn mặt Quách Thiệu Luân đều dán chặt lên cánh cổng, qua khe hở nho nhỏ giữa hai cánh, hấn quan sát được tình hình bên trong. Thấy Tiêu Bắc Thần đúng là ăn hết được một bát, lúc này hấn mới yên tâm. Quay đầu lại, mấy người lính đều đang cười, hấn tự biết rằng động tác vừa rồi của mình khá là bất lịch sự. Chợt có một cảnh vệ chạy đến từ trạm gác lúc bấy giờ, chào Quách Thiệu Luân rồi báo: “Báo cáo sỹ quan Quách, trưởng ban Diệp muốn gặp...” Quách Thiệu Luân đá ngay ột cước, hấn tức giận mắng: “Mẹ kiếp, giờ có chuyện động trời gì thì cũng phải đợi tổng tư lệnh ăn xong bữa này đã!”

Hắn vừa nói xong thì nghe thấy giọng Tiêu Bắc Thần vọng ra: “Có chuyện gì?!” Quách Thiệu Luân không dám giấu, chỉ đành báo cáo qua cổng: “Báo cáo tổng tư lệnh, tướng ban Diệp muốn gặp anh.”

Sân vẫn im ắng như trước.

Hắn cười một cái, nói với cô: “Diệp Thịnh Xương là một tên khó chơi nổi tiếng. Anh phải về xem anh ta có việc gì.”

Cô “ừ”, cũng đứng dậy, chiếc váy màu tím nhạt khẽ phất theo làn gió đêm. Hắn nói: “Bên ngoài gió lạnh, em mau vào trong phòng đi.”

Cô không đáp lời, môi hơi động dậy, trông có vẻ đang do dự. Hắn xoay người đi ra cổng, duỗi tay đẩy cửa, bất chợt nghe tiếng cô nhỏ nhỏ: “Em học bà cụ ở hậu viện làm cháo lá sen, mai... mai em nấu.” [VôDanh@Kites]

Giọng nói dịu dàng đó thấm vào lòng người như gió đêm, hắn chững lại, quay đầu nhìn cô. Đêm im ắng, cô đứng dưới giàn nho, hắn ngấm một hồi, sau đó mới gạt đầu, khẽ cười: “Ồ, vậy mai anh sẽ đến ăn.”

Cô nhìn theo bóng hắn rời đi.

Cánh cửa cổng vẫn khép hờ như trước. Bên ngoài có tiếng xe ô tô khởi động, hắn đã đi rồi. Bốn bề vắng lặng hẳn. Hình như cô đứng đến mệt, cô bèn dựa vào cột hành lang, lắng nghe tiếng lá lao xao trên giàn nho. Nhìn cánh cửa đang khép nọ, cô cứ nhìn mãi như vậy, rồi trên môi nở nụ cười từ khi nào, một nụ cười rất dịu dàng.

Tiêu Bắc Thần không hề tới.

Sau đó rất lâu, đến cả giàn nho cũng bắt đầu nở những bông hoa màu xanh be bé, hoa đồng đã mất đi màu sắc ban đầu. Cây dâm bụt ở ven tường đơm bông, cả cây lựu cũng không chịu thua kém. Lá xanh liên kề với nhau, chúng càng đậm màu hơn dưới ánh nắng mặt trời.

Chiều nay, Lâm Hàng Cảnh vừa tan lớp, mới đi vào sân thì thấy bà cụ cười hi hi đến nói: “Cô giáo Lâm về rồi à, có người tìm cô đấy.”

Lòng cô liền xốn xang, không nhịn được mà nở nụ cười vui mừng, y như một đứa trẻ vậy. Cô chưa kịp nói gì thì đã thấy một phụ nữ trung niên đi ra từ cửa bên, ăn mặc rất quý phái, cười nói với cô: “Cô giáo Lâm, tôi đợi cô được một lúc rồi.”

Lâm Hàng Cảnh ngẩn người, cô nhận ra người này là phụ huynh một học sinh trên lớp. Lòng cô liền tràn ngập thất vọng, dù làm thế nào cũng không giấu được sự thất vọng đột nhiên xâm chiếm lòng mình đó, tuy nhiên cô không thể làm người ta cảm thấy ngại, vì vậy cô gượng cười, nói nhỏ: “Xin lỗi, tôi về muộn quá.”

Giữa hè trong thành Bắc Tân, vừa hanh vừa khô, cho dù đã đến lúc chiều tà nhưng đại doanh bắc vẫn cực kỳ nóng.

Bộ chỉ huy vừa mớp họp cả ngày xong, đến giờ mới tan. Tiêu Bắc Thần trở về phòng làm việc, đã có người mang bữa tối đến. Quách Thiệu Luân cố ý dặn làm một bát mì mang lên.

Tiêu Bắc Thần ngồi trên sô pha, mặt mày đầy mệt mỏi. Hắn kẹp điếu thuốc trong tay, mặc kệ nó cháy. Làn khói xám mỏng manh bay lên từ tay hắn. Quách Thiệu Luân đi vào, đặt bát mì lên bàn trà, sau đó nói: “Tổng tư lệnh ăn chút đi.”

Dường như hắn không nghe thấy, chỉ ngồi im ở đó, Quách Thiệu Luân ngẩng đầu nhìn trời bên ngoài, bỗng nhiên cười nói: “Giờ này chắc bên tiểu học Đức Hình cũng tan trường rồi, không biết là...”

Cậu ta mới nói được một nửa câu thì thấy ánh mắt Tiêu Bắc Thần quét tới, sáng ngời, nhưng mang theo sự tức giận làm hắn sợ đến mức im miệng. Tiêu Bắc Thần dụi điếu thuốc vào gạt tàn, cúi đầu nhìn bát mì mà Quách Thiệu Luân bưng vào, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Quách Thiệu Luân. Quách Thiệu Luân rụt cả cổ lại.

Tiêu Bắc Thần ngả người về sau, nhắm mắt, mặt mày không thể hiện chút biểu tình nào, chỉ nói thản nhiên: “Mang đi đi, sau này ai bưng món này vào thì đánh hai mươi roi!”

Quách Thiệu Luân không dám lên tiếng, vội vàng bưng bát mì đi, giọng Tiêu Bắc Thần lạnh lùng như vậy làm cậu không dám đoán suy nghĩ của hắn, dù đã đi theo hắn nhiều năm nay.

Trời vào thu, tình hình trong nước vẫn rất căng thẳng, chính phủ trung ương miền nam đã thông báo toàn quốc, lấy danh nghĩa là tôn trọng hòa bình quốc tế và tránh việc đổ máu, đã bắt tay hòa giải với Nhật. Tin tức truyền đi, giờ chỉ còn Dĩnh quân chiến đấu một mình, giằng co với quân chủ lực của Nhật ở một dải miền tây. Hành động bán nước của chính phủ miền nam khiến lòng dân sôi sục, hễ là ai có nhận thức một chút đều chửi người cầm đầu chính phủ miền nam cắt đất cầu vinh, không khác gì phản quốc.

Lúc này, tiểu học Đức Hình vừa hết giờ. Thời tiết hơi lạnh, Lâm Hàng Cảnh vẫn đang ở trong phòng học, bỗng thấy chị Lý đến đón con. Nhà chị Lý mới chuyển đến Bắc Tân không lâu, cũng là một nhà giàu có. Chị mặc một bộ sườn xám bằng gấm hoa lệ, dẫn con mình đứng lại, chưa về, cười cười với cô một lúc rồi nói: “Cô giáo Lâm thật là xinh đẹp, tôi làm mối cho cô giáo nhé.”

Lâm Hàng Cảnh ngó người, thấy chị Lý cười mỉm thì đáp: “Cảm ơn chị Lý, không cần đâu ạ.”

Chị Lý nói: “Em ấy à, chắc là ngại chứ gì. Chị bảo đảm người này vừa trẻ vừa đẹp trai, mới du học từ Anh về, nhà cậu ta là hộ giàu có ở thành Bắc Tân, từ lần trước nhìn thấy em, người ta liền...”

Cô thấy chị Lý nhiệt tình như vậy thì quả thật là không tiện mở miệng từ chối thẳng, chỉ đành nói: “Em đã lấy chồng rồi.”

Lúc đầu chị Lý ngạc nhiên, nhưng sau đó nhìn cô nói: “Cô giáo nói đùa đấy chứ? Trông em thế này mới bao nhiêu tuổi? Vậy mà đã lấy chồng rồi? Lấy ai? Mau mời ra đây cho chị gặp.”

Lâm Hàng Cảnh không tiện đáp, vẻ khó xử hiện trên mặt cô, cô nhìn thấy sự nhiệt tình thái quá của chị Lý, đang nghĩ xem nên từ chối thế nào thì bỗng nghe một hồi tiếng “u u u”, chính là âm thanh cảnh báo có tập kích. Âm thanh như tiếng ma quỷ, xé rách bầu trời trên thành Bắc Tân. Chỉ một giây sau đã khiến dân chúng trong thành rơi vào một nhà giam vô hình đầy sự hoảng sợ.

Lâm Hàng Cảnh sợ hãi, ngẩng đầu lên, xa xa trên trời có mười mấy máy bay ném bom, như ác quỷ áp sát đến, chúng bay về phía này. Lòng cô hoảng sợ, mặt mày chị Lý đã trắng bệch từ lâu, tay chân lạnh ngắt, chị ta ôm con rồi chạy ra ngoài sân. Vừa chạy vừa kêu to: “Mau chạy đi cô giáo Lâm! Máy bay bọn Nhật!”

Chính vào mùa thu, cách tết Trung Thu không tới ba ngày, máy bay ném bom của Nhật cất cánh từ căn cứ tại đảo Tân Bình, đột phá vòng vây không quân Dĩnh quân, bất ngờ tập kích thành Bắc Tân. Từ trên bầu trời trong thành, chúng điên cuồng ném xuống đủ loạn bom đạn, tiếng nổ vang trời, phảng phất trong đó là tiếng còi cảnh báo u u, khiến cả thành Bắc Tân chìm trong địa ngục lửa.

Lâm Hàng Cảnh mới chạy ra tới cổng trường thì đã bị cuốn vào dòng người đang chạy loạn. Tất cả mọi người đều hướng về hầm trú gần nhất. Từ trước đến nay cô chưa từng thấy cảnh tượng nào kinh hoàng như thế này, khắp nơi đều là khói đạn, con người la hét và chạy như điên, trên bầu trời, tiếng máy bay ném bom rít gào, tiếng nổ đáng sợ lại vang lên “bùm —— bùm”

Trời bỗng đổ mưa, trên đường càng ngày càng có nhiều xác người chất đống, mùi máu tanh lan tràn. Những ngôi nhà bị đánh bom đang bốc khói cuộn cuộn, ánh lửa lấp lánh. Loạn như ong vỡ tổ...

Đại bác bắn tầm cao đặt trên lầu đang ngắm chuẩn máy bay địch, sau đó bắn đạn lên. Trong lúc trời đất hỗn loạn đó, bỗng thấy ở phía bắc có mấy chục chiếc máy bay chiến đấu của Dĩnh quân, trên thân máy bay là cờ 24 ngôi sao. Những người chưa chạy kịp vào hầm la hét không ngừng, còn cô nhận ra chúng là máy bay của Dĩnh quân, đang kinh hoàng thì đột nhiên có tiếng người gào từ đằng xa: “Thiếu phu nhân —— Thiếu phu nhân!”

Lâm Hàng Cảnh vội vàng quay đầu lại, trong mắt cô chỉ có sự hoảng loạn, thấy Quách Thiệu Luân dẫn theo mười mấy người đang ở đằng xa cách một đám người đông nghịt, họ cố gắng xông về đây, cố gắng vây tay với cô, tiếng nói như xé cổ họng: “Thiếu phu nhân, tổng tư lệnh đang bố trí phản kích, anh ấy bảo tôi đến đón cô!”

Dòng người như nước lũ, căn bản là cô không thể đứng yên được, càng không rõ Quách Thiệu Luân đang hét những gì, cô bị người ta đẩy đi, càng ngày càng xa Quách Thiệu Luân. Một chiếc máy bay Nhật bay qua đỉnh đầu, ném bom xuống “ầm” một tiếng, lửa ngút tận trời, những tiếng hét, gào thê lương vang lên từ dòng người, lại thêm mấy chục xác người trên mặt đất...

Chỉ trong một khoảnh khắc mà cả thế giới trẻ nên điên cuồng, nghiêng ngã.

Không còn chỗ để trốn!

Những hình ảnh thảm thương làm tinh thần cô gần như sụp đổ, cô bị người ta đẩy, đẩy đến khe hở giữa bức tường và một thân cây. Dòng người lướt qua cô, cô vẫn còn đang chìm trong hoảng loạn thì chợt nghe tiếng khóc của trẻ con, quay đầu lại, một đứa bé chưa tới sáu bảy tuổi bị dòng người đạp ngã. Lâm Hàng Cảnh vội vàng vàng giơ tay ra để túm bé, đứa bé cũng giơ tay về phía cô, nhưng ngay lúc đó, người người giẫm đạp lên cậu, chỉ trong nháy mắt, đứa bé còn đang khóc đã biến thành một khối máu thịt lẫn lộn...

Cô hét lên một tiếng tuyệt vọng, hồn cô như lìa khỏi xác, bản thân như đã chết.

Cô mở to mắt nhìn một màn máu me đó, đầu óc chỉ còn một màu trắng xóa, bên tai là tiếng nổ ầm ầm, người người ngã xuống trước mặt, cô hoảng sợ, tuyệt vọng, nước mắt không ngừng rơi xuống. Cuối cùng, không biết lấy sức lực từ đâu mà cô bỗng đứng dậy, bắt đầu chạy... trên đường ai ai cũng hướng về hầm tránh bom, còn cô, chỉ hướng về một hướng, một hướng...

Khi chưa tới 100 mét trước phủ đại soái rộng lớn, mưa dần trở nên nặng hạt. Cả người cô ướt sũng, cô tận mắt thấy một chiếc máy bay bay qua, tiếp đó, một chuỗi đạn nhả xuống, rơi vào phủ đại soái, khoảnh khắc đó, người cô cứng đờ, chết lặng.

Vào lúc tiếng bom nổ vang trời, và cả người cô run run như một chiếc lá trong trận mưa to, có tiếng gọi rất rõ ràng, nhưng lại như cách một kiếp người, chỉ có một câu: “Hàng Cảnh, nằm xuống!”

Là giọng hần, hần chẳng màng đến bản thân, bỏ nhào tới, đẩy cô ngã trên đất.

“Bùm” một tiếng, cả phủ đại soái uy nghiêm nổ tung ngay trước mắt hai người, tòa kiến trúc ấy chục mét biến thành tro bụi. Mưa lớn nhưng lửa vẫn ngút trời, làn khói bụi dày đặc bao phủ cả trời đất, gần như có thể phủ cả thành Bắc Tân này...

Trước cú đánh mạnh đó, hần ôm chặt một Lâm Hàng Cảnh đang sợ hãi và tuyệt vọng vào lòng, ôm cực chặt, lực mạnh gần như điên cuồng.

Có lẽ là —— sự điên cuồng mang cái buồn nhất, thảm thương nhất!

Tất cả đã hết!

Mây đen và khói bụi tạm thời che mất mục tiêu của máy bay ném bom, thêm vào đó là trận mưa càng ngày càng to, nó cũng dần bay đi xa.

Lâm Hàng Cảnh nằm phía dưới Tiêu Bắc Thần, mặt mày nhợt nhạt, trên mặt còn có vết máu. Cô nghe thấy tiếng tim hần đập dữ dội, nhìn ánh mắt nóng ruột của hần, vẻ mặt gần như không còn bất kỳ hy vọng gì, hơi thở dồn dập, một tay ra sức lau đi vết máu trên mặt cô, miết rất mạnh, cố sức tìm xem vết thương ở chỗ nào. Hần miết mạnh tới mức làm cô đau, cô khàn khàn nói: “Em... không sao.”

Ngón tay hần dừng lại trên mặt cô, nước mưa lạnh lẽo rơi xuống từ vành mũ quân đội của hần. Hơi thở của hần vẫn dồn dập như cũ.

Lâm Hàng Cảnh thấy ánh mắt hoảng loạn của hần dần dần trở nên trong vắt, chỉ nhìn cô chăm chăm, thậm chí cô còn có thể nghe được tiếng tim hần đập điên cuồng. Tiêu Bắc Thần ôm cô vào lòng, chỉ bực không thể hòa cô vào cùng xương cốt của mình. Tất cả trên thế gian đều trở thành hư vô, khoảnh khắc này, chỉ có cô trong lòng hần mới là thật.

Mưa tầm tã, lạnh đến thấu xương.

Hần kéo cô đứng dậy, nắm chặt lấy tay cô như đang tức giận, quay đầu lại nhìn, phủ đại soái nổ tung, cơ thể hần nghiêng ngã, đôi chân như không còn sức lực nữa, hần quỵ sụp xuống đất.

Gió mùa thu thổi đi tro bụi còn lại, phủ đại soái bị phá hủy chỉ trong giây lát, trở thành một mảnh hoang tàn. Những chuyện vui khi xưa, những tiếng cười, tất cả đều bị chôn vùi, không còn một chút gì.

Lâm Hàng Cảnh lão đảo quỳ xuống bên cạnh hắn, nắm lấy bàn tay lạnh buốt đó, nghẹn ngào một tiếng: “Anh ba...”

Mưa tiếp tục rơi xuống như trút nước. Hai người không biết đã quỳ đó bao lâu, Tiêu Bắc Thần chậm chậm quay đầu sang, trên khuôn mặt tuần tú đầy những giọt nước mưa, hắn nhìn cô, một lúc lâu sau mới nói một câu, giọng nói khản đặc để lộ ra sự yếu đuối nhất trong nội tâm hắn: “... Hàng Cảnh, anh chỉ còn mỗi em.”

Nước mắt tuôn ra từ đôi mắt cô.

Chỉ có một câu.

Nỗi buồn đến nghẹn thở ứ ngạnh trong tim cô, cô nhìn khuôn mặt hắn bên dưới chiếc mũ, cái đau trong tim như khiến không khí quanh cô đóng băng. Một giây phút mà dài như cả thế kỷ. Cả thế giới như còn mỗi hai người họ nắm lấy tay nhau, như gặp lại sau một kiếp, những chuyện xưa cũ đã chẳng còn quan trọng nữa. Chỉ có một câu, chỉ cần một câu đó:

Anh chỉ còn mỗi em.

Hết chương 45.

46. Chương 46: Thu Tới Bỏ Quạt

Trong lần đánh bom bất ngờ này của quân Nhật, mục tiêu cuối cùng chính là phủ đại soái, chúng không muốn nghe theo sự sắp xếp của Liên Minh Quốc Tế mà cố chấp muốn đối kháng lại chủ soái Dĩnh quân - Tiêu Bắc Thần, dọa nạt và thúc ép hắn ký vào hiệp định đình chiến, âm mưu đoạt lấy quyền sửa đổi quyền đường ray xe lửa tại 24 tỉnh phương bắc.

Một mặt, Tiêu Bắc Thần bị chính phủ miền nam gây khó dễ, không thể đối mặt trực tiếp với Nhật, mặt khác Liên Minh Quốc Tế đang gây áp lực, hắn chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Trận đánh bom này đã thể hiện sự yếu kém của bộ phận Phòng không - không quân của Dĩnh quân, ra trận sợ hãi là sai lầm khó mà bỏ qua được. Tư lệnh bộ phòng không là La Ứng, cùng một số quan viên đã bị cách chức và điều tra, tiếp theo đó Tiêu Bắc Thần lại bận rộn với những công việc giải quyết hậu quả sau vụ đánh bom, cùng với việc đảm bảo phòng không ở thành Bắc Tân không còn một kẻ hở để bọn Nhật có cơ hội ném bom lần thứ hai. Hắn bận ở đại doanh bắc tới tận đêm khuya rồi mới đưa Lâm Hàng Cảnh về Hoa Thịnh châu.

Trời mưa to đến nửa đêm cũng không tạnh. Trong khu vườn ở Hoa Thịnh châu, lá chuối bị mưa xối vào vang tiếng lộp độp. Trong đêm đen nhạt màu, tiếng gió thổi bị cản lại sau cánh cửa ban công. Phòng ngủ có không khí ẩm áp dễ chịu, tuy nhiên, bình hoa ở trong phòng trống không, trông có vẻ trống vắng.

Tiêu Bắc Thần ngồi trên sô pha, cách Lâm Hàng Cảnh một cái bàn trà nho nhỏ, hắn hơi cúi đầu, chăm chú băng bó vết trầy trên cổ tay cô bằng vải lụa. Lòng mày hắn đen mà dày, đang nhíu lại, tới khi buộc lại cẩn thận xong rồi thì đôi mắt mới đỡ căng thẳng, hắn lặng lẽ buông tay.

Cô trông vẻ mặt nghiêm trọng của hắn thì nói nhỏ: “Cũng đâu phải bị thương nặng, anh xem anh kia, băng bó chặt thế làm gì.”

Tiêu Bắc Thần nhìn cô, không nói một tiếng. Trên bàn trà có đặt một đĩa hoa quả, có mấy quả lê. Hắn cầm dao rồi gọt vỏ, vỏ lê được gọt theo vòng tròn rồi rơi xuống từ tay hắn, rất nhanh sau đó hắn đã gọt xong. Bỗng có tiếng cửa mở, là Vân Nghệ bưng trà đi vào.

Tiêu Bắc Thần đưa lê đến trước mặt cô, cô nói: “Quả lê to thế em ăn sao nổi.”

Hắn bèn đáp: “Vậy mỗi người một nửa.”

Tiêu Bắc Thần đặt lê lên đĩa, cầm dao định bổ đôi, không ngờ Lâm Hàng Cảnh vội vã ngăn: “Đừng!” Bàn tay cầm dao của hắn liền dừng lại. Cô nhìn nhìn hắn rồi một lúc lâu sau mới nói: “Em không thích ăn.”

Vân Nghệ rót trà xong ở bên, thấy hai người như thế thì nhanh nhẩu nói: “Tam thiếu gia đúng là sơ ý, là gì có ai cắt lê mà ăn đâu? Thiếu phu nhân sợ phải phân ly với thiếu gia đấy!” (Cắt lê và phân ly là hai từ đồng âm) Cô biết mình nói đến đây là đủ nên nói xong liền thức thời mà đi ra ngoài. Trong phòng ngủ chỉ còn lại một mảng yên lặng, hai người cứ ngồi như thế. Tiêu Bắc Thần đặt quả lê xuống đĩa. Cái yên lặng này càng ngày càng sinh ra một loại cảm giác ngượng ngùng và rầu rĩ. Cô quay đầu nhìn chặp cảnh rồi bỗng lên tiếng: “Nên cắm vài cành hoa vào đó mới đẹp.”

Hắn đáp: “Lát nữa đợi mưa tạnh rồi bảo Vân Nghệ ra vườn ngắt ít hoa vào.”

Cô hỏi: “Vây hái vài cành cắm chướng được không?”

Hắn nói: “Chỉ cần em thích là được.”

Cô nói một câu, hắn liền đáp một câu, giọng nói lại có vẻ hồ hững. Cô không tìm nổi chủ đề nói chuyện nữa, cuối cùng sự trầm mặc tiếp tục tới. Không ngờ hắn cũng chẳng nói năng gì, đứng dậy, quay người đưa lưng về phía cô, nói: “Khoảng thời gian này em hãy ở lại Hoa Thịnh châu, giờ tình hình bên ngoài đang loạn lạc như thế, em lại... có thân phận đặc biệt...”

Cô nhìn lưng hắn, đáp lời: “Em hiểu rồi, em sẽ không gây phiền hà cho anh.”

Hắn ậm ừ một tiếng, coi như đáp lời, sau đó nói: “Em nghỉ ngơi đi, anh đi đây.”

Cô liếc nhìn hình bóng hắn, sau đó chậm chậm quay đầu đi, ánh mắt dừng ở chiếc bàn trà bằng gỗ lim, cô nói: “Anh đừng buồn.”

Hắn hơi sững người, không lên tiếng mà chỉ đứng yên tại chỗ. Một lúc lâu sau mới nói một tiếng: “Ừ.”

Trên bàn trà là trà Vân Nghệ vừa rót ra, vẫn còn bốc hơi lên. Lâm Hàng Cảnh bưng lấy cốc trà bằng cả hai tay, những ngón tay trở nên ấm áp hẳn. Có tiếng cửa mở, là hắn đã đi ra ngoài. Cô quay đầu nhìn, cánh cửa đóng chặt đó giống như bóng lưng hắn, đều toát ra cái lạnh.

Cô cúi đầu, chậm chậm đặt cốc trà trở lại chiếc bàn.

Mùa thu năm nay mưa rất nhiều, đến tháng 11, thời tiết càng lạnh hơn. Lâm Hàng Cảnh thường ngủ ít và ngủ không sâu, gần như mỗi sáng tỉnh dậy đều có thể nghe thấy tiếng mưa rả rích bên ngoài truyền vào trong căn phòng yên ắng. Trận mưa này không biết sẽ tiếp tục đến lúc nào nữa. Hoa lá ngoài vườn đều tàn cả, quả thật là một cảnh:

Lá ngô đồng mùa thu bên giếng vàng đã úa,

Không cuộn rèm châu vì ngại sương đêm lọt vào.

Dù lò hương, gối ngọc cũng không thêm nhan sắc,

Nằm nghe giọt đồng hồ ở Nam Cung triền miên.

Trường Tín thu từ kỳ 1 (Khúc hát mùa thu ở Trường Tín kỳ 1) - Vương Xương Linh

Trường Tín là tên cung đời Hán, ở phía tây bắc huyện Trường An, tỉnh Thiểm Tây. Người cung nữ trong bài này là Ban Tiệp dư, nữ quan của vua Hán Thành Đế, bị thất sủng do lời gièm pha của Triệu Phi Yến. - Nguồn

Vân Nghệ gõ cửa rồi bưng bữa sáng vào, thấy Lâm Hàng Cảnh đang khoác áo khoác đứng trước cửa sổ, không biết là đang nhìn gì. Cửa sổ cũng chỉ khép hờ. Vân Nghệ vội vàng nói: “Tam thiếu phu nhân, bên ngoài trời đang gió to, mưa to, cô mau đóng cửa lại đi, lát nữa lại ốm thì biết làm sao giờ.”

Lâm Hàng Cảnh quay đầu lại nhìn cô, sau đó cười nhẹ: “Em chỉ ngắm cảnh một lúc thôi, làm gì mà ốm được.”

(Mình mới đổi xưng hô Lâm Hàng Cảnh và Vân Nghệ thành chị/em, do bây giờ mới thấy Lâm Hàng Cảnh gọi cô ấy là chị.)

Vân Nghệ liền đáp lời: “Tối mấy ngày trước vẫn sốt đấy thôi. Cảnh ở đây thì có gì đẹp mà ngấm cơ chứ, thiếu phu nhân ngày ngấm, đêm cũng ngấm, không thấy chán à?” Vân Nghệ đi đến, cũng bắt chước Lâm Hàng Cảnh nhìn ra ngoài. Lâm Hàng Cảnh đang tính cần, bỗng nghe Vân Nghệ cười khúc khích: “Ai ôi, tôi sai rồi, tôi nghĩ nhầm cho tam thiếu phu nhân. Đây đâu phải là ngấm cảnh trong vườn, rõ là nhìn ra cổng lớn của Hoa Thỉnh châu. Thiếu phu nhân đang đợi ai đây?”

Lâm Hàng Cảnh lại không cười, chỉ nhắm mắt nói: “Chị đừng nói linh tinh, em không đợi ai cả.”

Vân Nghệ tức thì không cười nữa, nhớ ra là từ sau khi đi khỏi vào ngày hôm đó, gần tháng trời Tiêu Bắc Thần vẫn chưa về. Cô ngại không dám nhắc tới chủ đề này nữa, bèn nói: “Tam thiếu phu nhân, cứ đứng đây thì mệt lắm, gió lại lạnh nữa, chúng ta qua bên này ăn chút đồ ăn sáng đi.”

Lâm Hàng Cảnh lắc lắc đầu, cười nhẹ: “Hiện tại em không muốn ăn gì cả, có lẽ là do sáng dậy sớm quá, nên giờ lại cả thấy khá buồn ngủ. Em ngồi trên sofa một lát vậy.” Cô vừa nói vừa đi đến sofa và ngồi xuống. Vân Nghệ nhanh chóng cầm chiếc chăn đến để cô đắp, sau đó sờ trán cô, hơi nóng, Vân Nghệ ngạc nhiên nói: “Tam thiếu phu nhân, cô hơi sốt rồi.”

Lâm Hàng Cảnh cười: “Em không sao, em vừa uống thuốc, chị không phải lo đâu.”

Vân Nghệ đáp lời: “Uống thuốc thì không ăn gì làm sao được, để tôi đến nhà bếp xem có gì thanh đạm không. Thiếu phu nhân cứ nghỉ một lát đã nhé.” Cô cẩn thận đắp chăn cho Lâm Hàng Cảnh xong xuôi liền quay người đi ra, không kịp nghe thấy Lâm Hàng Cảnh nói với cô: “Chị Vân, lấy cho em tờ giấy với...”

Vân Nghệ xuống lầu đi đến phòng bếp ở đằng sau, còn chưa đi vào đã nghe thấy giọng nha đầu Tiểu Hàn mới tới, giọng nói có đôi phần chế nhạo: “Thật là tiếc cho tam thiếu phu nhân xinh đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn, chẳng giữ được tam thiếu gia.”

Tiếp lời là tiếng thím Vu - người làm việc vặt trong bếp: “Tiểu Hàn, cháu mới đến không lâu mà đã dám nói nhăng nói cuội. Tam thiếu phu nhân đẹp người...” Tiểu Hàn cười ha ha: “Thím à, thím thế này chắc chưa xem phim rồi, có xinh đẹp đến nhường nào thì cái chuyện ‘thu đến vút quạt’* cũng thường thấy thôi. Cháu thấy tam thiếu phu nhân cứ lạnh lùng, cũng chẳng có thủ đoạn, nếu là cháu ấy à...”

* Chỉ người vợ bị người chồng không quan tâm/ để ý đến, như chiếc quạt bị vút xó khi cái lạnh tới.

Còn chưa kịp nói xong thì thấy Vân Nghệ đi vào, cô vội vàng im miệng, giả vờ đi lui sang một bên như không có chuyện gì xảy ra.

Không ngờ Vân Nghệ đi tới, chẳng nói chẳng rằng mà tát bốp một cái lên mặt tiểu Hàn. Tiểu Hàn ngớ người, nghe Vân Nghệ cười lạnh lùng: “Mày là cái thá gì mà dám ở đây khua môi múa mép? Tính tình kiểu này mà lại còn mơ treo cao để làm phượng hoàng? Mà còn chưa kể đến tấm chân tình của tam thiếu gia với tam thiếu phu nhân, cả nhà chúng ta ai cũng rõ hết. Thậm chí nếu sau này tam thiếu gia có tìm một người vợ lẽ thật thì cũng chẳng tới lượt mày. Nhân lúc còn sớm hãy bỏ ngay cái suy nghĩ ấy đi, đi làm mấy chuyện có ích chút.”

Tiểu Hàn bất ngờ bị mắng một tràng, mặt mày tức đến đỏ bừng, lại cũng không phải là người giỏi nhịn, vì vậy đáp lời: “Tôi có tính tình không tốt đấy, làm sao mà sánh được với chị Vân đây? Giờ chị Vân còn nói tới cả chuyện thứ bậc, ừ thì tôi đã nghe từ lâu chị được dì bầy một tay dạy dỗ trong phủ đại soái, thân phận cao quý như vậy mà cũng chỉ mơ làm một người vợ lẽ, quả thật là có chí.”

Vân Nghệ lườm tiểu Hàn một cái: “Đúng là đồ không có giáo dục! Đây là chỗ để mày làm âm lên à? Nếu còn so đo thêm nữa thì tôi khác nào tự hạ thấp mình! Đi gấp đồ rồi biến đi! Đừng để tôi nhìn thấy nữa!”

Tiểu Hàn vẫn kiên quyết, không hề sợ, mà ngược lại, cô ta càng nói to hơn: “Tôi đã dám nói thì tất nhiên chẳng sợ phải đi! Tôi thấy vẫn nên nhắc chị Vân một câu, đến người đẹp như thiếu phu nhân mà tam thiếu gia còn bỏ được, cái chuyện ‘thu tới vút quạt’ này có lần một thì chắc chắn sẽ có lần hai, chị Vân tự cầu ỉn gặp may mắn đi, nếu không sau này...” [VD@Kites]

Cô ta ăn nói xác láo, Vân Nghệ sao có thể để cô nói hết, tát ột phát rồi mắng: “Cút đi ngay lập tức! Còn dám nói thêm một câu thì tôi gọi người ở phòng trực lôi ra ngoài!”

Vân Nghệ bưng bát cháo, đẩy cửa đi vào phòng ngủ. Căn phòng vẫn yên ắng như trước, trên bàn trà có đặt một tờ giấy, vẫn đang được gấp lại, chưa hề mở ra. Lâm Hàng Cảnh đắp chăn, nửa dựa vào sô pha. Vân Nghệ đặt bát cháo xuống, đi đến nói với Lâm Hàng Cảnh: “Tam thiếu phu nhân, tôi mang cháo đến rồi, cô ăn một ít đi.”

Lâm Hàng Cảnh nhìn bát cháo đang đặt trên bàn, nói nhỏ nhỏ: “Lúc này em vẫn chưa muốn ăn.”

Vân Nghệ khuyên: “Dù thế nào cũng phải ăn chút đi, cô vẫn còn bị ốm...”

Lâm Hàng Cảnh lắc lắc đầu, nhìn Vân Nghệ, sau đó khẽ nhắm mắt rồi nói: “Hay chị cứ để đó đi, lát nữa em ăn.”

Vân Nghệ nhìn thấy viền mắt Lâm Hàng Cảnh hoe đỏ, trong mắt loáng thoáng thấy nước mắt, lòng cô không khỏi lo lắng, cô hỏi: “Thiếu phu nhân, cô...”

“Em không sao, đầu vầng quá thôi, chị ra ngoài đi.”

Vân Nghệ không thể nói thêm gì nữa, bất đắc dĩ đành phải đi ra. Lâm Hàng Cảnh ngồi một mình trên sô pha, vốn dĩ cô đã hơi sốt, lúc này cơn sốt lại càng hoành hành, hai má đỏ bừng, mắt lấp lánh nước. Đôi lông mi dài cong càng ngày càng đen, tóc tai cô hơi rối, có vài sợi buông xuống. Cả người cứ ngồi ngẩn ngơ nhìn mấy cành trúc trong chậu cảnh. Một lúc lâu sau, cô bỗng cười cười, nói khẽ: “Hóa ra là vậy... Thu đến vút quạt... Nếu đúng là vậy, thì cũng tốt.”

Cô cảm thấy đầu óc như rối bời, hàng ngàn suy nghĩ quện vào nhau, những chuyện trong quá khứ thay nhau hiện lên trước mắt. Tháng ngày đã dài như thế mà cô vẫn nhớ rõ từng chuyện một. Không cách nào quên được giây phút nọ, khi phủ đại soái nổ tung, hân ôm cô vào lòng thật chặt, và cả câu nói “anh chỉ còn mỗi em”...

Cuối cùng cô cũng hiểu thế nào là gọi là “để ý”...

Lúc này, chỉ cần nhớ đến hân là trái tim cô lại đập rất nhanh, đến chính cô cũng không thể không chế nó được. Loại cảm giác đó không khỏi khiến cô thấy sợ, thậm chí hoảng loạn, lo được lo mất. Hiện tại hân đang gặp khó khăn nên cô càng không thể nào yên tâm. Cô lại nhớ đến đứa con Nam Quy, đứa bé mà cô nhớ da diết, lòng cô lại càng quặn đau, cũng càng sốt ruột, chỉ mong mọc thêm đôi cánh để bay ngay sang Mỹ. Những ý nghĩ cứ không ngừng xuất hiện rồi chồng chéo lên nhau...

Có một tiếng “tạch” vang lên. Cửa sổ bị gió thổi bật mở ra. Bên ngoài, gió mưa liên miên, rèm màu trắng tung bay theo gió. Nước mưa hắt hết vào trong phòng làm nhiệt độ phòng trở nên cực kỳ thấp. Lâm Hàng Cảnh ngẩn người ngồi trên sô pha, đắm chìm trong suy nghĩ, người cô như đông cứng ở đó, mặc kệ cửa sổ mở toang, kệ gió lạnh thấu xương, hình như cô không hề cảm giác thấy...

Hết chương 46.

47. Chương 47

Tối khuya, trong biệt thự Hoa Thịnh châu, trưởng đội thị vệ Trần Đăng Bình đã đặt mình nằm nghỉ trong phòng thị vệ thì bỗng nghe thấy một tràng gõ cửa, một giọng phụ nữ nóng ruột vọng vào: “Đội trưởng Trần, đội trưởng Trần, tôi là Vân Nghệ! Thiếu phu nhân không hay rồi, mau mau gọi bác sỹ!”

Trần Đăng Bình nghe vậy liên vội vàng xuống giường, túm quần áo mặc vào, sau đó mở cửa chạy ra. Thấy mặt mày Vân Nghệ tái mét, đứng ở ngoài cửa run run cả người, vừa thấy hân thì hoang mang nói: “Tôi... Vừa mới lên lầu thì thấy thiếu phu nhân sốt mạnh lắm, ngất đi rồi... đội trưởng Trần mau...”

Trần Đăng Bình trông thấy cô như vậy thì cũng sợ cuống lên, dù cô chưa nói hết nhưng cũng không kịp nghe cho hết nữa, vội chạy qua phòng trực ở đối diện hành lang, đẩy cửa vào hét to: “Mau! Mấy người các cậu mau mau lái xe đón bác sỹ Lục đến!”

Tiêu Bắc Thần vừa qua đảo Tân Bình thị sát việc phòng bị ở đó, đi liền hai ba ngày, tối nay vừa về đến đại doanh bắc. Dư Bạch lão tiên sinh ngậm tẩu thuốc, đang đợi hần ở trong đại doanh cũng mấy người thư ký của bộ chỉ huy. Tiêu Bắc Thần nhanh chóng đi vào, cởi áo mưa đang rỏ nước xuống sau đó quay mặt sang nói với thư ký trưởng Khổng Tổ Thanh: “Cậu đi đánh ngay một bức điện tín cho Sở Văn Phủ, bảo với ông ta là Dĩnh quân sẽ vĩnh viễn kháng lại Nhật, ông ta vừa muốn bắt tay hòa bình với Nhật vừa muốn Dĩnh quân ta đổi màu cờ thì cứ nằm đó mà mơ đi!”

Dư Bạch lão tiên sinh ngậm tẩu thuốc, tuy không châm lửa nhưng vẫn rít vài hơi: “Tam thiếu gia cần gì phải nóng vội thế, lúc này trở mặt với chính phủ trung ương miền nam không hay đâu.”

Tiêu Bắc Thần cực lực đè nén sự tức giận trong bụng hần: “Dư Bạch lão tiên sinh, bác không biết đấy chứ, những lời như: nào là làm theo tôn chỉ hòa bình của Liên Minh Quốc Tế, rồi tránh xung đột với Nhật, mấy lời này đều do sứ giả phía nam phái tới nói! Cháu không giết hần ngay tại chỗ đã là nể mặt Sở Văn Phủ lắm rồi!”

Dư Bạch ngẩn người, mặt cũng dần dần trở nên khó coi: “Đúng là một tên bán nước!”

Ánh mắt Tiêu Bắc Thần lạnh dần, hần kiên quyết: “Xem ra Sở Văn Phủ sắp bỏ cái hiệp định liên hợp nam bắc rồi! Nhưng trên người Tiêu Bắc Thần này gánh hận nước thù nhà, thề không đội trời chung với bọn Nhật! Nhất định phải đánh một mất một còn! Dù có tan xương nát thịt thì cũng đánh! Chết cũng đánh!”

Hần nói chắc như đinh đóng cột, khí thế hùng hồn. Dư Bạch lão tiên sinh chậm chậm đặt chiếc tẩu xuống, nhìn Tiêu Bắc Thần đang đứng cạnh cửa sổ, mặt hần toát ra cái lạnh lùng như băng tuyết. Tay cầm cái tẩu của ông khẽ run, lòng cũng lạnh hần, cảm giác được màn đêm đen như mực ngoài kia như đang xông vào, như quán trọn lấy Tiêu Bắc Thần... Không biết người nào mới có thể kéo được hần ra...

Quách Thiệu Luân thấy Dư Bạch cũng mấy người thư ký đi ra thì biết trong phòng chỉ còn lại Tiêu Bắc Thần, cậu ta vội vã gõ cửa, được gọi thì mau chóng đi vào. Hần đang nằm nghỉ trên sô pha, mắt nhắm, vẻ mặt đầy mệt mỏi. Quách Thiệu Luân còn đang do dự, Tiêu Bắc Thần liền hỏi: “Có chuyện gì?”

Quách Thiệu Luân ngẫm nghĩ, sau đó vẫn nói ra: “Báo cáo tổng tư lệnh, mấy hôm trước Trần Đăng Bình ở Hoa Thịnh châu có gọi điện tới báo thiếu phu nhân ốm nặng lắm.”

Hần mở mắt, nhưng không lên tiếng. Quách Thiệu Luân vội nói thêm: “Mấy hôm tổng tư lệnh không có đây, ngày nào tôi cũng gọi điện qua hỏi tình hình, thấy bảo là bệnh đỡ hơn rồi, nhưng sốt thì chưa hết hẳn.”

Tiêu Bắc Thần trầm mặc một hồi lâu, sau đó mới nói lạnh nhạt: “Ừ, biết rồi, cậu ra ngoài đi.” [VD@Kites]

Quách Thiệu Luân ngẩn ra, thấy hần lại nhắm mắt, trông có vẻ như đang ngủ. Cậu dừng ngần ngừ một lát xong mới đi ra ngoài. Đóng cửa lại mà lòng vẫn còn kinh ngạc, quay đầu quát người lính đứng canh bên ngoài: “Cậu! Tắt tôi một cái! Xem có phải tôi đang mơ không!”

Người lính đó cũng chỉ là một cậu vô danh tiểu tốt, nhận được mệnh lệnh này thì không bình tĩnh nổi, buột miệng kêu: “Sỹ quan Quách, tôi không dám đâu! Anh cứ tắt tôi một cái đi, tôi sẽ nói anh biết là đây không phải mơ!”

Nửa đêm, mưa vẫn rơi tí tách. Hiện giờ đúng vào lúc Quách Thiệu Luân trực, hần ngồi đọc vài tờ báo dưới ngọn đèn. Báo chí toàn là nội dung chẳng có gì hay ho, hần liền quảng qua một bên, đứng dậy. Đang ngơ ngẩn thì chợt nghe tiếng gọi từ bên trong phòng làm việc: “Quách Thiệu Luân.”

Quách Thiệu Luân vừa nghe liền nhanh chóng đẩy cửa vào, thấy Tiêu Bắc Thần ngồi trên sô pha, đôi mắt hiện vẻ hoảng hốt, trông như vừa tỉnh dậy. Hần hỏi: “Hình như tôi nghe thấy có người đang khóc, cậu có nghe thấy không?”

Quách Thiệu Luân giật mình: “Đâu có ai khóc?”

Ánh mắt Tiêu Bắc Thần vẫn tràn ngập sự hoảng hốt, hơi thở không được ổn định, hần ngoảnh mặt đi nhìn chiếc đồng hồ quả lắc, đã hơn hai giờ đêm. Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi như cũ. Hần bỗng nhiên nói: “Giờ về Hoa Thịnh châu.”

Cơ thể Lâm Hàng Cảnh vốn dĩ không khỏe sẵn, lần ốm này càng nặng hơn, bệnh thay nhau kéo tới, suýt nữa thì chuyển thành viêm phổi. Vân Nghệ sợ gần chết, dẫn người hầu ngày đêm chăm sóc. Bác sỹ Lục ở luôn tại Hoa Thịnh châu, ngày nào cũng đo nhiệt độ, bấm mạch, ông ta không dám lơ là chút nào. Sau ba ngày, tình trạng của Lâm Hàng Cảnh mới thấy khá hơn, người cũng tỉnh lại. Đêm nay cô lại hơi sốt, bác sỹ Lục không dám ngủ, ông ở ngay căn phòng nhỏ bên ngoài phòng ngủ. Trán Lâm Hàng Cảnh nóng hăm hấp, mê man ngủ, cô nghe tiếng bác sỹ Lục hỏi nho nhỏ ở bên ngoài phòng: “Tổng tư lệnh về rồi?”

Sau đó là giọng Vân Nghệ, cực kỳ vui vẻ: “Về rồi về rồi, chắc chắn là về thăm thiếu phu nhân, xe vừa mới về tới nơi, sẽ lên đây nhanh thôi. Hiện giờ thiếu phu nhân sao rồi? Lát nữa chỉ được nói mặt tốt thôi đấy...”

Những lời phía sau cô không nghe rõ nữa, trong đầu giờ chỉ còn một suy nghĩ, hần sắp đến rồi, cô không kiềm chế được tâm trạng bồn chồn, không dám nhắm mắt lại, sợ bản thân ngủ quên mất mà lỡ đi lần gặp mặt này. Cô gượng mở mắt, chờ hần đi vào.

Mưa đêm mùa thu cực kỳ lạnh.

Tiêu Bắc Thần đi một đường về tới Hoa Thịnh châu, sau đó, vào khoảnh khắc đi vào đại sảnh, bước chân hần bỗng khựng lại, dừng ngay trước cầu thang lên tầng.

Cô ở ngay trên lầu.

Thế nhưng hần lại đứng im, lẳng lặng nhìn mấy đóa phù dung đặt bên hành lang, nhiều suy nghĩ phức tạp đan xen trong mắt hần, những cánh hoa màu trắng muốt của cây hoa như tỏa ra ánh sáng ấm áp, như lúc khoe miệng cô hơi nhếch lên, như nụ cười khê khàng, dịu dàng khiến người ta quyến luyến. Hần như đang cố gắng tới liều mạng để trốn tránh một điều gì đó, hần cúi đầu, mi mắt cũng khép lại, sau đó hít sâu vào một hơi. Trái tim đập càng ngày càng nhanh hơn.

Quách Thiệu Luân dẫn mấy người lính về phòng trực, còn chưa kịp thay đồ bị mưa ướt hết thì đã nghe có người gác bên ngoài báo: “Sỹ quan Quách, tổng tư lệnh phải đi rồi.”

Quách Thiệu Luân buột miệng: “Sao mới đó đã đi?” Cậu ta không kịp thay đồ, chỉ đành vội vàng chạy ra, thấy Tiêu Bắc Thần không đi lên lầu mà đang sải bước dài đi thẳng ra cổng Hoa Thịnh châu. Những người lính đứng gác ngoài đó đứng nghiêm chào, Tiêu Bắc Thần không nói một lời, xông thẳng vào màn mưa trong đêm. Quách Thiệu Luân không biết chuyện gì đã xảy ra, nhanh chóng cầm áo mưa trong tay người lính đứng cạnh rồi chạy theo.

Mưa cực kỳ nặng hạt, Tiêu Bắc Thần lại đi rất nhanh. Quách Thiệu Luân chạy theo một mạch tới tận bên đồ thì mới bắt kịp được hần. Hần đứng ở đó, bên cây quế cạnh bờ sông. Trong màn mưa, hoa quế bị những hạt mưa phủ vào liên tiếp, rơi rụng đầy đất từ lâu.

Tiêu Bắc Thần chỉ đứng thẳng người tại nơi đó.

Quách Thiệu Luân đi lên một bước, khoác áo mưa lên người hần, cuối cùng cậu ta không nhẫn nhịn được nữa mà hỏi một câu: “Tổng tư lệnh, việc gì anh phải khổ thế này?”

Cả người Tiêu Bắc Thần ướt đẫm, đôi mắt dưới chiếc mũ quân đội vừa đen vừa sâu thẳm, trái tim vẫn đập nhanh như cũ, khó mà khống chế. Bốn bề chỉ có tiếng mưa ào ào. Trong lòng hần, nỗi đau đớn không ngừng châm chích, giọng hần khàn khàn: “... Tôi rất sợ, nhìn thấy cô ấy... Chỉ cần nhìn thấy tôi liền không muốn chết nữa.”

Quách Thiệu Luân hốt hoảng: “Tổng tư lệnh?”

Tiêu Bắc Thần khoát tay, ngăn lại những lời Quách Thiệu Luân định nói, hần vẫn tiếp tục đứng cạnh cái cây, nhìn những cánh hoa bay trong màn mưa, sau cùng chúng đều rơi xuống đất và lẫn vào với đất bùn. Áo mưa màu xanh vang lên tiếng tí tách do hạt mưa rơi vào, tiếng động ồn ã, còn ánh mắt hần lại tĩnh lặng như ngôi sao cuối cùng nơi chân trời.

Trên thế giới này làm gì có chuyện đẹp cả đôi đường: không phụ trời và không phụ người.

Mưa đổ xuống như trút nước, đêm càng đen hơn, trời và đất như hòa làm một, mưa phủ vào người, lạnh tới tận xương.

Bác sỹ Lục cùng mấy y tá vẫn tiếp tục trực ngoài phòng, thấy cửa mở ra, Vân Nghệ đi vào với khuôn mặt đầy vẻ khó hiểu, khác hẳn với lúc trước. Bác sỹ Lục bèn cười hỏi: “Sao thế? Tổng tư lệnh vắng cô?”

Vân Nghệ lại khá ấp úng, dè giọng thật nhỏ: “Tôi còn muốn hỏi có chuyện gì đây này, tam thiếu gia đi mất rồi!”

Bác sỹ Lục ngẩn người: “Sao lại đi rồi?”

Vân Nghệ đáp: “Tôi không biết, có lẽ là về nhà lấy đồ gì đó, chẳng thấy nói năng gì, quay người đi thẳng. Tôi còn tưởng tam thiếu gia định lên lầu nên chuẩn bị xong xuôi trà nước cả rồi...”

Một y tá không nhịn được mà xen vào: “Tôi từng thấy nhiều người nhẩn tâm, nhưng chưa từng thấy ai nhẩn tâm đến như tổng tư lệnh cả. Thật thương cho thiếu phu nhân, ốm đến mức này rồi... Tim của tổng tư lệnh dừng là làm bằng đá...”

Mọi người đang nói chuyện thì bỗng nghe có hồi tiếng ho vọng ra từ trong phòng, Vân Nghệ và bác sỹ Lục người trước người sau vội vàng chạy vào. Lâm Hàng Cảnh đang nằm trong chăn, tay che miệng, ho cực mạnh, cả hai má đều đỏ bừng. Vân Nghệ buột miệng: “Thiếu phu nhân, đừng dọa tôi... Bác sỹ Lục, mau mau qua xem...” Ai ngờ Lâm Hàng Cảnh chậm chậm bỏ tay xuống, sau đó gắng gượng nói: “Em không sao, vừa nãy thở gấp quá... nên mới thế này...”

Vân Nghệ lo cuống hết cả lên, y tá vào đo nhiệt độ, Lâm Hàng Cảnh ngoan ngoãn nằm im trong chăn, cười cười: “Không cần đâu, tôi không sao thật mà.” Cô vừa nói vừa chống tay ngồi dậy trên giường. Vân Nghệ nhanh chóng lấy chiếc gối chèn vào sau lưng cô. Sắc mặt Lâm Hàng Cảnh quả thật có khá hơn một chút, nhìn mấy người đang đứng trước mặt, cô nói chậm chậm: “Đã phiền mọi người phải chăm sóc tôi, tôi đỡ nhiều rồi, mọi người đi nghỉ cả đi.”

Bác sỹ Lục thấy cô không sao nữa nên dẫn mấy người y tá ra ngoài. Vân Nghệ dèm chăn cho cô, nhìn thấy khuôn mặt cô đã gầy đi khá nhiều, mặt nhợt nhạt, đến chính Vân Nghệ cũng không chịu nổi mà than: “Thiếu phu nhân, cô xem mình gầy thế này...”

Lâm Hàng Cảnh dựa người vào giường, cười hiền hòa: “Gầy chút cũng đâu có sao, có khi còn nhanh nhẹn hơn. Chị Vân, đợt này lại phiền chị phải chăm sóc em, đợt sau này em đi rồi...”

Vân Nghệ hoảng hốt: “Thiếu phu nhân, cô định đi đâu?”

Lâm Hàng Cảnh che miệng, ho mấy tiếng, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Vân Nghệ. nói nhỏ: “Ồ Mỹ em có vài người thân... Khoảng thời gian này anh ấy bận rộn nên em cũng không muốn mang thêm phiền phức cho anh. Đợi tới khi khỏi bệnh. em sẽ đi.” Cô ngừng một lát, nhìn Vân Nghệ, ánh mắt ấm áp: “Em là một đứa đến chính mình còn không lo nổi. Chị thông minh như vậy, chắc chắn có thể chăm sóc cho anh ấy. Sau này em sẽ không về nữa, vị trí thiếu phu nhân này dành cho chị...”

Vân Nghệ nghe mà hoảng: “Tam thiếu phu nhân, cô nói gì vậy? Tôi nào dám... tôi...” Cô sợ tới mức nói líu cả lưỡi. Lâm Hàng Cảnh lại cười: “Chị đừng hoảng, là lỗi của em, không ngờ lại dọa chị thành thế này. Sau này em sẽ không nói những lời này nữa.”

Vân Nghệ nghe tiếng Lâm Hàng Cảnh rất bình thản, thần thái lại cực kỳ kiên quyết, đúng là hết cách, cô chỉ đành đồng ý trước rồi mới đi ra.

Lâm Hàng Cảnh thấy Vân Nghệ đi, liền ho một hồi. Lồng ngực cực kỳ khó chịu. Cô đứng dậy, khoác vào chiếc áo khoác dài màu trắng rồi đi đến trước bàn. Trên bàn có bút có giấy. Cô có khả năng thư pháp cực giỏi, giờ lại không ngủ được nên bèn mở hộp mực ra, trải giấy lên bàn và chậm chậm viết. Vừa viết xong thì cảm thấy đầu chóng váng, tim đập nhanh, vì vậy cô thôi không viết nữa, dùng một cái chặn giấy bằng ngọc đặt chèn lên tờ giấy.

Lâm Hàng Cảnh không ngủ một đêm, chỉ đứng trước cửa sổ nghe tiếng mưa. Gò má nóng bừng, cô bèn xoay người soi gương. Trong đó cô thấy mặt mình đỏ như hoa đào, tóc đen nhánh, mắt sáng ngời. Cô nhìn

chính mình trong gương, ho khe khẽ, sau đó bỗng nhiên nở nụ cười và nói một tiếng: “... Vậy cũng tốt...”
Hết chương 47.

48. Chương 48

Mới đó mà đã ba tháng trôi qua, tuyết rơi mấy lần. Năm mới qua rồi mà Tiêu Bắc Thần vẫn không về nhà. Sức khỏe Lâm Hàng Cảnh càng ngày càng tốt hơn, giờ chỉ thỉnh thoảng mới ho, nhưng không nghiêm trọng lắm. Người thì càng ngày càng gầy. Bình thường cô không nói chuyện, chỉ lẳng lặng ngồi trong phòng đọc sách, cứ đọc là đọc cả đêm, sau đó thường nằm luôn trên sofa ngủ.

Mùa đông ở thành Bắc Tân cực kỳ lạnh, trời vào đêm, thời tiết bắt đầu lạnh hẳn. Ánh trăng chiếu xuống lớp tuyết làm mặt đất như sáng hơn. Lò sưởi trong Hoa Thịnh châu đang được bật nên trong nhà vẫn ấm áp. Tối hôm nay, phòng ngủ vẫn đang bật điện sáng, Vân Nghệ đi nhẹ nhẹ vào trong, quả nhiên thấy Lâm Hàng Cảnh đã ngủ quên ở sofa. Vân Nghệ bèn rón rén đi lấy chiếc chăn đắp lên cho cô. Cô nằm một mình, người gầy gầy trông rất đáng thương, một tay vẫn cầm quyển sách, hơi thở rất nhẹ. Bên dưới mắt có một quầng thâm nhàn nhạt. Vân Nghệ nhìn mà thấy thương, suýt nữa bật khóc, cô chăm sóc Lâm Hàng Cảnh xong đâu đấy mới đi ra ngoài. Vừa đi xuống lầu đã nghe thấy tiếng nghiêm chào của lính gác bên ngoài, tiếp đó là một hồi tiếng bước chân dồn dập. Nghe liền biết Tiêu Bắc Thần đã về, cô ngẩng đầu lên nhìn, Tiêu Bắc Thần khoác chiếc áo choàng quân đội màu đen đi vào, đằng sau là sỹ quan Quách Thiệu Luân và các cảnh vệ.

Vân Nghệ đi lên đón, chào một tiếng: “Tam thiếu gia.”

Trên chiếc áo choàng đen của hắn vẫn còn những bông tuyết, hắn không nói gì, chỉ xoay người đi vào thư phòng. Vân Nghệ không nhận được mà nói: “Tam thiếu gia, mấy ngày nay thiếu phu nhân toàn đọc sách cả đêm, mắt đỏ cả rồi.”

Bóng lưng hắn dừng lại, nhưng không hề quay đầu, hắn nói: “Vậy phiền chị Vân chăm sóc cô ấy nhiều hơn, bảo cô ấy đi ngủ sớm, sức khỏe Hàng Cảnh lại yếu...”

Vân Nghệ nói thẳng thừng: “Chúng tôi đâu có khuyên nổi, ai cũng biết thiếu phu nhân cứ thức như vậy là để chờ ai đó, mà cuối cùng là chờ ai thì tam thiếu gia chắc còn rõ hơn. Giờ thấy tam thiếu gia đã như vậy, người làm bọn tôi thì có là gì, càng không cần thiết phải sốt ruột về chuyện này.”

Tiêu Bắc Thần quay người lại, lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt sắc bén khiến cô cảm thấy bất an, sau đó cô không dám nói thêm gì nữa. Còn hắn đã nhìn sang nơi khác, ngẩng đầu nhìn lên lầu, hắn im lặng một hồi rồi cởi khuy áo khoác, cởi ra, vứt xuống. Vân Nghệ vội vàng giữ tay bắt lấy. Tiêu Bắc Thần không nói thêm gì, đi thẳng lên lầu.

Trần Đăng Bình đang ở trong phòng thị vệ nói chuyện cùng mấy người lính vừa thay ca trực trở về, thấy thấy Quách Thiệu Luân đi vào thì vội đứng dậy hỏi: “Tổng tư lệnh về rồi?”

Quách Thiệu Luân phui phui tuyết trên quần áo, ừ một tiếng và nói: “Đã lên lầu.”

Trần Đăng Bình tự hiểu, vẫy tay ra ý bảo mấy cậu kính kia đi ra ngoài, mới ngồi xuống cầm cốc trà vừa pha xong đưa cho Quách Thiệu Luân. Quách Thiệu Luân đã khát khô cả cổ, không thổi thiếc gì mà uống hết luôn: “Đội trưởng Trần, mượn phòng làm việc của cậu một lát, tôi chợp mắt chút. Sáng sớm mai còn phải đến ga tàu đón người nữa.” Trần Đăng Bình cầm lấy cốc trà: “Là ai mà cần sỹ quan Quách phải ra mặt?”

Quách Thiệu Luân cởi áo ngoài và dây lưng treo lên giá treo quần áo cạnh cửa, đáp lời: “Tất nhiên là nhân vật quan trọng.” Quay người lại, nhìn Trần Đăng Bình rót trà, mùi thơm của trà tràn đầy trong phòng. Hắn trầm mặc một hồi mới nói từ từ: “Đội trưởng Trần, tuyến tây chuẩn bị đánh rồi! Chắc chỉ còn mấy ngày nữa.”

Động tác rót trà của Trần Đăng Bình liền ngừng lại, nước nóng tràn ra khỏi cốc, hần buột miệng hỏi: “Nhanh thế?!”

Quách Thiệu Luân nhìn tới số nước tràn ra trên bàn, lạnh nhạt nói: “Chính phủ trung ương miền nam như một con rùa rút đầu, toàn cầu hòa bình. Hiện tại Nhật đã đưa phần lớn quân lính đến tuyến tây, rình rập 24 tỉnh phía bắc hồng nuốt trọn luôn trong một lần. Tình hình tuyến tây hết sức căng thẳng. Cả nửa tháng nay tổng tư lệnh phải chuẩn bị toàn diện ở đó, không nhường quân Nhật một bước.” Hần ngừng lại, nhìn sang Trần Đăng Bình: “Tổng tư lệnh quyết tâm như vậy, trận này Dinh quân và Nhật chắc chắn một mất một còn!”

Cửa phòng ngủ chỉ khép hờ, từ khe hở có ánh sáng hắt ra, hắt lên tấm thảm màu đỏ trải trên hành lang, khiến những hoa văn trên thảm càng rõ nét. Tiêu Bắc Thần chỉ đứng ở ngoài cửa, rút ra một điều thuốc từ hộp thiếc rồi ngậm trên môi, bật lửa, ngọn lửa nho nhỏ bất chợt xuất hiện phản xạ trong đôi mắt đen của hần. Một làn khói trắng liền bay lên sau đó. Hần cúi đầu hút hết nửa điều thuốc, hô hấp không khỏi dồn dập hần. Sự hoang mang trong lòng làm hần tiện tay dụi luôn điều thuốc xuống bồn hoa bên cạnh, duỗi tay đẩy cánh cửa kia ra, bốn bề yên tĩnh. Hần đi từng bước vào trong, thắm rất dày, bước lên không gây tiếng động.

Chiếc đèn với chụp đèn màu hồng hắt ra những tia sáng dịu dịu, giá sách có mấy chục cuốn sách xếp gọn gàng. Trong bình hoa đặt cạnh chiếc sofa có cắm mấy cành mai, căn phòng liền có hương mai nhạt, ấm áp mà nhã nhặn.

Hần đi tới trước sofa rồi lặng lẽ đứng đó.

Lâm Hàng Cảnh gối đầu trên chiếc gối mềm, đắp chăn, cuộn mình ngủ trên sofa. Tóc đen xõa xuống, hàng mi đen dài càng tôn lên làn da trắng trẻo. Hình như nghe thấy một vài tiếng động nên miệng cô khẽ mấp máy, như đang nói một câu: “... Chị Vân... cho em cốc nước... em khát quá...”

Giọng nói nho nhỏ đó làm Tiêu Bắc Thần như tỉnh mộng, hần nhanh chóng xoay người đến cái bàn bên cạnh rót nước, ngón tay hơi hơi run, không ngờ làm nước đổ ra ngoài. Rót xong được một cốc, hần cầm tới trước mặt cô, khom người xuống giúp cô uống. [VôDanh@kites]

Lâm Hàng Cảnh đang ngủ mơ màng, hé mở mắt nhìn cốc nước được đưa đến bên miệng, cô uống vài ngụm, sau đó mới hơi tỉnh táo lại. Cô ngửi thấy mùi thuốc lá nhạt, vốn dĩ cô đang nửa tỉnh nửa mơ, lúc này liền tỉnh hẳn, tim đập loạn nhịp, cô mở to mắt ra. Tiêu Bắc Thần đang ở ngay trước mặt, khuôn mặt đó vẫn anh tuấn như trước.

Cô đột ngột thấy hần nên không kịp chuẩn bị, uống nước cũng sặc, cô cúi đầu xuống ho liên hồi. Tiêu Bắc Thần đỡ cô, không thể không than: “Em vội gì chứ? Tự làm mình khó chịu đến mức này.”

Cô ho một hồi rồi mới thấy đỡ hơn chút, ánh mắt cũng bình tĩnh lại, nghe hần nói thì ngẩng đầu lên nhìn, một lúc sau, cô lặng lẽ đẩy tay hần ra, đứng dậy và nói nhỏ: “Sao anh lại về giờ này? Đã ăn tối chưa?”

Hần chỉ im lặng đứng ngắm cô, thấy cô mặc một bộ đồ ngủ màu hồng, quả nhiên cô đã gầy đi khá nhiều, cảm cũng trở nên nhợt nhạt, đôi mắt trông càng to, sáng mắt đập dềnh như mây.

Thấy hần không đáp lời, cô bèn cười nhẹ: “Em gọi chị Vân mang đồ ăn vào.” Quay người lại định đi, Tiêu Bắc Thần chợt giơ tay ra nắm lấy tay cô: “Không cần đâu.”

Bàn tay hần nóng ấm, còn những ngón tay cô lại lạnh lạnh, hần hơi nhíu mày, hần nói: “Em nhìn tay mình đi, sao lại lạnh như thế này. Đang yên đang lành sao lại không chịu đi ngủ?”

Giọng hần mang chút ý trách móc, Lâm Hàng Cảnh rút tay về, cười cười: “Ban đầu em chỉ ngồi đây đọc sách, không ngờ lại ngủ quên, sau này em sẽ không như thế nữa.”

Sự bình tĩnh và cái có thể xem như là sự mềm mỏng của cô chẳng khác gì sự xa lạ và lời cự tuyệt thẳng thừng. Cảm giác này làm lòng hần quặn thắt, như bị hụt hơi. Sau đó hần quay đầu đi, nhìn thấy chiếc chén ngọc trên bàn đang đặt trên một tờ giấy, là nét bút của cô. Hần cầm lên nhìn, trên đó viết:

”Đem làm quạt hợp hoan

Tròn giống hình trăng sáng

Ra vào tay áo vua

Lay động sinh gió mát

Thường sợ tiết thu đến

Gió mát cướp nồng nhiệt

Nên cất vào góc rương

Nửa đường ân ái tuyệt.”

(Khúc ca ai oán - Ban Tiệp Dư) - Nguồn

Ngón tay hắn không tìm được mà run rẩy.

Cô thấy hắn cầm tờ giấy đỏ thì vội vàng nói: “Anh không được đọc!” Cô sai bước qua định lấy đi, hắn hơi nghiêng người tránh, vẫn cầm nó trong tay, hắn nói nhỏ: “Sau này không được viết những lời vợ vẫn như vậy.”

Cô hỏi nhẹ: “Sao lại là vợ vẫn?”

“Tất nhiên là vợ vẫn!” Hắn quay đầu nhìn cô, trái tim như bị cô xé rách toạc, không thể không tức giận, hắn gần như hét: “Lâm Hàng Cảnh, mấy năm nay anh đối với em như thế nào, em cũng rõ. Em lại bảo anh ”thu đến vứt quạt”, vậy khác gì em cố ý dùng dao khoét tim anh?!”

Hắn nói rất chắc chắn, đôi mắt sâu thẳm bắn ra những tia sáng. Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt góc cạnh của hắn một lúc lâu, tâm trạng rối bời, cô đáp: “Theo như anh nói thì em lại sai rồi, em cũng không biết đây là ai khoét tim ai nữa, cảm giác bị đâm vào tim là như thế nào, hiện giờ lại chẳng phải chỉ có mình anh...” Cô ngừng lại, không nói tiếp, mắt hoe hoe đỏ, lẳng lặng xoay mặt đi. Hắn nhìn cô chăm chú, hô hấp như ngừng lại, trong lồng ngực có cái đau như kim chích, cảm giác không nỡ rời xa lan tràn, gần như nuốt hết chút lý trí còn sót lại của hắn.

Thấy trong tay Tiêu Bắc Thần vẫn cầm tờ giấy đỏ, mà sắc mặt hắn không tốt cho lắm, cô bèn nói: “Cái này em viết linh tinh thôi, nếu anh không thích thì xé đi là được. Vì nó mà cãi nhau thì không đáng.” Hắn đứng yên không nói, cô đi tới rút tờ giấy trong tay hắn, ai ngờ cổ tay mình lại bị hắn nắm chặt lấy. Lâm Hàng Cảnh giật mình, ngẩng đầu lên liền chìm vào một đôi mắt đen sâu như màn đêm. Cô rút mạnh tay ra, hắn cũng thả luôn, thế là cô không kịp đề phòng, liền ngã người về sau. Cánh tay Tiêu Bắc Thần vươn ra ôm lấy cô vào lòng. Sau đó hắn cúi đầu xuống, hôn cô thật sâu, một nụ hôn nóng bỏng, trần trọc, dường như hắn sợ cô cự tuyệt nên hắn dùng chính miệng mình ngăn lại, không cho cô một cơ hội lên tiếng, như vậy hắn liền có thể cứ thế mà tiếp tục hôn, tham lam khám phá hết cái tuyệt hảo khi gần gũi.

Cô bị hắn siết chặt eo, ôm vào lòng, trái tim như bị bóp nghẹt, cô chỉ có thể giơ tay túm lấy tay áo quân trang của hắn. Hắn cướp đi tất cả không khí xung quanh, thậm chí cô còn cảm thấy mình sắp ngất đi vì không thở nổi.

Đúng lúc đó hắn buông cô ra.

Lâm Hàng Cảnh như được đại xá, hít vào mấy hơi thật sâu, sau khi đột choáng váng qua đi thì cô mới nhận ra mình vẫn còn ở trong vòng ôm của hắn. Cô xấu hổ tới mức cả khuôn mặt đỏ bừng, vội vã xoay mặt đi. Sườn mặt dịu dàng, xinh đẹp như hoa đào, là cái dịu dàng làm hắn điên cuồng cả nửa đời. Tiêu Bắc Thần hơi nheo mắt lại, bất chợt bế ngang cô lên. Động tác đột ngột làm cô hét hoảng kêu lên một tiếng. Tóc dài đen nhánh xõa trên cánh tay hắn, mềm mại như mây.

Tất cả như một giấc mơ, không có thực.

Chân thêu trăm chim hướng phượng có mùi thơm nhè nhẹ, xen vào hô hấp giữa họ.

Dục vọng bùng nổ giống như một ngọn lửa có thể thiêu cháy tất cả. Hắn hận không thể hòa lẫn cô vào người hắn. Xương cốt, tứ chi như bị lửa thiêu đốt. Sự thỏa mãn khi kết hợp đến tận cùng với đối phương làm hắn điên cuồng. Cô không thể chịu đựng nổi nữa, run run giơ tay lên đẩy hắn, hắn lại nắm thật chặt

lấy tay cô, cúi đầu bên làn tóc mai hơi rối, lấn mồ hôi, áp sát tai cô, giọng nói khàn khàn vang lên: “... Hàng Cảnh, anh không nỡ xa em... không nỡ xa em...”

Tiếng lẩm bẩm nho nhỏ đó như bông tuyết rơi rào rào trên cánh cửa, dù có không muốn rời đi, nhưng cuối cùng cũng phải lướt qua, để lại vô vàn quyến luyến. Dăm ba cành mai đang cắm trong bình, thanh lệ, thoát tục, như được chăm sóc rất kỹ nên vẫn có thể nở rộ trong ngày đông tuyết rơi.

Hết chương 48.

49. Chương 49

Ngày hôm sau, trận tuyết lớn mới ngừng rơi, ánh sáng chói mắt chiếu qua cánh cửa chớp. Lâm Hàng Cảnh vừa tỉnh, ngồi dậy trên giường mới thấy một bên giường trống không. Cô hơi ngạc nhiên, duỗi tay vào trong lớp chăn, chỉ có hơi lạnh, vậy là hắn đã đi từ lâu rồi. Bỗng có một hồi tiếng gõ cửa dồn dập, giọng Vân Nghệ truyền vào: “Thiếu phu nhân mau dậy đi, dưới nhà có người tìm cô.”

Lâm Hàng Cảnh vội vàng khoác áo dài vào đi mở cửa, vừa mở ra đã thấy khuôn mặt tràn đầy vui vẻ của Vân Nghệ, cô nói: “Thiếu phu nhân, sỹ quan Quách vừa từ ga tàu đón hai người về, bảo là ông Lâm và bà Lâm, giờ đang ngồi nghỉ ở phòng khách nhỏ, đợi thiếu phu nhân xuống lầu đó.”

Những lời này y như tiếng sấm vang bên tai, Lâm Hàng Cảnh không dám tin, cô hỏi lại: “Chị nói... là ai tới?”

Vân Nghệ cười đáp: “Là ông Lâm và bà Lâm, là ba mẹ của thiếu phu nhân.”

Đôi mắt cô liền ngập nước, đến đứng cũng không vững nữa, cô đẩy Vân Nghệ rồi chạy xuống lầu. Vân Nghệ hoang mang chạy theo phía sau: “Thiếu phu nhân, chậm thôi, đừng có ngã!” Lâm Hàng Cảnh chẳng nghĩ được nhiều như thế, chạy một mạch xuống, mở cửa phòng khách liền nhìn thấy hai bóng người thân quen đứng đó, cô không kịp nói gì, chỉ thốt lên gọi: “Ba, mẹ...” Nước mắt liền rơi xuống.

Mà người đứng trong phòng kia chính là vợ chồng Lâm Đường Sinh bị chính phủ miền nam giam giữ suốt tám năm.

Bị giam tám năm, tám năm chia xa, tóc Lâm Đường Sinh đã bạc, ông nắm tay bà Lâm quay người lại, vừa nhìn thấy Lâm Hàng Cảnh thì mắt ông cũng hoeen đỏ. Bà Lâm đứng cạnh càng không kìm được nước mắt, bà gơ tay ra, nghẹn ngào: “Cửu Nhi, con của mẹ...”

Lâm Hàng Cảnh chạy đến, nhào vào lòng bà, chẳng nói được lời nào mà chỉ khóc to như một đứa trẻ, Lâm Đường Sinh cũng rút nước mắt, dang tay ôm cả hai người, giọng run run: “Tám năm... tám năm... ba còn tưởng nhà chúng ta sẽ không có ngày đoàn tụ, ba còn tưởng mình sẽ không thể gặp lại Cửu Nhi của ba...”

Đúng lúc này, Quách Thiệu Luân cùng vài người lính đứng ở ngoài cửa, bên cạnh hắn còn có cả Dư Bạch lão tiên sinh. Quách Thiệu Luân lịch sự và lễ phép nói với Lâm Đường Sinh: “Thưa ông Lâm, xe đã chuẩn bị xong rồi, có thể lên đường.”

Lâm Đường Sinh gật đầu: “Tốt, các cậu đã vất vả.” Lâm Hàng Cảnh ngạc nhiên, ngơ ngẩn hỏi: “Định đi đâu đây ạ?”

Quách Thiệu Luân đáp: “Tổng tư lệnh có lệnh, lập tức đưa cả nhà thiếu phu nhân đi tàu đến Kim Châu, sau đó lên tàu chở dầu từ cảng Dư ở Kim Châu sang Mỹ.”

Trái tim cô đột nhiên thấy đau đớn, cô nhìn Quách Thiệu Luân chằm chằm, hỏi: “Là lệnh của anh ấy?” Quách Thiệu Luân “vâng” một tiếng, cô hỏi tiếp: “Anh ấy đang ở đâu? Tôi muốn gặp.”

Hắn nhìn cô, giọng có vẻ khó xử: “Thiếu phu nhân, đây đúng là mệnh lệnh của tổng tư lệnh, chúng tôi cũng chỉ nghe theo lệnh mà làm thôi. Những chuyện khác cũng khó có thể tiết lộ.”

Lâm Hàng Cảnh nhìn hắn bằng một ánh mắt như có thể xuyên thấu con người ta, sau đó một lúc, cô khép mắt, nói nhỏ: “Được, tôi biết rồi.”

Vì đảo Tân Bình đã bị Nhật chiếm nên đoàn Lâm Hàng Cảnh không thể đến cảng Tần ở đó đi tàu, thế là không thể không đi một vòng lớn bằng tàu hỏa đến Kim Châu, tiếp tục từ cảng Dự ở Kim Châu đi tàu tới Miami ở Mỹ. Từ Bắc Tân đến Kim Châu phải ngồi tàu hỏa ba ngày, may mà họ đặt khoang đặc biệt nên bên trong khá thoải mái. Điều không may lại là, vào đêm đầu tiên, tin tức Dĩnh quân và Nhật chính thức khai chiến ở tuyến tây tại đảo Tân Bình được truyền khắp qua radio. Nhật muốn thắng nhanh nên đã phát động tấn công toàn lực trên không và cả dưới mặt đất, triển khai tấn công toàn diện. Mới vừa khai chiến, chúng đã ném bom từ trên không với quy mô lớn, Dĩnh quân thiệt mạng vô số, phòng tuyến đầu tiên cận kề nguy hiểm...

Đêm đã khuya, radio vẫn đang phát không ngừng nghỉ, từng từ từng chữ đều đi vào lòng người. Lâm Hàng Cảnh cô độc trong toa tàu, nghe tiếng bom vọng tới ngoài cửa sổ. Trong toa có chiếc đèn bàn nhỏ nhỏ đang được bật, ánh sáng hơi tối, thỉnh thoảng đi qua những bên tàu nhỏ thì ánh sáng mới hắt từ ngoài vào, nhưng lại tắt đi rất nhanh khi tàu lướt qua.

Cô ngồi trên xô pha, cơ thể bất giác đung đưa theo chuyển động của tàu. Ánh mắt lặng lẽ tới mức như đã tê dại. Cô nghe tiếng radio phát ra, tay run rẩy, ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay, nhưng lại không cảm giác được cái đau.

Ba ngày sau, tàu hỏa tới Kim Châu, sau đó lại nghe tin tàu đi Miami gặp chút sự cố nên phải cập bến sửa chữa, cần khoảng nửa tháng mới xong, thế là cả nhà Lâm Hàng Cảnh đều mắc kẹt ở đây. Quách Thiệu Luân liền thu xếp nhà cô đến ở trong một biệt thự trên núi của quan tiền nhiệm* đại sứ Mỹ để đợi lên tàu.

* Một chức vụ trong thời kỳ sau Tân Hợi trước giải phóng

Kim Châu ở cạnh biển, không khí ẩm và ấm, cảnh sắc đẹp dễ thanh tịnh. Cả ngày Lâm Hàng Cảnh ở bên cha mẹ, không muốn rời một giây. Chia ly tám năm, nói thế nào thì cũng có nhiều điều cần chia sẻ.

Hôm nay Quách Thiệu Luân vừa mới về, thấy Lâm Hàng Cảnh đi xuống lầu sau đó cười nói với hắn: “Sỹ quan Quách, tôi cần xin phép anh một chuyện. Sắp phải lên tàu rồi mà lại thấy cảnh núi khá đẹp nên tôi muốn chiều nay đưa ba mẹ ra ngoài đi dạo.”

Quách Thiệu Luân vội nói: “Thiếu phu nhân không cần khách sáo, tôi sẽ bảo người đi chuẩn bị ngay...”

Cô cười ôn hòa: “Chỉ là ra ngoài dạo lát thôi, cũng không đi đâu xa cả. Nếu phiền tới mấy người lính phải đi theo thì quả thực không hay.”

Nghe vậy, Quách Thiệu Luân cũng không tiện ép, hắn đành gật đầu đồng ý. Buổi chiều Lâm Hàng Cảnh đưa ba mẹ ra ngoài, đi theo con đường đá xuống chân núi. Đi được một đoạn thì thấy một cái đình, bên trong có vài người ngồi uống trà. Tuyết được nấu thành nước rồi dùng để pha trà. Lâm Đường Sinh là một người thanh tịnh, cũng có nghiên cứu về trà, ông bèn ngồi nói chuyện với mấy người đó. Lâm Hàng Cảnh cầm miếng đệm lót đặt lên ghế đá, đỡ mẹ ngồi xuống, sau đó nhận lấy trà và vài đồ ăn vặt bọn họ đưa qua đặt lên bàn, cô cười: “Đã đi một lúc rồi, mẹ ăn chút bánh đậu xanh này đi.” [VôDanh@Kites]

Bà Lâm cười cười, vừa ăn bánh vừa nói chuyện với cô. Đột nhiên bàn bên vang đến một câu: “Tối kia chính phủ trung ương miền nam bắt ngờ tấn công tuyến nam của Dĩnh quân, anh nghĩ coi, Dĩnh quân gần như đã đổ toàn bộ quân vào tuyến tây đánh nhau với Nhật, đâu có phòng được miền nam nữa. Sở Văn phủ lần này được hời to, nhắc chân một cái là chiếm gọn Hồ Dương quan. Trận chiến này, sợ là Tiêu tổng tư lệnh lãnh ít dữ nhiều!”

Người khác nói: “Đời này tôi cũng coi như thấy một chuyện mà người đời gọi là ‘dậu đổ bìm leo’, hành động này của chính phủ miền nam đúng là khiến cả nước lạnh gáy. Ba vị lãnh đạo của Hộ quốc quân kháng nghị với chính phủ miền nam đều bị giam hết trong một đêm rồi.”

Có người thở dài: “Nghe nói miền nam muốn tổng tư lệnh Tiêu Bắc Thần quy thuận trung ương, dẫn Dĩnh quân về miền nam, bảo vệ trung ương. Đây khác nào muốn hai tay dâng cả 24 tỉnh miền bắc cho Nhật? Sau đó bị Tiêu tổng tư lệnh từ chối, trong điện tín kháng chiến anh ta nói rất hay, có một câu tôi vẫn còn nhớ rõ đây này...” Người đó ngừng trong giây lát, rồi kể lại: “... Tiêu Bắc Thần tôi thân mang thù nước thù nhà, thấy đất nước bị đánh chiếm như thế, nhân dân lâm nạn, trăm nghìn quân trong thành Bắc Tân nếu bỏ thành, trốn giặc về nam, bỏ lại dân chúng trong thành cho quân Nhật thì khác nào bán nước cầu vinh. Trời đất khó mà tha thứ. Dĩnh quân dù có tan xương nát thịt cũng sẽ không bao giờ làm vậy...”

Từng chữ một đề lên thần kinh Lâm Hàng Cảnh, cô ngồi yên ở đó, tay cầm bánh đậu xanh. Bà Lâm nhìn thấy chiếc bánh trong tay cô dần dần bị bóp nát, rơi vãi trên mặt bàn, vậy mà cô không hề biết. Mắt bà liền hoe đỏ, bà vươn tay sang nắm lấy tay cô, nói nhỏ: “Cửu Nhi, cứ coi như mẹ ích kỷ đi, chúng ta sắp rời khỏi đây rồi, con đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, coi đó là một giấc mơ thôi, đừng nghĩ...”

Lâm Hàng Cảnh ngẩng đầu nhìn đôi mắt đầy nước của mẹ mình, cô khẽ cười: “Mẹ, con rót trà ẹ nhé.” Cô cầm ấm trà, chậm chậm rót ra một chén, hương thơm của trà liền tỏa ra. Đặt chén trà trước mặt mẹ mình, cô nói: “Mẹ, mẹ uống trà đi.” Bà Lâm còn đầu tâm trạng mà uống, chỉ nhìn cô, nhìn ánh mắt ấm áp của cô, sau đó rơi nước mắt: “Hàng Cảnh, mẹ biết con... mẹ biết... Con đúng là một đứa ngốc nghếch...”

Lâm Hàng Cảnh vẫn cười nhẹ nhàng: “Mẹ, con còn một chuyện vẫn chưa nói với anh ấy.”

Sau đó cô ngồi im lặng không lên tiếng nữa. Cuộc đời cũng chỉ có mấy chục năm, nói những ngày đã qua là mộng, nhưng đâu có giấc mơ nào lại dài đến thế, kéo dài đến mức cô cảm thấy cả đời mình đều bị kéo vào, bị giam trong nó. Nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra, nó chân thực tới mức nếu giờ cô giơ tay ra chạm vào, vẫn có thể cảm nhận được độ ấm. Những lúc không có hấn, tháng ngày trở nên nhẹ bẫng, loáng cái là trôi đi mất. Vào giờ phút này, bốn bề yên lặng, chỉ nghe tiếng gió thổi tán lá cây xào xạc, tất cả giống một giấc mơ, chỉ có hấn trong ký ức cô, chỉ có một câu hấn từng nói ‘không nỡ xa em’, mới là thật.

Chiều tối hôm đó, Quách Thiệu Luân vừa gọi điện xong thì nghe thấy có người gõ cửa. Hấn đặt điện thoại xuống, đi đến mở, thấy Lâm Hàng Cảnh đứng ngoài bên nói: “Thiếu phu nhân, tôi vừa mới nhận được tin, ngày mai có thể đưa cô cùng ông bà Lâm lên thuyền rồi.”

Lâm Hàng Cảnh đáp: “Vậy mai tôi cùng sỹ quan Quách tiễn ba mẹ tôi.”

Quách Thiệu Luân ngớ người: “Thiếu phu nhân nói gì vậy?”

Giọng cô nhẹ nhàng mà kiên quyết: “Tôi muốn về Bắc Tân.”

Quách Thiệu Luân không thể tin vào tai mình nữa, vội vàng khuyên: “Tình hình hiện giờ rất loạn, tuyệt đối không thể hành động theo cảm tính được. Tổng tư lệnh đã dặn tôi đưa cô đi Mỹ, tôi sao dám kháng lệnh, hơn nữa, đường về cực kỳ nguy hiểm, người Nhật đốt nhà, giết người, cướp bóc, không gì không làm.”

Ánh mắt cô vẫn tồn tại một sự kiên quyết ở tận đáy, nhìn Quách Thiệu Luân, cô nói: “Nếu anh đã nhắc đường về nguy hiểm, vậy thì nếu trên đường gặp chuyện gì thì anh hãy nhớ tôi là người của tổng tư lệnh, tuyệt đối không thể chịu một chút nhục nhã, anh chỉ cần cầm súng bắn tôi một phát là xong, cũng coi như anh đã cho tôi được toại nguyện.”

Quách Thiệu Luân ngây người nhìn cô, thốt lên: “Thiếu phu nhân...”

Cô vẫn cười, mắt đen lấp lánh ánh sáng: “Dù gì cũng phải phiền sỹ quan Quách đưa tôi về bên anh ấy.”

Thời gian không ngừng trôi đi, tình hình tuyến tây vẫn rất kịch liệt, quân Nhật chia ba đường tấn công, liên tiếp phá xong hai phòng tuyến. Tuyến nam lại bị chính phủ trung ương miền nam không ngừng đánh, hiện tại Dĩnh quân hai mặt đều giáp địch, tình thế bất lợi khiến người ta thấy mà đau lòng. Dĩnh quân dừng cầm thiện chiến, thiệt mạng vô số, quân Nhật tiếp tục tiến tới, Dĩnh quân rút lui về ngoài thành Bắc Tân, giằng co với Nhật tại ba đường Dự Gia Giới, Miêu Điểm, Tam Loan Đường. Quân Nhật cũng bị tổn thất nặng nề, hiện không thể tấn công tiếp, vì vậy đôi bên đều không hẹn mà cùng nghỉ chiến, chỉ chờ một trận cuối cùng, cổ thủ Bắc Tân!

Dinh chủ soái đã họp từ buổi sáng, giờ mới kết thúc. Những nhân vật đứng đầu Dĩnh quân đều đi ra ngoài, còn lại một mình Tiêu Bắc Thần đứng trước bàn nhìn bản đồ quân sự. Hấn nhìn bản đồ chăm chăm, biết rằng tình hình hai mặt giáp địch thế này, lực lượng lại không đủ, kết cuộc như thế nào hấn cũng rõ. Hiện tại, hấn cố giằng co với giặc chỉ là để dân chúng thành Bắc Tân có thêm thời gian để chạy đi. Dù hấn có lòng đánh giặc nhưng cuối cùng cũng không thắng nổi trời.

Đường Khởi An vẫn còn đứng trong phòng, thấy Tiêu Bắc Thần đột nhiên lão đảo, suýt thì ngã sấp. Hấn hoảng hốt, sau lưng áo Tiêu Bắc Thần thấm ra mấy giọt máu đỏ tươi, là vết thương của Tiêu Bắc Thần rỉ máu, hấn vội vàng nói: “Tổng tư lệnh, vết thương của anh...”

Tiêu Bắc Thần bị thương trong trận đánh ở đảo Tân Bình, viên đạn xuyên qua từ ngực trái, may mà thứ bị bắn thủng là lá phổi, lại được cấp cứu kịp thời nên giữ được cái mạng. Trong tình thế nguy hiểm này, nhằm tránh lòng quân bị ảnh hưởng nên chuyện hắn bị thương chỉ có mấy người thân cận cùng vị bác sỹ người Đức là biết.

Tiêu Bắc Thần trông vô cùng tiều tụy, hô hấp hỗn loạn, vẫn cố nói: “Tôi không sao, không cần thiết phải lo.”

Đường Khởi An lại không thể không lo, hắn nhanh chóng gọi lính gác bên ngoài: “Mau gọi bác sỹ người Đức tới đây!”

Tiêu Bắc Thần loạng choạng ngồi xuống ghế, cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, bên tai toàn tiếng ong ong khó chịu, như con dao khía liên tục trên bề mặt sứ. Hắn đột nhiên chẳng còn biết gì nữa, đầu óc trống rỗng, cơ thể cũng trống rỗng, trong mắt chỉ có màn đêm.

Bác sỹ người Đức cùng người y tá đeo hàm thuốc đi vào, Đường Khởi An bèn tránh sang một bên, nhìn ông tay thay lại băng cho Tiêu Bắc Thần, băng bó xong, ông dùng tiếng Trung nói: “Tổng tư lệnh lao lực quá độ, cứ như vậy thì không những vết thương không lành, mà thậm chí hiện giờ nó còn có dấu hiệu bị nhiễm khuẩn. Anh nhất định không được làm việc quá sức nữa.”

Tiêu Bắc Thần “ừ” một tiếng... Gió đêm thổi vào từ ngoài cửa sổ lướt qua gò má hắn. Đường Khởi An tiến bác sỹ đi rồi quay lại nói: “Tổng tư lệnh, anh vào trong viện nghỉ đi, nếu có chuyện thì tôi sẽ báo.”

Tiêu Bắc Thần hít sâu một hơi, một lúc lâu sau mới đứng dậy. Do vừa phải thay băng nên hắn phải cởi áo ngoài ra, Đường Khởi An đi đến khoác áo cho hắn, gọi thêm mấy người lính rồi đi cùng Tiêu Bắc Thần vào trong.

Dinh chủ soái này là nơi chỉ đạo ở hậu phương của Tiêu Bắc Thần, bên ngoài là chỗ bàn việc quân, bên trong là nơi nghỉ. Đi qua một cánh cổng tròn là một đình viện nho nhỏ, yên ắng. Những cái cây mới đâm chồi làm nền cho chỗ ở nho nhỏ, thoạt trông không khác những ngôi nhà bình thường.

Tiêu Bắc Thần cùng mấy người lính đi vào trong viện, thấy người lính đang trực lúc đó đi lên báo: “Báo cáo tổng tư lệnh, sỹ quan Quách đã về.”

Tiêu Bắc Thần ngẩng đầu nhìn, Quách Thiệu Luân đang đứng bên cạnh cửa, nhìn thấy hắn thì đứng nghiêm chào. Tiêu Bắc Thần hỏi: “Họ lên thuyền cả rồi?”

Về mặt Quách Thiệu Luân khó xử, chần chừ rồi gật đầu, may mà Tiêu Bắc Thần không nhìn hắn mà chỉ đi thẳng về phía trước.

Đường Khởi An đi lên, thấy Quách Thiệu Luân như vậy thì hỏi: “Sỹ quan Quách, về lúc nào thế?”

Quách Thiệu Luân liếc Tiêu Bắc Thần ở phía trước, đáp lời: “Vừa mới về, cả đường khói lửa ngập trời, may mà quan tiền nhiệm Smith giúp đỡ nên mới thuận lợi về tới đây.”

Hết chương 49.

50. Chương 50

Nháy mắt đã đến hậu viện, tường có cây dây leo bám đầy ra chồi xanh nhạt, trên con đường đá, tuyết mới vừa tan. Trong sân có trồng hai cây mai, do đang là mùa hoa nở nên hương mai phảng phất trong không khí.

Tiêu Bắc Thần đi vài bước, sau đó chợt đứng im.

Tuyết tan thành nước theo mái nhà rỏ xuống, vừa hay trông như một tấm màn bằng những giọt nước, mà Lâm Hàng Cảnh đang đứng ở bên dưới, mặc bộ váy xanh. Về mặt bình yên không thay đổi, đôi mắt như làn nước trong veo, như thấm cả hương mai mát lạnh.

Vào khoảnh khắc đó, tất cả đã không cần phải nói nữa.

Hắn ngẩn ra nhìn cô một hồi, đôi môi hơi mấp máy, sau đó bỗng chợt quay người lại túm cổ áo Đường Khởi An đang đứng cạnh hắn. Đường Khởi An lơ mơ không hiểu hắn đã làm gì sai. Tiếng thở của Tiêu Bắc Thần thì càng ngày càng loạn, đầu óc trống rỗng, tim đập liên hồi đến đau đớn, một lúc sau mới biết mình túm nhầm Đường Khởi An, hắn bỏ tay ra, sau đó mới kéo Quách Thiệu Luân đang đứng một bên. Hắn tức giận đùng đùng, Quách Thiệu Luân chỉ có thể nói: “Tổng tư lệnh, anh nghe tôi nói...”

“Là em muốn về, không thể trách anh ấy.”

Giọng nói hiền hòa vang lên phía sau lưng, mềm mại, đi vào tim hắn. Lưng hắn liền cứng đờ, hắn từ từ buông Quách Thiệu Luân, trước mặt đều là hoa mai mới nở, bông tuyết vừa tan, tim hắn đập thành thịch thịch, lại chẳng dám quay người nhìn cô một cái.

Quách Thiệu Luân và Đường Khởi An đã dẫn người tránh đi từ bao giờ. Trong sân yên ắng chỉ còn lại hai người họ. Tiếng bom đạn bên ngoài vọng tới từng hồi, ầm ầm vang dội. Cô chậm chậm đi tới sau lưng hắn, lẳng lặng ngắm nhìn bóng lưng thẳng tắp. Cô cười, nói nhỏ: “Anh từng nói sẽ giữ em cả đời, giờ tính ra nhiều lắm cũng mới được nửa đời mà thôi. Anh vẫn còn nợ em một nửa.”

Trong đôi mắt hắn liền hiện lên nỗi đau: “Em biết rằng anh hiện tại...”

“Em biết, em không sợ.”

Cuối cùng hắn cũng quay người lại, ngắm nhìn khuôn mặt dịu dàng đó, nó thuần khiết như hoa loa lỵ. Giọng của hắn ngơ ngẩn như trong mơ, đến cả tiếng thở chân thật nhất cũng trở nên xa xôi, “Lâm Hàng Cảnh, cần gì em phải làm thế này?”

Cô đáp: “Vì anh là ba Nam Quy!”

Hắn ngẩn người, nhìn cô thẳng thốt: “Nam Quy?”

“Đúng, đứa bé em sinh ba năm trước, là con của hai chúng ta, Tiêu Nam Quy.”

Một câu nói như sấm nổ đùng bên tai hắn.

Cả người Tiêu Bắc Thần chấn động, ngũ tạng như sôi sục, đôi mắt dưới chiếc mũ quân đội sáng ngời, đến cả hô hấp cũng rối loạn hẳn lên. Hắn xông tới túm cổ tay cô, ngón tay không thể nào không run rẩy, giọng nói khàn khàn, run run, ngỡ ngàng: “Con của chúng ta? Con của anh và em? Nó ở đâu? Để anh gặp nó, ngay lúc này anh muốn gặp nó!”

“Con đang ở Mỹ.” Trái tim cô đau đớn.

Về mặt vui mừng tới tột độ của Tiêu Bắc Thần đông lại trong nháy mắt, bàn tay nắm cổ tay cô cũng đông cứng giữa khoảng không. Hắn chỉ đứng ngẩn ở đó, sự thất vọng và cái đau đớn xâm chiếm hết cơ thể hắn, sau cùng hắn mới từ từ lên tiếng: “Nói vậy thì anh không thể gặp được con rồi.”

Lòng cô đầy chua xót: “Nhất định anh sẽ gặp được...”

Hắn chợt hỏi: “Trông con như thế nào? Giống anh hay giống em? Có nghe lời không hay hư? Ba năm trước... Vậy giờ đã cao bao nhiêu?” Giọng hắn có vẻ vui mừng đến kích động, cũng không đợi được cô trả lời thì hắn đã quay đầu đi, ngẩng mặt nhìn giàn dây leo bám trên tường. Cơ thể run run, khuôn mặt không giấu được một nụ cười, miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Nam Quy, Nam Quy, Nam Quy... Con của anh... Nam Quy...”

Lâm Hàng Cảnh nhìn vẻ vui mừng của hắn, cô trả lời: “Con giống anh, thím em nói, giống y như đúc từ một khuôn, không khác chút nào.”

Trái tim hắn đập mạnh đến mức như nhảy ra khỏi lồng ngực, nghe tiếng cô, mắt hắn liền nóng hổi hổi, hắn nắm chặt bàn tay, ngửa cổ lên nhìn bầu trời rồi hít sâu vào một hơi, cho tới khi cái nóng trong mắt dần dần biến mất thì nụ cười trên môi cũng biến thành nỗi buồn bi ai. [chỗ này là anh sắp khóc]

Con của hắn và cô lại chẳng hề có duyên gặp hắn.

Tiếng nước từ mái nhà rơi xuống mặt đá của con đường như phá tan tất cả ảo giác. Tiêu Bắc Thần cúi đầu xuống nhìn cô, không ngờ đôi mắt cô đầy nước, hắn liền nói nhẹ: “Em đừng khóc, anh biết, bốn năm trước là anh sai, anh không trách em. Ngược lại, anh nên cảm ơn em vì đã sinh Nam Quy. Hiện giờ nhà họ Tiêu chẳng còn lại gì nữa, chỉ còn mình con.”

Cô nhắm mắt, cắn mạnh lên môi, nước mắt lăn trên hai gò má trắng trẻo. Hắn nhìn cô chăm chú, bất chợt mỉm cười, giơ tay lên lau đi nước mắt: “Anh từng nói, đời này chỉ sợ mỗi em khóc, em đã làm mẹ rồi mà vẫn còn thích khóc thế này thì làm sao được.”

Cô ghen ngào: “Anh đừng nói nữa.”

Hắn vẫn tiếp tục: “Anh lại muốn hỏi một câu, lẽ nào người họ Lâm đều thích khóc? Hốc mắt nông bẩm sinh? Nếu em còn khóc nữa chắc anh phải chạy đi lấy cái đĩa thủy tinh hứng quá.”

Cô nghiêng đầu đi, giọng nói hơi run: “Đã là lúc nào rồi mà anh còn nói linh tinh thế.”

“Vậy anh không nói nữa, nhưng em phải cười một cái cho anh xem.”

Lâm Hàng Cảnh ngẩng đầu nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn vô cùng chuyên chú, cô liền nhếch khóe môi, cười gượng gạo. Tiêu Bắc Thần bật cười: “Em cười thế này còn khó coi hơn cả khóc.” Hắn nói xong liền ho liên hồi, Lâm Hàng Cảnh sợ hãi, đỡ lấy hắn: “Anh ba...”

Tiêu Bắc Thần vẫy vẫy tay, đang định nói “anh không s...” thì lồng ngực như bị tảng đá đè lên làm hắn không thở nổi. Hắn ho càng ngày càng mạnh, vết thương chưa khép miệng càng lúc càng đau hơn. Hắn cúi đầu xuống liền cảm thấy đất trời quay cuồng, ngã sấp xuống mặt đường đá, trong miệng toàn là mùi tanh của máu, bên tai nghe tiếng Lâm Hàng Cảnh hoảng hốt gọi người: “Người đâu! Người đâu!”

Tiếng bước chân dồn dập chạy tới, giọng Đường Khởi An vang lên: “Tổng tư lệnh!”

Tiêu Bắc Thần cố gắng nhin cơn ho, chậm chậm quay đầu sang nhìn Lâm Hàng Cảnh đang ôm chặt lấy cánh tay hắn, trên đôi môi trắng bệch của hắn đầy máu, nhưng lại cười nhẹ với khuôn mặt sợ hãi của cô: “Đồ ngốc, đừng khóc.” Hắn giơ tay ra, nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, nói dịu dàng: “Đừng sợ, chỉ cần còn em, còn thành Bắc Tân, thì anh vẫn ở đây.”

Trận giằng co ở tuyến tây đã đi vào thế yên ả trước sóng to gió lớn. Dinh quân và quân Nhật cùng hiểu rõ rằng trận chiến cuối cùng sắp tới chính là một mất một còn. Mỗi ngày bắn pháo sang đối phương đã trở thành công việc chính thức, pháo bắn sang, cả trời rung động.

Ầm ——!

Tuyết trên mái nhà bị cơn chấn động mà rơi cả xuống, lả tả trên bậc thang trước phòng. Những con chim sẻ ở trong sân cũng bay loạn lên. Do phải đề phòng Nhật tấn công nên dinh chủ soái không hề bật đèn, nhiều nhất cũng chỉ thắp vài ngọn nến. Tối nay ở hậu viện chỉ có ánh trăng chiếu rọi.

Lâm Hàng Cảnh ngồi trong phòng bóc hạt sen, nghe tiếng pháo nổ liên hồi, cô vẫn ngồi yên bóc hết hạt này sang hạt khác. Ngọn nến ở trên bàn tỏa ra ánh sáng mờ mờ lung, cô mới bóc được một nửa bát hạt sen trắng trắng thì nghe bên ngoài có tiếng nghiêm chào, có người nói: “Chào tổng tư lệnh”. Sau đó chính là tiếng bước chân quen thuộc hướng về phía này. Lâm Hàng Cảnh vẫn ngồi tại chỗ, biết hắn đã về. Mấy ngày nay hắn đi bố trí canh phòng, họp hành ở Tam Loan Đường, vừa đi liền đi một ngày một đêm. Cô nghe tiếng chân thì khẽ nở nụ cười, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được đáp xuống bình yên.

Tiêu Bắc Thần trông rất mệt mỏi, vừa vào phòng liền ngửi thấy hương sen thơm ngát, thần kinh không khỏi tỉnh táo hơn, hắn nhìn cô cười nói: “Em giỏi thật đấy nhỉ, trời lạnh thế này em kiếm đâu ra hạt sen?”

Cô đứng dậy, đến cầm lấy chiếc áo khoác hắn cầm trong tay, treo lên giá rồi trả lời: “Chiều em ra ngoài với sỹ quan Quách, trên đường có bà cụ bán, tuy đã là sen năm ngoái nhưng em đều mua hết. Vừa hay hôm nay anh về, chúng ta nấu cháo sen ăn.”

Tiêu Bắc Thần ngồi xuống, tiện tay giúp cô bóc vài hạt, bỗng cười: “Hóa ra vào thời điểm này vẫn còn bà cụ bán bán hạt sen.”

Cô nhìn hắn với đôi mắt vô cùng dịu dàng: “Vào bất kỳ lúc nào cũng luôn có người cần phải sống tiếp.”

Tiêu Bắc Thần ngẩn người, một lúc sau mới “ừ” một tiếng, hắn cúi đầu chậm chậm bóc vỏ, bỗng nghe cô bật cười: “Ai da, anh thật là... Không phải anh đến phá em đây chứ?” Hắn nhìn kỹ, hóa ra mình đã vứt hạt sen đã lột vỏ sang một bên, còn cái vỏ lại đặt vào trong bát đựng sen. Thấy vậy, hắn cũng phì cười: “Thế này thì hay rồi, phiền phu nhân nấu cho anh một bát cháo vỏ sen.”

Lâm Hàng Cảnh vội lấy về số hạt sen trước mặt hắn: “Em bận bóc một lúc lâu, anh thì hay rồi, vừa về đã phá hết công sức nửa ngày của em. Thôi thôi, bàn tay quý giá của tổng tư lệnh em không dám làm phiền đâu. Anh sang bên kia nghỉ ngơi uống trà đi, anh ngồi nghỉ là đã giúp em rồi đây.”

Tiêu Bắc Thần cười đáp: “Sao nghe câu này chẳng giống em khen anh gì cả? Em phải nói rõ ra cho anh, không thì anh không bỏ qua đâu.”

Lâm Hàng Cảnh vừa nhặt hết hạt sen đã bóc vỏ bỏ sang một bên, vừa nói: “Anh mau đi uống trà của anh đi, sao anh dài dòng thế, chẳng khác gì bom đạn bên ngoài cứ vang mãi chẳng ngừng.”

Cô vừa nói xong thì bên ngoài có tiếng pháo nổ ầm một cái, như sấm đánh giữa trời, chấn động mạnh tới mức ngọn nến trong phòng cũng rung rung. Hai người nhìn nhau không nhịn được cười, pháo nổ liên hồi thì ra cũng không còn vẻ thê lương như trước.[VD@Kites]

Lâm Hàng Cảnh bóc xong hết sen, quay đầu lại nói với hắn: “Em đi nấu cháo, lát nữa sẽ bưng lên, coi như bữa khuya nhé.”

Hắn ngồi đó gật đầu: “Ừ.”

Cô bưng bát sen ra ngoài, gió mùa xuân se se lạnh. Cây mai ngoài sân vẫn đang nở rộ. Cô đi được vài bước thì nghe thấy tiếng nói chuyện riêng của những người lính gác. Có người nói: “Chiều nay tổng tư lệnh đích thân hạ bút chiêu cáo ở Tam Loan Đường, đến các đơn vị, các tướng lĩnh, ‘Nước mất thì quân nhân còn mặt mũi nào mà sống, hiện tại trận chiến cuối đã gần kề, Dĩnh quân nhất định phải sống chết một phen với quân Nhật, cùng sống cùng chết với thành Bắc Tân!’”

Ngón tay Lâm Hàng Cảnh bấu mạnh vào chiếc bát, lặng lẽ quay người đi vào bếp nấu cháo. Nền tai có tiếng vang lặp đi lặp lại: “... sống chết một phen... cùng sống cùng chết với thành Bắc Tân...” Cô bất giác ngẩn ngơ, quên cả bỏ gạo vào nước, đợi tới khi hoàn hồn thì nước đã sôi sùng sục.

Ánh trăng trong sân cực sáng, trắng xóa một khoảng. Đêm vào khuya, cô bưng bát cháo vào phòng. Vừa đi vào đã ngạc nhiên, không ngờ hắn đang xoay người ra bàn ngủ. Cô rón rén đi tới, đặt bát cháo xuống rồi xoay người lấy chiếc áo khoác treo một bên khoác lên cho hắn. Khuôn mặt hắn đầy sự mệt mỏi nên cô không muốn đánh thức, chỉ ngồi yên bên cạnh, ở bên hắn.

Ánh nến trên bàn chập chờn lay động, hắt lên một bên mặt hắn. Một khuôn mặt tuấn tú, chỉ có điều hiện tại nhuốm vẻ mệt mỏi. Cô chăm chú nhìn, rồi bỗng cười nhẹ, nụ cười buồn bã.

Lúc đầu gặp nhau, hắn đầy nhiệt huyết, chỉ một câu trêu tức, một hành động cợt nhả đã đẩy hai người họ đi rất xa. Hắn kiêu ngạo, cô cố chấp, thế nên đã sai lại càng ngày càng sai. Hóa ra cô phải đợi lâu đến vậy mới có thể ngắm hắn kỹ như thế này.

Cây nến vang lên tiếng lách tách, bờ vai hắn chợt động đậy, hắn tỉnh lại, thấy cô ngồi bên cạnh mình, giây phút đó như một giấc mơ, hắn ngẩn người, sau đó mới hoàn hồn và nói: “Không ngờ anh lại ngủ quên.”

Cô mỉm cười cùng không nói năng gì, cô bưng bát cháo tới trước mặt hắn: “Mau ăn đi, để lát nữa thì nguội mất.” Tiêu Bắc Thần hít sâu vào một hơi, cảm thấy đói, bèn nói: “Thơm quá, vừa đúng lúc anh đói.”

Hắn cúi đầu ăn, cô bèn đi đến lấy bộ quần phục đã được giặt và phơi khô, mượn ánh nến chập chờn mà là quần áo cho hắn. Bàn là nóng hơi hổi là lớp vải trắng tấp.

Tiêu Bắc Thần thấy cô làm không ngừng thì lên tiếng: “Để ấy người làm đi, em không cần làm.” Cô vẫn là thật cẩn thận, sau đó cười dịu dàng, trên hai gò má hiện lúm đồng tiền không sâu lắm: “Anh không phải lo, mấy việc này em tình nguyện làm mà.”

Cô vừa nói vừa là cho đến khi bộ quần áo trắng thơm, quay lại thấy hấn đã ăn cháo xong thì bèn gọi: “Anh ba, anh qua đây mặc cho em xem được không?”

Hấn cười: “Ngày nào cũng mặc mà em nhìn chòn chưa thấy chán à?” Tuy nói thế nhưng hấn đã đứng dậy đi về phía cô, để mặc cô mặc quần áo cho hấn, để cô cài khuy. Cô từ tốn nói: “Nam Quy có ba mẹ em chăm sóc, nhất định sẽ sống tốt, vì vậy dù ở bất kỳ tình huống nào em cũng sẽ ở bên anh, sống cùng sống, chết cùng chết.”

Hết chương 50.

51. Chương 51

Hấn sững người: “Hàng Cảnh...”

Cô cúi đầu, cài từng chiếc khuy một, lẳng lặng nói: “Nếu có một ngày, thành Bắc Tân không giữ được nữa thật... vậy anh phải nhớ bản em trước.”

Hấn đứng im ở đó: “Em đừng nói như vậy.”

Cô cười cười: “Nếu anh không ra tay được thì em cũng không làm khó anh, trong thành Bắc Tân chẳng phải vẫn có con sông Lâm sao, em sẽ học theo Khuất Nguyên, nhảy thẳng xuống sông là xong.”

Hấn cảm thấy trái tim mình như bị nước nóng đun lên, vô cùng khó chịu, thấy đôi môi cô vẫn cười nhẹ như lâu nay, hấn liền giơ tay ra nắm lấy tay cô, đặt lên ngực mình, ruột gan như sôi trào: “... Anh lại hy vọng em vẫn như xưa, luôn luôn hận anh...”

Lâm Hàng Cảnh cười, ánh nến chiếu tới càng làm đường nét trên khuôn mặt cô thêm dịu dàng: “Em hận đến mệt cả người, quay đầu lại mới biết rằng hóa ra dù em có tình nguyện hay không thì anh cũng đã chiếm hết tám năm trong đời. Anh xem, thời gian dài như vậy, em không thoát ra được, anh cũng vậy, mà đời người được mấy lần tám năm?”

Hấn im lặng một hồi, sau đó cười khổ: “Em nói đúng, đời có mấy lần tám năm? Vậy mà chúng ta đã lỡ đi một cái tám năm.”

Bỏ lỡ rồi sẽ không có khả năng quay trở lại.

Hấn chợt nói: “Anh đưa em vào thành ngắm hoa đào nhé?”

Cô khẽ ngẩn người: “Ngắm hoa đào?”

Tiêu Bắc Thần nắm chặt lấy tay cô: “Dù sao thì giờ cũng không có việc gì, hai người chúng ta về Hoa Thịnh châu một chuyến, cho Đường Khởi An và Quách Thiệu Luân tự lo đi.”

Dường như hấn nổi tính trẻ con, cứ vậy mà chẳng màng gì nữa, hấn dẫn cô ra ngoài sân. Đêm khuya, lính trực thấy họ ra ngoài thì liền chào. Tiêu Bắc Thần coi như không thấy, chỉ kéo cô đi. Hấn đi đánh xe đến rồi đẩy cô lên, Lâm Hàng Cảnh nói: “Chúng ta thế này có vẻ không ổn lắm.”

Tiêu Bắc Thần cười: “Đã tới nước này rồi còn lo ổn với không ổn?”

Quách Thiệu Luân cũng Đường Khởi An biết được thì nhanh chóng dẫn người chạy tới, Tiêu Bắc Thần xua tay với họ từ trong xe, quăng lại một câu: “Chúng tôi cần về Hoa Thịnh châu.” Sau đó hấn lái xe đi. Xe chạy cực nhanh, Quách Thiệu Luân không kịp nói với thêm câu gì mà chỉ có thể nhìn theo chiếc xe càng ngày càng đi xa.

Hấn lái xe đến tận tảng sáng mới về tới thành Bắc Tân, chạy một đường tới Hoa Thịnh châu rồi dừng lại. Trong ngoài nơi này chẳng có lấy một tiếng động, Tiêu Bắc Thần cười với cô: “Anh bảo Vân Nghệ và mọi người đi hết rồi, hiện tại chỉ còn thế giới của hai ta.”

Hấn kéo tay cô xuống xe, cô hỏi: “Anh cứ úp mở đưa em đến đây làm gì?”

“Đi, chúng ta qua sân sau ngắm hoa.”

Vườn hoa đằng sau không có người chăm nên đã tàn úa, mặt đất đầy cỏ dại, khung cảnh khiến cô không khỏi cảm thấy chua xót. Tiêu Bắc Thần lại vẫn cười cười, hắn chỉ về chỗ không xa lắm: “Bốn năm trước em tự tay trồng một cây đào, lẽ nào em quên rồi?”

Cô nhìn theo hướng hắn chỉ, quả thật có một gốc đào cạnh giả sơn, dưới nền tuyết trắng mới tan, từng bông hoa đào màu hồng nở ra xán lạn, khẽ lay động trong gió.

Hắn lên tiếng: “Là chính em từng nói, cây đào này hai năm nở hoa, ba năm kết quả, em đã lỡ mất hai năm nó nở hoa nên năm nay anh không muốn em lại bỏ lỡ nữa.” [VôDanh@Kites]

Lòng cô rung động, cuối cùng cũng nhớ ra cây đào đó.

Cô của bốn năm trước chỉ vì muốn thoát khỏi cái lồng giam của hắn mà đích thân trồng một cây đào, nói huyền thuyên nào mà muốn bên nhau đến tận cuối đời. Không ngờ hắn vẫn chăm nó đến tận bây giờ, si tình không đổi, cuối cùng đợi được đến ngày hôm nay: hai người nắm tay đứng ngắm hoa. Hắn dang tay ôm cô vào lòng, ngửi hương thơm trên tóc cô, ánh mắt nhìn hoa đào trước mặt, bật cười:

”Hôm nay năm ngoái cổng này,

Hoa đào soi ánh đỏ hây mặt người.”

Hai câu tiếp theo của bài này lại là ‘Mặt người đã ở đâu rồi? Hoa đào nay vẫn còn cười gió đông’*, cô liền cảm thấy buồn, lên tiếng nói: “Anh mà đọc thêm nữa là em giận đấy.”

*: Dịch thơ bởi Trần Trọng San, nguồn.

Hắn đáp: “Anh đã bảo em khó tính hơn anh, coi như anh sợ em, không nói nữa vậy.” Hắn ngừng một lát rồi cười nhẹ: “Anh từng nói đời này nhất định sẽ luôn tôn trọng em, ở bên em, đến giờ phút này, có thể cùng em ngắm hoa đào đã làm anh cảm thấy thỏa mãn.”

Cô quay đầu lại nhìn hắn, ghen ngào: “Em đã nói rồi, dù chuyện gì xảy ra em cũng sẽ ở bên anh.” Cô nói xong thì nước mắt cũng rơi xuống, hắn nhắm mắt lại, che đi tất cả sự đau khổ trong đôi mắt. Hắn chợt ôm cô thật chặt, lắng nghe tiếng cánh hoa đào rơi xuống. Hắn siết chặt tay, độ ẩm chân thực này làm hắn không nở buông ra, giọng hắn hoảng hốt như trong mơ: “Hàng Cảnh, sao chúng ta lại bỏ lỡ nhiều điều đến thế.”

Giờ đây, tại nơi này chỉ còn lại hai người bọn họ, tựa như chung một nhịp thở, cái gọi là số phận đúng là không ai có thể tránh được.

Buổi tối, ngoài cửa sổ gió thổi, đèn đặt trên sàn nhà tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Tiêu Bắc Thần đứng ở trước cửa sổ, nhìn dây leo trên bờ tường được gió thổi lay động. Hắn lặng lẽ đứng hút thuốc, khói bay lên lượn lờ như che hết cả khuôn mặt hắn.

Bỗng nghe có tiếng mở cửa, quay lại nhìn, là cô bưng mâm cơm vào. Cô nói: “Lại là mỳ, em chỉ tìm được ở trong bếp thứ này thôi. Tổng tư lệnh chịu khó ăn một chút vậy.”

Hắn dập tắt điều thuốc trong tay vào gạt tàn, sau đó đi đến ngồi xuống: “Câu này anh nên nói mới đúng, đã làm khó thiếu phu nhân phải vì anh mà rửa tay nấu nướng, anh thích ăn mỳ lắm.”

Cô cười nói: “Vậy thì anh ăn nhanh lên, ăn xong chúng ta phải về nữa, sỹ quan Quách và thị vệ trưởng Đường còn đang chờ.”

“Kệ bọn họ, anh còn muốn uống vài chén đã.” Tiêu Bắc Thần đứng dậy, xoay người đến giá rượu. Cô nhìn hắn quay lưng với mình rót rượu ra. Cô mới ăn được mấy miếng thì hắn đã cầm cốc rượu đến, đặt một cốc trước mặt cô. Cô liền nói: “Em không uống rượu.”

Tiêu Bắc Thần cầm cốc của mình: “Hôm nay hai ta phải làm chén giao bôi.”

Lúc này Lâm Hàng Cảnh mới hiểu ý hắn, miệng cười: “Vậy em sẽ uống một ít.”

Hắn ngắt lời: “Đeo cái này lên trước.” Tiêu Bắc Thần giơ ra một cái hộp, sau khi mở mới thấy là đôi hoa tai ngọc châu tròn trịa: “Em còn nhớ nó không?”

Cô cười dịu dàng: “Em vẫn nhớ.” Duỗi tay ra cầm lấy đôi hoa tai, nghe hấn nói nhỏ: “Để anh đeo cho.”

Hấn đứng dậy, tự tay đeo lên cho cô, sau đó tiện thể chỉnh trang lại những sợi tóc hơi rối rồi mới quay người ngồi xuống cạnh bàn nhìn đôi hoa tai như tỏa sáng sau khi được đeo lên. Hấn cầm cốc rượu, hai người lồng cánh tay vào nhau cùng uống. Lâm Hàng Cảnh bị sắc bởi rượu, khó khăn lắm mới nuốt xuống được, cô không nhin được mà nói: “Cái thứ khó nuốt thế này mà anh lại thích.”

Hấn không nói gì, chỉ im lặng ngắm cô, ánh mắt chú mục đó trông như sau này sẽ không còn được gặp cô nữa vậy. Cô hỏi: “Anh sao thế?”

Cô mới hỏi xong thì cảm thấy đầu óc choáng váng, mọi vật trước mắt bắt đầu chuyển động, mí mắt nặng tựa ngàn cân. Cô buông tay, chiếc chén rơi “cạch” xuống đất, vỡ tan. Cô bỗng hiểu ra tất cả, há miệng mấp máy, nhưng đã không còn sức mà lên tiếng.

Hóa ra là vậy.

Hóa ra hấn muốn cô đi!

Nước mắt nóng hổi lăn xuống từ đôi mắt cô, rơi lên bàn. Cái nóng đến mức cô phải nhắm mắt lại, nhưng cô lại không dám, bởi cô biết một khi nhắm mắt sẽ không còn thấy hấn nữa. Hấn lặng lẽ ngồi trước mặt cô, khuôn mặt cực kỳ an tĩnh, cô dùng hết sức lực duỗi tay ra, nghẹn ngào gọi một tiếng: “Anh ba...”

Hấn giơ tay ra nắm lấy tay cô, đôi mắt đen sâu như biển, khoe môi hơi nhếch lên thành một nụ cười nhẹ nhàng, hấn nói rõ từng chữ một: “Lâm Hàng Cảnh, em phải nhớ, Tiêu Bắc Thần anh đời này chỉ yêu duy nhất một người con gái, chính là em.”

Một câu nói mang theo sức nặng vô cùng, duyên nửa đời, một kiếp tình, khiến người ta đau lòng tỉnh mộng. Cô nằm mềm oặt ra bàn, trái tim đau đớn như bị dao đâm, dần dần, hình ảnh hấn cũng không còn rõ ràng nữa. Nỗi tuyệt vọng và bi thương kéo đến bao trùm lấy cả người cô, cô không thể gắng gượng được, ý thức dần tan rã. Vào một giây trước khi tất cả biến mất trước mắt, cô cố gắng nói được một câu: “... Em và Nam Quy... đợi anh trở về.”

Cuối cùng cô cũng ngất đi, đôi bông tai nằm trên gò má cô. Hấn vẫn ngồi đó không nhúc nhích, tay nắm chặt tay, chăm chú nhìn khuôn mặt dịu dàng nọ, dường như muốn khắc sâu nó vào trong tim, như đây là khoảnh khắc cuối cùng bọn họ thấy nhau. Bên ngoài cửa sổ, gió mang cái lạnh thổi không ngừng, những bông tuyết chưa tan rơi xuống từ trên mái nhà, rơi qua cửa sổ vang thành tiếng. Hấn vẫn còn nhớ ngày đầu tiên cô tới nhà họ Tiêu, tuyết bên ngoài cũng gây ra tiếng động như vậy. Mới đó mà tất cả đã thành quá khứ, như chuyện từ kiếp trước, gần như vậy, mà xa đến thế...

Hết chương 51.

52. Chương 52

Ba tháng sau, tại San Francisco, Mỹ.

Cửa sổ đang mở, ánh nắng chiều chiếu vào, mà ngoài cửa, hoa đang nở rất đẹp.

Phòng khách rất yên ắng, Trầm Khác đứng cạnh đưa đẩy con ngựa gỗ ột đứa bé khoảng ba bốn tuổi ngồi chơi. Đứa bé đó có đôi mắt rất đen, khuôn mặt be bé đã có vài đường nét tuần tú, lúc này cậu ngồi cười ngựa gỗ, thỉnh thoảng còn cười hi hi.

Ở phía bên kia, trên chiếc bàn phủ khăn trải bàn ren có bày một bình hoa hồng. Trầm Yến Thanh mang một tập báo đặt lên bàn: “Đây là báo nửa tháng trước, bạn tôi ở trong nước gửi sang vừa đến nơi.”

Ánh mắt Lâm Hàng Cảnh nhìn đến tờ báo, chính là tờ “Danh báo” có ảnh hưởng nhất trong nước. Ngay trang đầu có một hàng chữ rất rõ ràng: “Vốn là công tử thành Bắc Tân, quần áo lụa là, hoa ôm đầy lòng. Nay thiếu soái ra chiến trường, chỉ huy quân đội, thỏa ý tung hoành. Sống chết, vinh nhục mới hiện rõ đại nghĩa anh hùng - Tiêu tướng quân chống giặc Nhật.” Cuối cùng kết bài bằng mười mấy chữ: “Thiếu soái trẻ tuổi không thẹn với trời đất, tướng quân nhà họ Tiêu tự nguyện mất cùng thành.”

Trên báo có ảnh của hấn, khuôn mặt quang minh chính đại, mắt mày đen nhánh. Cô chỉ lẳng lặng nhìn tờ báo, vừa nhắm mắt lại thì nước mắt bèn rơi xuống, lách tách rơi trên giấy, làm ướt cả trang.

Tiêu Nam Quy ngồi trên ngựa gỗ, ôm đầu ngựa lắc lư, cậu nhìn Lâm Hàng Cảnh đang ngồi bên bàn rồi nói khe khẽ với Trầm Khắc đứng bên: “Mẹ khóc.”

Trầm Khắc nói: “Vậy chúng ta phải ngoan không được hư.” [VôDanh@Kites]

Trầm Yến Thanh thấy cô như vậy thì lòng cũng buồn bã, hấn nói nhỏ: “Tiêu phu nhân, trên báo chỉ viết là không rõ tung tích, cũng có nghĩa là chưa biết sống chết...”

Lâm Hàng Cảnh giơ tay gạt đi nước mắt, đáp lời: “Nhất định anh ấy vẫn còn sống, sẽ có một ngày anh trở về tìm tôi.”

Giọng cô vừa kiên định vừa cố chấp làm Trầm Yến Thanh ngẩn người, trong lòng tràn đầy chua xót: “Tiêu phu nhân, cô cần chú ý sức khỏe...”

Cô ngồi đó, ngoảnh mặt đi, nhìn đám hoa bên ngoài cửa sổ.

Hấn nói, còn em, còn thành Bắc Tân thì anh vẫn ở đây.

Hấn nói, Lâm Hàng Cảnh, anh cần em cả đời!

Hấn nói, Lâm Hàng Cảnh, em hãy nhớ, Tiêu Bắc Thần anh cả đời này chỉ yêu một người con gái, chính là em!

Trong cái đêm tuyết đó, cô đồng ý ký giấy kết hôn, hấn vui mừng đến mức điên cuồng, ôm cô xoay vòng trong trời tuyết, hết một vòng lại một vòng. Cô hoảng hốt nhắm mắt lại, tuyết như rơi càng dày hơn, bốn bề đều là tiếng tuyết, giống như cả thế giới đã thay đổi màu sắc.

Đó chính là tất cả hạnh phúc của hấn.

Giọng hấn vẫn còn vang bên tai cô, rõ ràng và thân thiết, như đã khắc sâu trong tim. Cô vẫn còn nhớ hết thấy, hấn nhìn cô nói: Cả đời này anh chẳng sợ gì, chỉ sợ em khóc. Nếu có thể để em ngừng khóc thì anh tình nguyện chết.

Hấn cười nói với cô: Em xem em nhiều nước mắt thế này, nếu anh chết một lần, em khóc một lần cũng ngập cả thành Bắc Tân, đúng là mỹ nhân khuyên thành, hại nước hại dân.

Cô ngồi ngẩn ngơ như một bức tượng, lông mi ẩm ướt, nước mắt vẫn không thể cầm được, còn người gạt nước mắt cho cô vẫn chưa thấy về.

Một cơn gió thổi tới làm tờ báo trên bàn bay xuống đất. Tiêu Nam Quy nhìn thấy liền xuống ngựa, chạy vài bước đi nhặt báo, trừng đôi mắt đen to nhìn bức ảnh chụp trên đó rồi ngẩng đầu hỏi: “Mẹ, ai đây?”

Cô đi đến ôm lấy con vào lòng, nói khẽ: “Là ba con.”

Tiêu Nam Quy nhìn nước mắt trên mặt cô, cậu chớp chớp đôi mắt trong veo, lại cúi đầu ngắm bức ảnh trên báo, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Mẹ đừng khóc, con đảm bảo ba chắc chắn sẽ về.”

Ngay cả khi tất cả còn mờ mịt, giọng nói trẻ con đó lại mang đến vô số hy vọng. Cô “ừ” khẽ một tiếng, vuốt ve khuôn mặt bé: “Chúng ta ở đây đợi ba về nhé?”

Tiêu Nam Quy gật đầu: “Vâng, chúng ta cùng đợi ba.” Cậu còn cố ý thể hiện vẻ kiên quyết để làm mẹ cậu vui lòng. Quả nhiên mẹ cậu khẽ cười, cậu cũng vui đến mức cười lên, giơ cánh tay nho nhỏ chùi đi nước mắt trên mặt mẹ. Lúc này cậu mới vừa lòng ngồi trong lòng mẹ mình, ngắm đôi hoa tai dung đưa phía trên. Cậu nghịch ngợm giơ tay bắt lấy, ngọc châu như một giọt nước mắt lạnh, nằm im trong lòng bàn tay nho nhỏ của cậu...

Hết chính văn.

53. Chương 53: Ngoại Truyện

Khi cô cầm khay thuốc vào, cô nghe tiếng rên đau đớn của hắn, sau đó thấy con dao phẫu thuật của Vuitton tiên sinh cắt đi phần hoại tử ở lồng ngực hắn. Máu tràn hết ra. Cô sợ đến mức hai tay run rẩy, khay thuốc suýt nữa thì rơi xuống. Y tá đứng một bên quay người lại gọi cô: “Tề Tuyên, nhanh nhanh mang kim cầm máu tới đây!”

Cô vội vội vàng vàng chạy qua, hai tay còn chưa kịp hết run, đồ trên khay va đập thành tiếng leng keng. Cô nhìn thấy máu từ lồng ngực hắn bắn ra nhuộm đỏ cả người Vuitton tiên sinh. Bên tai cô có tiếng ong ong. Cô giúp y tá giữ chặt cơ thể không ngừng co giật trong cơn hôn mê của hắn, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

Vuitton tiên sinh cắt đi phần thịt thối, tiếng dao khoét vào thịt càng vang rõ hơn trong căn phòng nhỏ nhỏ mà yên tĩnh này. Nghe đến mức cô cảm thấy sợ hãi tột độ. Còn cả người hắn rung kịch liệt, tay chợt nắm chặt lấy tay cô.

Tay hắn rất to, lạnh lẽo, dường như sắp bóp nát cả tay mình. Hiện giờ cả thành đã bị phong tỏa, thuốc mê trong giáo hội còn vô cùng ít, không đủ cho hắn dùng. Cô biết hắn đang chịu đựng cái đau mà người thường khó mà chịu nổi, vì vậy cô mặc kệ hắn siết chặt tay, lòng cô cũng khó chịu vô cùng, nước mắt liên tục rơi lã chã xuống mu bàn tay hắn..

Nhiều nước mắt như vậy...

Ban đầu cơ thể hắn đang run rẩy rất mạnh, bỗng dưng nó ngừng run, nằm yên ổn tại đó. Đến cả Vuitton tiên sinh tay cầm dao mổ cũng thấy kỳ lạ.

Cô cảm thấy bàn tay nắm tay mình ngày càng nóng lên, chung quanh yên lặng đến đáng sợ. Trên trán hắn đều là mồ hôi, tiếng hít thở dần dần chậm chậm bình ổn lại. Tề Tuyên ngẩn ngơ nhìn, sau đó thấy đôi môi trắng bệch của hắn khẽ động đậy, giọng nói cực nhỏ gọi một cái tên: “Hàng Cảnhh...”

Sau khi hắn mổ xong thì lâm vào hôn mê. Vuitton tiên sinh nói hắn 90% là không giữ nổi mạng, hiện tại càng là lúc nguy hiểm nhất. Cô sợ đến cực độ, cả bốn ngày ba đêm đều không ngủ nghỉ mà chỉ túc trực bên hắn, đến cả y tá trưởng cũng cảm thấy thương xót mà khuyên: “Tề Tuyên, cô cứ như thế này thì không chịu nổi đâu, để tôi tìm người đến thay cô.”

Cô chỉ lắc đầu, mặt mày đầy nước mắt: “Tôi chạy từ ngàn dặm xa xôi tới là để tìm anh ấy, chị cứ để tôi ở cạnh anh, dù chết tôi cũng cam lòng.”

Y tá trưởng thở dài một cái: “Cô đúng là đồ ngốc.”

Trong lúc hôn mê hắn không ngừng gọi tên một người con gái. Cô nắm lấy tay hắn không buông, khẽ sát tai hắn thì thầm: “Em không phải cô ta, em là Tề Tuyên, anh nghe thấy không? Em là Tề Tuyên... Tề Tuyên...”

Tối thứ tư sau ca mổ, vết thương của hắn có chuyển biến xấu, cả người sốt nặng, đến Vuitton tiên sinh cũng chịu, ông lau mồ hôi nhễ nhại trên trán rồi nói với y tá trưởng: “Gọi thuộc hạ của anh ta vào, tôi sợ là... sợ là có bất trắc gì đấy người đó lại làm loạn lên, để họ vào tự nhìn đi...” [VôDanh@Kites]

Vuitton tiên sinh nói vậy nghĩa là đã chắc hắn sẽ chết. Cô sợ đến hồn phách bay hết, chỉ nhìn ông ta chăm chăm, miệng lắp bắp: “Anh ấy không thể chết... Ông cứu anh ấy đi...”

Ông ta nói: “Tề Tuyên, thuốc chống viêm trong quân cũng hết rồi. Tôi đành chịu.”

Cô ngăn người: “Thuốc chống viêm trong quân đội?”

“Hiện tại toàn thành đã bị phong tỏa, thuốc thang không đủ dùng, loại thuốc chống viêm lại càng thiếu thốn. Quân đội trung ương quản lý rất chặt, đến chợ đen cũng chẳng mua nổi thuốc này.”

Mặt cô nhợt nhạt, giọng nói run đến khó kiềm chế: “Có cách nào để mua thuốc không?”

“Nếu cô có thể đến chỗ Ngu quân đang khống chế toàn thành thì có thể lấy được.”

Cô tiếp tục ở bên hắn thêm trọn một đêm, nhìn hơi thở của hắn càng ngày càng yếu. Vuitton tiên sinh cũng đến vài lần, lần cuối cùng lắc đầu mà đi ra. Không có thuốc chống viêm thì Hoa Đà tái thể cũng chịu.

Sáng sớm nay, trong phòng chỉ còn cô ở bên hắt. Cô cúi đầu, cẩn thận đặt một nụ hôn lên bờ môi trắng nhợt, lồng ngực cô có tiếng tim đập thình thịch, cô nói khe khẽ: “Anh biết không, anh luôn là người hùng trong trái tim em, em bồn ba ngàn dặm cũng chỉ để tìm anh.”

Cô cầm con dao mổ, cắn răng cắt lên cổ tay mình.

Ngu quân Giang Nam dựng lên bộ chỉ huy ở trong thành Bắc Tân, toàn thành giới nghiêm tìm kiếm những thành phần còn lại của Dĩnh quân Tiêu gia. Lúc cô tới, đương nhiên bị lính gác ngoài chặn lại. Cô cảm thấy vết thương trên tay đang không ngừng sinh đau, cô hét lên: “Các người cho tôi vào, tôi muốn gặp anh năm!”

Người lính cười phì: “Ai quan tâm anh năm nhà cô là thằng cha nào, còn dám làm loạn ở đây thì cứ đợi ông bắn một phát chết luôn!”

Cô nói thẳng ra tên của anh năm, hai người lính nọ đều ngớ người, mặt bán tín bán nghi, nhưng vẫn không khỏi nhìn cô đánh giá cho tới tận khi có giọng nói truyền tới từ trong bộ chỉ huy: “Lục tiểu thư, sao cô lại ở đây?”

Cô nhận ra đó là sỹ quan Ngô Tác Hiệu luôn đi theo anh năm.

Lúc cô gặp anh năm, hắn đang đứng hút thuốc trước bàn, một nửa khuôn mặt chìm trong bóng râm, trong đôi mắt có tơ máu, chiếc cằm kiên nghị lún phún râu. Thư ký gõ cửa báo: “Tổng tư lệnh, viện trưởng Giang ở Kim Lăng đích thân gọi điện tới.”

Anh năm quay đầu lại, lạnh nhạt đáp lời: “Bảo tôi không có đây.”

Người thư ký liền đi ra. Cuối cùng cô cũng mở miệng: “Anh năm, chúc mừng anh được như mong muốn, công thành danh toại.” Hắn ta dụi một nửa điều thuốc còn lại vào gạt tàn, liếc nhìn cô, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng: “Em không cần phải chăm chọc anh, tự nghĩ về nói với ba thế nào đi.”

Cô đáp: “Em đến tìm anh chứ không phải sẽ theo anh về.”

“Em vẫn trái tính như cô đại tiểu thư thế à!!”

Cô không nhịn nổi cái đau trên tay, nói khẽ: “Anh, anh xem em đã tàn tạ đến thế này còn giống một cô tiểu thư hay không?”

Cô tiếp tục nói: “Anh, em đến xin anh cho em ít thuốc.”

Lúc cô quỳ xuống, anh năm quả nhiên bị giật mình. Cô vén tay áo lên để lộ vết thương đã bị nhiễm khuẩn. Khuôn mặt hắn ta đầy kinh ngạc, không ngừng hỏi: “Sao lại bị thế này?”

“Lúc các anh đánh vào, trong thành quá loạn, có người đánh em, thế là em giơ tay lên cản...”

Lúc cô nói dối cô cố gắng không thay đổi vẻ mặt, nhưng khi ánh mắt anh nhìn vào cô, cô vẫn không khỏi cảm thấy tiếng ong ong bên tai, cô sắp sửa không gắng gượng được nữa rồi.

May mà cô vẫn vượt qua được.

Cô cầm chiếc bình thuốc chống viêm về, chỉ nói rằng cô mua được ở chợ đen. Vuitton tiên sinh mừng ra mặt, còn không nói nên lời. Bọn họ đều biết cái người có tính mạng nguy kịch kia có thể được cứu. Nhưng có một người, cấp dưới của hắn, họ Mạc, Mạc tham mưu trưởng nhìn bình thuốc đó thêm một lần, sau đó chăm chú nhìn sang cô.

Vuitton tiên sinh nói Ngu quân đã dần chú ý tới nhà thờ này, sợ rằng ở đây không an toàn nữa, đồng thời cũng muốn thay đổi hoàn cảnh tốt hơn cho hắn dưỡng bệnh nên cuối cùng chuyển người đến một túp lều viện heo lánh ở ngoại ô. Y tá trưởng hiểu lòng người nên cố tình phân cô ở lại chăm sóc hắn.

Lúc hắn tỉnh lại, cô đang ở bên cạnh.

Cô nhìn thấy hắn chậm chậm mở mắt ra, con người có hình bóng cô trong đó, cô không kìm nổi nước mắt: “Anh còn sống, tốt quá rồi! Cuối cùng anh cũng sống...”

Nếu không có cô thì chắc hẳn không thể sống lại.

Khi cô mang băng vải tới thì có nghe tiếng y tá trưởng nói chuyện với hắn, cô ta nói nhỏ: “Tiêu tổng tư lệnh, lúc đó nếu không có bình thuốc chống viêm của Tề Tuyên thì chúng tôi cũng không cứu nổi anh.”

Khi cô thay thuốc cho hắn, hắn bất chợt giơ tay ra nắm cổ tay trái của cô: “Đây là vết thương mới?”

Cô vội vã rút tay về, nói qua loa: “Ừ, em không cẩn thận... không cẩn thận...” Cứ lấp bắp một hồi như vậy, lại nghe hắn hỏi: “Em lấy được thuốc ở chỗ nào?”

Cô hoang mang đáp: “Mua ở chợ đen.”

Cô không biết rằng mua thuốc ở chợ không cần phải cắt tay như thế, hơn nữa, cần bản lĩnh thế nào mới có thể đổi được một bình đầy thuốc chống viêm tại nơi đó.

Hắn không hề nói gì thêm.

Sáng sớm, cô chuẩn bị đi ra ngoài mua gạo mua thức ăn, còn chưa kịp đi ra khỏi ngõ thì nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục đứng chắn trước mặt. Cô ngó người. Người đó rất lịch sự nói: “Lục tiểu thư, tổng tư lệnh đợi cô ở phía trước.”

Mặt cô liền xám ngoét như tro tàn.

Hóa ra anh năm đã phát hiện ra nơi này.

Khi cô gặp anh, câu đầu tiên cô nói chính là: “Nếu anh dám động đến anh ta, em sẽ chết cho anh xem!” Cô chưa từng kiên quyết đến vậy, kiên quyết tới mức chính cô cũng thấy sợ.

Anh năm tát bốp một cái lên mặt cô, tức giận quát: “Tự nhìn lại mày đi, mày có còn coi là người của nhà họ Ngu hay không?”

Mặt cô đau rất.

Cô nức nở: “Anh năm, làm người họ Ngu thì có gì tốt? Nếu bắt em bỏ người em yêu để theo anh về thì em tuyệt đối không làm được! Em thà chết.. Anh năm, nếu như không thể cứu anh ấy thì quả thật em đã chết rồi...”

Cô nhìn vẻ mặt anh năm càng ngày càng nghiêm trọng, dần dần trở nên tái nhợt, như nằm mơ một giấc mơ nửa đời, cuối cùng bị đập tan trong một khắc. Tất cả chỉ còn lại tiếng khóc của cô, thật lâu, thật lâu sau, anh năm mới nói nhỏ một câu: “Nếu không phải em ở đó thì anh đã hạ lệnh bắt người lâu rồi!”

Cô quỳ sụp xuống nhìn hắn, khóc lóc: “Anh năm, anh năm... em xin anh...” Cô khóc tới mức không nói thành lời, cổ họng đau rất. Nhớ khi còn nhỏ, mỗi khi làm gì sai cô đều gào khóc, người mềm lòng đầu tiên chính là anh năm. Tuy cô hay thích cãi anh, nhưng cô biết thật ra anh yêu thương cô nhất.

Cuối cùng anh mở miệng: “Hay là... anh giam hắn lại, bắt hắn ở bên em một đời.”

54. Chương 54: Ngoại Truyện 2

Lúc cô về, thấy Mạc tham mưu trưởng đi ra từ phòng hắn, tuy mặc bộ quần áo người kéo xe, nhưng mắt mày sắc bén, vừa nhìn liền biết đây không phải người thường. Cô cầm đồ ăn vào bếp làm cơm, làm một bát cơm rồi mang vào cho hắn.

Hắn đang ngồi dựa trên giường, mặt hơi tái. Hiện tại giá cả tăng vùn vụt, cơ bản là chẳng mua nổi đồ dinh dưỡng một chút. Cô đặt một bát cơm rau* đến trước mặt hắn, hắn bỗng hỏi một câu: “Em là người Kim Lăng?”

Cô hoảng đến mức làm rơi cả bát cơm trong tay. Đường như hấn đã dự liệu trước, nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy chiếc bát trong bàn tay run rẩy của cô, vẫn cười cười nhẹ nhàng: “Tôi nói nhầm. Em là người miền nam hả? Nếu không sao lại biết làm cơm rau?”

Cô vội vàng gạt đầu: “Vâng, em từ phía nam tới.”

Hấn ăn vài miếng rồi thôi không ăn nữa, cô biết hấn bị thương đau cũng chẳng muốn ăn, lại không biết món hấn thích ăn. Cô không thể không cảm thấy buồn phiền, chỉ có thể đỡ hấn nằm xuống.

Nửa đêm, hấn tỉnh dậy trong giấc mơ đầy hỗn loạn, thấy cô đang ngồi bên giường hấn, khóc lóc.

Hấn mơ màng hỏi một câu: “Sao em lại khóc?”

Hai mắt cô sưng vù, cô nói: “Em sợ em không cứu nổi anh thật... Chỉ cần em có thể cứu anh sống... bắt em làm gì cũng được... anh sống hay chết em đều theo anh... anh chết rồi, em cũng không sống nổi...”

Hấn hoang mang nhìn đôi mắt kiên quyết đó, ngẩn người một hồi, sau thấy vết thương chọt sinh đau đến rất, hấn thở không nổi, ho liên mấy tiếng. Cô nhanh nhẹn đỡ hấn, rồi chạy đi lấy cốc nước cho hấn uống. Hấn ho một hồi lâu, sau đó mới khó khăn mà nói được một câu, chỉ có một câu: “Em đừng có khóc.”

“Em khóc thế đấy, vì anh em tình nguyện.”

Cô cảm thấy niềm vui của cả đời mình đều vón vện gói trong mấy ngày này.

Ở bên hấn cả ngày cả đêm, chăm sóc hấn, giặt quần áo, nấu cơm cho hấn, nhìn hấn càng ngày càng khỏe lại. Những ngày ở tử huyệt viện rất thoải mái, yên tĩnh. Đôi vợ chồng già ở cách cái sân còn tưởng họ là vợ chồng, khen không ngớt rằng họ trai tài gái sắc.

Cô cảm thấy mình chưa bao giờ vui như thế.

Hấn bị thương nặng mới khỏi bệnh, cơ thể không được khỏe lắm. Cô lén lút lấy cái vòng tay của mình đem đổi lấy một con gà để hấn bồi bổ. Cô lại không biết giết gà, thế là cầm con dao thái rau đuối con gà một hồi ở trong bếp, ầm ĩ cả lên, suýt nữa còn cắt cả ngón tay mình.

Hấn nghe tiếng ồn thì bám cửa đi ra, thấy cô cầm con dao vọt ra khỏi bếp, đuối theo một con gà đã nghẹo cổ. Khi cô thở hồng hộc quay lại nhìn thì hấn đang tựa cửa cười, trong ánh nắng mai, nụ cười của hấn càng đẹp đến mê người, chỉ một khoảnh khắc nhỏ nhoi đó mà cô khắc sâu trong lòng.[VôDanh@Kites]

Đến tối, lúc hấn ăn canh gà, hấn nhìn mấy miếng thịt gà trắng trong bát rồi đùa: “Anh gà à, gặp phải một người còn chẳng cho anh chết được thoải mái như thế, anh chết thật là thảm.”

Cô không nhịn được cười, giơ tay vén tóc ra sau tai. Hấn vừa cười vừa vươn tay tới chùi nhẹ trên gò má cô, ngón tay hấn liền dính vết máu. Cô nói: “Chắc chắn là sáng giết gà dính vào.”

“Trông giống như một nốt ruồi son, đẹp lắm.”

Cô ngượng ngùng, một hồi lâu sau mới lí nhí hỏi: “Anh thấy em đẹp?”

Hấn gạt đầu, cười cười.

Cô nghĩ hấn đối với cô tốt thật lòng, có bảo cô chết ngay lúc này cô cũng đồng ý.

Khi mang bát đĩa vào bếp lại gặp người họ Mạc tới. Cô biết quanh đây không chỉ có người của anh năm, mà còn có cả người của hấn. Mấy ngày này, người họ Mạc đến khá thường xuyên. Cô dọn dẹp nhà bếp xong xuôi thì người đó đã đi rồi. Hấn đang nằm trên giường, mệt mỏi, mắt nhắm nghiền, trông có vẻ đang ngủ rất say.

Cô rón rén đi vào, thấy áo khoác hấn đang vắt trên chiếc ghế bên cạnh. Cô đi tới cất giúp hấn, không ngờ sờ thấy một thứ cứng cứng bên trong, tiện tay lấy ra xem, là một tấm ảnh. Trên ảnh có một cô gái cười nhẹ nhàng. Lúc cô nhìn thấy hình cô gái này lần đầu, trong đầu liền hiện ra tám chữ: thuần khiết như ngọc, không một tỳ vết.

Cô chưa bao giờ thấy cô gái nào như thế này, trông đẹp đến mức khuynh quốc khuynh thành, vậy mà đôi mày đôi mắt lại tĩnh lặng, trông vô hại, không chút đe dọa, như một cô gái dịu dàng, mềm mại như làn nước, khiến người ta chỉ muốn bảo vệ, muốn dâng những thứ tốt nhất cho cô chỉ để đổi lấy một nụ cười.

Cô xoay mặt nhìn mình trong gương, sau đó nước mắt liền trào ra.

Hôm sau, cô tới sở chỉ huy Ngu quân, vừa vào phòng khách thì đã nhìn thấy Ngô Tác Hiệu, hẳn ta cười hỏi: “Lục tiểu thư, cô biết chưa, cô vừa lên chức cô đấy.”

Cô ngạc nhiên: “Anh nói vậy là sao?”

Ngô Tác Hiệu vui vẻ đáp: “Vừa rồi Ngu phu nhân ở biệt thự Kim Lăng gọi điện thoại tới, nói là Ngũ thiếu phu nhân mới sinh xong, hai mẹ còn đều bình an, đang nói Ngũ thiếu gia đặt một cái tên.”

Lúc này cô mới hiểu, đi vào phòng làm việc của anh năm thì thấy anh đang đứng trước bàn, trên bàn đặt một tờ giấy. Cô đến nhìn rồi cười nhẹ: “Tâm Bình? Đúng là một cái tên hay.”

Anh năm ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt sáng rực, nhưng không tiếp lời mà chỉ hỏi thẳng: “Chuyện kia em nghĩ xong rồi?”

“Em đã quyết định. Anh năm, anh không được đụng tới anh ấy.”

“Hắn ta đối xử với em thế nào?”

Cô vẫn cười nhẹ, mặt không giấu nổi niềm vui, trông như một cô gái hạnh phúc: “Anh năm cứ yên tâm, anh ấy rất tốt, em có thể giữ được anh ta.”

Có thư ký gõ cửa ở bên ngoài, anh năm thấy cô vẫn chưa muốn đi thì nói: “Em ngồi đây một lát.” Sau đó đi ra ngoài nói chuyện với thư ký. Trong phòng làm việc chỉ còn mình cô, cô vẫn luôn đợi hắn đi ra ngoài. Hắn vừa đi, cô lập tức đứng lên, chạy đến trước bàn làm việc của hắn, nhanh tay tìm được con dấu, lúc đó cô thấy tim mình hồi hộp như sắp nổ tung.

Khi cô trở về, trong ngõ nhỏ tịch mịch chỉ có một mình cô, tiếng gót giày giẫm trên nền đường đá vang tiếng cộp cộp. Ánh tà dương phủ nửa bầu trời. Cô đẩy cửa vào sân, thấy hắn đang đứng cạnh cây hoa nhài ở trong góc.

Sức khỏe hắn đã hồi phục rất nhiều, nghe tiếng cửa hắn bèn quay đầu lại nhìn. Cô vội chạy đến đỡ lấy bình tưới cây, cô nói: “Anh mới vừa đỡ, đừng làm việc.”

“Cũng đâu phải việc gì lớn, em cẩn thận quá.”

Cô ôm lấy cánh tay hắn, dựa đầu trên vai hắn, nụ cười có chút nũng nịu: “Hôm nay dì hàng xóm còn hỏi chúng ta lúc nào sẽ cưới đấy?”

Hắn cười nhẹ: “Vậy em nói thế nào?”

Cô hơi nghiêng đầu, vẻ mặt tinh nghịch: “Em nói chúng ta không kết hôn, em còn nhỏ không hiểu chuyện nên anh lừa em cùng anh trốn khỏi nhà, lại còn giả vờ thích em, đối tốt với em, lừa gạt em, lợi dụng em để được việc của anh.”

Hắn quay đầu sang nhìn cô, cô cười cười, ngẩng khuôn mặt trẻ trung của mình lên, nhẹ giọng làm nũng: “Anh có thể hôn em không?”

Cô nhắm mắt lại, ngẩng mặt. [VôDanh@Kites]

Khi ngón tay hắn chạm vào mặt cô, cô có thể nghe được tiếng tim mình đập rất rõ ràng. Cô nghĩ mình đang tập trung hết tất cả tình yêu một đời cô vào khoảnh khắc này.

Chỉ cần một khoảnh khắc thôi cô cũng cảm thấy đủ rồi.

Hắn lại chỉ hôn nhẹ lên trán cô.

Khi hắn tách ra, nước mắt cô liền rơi xuống, cô cảm thấy trái tim mình vỡ tan tành, đau đến khổ sở.

Cô mở mắt, ghen ngào: “Anh yêu cô ấy đến thế à?”

Ánh mắt hắn rất lạnh lẽ, cô vừa khóc vừa nói: “Vậy anh coi em là em gái đi, em không tranh với cô ấy, không cần danh phận gì hết. Để em hầu hạ hai người cũng được, chỉ cần có thể để em thường xuyên thấy được anh, được theo anh, vậy có được không?”

Hắn tiếp tục giữ im lặng, lòng cô đầy bi thương, mặt mũi lem nhem, tay túm lấy hắn: “Nếu không thì, anh để em sinh cho anh một đứa con, chỉ cần cho em một đứa con...”

Cuối cùng hắn cũng mở miệng: “Em còn nhỏ tuổi như vậy sao ngốc nghếch thế?”

Dường như cô nhìn thấy được một tia hy vọng, cũng chẳng màng lau nước mắt nữa, chỉ nói: “Chỉ cần anh đồng ý thì em tình nguyện làm một đứa con ngốc đấy, được không?”

Hắn chợt bật cười, nửa đùa nửa thật:

”Mong sao có được ngàn vạn gian nhà lớn,

Để giúp cho các cô ngốc trong thiên hạ được vui vẻ.”

[‘xuyên tạc’ từ bài thơ “Bài ca nhà tranh bị gió thu phá” của Đỗ Phủ, nguyên tác:

Mong sao có được ngàn vạn gian nhà lớn,

Để giúp cho các hàn sỹ trong thiên hạ được vui vẻ.

Không bị kích động vì mưa gió, yên ổn như núi non! (...)]

Cô nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, một cảm giác tuyệt vọng không ngừng dâng lên trong lòng. Hắn chỉ đối phó qua loa với cô, cho dù chỉ giả vờ nhưng cũng không chịu hôn thật. Cả người cô mềm nhũn như mất hết sức, gơ tay ra đẩy mạnh lên ngực hắn, mặc kệ có đánh trúng vết thương hay không. Cô muốn hắn biết được cô đau đớn đến mức nào.

Cô vừa khóc vừa gào lên: “Anh không phải là người! Không phải người! Anh là đồ khốn lòng dạ độc ác! Anh lợi dụng tôi! Anh luôn lợi dụng tôi... Anh... Anh... Sao anh có thể độc ác đến vậy...”

Hắn đứng im không nhúc nhích, mặc cô vừa khóc vừa đánh đấm.

Cô đánh mệt, cuối cùng cô lùi lại một bước, thẫn thờ nhìn khuôn mặt hắn. Sân nhà yên ắng đến đáng sợ, cô cứ nhìn chăm chăm người từng xuất hiện trong giấc mơ của cô rất nhiều lần, nhìn người mà cô một mực tin rằng là người hùng, thậm chí cô còn vì hắn mà không màng tính mạng lao vào nguy hiểm.

Cô gào khóc đến mức mất giọng, sau đó mò lấy tờ giấy trong túi. Là giấy thông hành đặc biệt, đưa cho hắn, cô nói bằng giọng khản đặc: “Có nó anh đi cũng dễ hơn.”

“Anh đi đi, em biết em không giữ được anh. Nếu anh năm dám động đến anh, em sẽ liều chết với anh ấy.”

“Anh năm luôn cho rằng, trên đời này người không muốn anh đi nhất chính là em, vì thế anh ấy chắc chắn không thể ngờ được em đã lên lấy con dấu của anh ấy mà làm tờ giấy thông hành này cho anh.”

“Chính vì anh năm không biết em yêu người tên Tiêu Bắc Thần đến mức nào, dù trái tim anh ta đã bị vợ và con đóng đầy, cho dù em chẳng là gì trong đó.”

Cô quay người cầm lấy cái làn trên bậc thang trước phòng bếp, quay lưng với hắn, lau nước mắt. Nhưng có lau thế nào cũng không hết, chúng cứ tuôn ra liên tục. Cô nín thở, mím môi, dùng tay nhấn chặt đôi mắt, nhấn mạnh tới mức đồng tử phát đau. Thật lâu sau, cô quay đầu lại với đôi mắt đỏ ửng, cười nhẹ: “Em đi mua thức ăn, tối nay anh muốn ăn gì?”

Hắn nhìn cô trong giây lát, nói: “Tề Tuyên, lát nữa anh sẽ...”

Cô chợt thấy hoảng sợ, vội vàng ngắt lời anh: “Tối anh ăn gì để em mua?” Cô bấu chặt cái làn, giọng nói run run: “Anh ăn gì? Em đi mua.”

Một lúc sau hắn mới cười cười: “Tùy em.”

Cô “ừ” một tiếng, xách làn đi. Lúc đóng cổng ngón tay cô run lấy bẫy, hình bóng hắn biến mất trước mắt cô.

Lúc trở về tứ hợp viện thì trời đã tối.

Sân trống vắng, không có lấy một tiếng động, căn phòng tối đen, không chút ánh sáng, như không chút hơi người. Cả viện chỉ còn lại một mình cô, cùng ký ức còn sót lại.

Tề Tuyên đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

Cô chợt thấy mình như một con bướm bướm nhỏ bé, bay qua hàng dặm đường tối tìm hắt, như thiêu thân lao vào lửa, ngoài kết quả là bị đốt thành tro thì đâu có một cái kết khác?

Cô thật là dại.

Ngư Kỳ Tuyên ở lại trong tứ hợp viện nhỏ nhỏ đó, nhìn cây dương ngoài sân lớn dần theo từng năm. Thậm chí bản thân cô cũng quên cây dương đó đã nở hoa bao lần, có bao nhiêu mùa đã qua, cô đều không để ý.

Cô khóa chính mình trong một giấc mơ.

Tâm Bình từ Kim Lăng đến Bắc Tân thăm cô, cô bé gầy yếu đó rất quần lấy cô sáu. Cô bé thích nhất là chiếc làn hoa cô sáu đan, vừa đẹp vừa thực dụng, dựa bên người cô sáu, trước mặt họ bày rất nhiều hoa đào mới hái. Cô sáu Ngư Kỳ Tuyên nhanh chóng bện thành một cái giỏ hoa, giờ giờ trước mặt cô bé: “Đẹp không?”

Tâm Bình gật đầu, mắt to đen phát sáng: “Đẹp quá.” Cô bé cũng nhặt nhặt hoa đào học theo cô cách làm giỏ, Kỳ Tuyên thấy vậy thì cười: “Cháu cứ chạy bữa đến Bắc Tân thế này, bị ba phát hiện thì cứ chuẩn bị mà chịu đòn.”

Tâm Bình không thềm để ý: “Không sao, có mẹ cháu thì cháu không sợ ba nổi giận.”

Kỳ Tuyên thấy vẻ mặt “có ô dù” của cô bé mà buồn cười. Tâm Bình cầm cái làn hoa của cô lên ngắm nghía, ngắm một hồi lâu, bỗng lên tiếng hỏi: “Cô sáu, cô lớn thế rồi sao không lấy chồng? Một người sống qua ngày cô đơn lắm.”

Kỳ Tuyên ngẩn người, còn chưa đáp lời thì Tâm Bình đã hỏi tiếp: “Cô có người cô thích không?”

“Tất nhiên là có.”

Tâm Bình liền hớn hờ ngẩng mặt hỏi: “Là ai ạ? Cô sáu mau mau nói cho cháu biết đi, có đẹp trai, có uy hơn ba cháu không?”

Kỳ Tuyên cười nói: “Chú ấy là một người hùng. Ngày đó cô mới hai mươi tuổi, nơi nơi là chiến tranh. Chú đứng ở tiền tuyến, cô cùng bác sỹ mặt trận chạy ra tiền tuyến, lần đầu tiên nhìn thấy người đó cô cực kỳ xúc động. Liều mình xông đến, nhưng lại không dám nói tên thật của mình, chỉ nói rằng cô là Tề Tuyên.”

Tâm Bình tiếp tục hỏi: “Sau này thì sao?”

Kỳ Tuyên nhắm mắt lại, kể tiếp: “Sau này chú ấy bị thương, cô liền chăm sóc chú, chính tại tứ hợp viện nhỏ này đây. Có mấy lần vì vết thương nặng mà chú ấy gần như mất mạng, đều do cô cứu chú cả.” Giọng cô không giấu được sự kiêu hãnh.

Cô bé vội hỏi: “Lại sau nữa ạ?”

“Sau đó chú ấy đi mất, không trở về nữa.”

Tâm Bình mở to mắt một hồi lâu, có lẽ cảm thấy câu chuyện này thật chẳng ra làm sao, không khỏi tò mò hỏi: “Vậy chú ấy có thích cô không?”

Kỳ Tuyên tức thì ngẩn người, không trả lời. Cô từ từ cúi đầu xuống tiếp tục bện làn hoa. Tâm Bình thấy cô không nói thì cũng chịu, đành ôm vở ngồi sang một bên. Nhưng nghĩ thế nào thì cô bé cũng thấy chuyện này thật kỳ lạ, mà lại không biết kỳ lạ ở chỗ nào. Ngẩng đầu lên, cô bé thấy trong không trung có hạt cây dương như sợi bông trắng bay bay, chậm chậm rơi xuống trước mặt, phủ đầy đất như một lớp tuyết.

Tâm Bình bất thành linh quay đầu sang, nghiêm túc nói với Kỳ Tuyên: “Cô sáu, nếu như năm hai mươi tuổi cô không gặp chú ấy thì hay rồi.”

Như chợt tỉnh lại từ một giấc mơ thật dài, ngón tay đang bện hoa của Ngu Kỳ Tuyên run run.

Nửa say nửa tỉnh ngày lại ngày,

Hoa rụng hoa nở năm này qua năm khác,

Hóa ra một mùa xuân đã lại qua.

Những cánh hoa đào rơi lả tả trong lòng bàn tay cô, màu hồng phấn dịu dàng như thiếu nữ. Cô bỗng nhận ra năm nay cô đã ba mươi bảy tuổi.

Lại thêm ba năm nữa cô sẽ bốn mươi.

Hóa ra hắn chỉ cho cô mấy chục ngày, vậy mà cô lại dành trọn cả đời cho hắn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-yeu-hay-han>